

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES &
USA TODAY BESTSELLER

SARAH
MACLEAN

Geçmişten Gelen Mutluluk

*"İyi bir kitap okumayı hak ettiğinizi düşünüyorsanız,
bu kitabı kaçırmayın."*

Linda Howard

sezinn

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sezin

Geçmişten Gelen Mutluluk

Sosyetenin yakın markajındaki Philippa için inanılması güç olan şeylerin başında 'aşk' gelmektedir. Hayatını, yaşlıları gibi mutlu bir evlilik kurma yolunda harcamaya niyeti yoktur. Onun için en önemli şey bilimdir. Soğuk bir laboratuvarı, sıcak bir eve tercih eder. Öte yandan üzerindeki evlilik baskısından da kurtulmalıdır. Kendisi için uygun görülen eş adayıyla evlenecek ve üzerine düşen görevleri yerine getirdikten sonra, kalan vaktini, kendini bilimsel anlamda geliştirmeye adayacaktır. Yapması gereken tek şey, evlendiğinde yerine getirmek zorunda kalacağı görevleri ona anlatacak birini bulmaktır. Bunun için de, çalabileceği en yanlış kapıyı çalar ve Londra'nın önemli kumarhanelerinden birinin ortağı olan Cross'dan yardım ister. Cross'un ise Philippa'yla ilgili bambaşka planları vardır.

"Sarah MacLean, zekice kurgulanmış romanları ve orijinal karakterleriyle sizi heyecanlandıracak. İyi bir kitap okumayı hak ettiğinizi düşünüyorsanız, bu kitabı kaçırmayın."

Linda Howard

facebook.com/nmssktp
twitter.com/nemesiskitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

₺ 20.00

ISBN 978-605-5092-64-1

sezin

*"İyi bir kitap okumayı hak ettiğinizi düşünüyorsanız,
bu kitabı kaçırmayın."*

Linda Howard

Sarah Maclean
Geçmişten Gelen Mutluluk

Kitabın Özgün Adı: One Good Earl Deserves a Lover
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 181
Yazan: Sarah Maclean
Çeviren: Feyzan Kiper
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzeltilti: Ceylan Türk
Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştı
Dizgi: Başak Yaman Eroğlu
ISBN: 978-605-5092-64-1

© Sarah Maclean
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Mart 2014

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 674 97 29 Sertifika No:12088

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Geçmişten Gelen Mutluluk

Sarah Maclean

Çeviren:Feyzan Kiper

“Söylesenize, Leydi Philippa...”

“Anatomi okurken burunla dudak arasında kalan yerin adını öğrendiniz mi?”

Ona doğru yaslanmak, onun kendisine dokunmasını sağlamak için duyduğu isteğe karşı koyarak fısıldadı. “Filtrum.”

“Zeki kızmışınsınız. Romalılar bunun vücudumuzun en erotik bölgesi olduğuna inanırlardı.” Adam anlatırken parmakları onun dudak kıvrımlarında dolaşıyordu. Bu bir dokunuştan çok, baştan çıkarıştı. “Aşk tanrısının işareti olduğuna inanırlardı.”

Pippa kesik kesik iç geçirdi. “Bunu bilmiyordum.”

Adam eğildi, ona yaklaştı, elini çekti. “İnsan vücudu hakkında bilmediğin pek şey olduğuna bahse girerim.”

Çok yakındı... Sözcükleri ses gibi değil, nefes gibi çıkıyordu. Kulağının dibine, yanağına vuruyor; içinde bir heyecan fırtınası yaratıyordu. “Öğrenmeyi çok isterim,” dedi.

“İşte ilk dersin...”

“Aslanın kanına girmeyin,” dedi. Sözcükler Pipa’nın aralanmış dudaklarına değiyordu. “Sizi mutlaka ısıracaktır.”

Gözlük takan kızlara adanmıştır.

Cross

Londra

1824 yılı, baharın ilk ayları

İkinci oğul olmanın avantajları vardır.

Aslında şu toplumda bir gerçek varsa o da şudur: Hain, dolandırıcı, zampara ve mirasçının ıslah edilmesi gerekir. Uğradığı yıkımın intikamını alabilir, yaban yulaflarını ekebilir, gençliğinin verdiği boşboğazlıkla toplumda rezalet çıkarabilirdi ama geleceği, en iyi taş ustaları tarafından taşlara kazınmıştı. Sonunda kendini unvanına, topraklarına ve mallarına zincirlenmiş olarak bulacaktı. Lordlar kamarasındaki kardeşlerinin yanı sıra bir asalet mahkûmu.

Hayır, özgürlük varisler için değil; zayıflar içindi ve Earl Harlow'un ikinci oğlu Jasper Arseley bunun farkındaydı. Darağacından kıl payı kurtulmuş bir suçlunun keskin anlayışıyla -soyunun unvanı, malları ve servetinden feragat etmek zorunda kalmasına rağmen- en büyük çocuk, ilk oğul, Baine Vikontu ve kontluğun varisi olan Owen Elwood Arthur Arseley'den on yedi ay sonra doğduğu için dünyanın en şanslı insanı olduğunun da farkındaydı.

Baine'de, varis olmanın getirdiği saygınlık ve sorumluluğun ağırlığı vardı. Baine'de, asırlardır devam eden Harlow Lordlarının umutları ve hayalleri yatıyordu. Ondan, çevresindekilerin -ailesi, arkadaşları, uşakları, herkes- beklentilerine göre yaşamasını talep eden Baine'di.

Kusursuz, terbiyeli ve sıkıcı olan Baine, herkesin beklentilerine karşılık vermişti.

Şükürler olsun.

İşte bu yüzden Baine kız kardeşinin Almack'a ilk ziyaretinde ona eşlik etmişti. Evet, aslında bu görevi Jasper üstü-

ne almış, Lavinia'ya şu kısacık ömründeki en önemli geceyi kaçırmayacağına söz vermişti. Ama -herkesin de bildiği gibi- onun verdiği sözlere güven olmazdı. Bu yüzden de eşlik etme görevi Baine'e kalmıştı. Her zamanki gibi beklentileri o karşılamıştı.

Jasper ise Londra'nın aşağılık kumarhanelerinde bir servet kazanmakla, sonra da ailenin en küçük serseri oğlunun asla yapmayacağı şeyleri yaparak bunu yatakta güzel bir kadınla kutlamakla meşguldü.

Beklentilere göre yaşayan sadece Baine değildi.

Jasper o gece ne kadar çok zevk aldığı hatırlayınca kendi kendine gülümsedi; sonra o sıcacık çarşaflardan, arzu dolu kollardan ayrılırken duyduğu pişmanlıkla gülüşü kayboldu.

Arseley Malikânesi'nin mutfağına açılan arka kapının mandalını kaldırıp içeri süzüldü. Buz kesmiş mart sabahının ölgün gri ışıklarının süzüldüğü mutfak loş ve sessizdi; buruş buruş olmuş kıyafetlerini, yamulmuş kravatını ve açık yakasından görünen aşk ısırtıklarını saklayacak kadar karanlıktı.

Kapı, arkasından kapanırken mutfak hizmetçilerinden biri çömeldiği yerde irkildi. Yarı beline kadar ocağa gömülmüş, aşçı gelmeden önce hazırlık yapıyor, ateşi körüklüyordu. Hemen ayağa kalktı, bir elini yeni yeni büyüyen o güzelim göğüslerine koyup, "Lordum! Korkuttunuz beni!" dedi.

Jasper muzip muzip sırıttı, sonra saraylılar gibi kızın önünde eğildi. "Özür dilerim, ciğerparem," dedi yavaşça. Kızın alev alev yanan elmacık kemiklerine hayran hayran baktı.

Kızın yanından sürtünerek geçti; nefesinin kesildiğini duyacak, boynundaki damarın deli gibi attığını görecektik kadar yaklaşıp durmuştu. Genç kızın mutfak çalışanları için hazırladığı bisküvilerden bir tane alırken gereğinden fazla oyalandı, onun beklenti içinde titreyişi çok hoşuna gitmişti.

Kızcağıza dokunmayacaktı elbette, evdeki personele yaklaşmanın yasak olduğunu yıllar önce öğrenmişti. Ama onu birazcık sevmesine engel değildi bu.

Bütün kadınları -vücut yapısı, endamı, sosyal durumu ne olursa olsun- sevmesine engel değildi. Yumuşacık tenleri; daha

da yumuşak olan kıvrımları; iç çekip, kıkırdayıp ah edişleri; varlıklı olanların nazlanışları; daha şanssız olanlarınsa gözlerinde yıldızlar çakarak ona bakışları; dikkatini çekebilmek için can atışları...

Hiç şüphe yok ki kadınlar, Tanrı'nın en güzel eseri idi ve yirmi üç yaşındaki Jasper'ın kadınlara ömrü boyunca tapmak gibi bir planı vardı.

Tatlı bisküviyi ktır ktır yerken kıza göz kırptı. "Beni gördüğünü kimseye söylemezsin, değil mi?"

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, hemen başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Lordum, efendim."

Evet, ikinci oğul olmanın avantajları mutlaka vardı.

Bir kez daha göz kırptıktan ve bir bisküvi daha aldıktan sonra Jasper gizlice mutfaktan çıkıp uşakların merdivenine giden arka koridora yöneldi.

"Neredeydin?"

Babasının işlerini idare eden Stine, siyah peleriniyle karanlıktan çıkıvermiş; uzun, solgun yüzünde suçlayan ve daha kötü bir anlama gelen bir ifadeyle ona bakıyordu. İtiraf etmek istemese de şaşkınlıktan Jasper'ın yüreği ağzına gelmişti. Stine'a cevap vermedi. Stine'm patronuna hesap vermek zorunda olması zaten yeterince nahoş bir durumdu.

Jasper'ın babası.

En küçük oğlundan duyduğu beklentilerin, diğerlerinden çok daha az olduğu adam.

Bahsettiğimiz oğul topukları üstünde yaylandı, gayet becerikli bir şekilde yapmacık bir tavır takınarak, "Stern," dedi uzata uzata. Yaşlı adamın, adının yanlış telaffuz edilmesi karşısında gerildiğini görmek çok hoşuna gitmişti. "Ava çıkmak için biraz erken değil mi?"

"Sizin için değil."

Jasper gülümsedi. Kedi fare oyunu. "Ne kadar da haklısın. Hakikaten geç oldu. Güzel bir gece geçirdim, aklımda kalanları mahvetmek istemezsin herhalde." Adamın omzuna hafifçe dokundu, onu iterek yoluna devam etti.

"Babanız sizi arıyor."

Jasper ardına dönüp bakmadı. “Eminim arıyordur. Ve eminim, bekleyebilir.”

“Bekleyeceğini sanmıyorum, Lord Baine.”

Bu sözcükleri duyması biraz zaman almıştı. Unvanını duyması. Anlamını kavraması. Dehşetle ve kulaklarına inanamayarak döndü. Acemi bir tavırla kopuk kopuk konuşuyordu, fısıldar gibi. “Sen bana ne dedin?”

Stein’ın gözleri hafifçe kısıldı. Sadece bir an. Sonra Jasper’ın hep hatırlayacağı o soğuk, siyah gözlerin belli belirsiz hareketini sezdi.

Sesi öfkeyle yükseldi. “Sana bir soru sordum.”

“Sana Baine dedi.”

Jasper olduğu yerde dönünce uzun boylu, güçlü, hâlâ boyun eğmeyen ve aşırı resmî olan babasını gördü. Şu anda bile. Mirası un ufak olurken ve hayatının en büyük hayal kırıklığını yaşarken bile.

Şimdi de varisi.

Jasper’ın soluğu kesilmiş, dili tutulmuştu.

Ondan önce babası konuştu.

“O sen olmalıydın.”

BİR

*Soruşturma yolları ciddi olarak azaldı, zaman da öyle.
Doğru düzgün bir inceleme yapmak adına
Araştırmamda düzenlemeler yaptım.
Ciddi düzenlemeler.*

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
21 Mart 1831; düğününden on beş gün önce***

Yedi gün sonra

Hanımevendileri çıldırmıştı.

Yarı uykuda olmasaydı, beş dakika önce fark edecek; masasına oturmuş genç, sarışın, gözlüklü kadının, kendisine ait olan kasa defterini okuduğunu görüp şoke olmayacaktı.

Üç dakika önce kadın ona kasa defterinin F sütununda hata yaptığını söylemeseydi fark edecek, matematik dehasına hayran olacaktı. Ya da tam tersi.

En çok da çaresizlik içinde giyinmeye çalışmasaydı, kadının tam bir kaçık olduğunu altmış saniye önce anlamayacaktı. Uzunca bir süre gömleği dikkat dağıtıcı bir şekilde açık kalmıştı.

Ama artık tamamen uyanmış, tastamam hesaplanmış kasa defterini kapatmış, derli toplu değilse de tamamen giyinmişti. Kadın ne istediğini açıkladığı sırada evren doğru yola girmiş, gerçekçi düşünceler geri gelmişti.

Kadının yaptığı açıklamanın ardından çöken sessizlikte Cross gerçeği anladı.

Hiç şüphe yoktu. Needham ve Dolby Markisi'nin kızı, Bourne Markisi'nin görümcesi, kusursuz modanın kadını olan Leydi Philippa Marbury aklını kaçırmıştı.

"Affedersiniz," dedi. Kadının deliliği karşısında kibarlığını koruyabilmesine kendi de şaşırmıştı. "Sizi yanlış duydum herhalde."

Havadan sudan sohbet eder gibi gayet rahat bir tavrıyla, "Yo, eminim çok iyi duydunuz," dedi kadın. Kalın camlı gözlüğün ardındaki iri mavi gözleri huzursuzluk veriyor, baykuş gözlerine benziyordu. "Sizi şaşırtmış olabilirim ama kulaklarınız gayet iyi duyuyordur eminim."

Kadın, yarım düzine kitap yığını ve adamın kaldırmasını düşündüğü Medusa büstünün arasından kendine yol açıp onun üzerine doğru yürüdü. Soluk mavi eteğinin ucu uzun yılan heykeline sürüyor, bronzun üstündeki kumaş hışırtıları adamda bir farkındalık yaratıyordu.

Yanlış.

Adam onun farkında değildi. Onun farkında olamazdı.

Bu kahrolası oda çok karanlıktı. Epeyce bir mesafede, kapının yanındaki lambayı yakmak için kıpırdandı. Başını kaldırıp bakınca ona doğru gelmekte olan kadının yavaşladığını gördü.

Kadın yaklaştı, onu masif maun mobilyaya doğru sıkıştıırıp dengesini bozdu. Adam bir an, kadının onun ofisten dışarı çıkmasına, kendisinden kurtulmasına izin verecek mi diye görmek için kapıyı açmayı düşündü.

Onun temsil ettiği şeyden. Kapıyı kadının arkasından sıkıca kapatabilmek, bu karşılaşma hiç olmamış gibi davranmak ve güne yeniden başlamak...

Büyük abaküse çarpınca abanoz ağacının takırtısı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Adam durdu.

Kadın ona doğru ilerlemeye devam etti.

O İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri, Londra'nın en

bilinen kumarhanesinin ortağıydı. Kadından yirmi beş santim kadar uzundu ve canı istediğinde gayet korkunç biri olabiliyordu.

Kadın onun fark edebileceği ya da dikkatini çekme beklentisi içinde olan biri değildi. Ve onun kontrolünü bozacak biri de değildi elbette.

Topla kendini.

“Dur.”

Kadın durdu. Adamın ağzından çıkan söz aralarında kullakları tırmalayan, savunucu bir ifade ile asılı kalmış; bundan hiç hoşlanmamıştı. Görür görmez etkilendiği bu tuhaf yaratığa böyle boğuk bir sesle söylediği şey hiç hoşuna gitmemişti.

Ama neyse ki kadın bunu anlamamıştı. Meraklı ve hevesli yavru bir köpek gibi başını kaldırdı. Adam ona uzun uzun bakma isteğine karşı koydu.

Bakılacak bir kadın değildi.

Onun bakacağı biri değildi elbette.

Adam başka bir şey söylemeyince, “Tekrar mı edeyim?” dedi kadın.

Cevap vermedi. Tekrar etmesine gerek yoktu. Leydi Philippa Marbury’nin talebi hafızasına kazınmıştı.

Ama yine de kadın bir elini kaldırdı, gözlüğünü burnuna doğru itti, derin bir nefes aldı. “Bozulmayı talep ediyorum.” İlk defa konuştuklarında olduğu gibi gayet yalın ve tereddütsüz konuşuyordu, tedirgin değildi.

Bozulmak. Bu sözcüğü telaffuz ederken adam onun dudaklarının kımıldayışına, sessiz harfleri okşar gibi seslileri uzata uzata söyleyişine baktı. Duyduğu sözcük, anlamına şaşırtıcı derecede yakın bir şeye dönüşmüştü.

Ofis epey sıcak olmuştu.

“Delirmişsin sen.”

Kadın duraladı. Çok şaşırdığı belliydi. Güzel. Olanlar yüzünden şaşıрма sırası başkasındaydı şimdi. Sonunda kadın başını iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum.”

“Bu olasılığı ciddi olarak düşünmen gerek,” dedi adam. Ondan uzaklaştı, daracık ofiste çok zor bir girişimdi bu.

“Londra’nın en belalı kumarhanesine başında kimse olmadan gelip bozulmayı istemenin mantıklı bir açıklaması olmadığına göre...”

“Başımda birinin olması mantıklı olacaktı sanki,” dedi kadın. “Aslında biri olsaydı bu durum yaşanmayacaktı.”

“Kesinlikle.” Adam, kadından gelen, onu sarmalayan tertemiz kumaş ve güneş kokusunu görmezden gelerek gazete yığınının üstünden atladı.

“Aslına bakarsan, ‘Londra’nın en belalı kumarhanesine’ gelirken bana göz kulak olacak birini getirmem daha büyük bir delilik olurdu, sence de öyle değil mi?” Kadın devasa abaküs üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Ne kadar güzel. Sık kullanıyor musun?”

Adamın onun uzun, solgun parmaklarının abaküsün siyah boncukları üzerinde gezinişine, sağ işaret parmağının ucunun hafifçe sağa doğru eğik duruşuna -kusurlu- bakarken dikkati dağıldı.

Neden eldiven giymiyordu? Bu kadında normal olan bir şey yok muydu?

“Hayır.”

Kadın merakla bakan mavi gözlerini ona çevirdi. “Hangisine hayır? Abaküsü kullanmıyor musun, yoksa bana göz kulak olacak biriyle gelmemin delilik olduğuna mı inanmıyorsun?”

“İkisine de. Abaküs kullanışlı değil...”

Kadın büyük disklerden birini çerçevenin bir tarafından diğer tarafına çekti. “Bu olmadan işleri daha çabuk halledemiyor musun?”

“Kesinlikle.”

“Aynı şey yanıma koruyucu birini almam için de geçerli,” dedi kadın ciddiyetle. “Bana göz kulak olacak biri olmazsa daha kolay sonuç alıyorum.”

“Koruyucun olmadan daha tehlikelisin.”

“Beni tehlikeli mi buluyorsunuz, Bay Cross?”

“Sadece Cross. Bay demenize gerek yok ve evet, bence tehlikelisiniz.”

Kadın hiç alınmadı. “Size karşı mı?” Doğrusu, ses tonundan buna memnun olduğu anlaşılıyordu.

“Daha çok kendinize karşı ama enişteniz sizi burada görürse bana karşı da tehlike oluşturacağınızı tahmin ederim.” Eski dostu, iş ortağı ya da hayır... Bourne, Leydi Philippa’yı burada görürse Cross’un kafasını kopartırdı.

Kadın onun açıklamasını kabul etmiş görünüyordu. “Peki, o halde kısa keseceğim.”

“Derhâl gitseniz daha iyi olacak.”

Kadın başını iki yana salladı. Sesini, onun dikkatini çekecek kadar yükseltti. “Ah, hayır. Maalesef dediğiniz olmayacak. Gördüğünüz gibi gayet net bir planım var ve yardımınızı istiyorum.”

Neyse ki Cross masasına kadar ulaşabilmişti. Gıcırdayan sandalyeye otururken kasa defterini açtı, kadının rakamları bulandırıp anlaşılmaz gri satırlar haline gelmesine sebep olan varlığını görmezden gelerek hesaplara bakarmış gibi yaptı. “Maalesef, Leydi Philippa, planlarınız benim planlarımın bir parçası değil. Buraya kadar boşuna zahmet etmişsiniz.” Başını kaldırdı. “Sahi, nasıl geldiniz siz?”

Kadının sabit bakışlarında bir tereddüt belirdi. “Her zamanki gibi, sanırım.”

“Konuştuğumuz gibi her zamanki gibi bir koruyucunuz olmalıydı. Ve kumarhaneye gelmemeliydiniz.”

“Yürüyerek geldim.”

Bir çarpma sesi duyuldu. “Yürüdünüz.”

“Evet.”

“Tek başınıza.”

“Ortalık günlük güneşlik.” Kadının sesinde kendini savunmak ister gibi bir hava vardı.

“Londra’yı boydan boya yürüyerek geçtiniz...”

“O kadar uzak değil. Evimiz...”

“Thames Nehri’nden beş yüz metre yukarıda.”

“İskoçya’daymış gibi söylemenize gerek yoktu.”

“Günlük güneşlik havada Londra’yı boydan boya geçip *Düşkün Melek*’in kapısına kadar geldiniz ve tahmin ederim, kapıyı çalıp girmek için beklediniz.”

Kadın dudaklarını büzdü. Adam onun bu hareketinin dikkatini dağıtmasına izin vermedi. “Evet.”

“Hem de sokağın ortasında.”

“*Mayfair*’de.”

Adam onun bu vurgusunu duymazdan geldi. “Londra’nın en seçkin erkek kulüplerine giden bir sokakta yani.” Bir an duraladı. “Kimse gördü mü sizi?”

“Bilmiyorum.”

Delirmiş bu kadın. “Hanımların böyle şeyler yapmadığını bilirsiniz sanırım.”

Kadının kaşları hafifçe çatıldı. “Ne saçma bir âdet değil mi? Yani, kadınlar... Havva’dan beri iki ayağının üstünde yürüyebiliyorlar.”

Cross hayatı boyunca pek çok kadın tanımıştı. Bu kadınların arkadaşlıkları, sohbetleri ve antikalıklarından çok keyif almıştı ama bu kadar tuhaf bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

“Ancak artık 1831 yılındayız. Günümüzde sizin gibi kadınlar araba kullanıyorlar ve kumarhanelere de pek sık gelmiyorlar.”

Kadın gülümsedi. “Aslında *tam olarak* benim gibi kadınlar denemez çünkü ben yürüyerek geldim ve işte buradayım. Bir kumarhanede.”

“Sizi kim içeri aldı?”

“Adamın biri. Kendimi tanıtınca pek heveslendi.”

“Ona ne şüphe. İtibarınıza gölge düşerse Bourne zevkle canına okuyacaktır onun.”

Kadın onun dediklerini düşündü. “Bu hiç aklıma gelmemişti. Doğrusu, benim hiç korumam olmadı.”

Cross onu koruyabilirdi.

Bu da nereden gelmişti aklına?

Ne önemi varsa... “Leydi Philippa, görünen o ki sizin bir koruma ordusuna ihtiyacınız var.” Adam yeniden kasa defterine verdi dikkatini.

“Maalesef buna gönüllü olmak için ne zamanım var ne de niyetim. Çıkışı kendiniz bulursunuz eminim.”

Kadın onu dikkate almadan ilerledi. Adam şaşkınlıkla başını kaldırdı. İnsanlar onu görmezden gelmezdi hiç. “Ah,

bana Leydi Philippa demenize gerek yok, burada bulunma sebebimi dikkate almayın. Lütfen, bana Pippa deyin.”

Pippa. Ona yakışıyordu. Adının daha dolu, daha abartılı hali. Ama ona böyle hitap etmeye niyeti yoktu. “Leydi Philippa...” Bir süre kasten sustu. “Gitme vaktiniz geldi.”

Kadın ona doğru bir adım daha attı, bir elini masanın üstündeki yuvarlak dünya haritasına koydu. Adamın bakışı, onun avucunun İngiltere’yi kapattığı yere kaydı ve bu hareketten kozmik bir anlam çıkartmaya çalıştı.

“Maalesef gidemem, Bay Cross. Sizden talebim...”

Cross aynı şeyi tekrar duymaya dayanamayacaktı. “Bozulmak. Evet. Amacınızı açıkça belirttiniz. Ben de aynı şekilde sizi reddettim.”

“Ama... reddedemezsiniz.”

Cross dikkatini kasa defterine verdi. “Maalesef ettim bile.”

Kadın cevap vermedi, Cross göz ucuyla onun parmaklarına baktı; o tuhaf, biçimsiz parmakların abanoz ağacından yapılmış masasının kenarında gezindiğini görebiliyordu. Parmakların durmasını bekledi. Kımıldamamasını. Gitmesini.

Başını kaldırıncı kadının dik dik kendisine baktığını gördü. Mavi gözleri yuvarlak gözlüğünün ardında kocaman görünüyordu, sanki onunla göz göze gelebilmek için bir ömür beklemişti. “Sizi seçtim, Bay Cross. Büyük bir titizlikle. Çok kesin, çok net, zamana son derece duyarlı bir planım var. Ve araştırmam için bir ortak arıyorum.”

Araştırma için bir ortak mı?

İlgilenmiyordu. *İlgilenmiyor.*

“Ne araştırması?”

Kahretsin!

Kadın ellerini sımsıkı kavuşturdu. “Siz bir efsanesiniz, beyefendi.”

Bu sözler adamı ürpertti.

“Herkes sizden bahsediyor. Bozulmanın önemli hususlarında uzman olduğunuz söyleniyor.”

Cross dişlerini gıcırdattı, kadının dedikleri hiç hoşuna gitmemişti, ilgilenmiyormuş gibi yaptı. “Öyle mi?”

Kadın memnuniyetle başını salladı, konuşurken bir yandan da parmaklarıyla saymaya başladı. “Gerçekten. Kumar, içki, dövüş ve...” Bir an duraladı. “Ve...”

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Cross onun devam etmesini istiyordu. Gülünçlüğüne duymak için. Bu çılgınlığa bir son vermek için. “Ve?”

Kadın toparlandı, omuzlarını dikleştirdi. Cross onun cevap vermemesi için her şeyini ortaya koyabilirdi.

Ve bu kumarı kaybedecekti.

“Ve cinsel ilişkiler.” Sözler ağzından yumuşak bir tonda, soluk verir gibi çıkmıştı. Diyeceğini demişti işte sonunda. Olacak şey değildi. Cross onu yanlış duymuştu herhalde. Bedeni yakışıksız biçimde tepki veriyordu ona mutlaka.

Söylediğini tekrar etmesini istemesine fırsat bırakmadan kadın derin bir nefes alıp devam etti. “Sözde en iyi olduğunuz konu da bu. Ve doğrusunu isterseniz sizden istediğim şey de bu.”

Avrupa’nın en iyi kumarbazlarıyla kâğıt oynarken Cross şaşkınlığını gizlemeyi hep başarmıştı. Uzun uzun kadına baktı.

Akıl hastası gibi görünmüyordu.

Aslında oldukça sıradan biri gibiydi. Sıradan sarı saçlar, sıradan mavi gözler, normalden biraz daha uzun ama dikkat çekecek kadar da uzun olmayan bir boy, son derece sıradan, pürüzsüz tenini ortaya çıkaran sıradan bir elbise.

Hayır, İngitere’nin en güçlü asilzadelerinden birinin kızı olan Leydi Philippa Marbury’nin sıradan genç bir kadından başka bir şey olmadığını gösterecek hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey. Ta ki ağzım açıp da *iki ayağının üstünde yürümek* gibi laflar edene kadar.

Ve cinsel ilişki.

Kadın iç geçirdi. “Durumu çok zorlaştırıyorsunuz, farkındasınız değil mi?”

Ne diyeceğini bilemediğinden, “Özür dilerim,” dedi.

Gözlüğünün ardında gözlerini kıstı kadın. “Gerçekten pişman olduğunuza inanmıyorum, Bay Cross. Londra’nın tüm

bayan kuaförlerinde -ve sizi temin ederim, pek çok bayan kuaförü var- yapılan dedikodulara bakılacak olursa siz tam bir çapkınmışsınız.”

Tanrı onu kadınlardan ve kapanmayan çenelerinden korusun.

“Bayan kuaförlerinde duyduğunuz her şeye inanmayın.”

“Genellikle inanmam ama bir kişi hakkında sürekli aynı şeyleri duyunca -tıpkı sizin hakkınızda olduğu gibi- insan ufak da olsa bir gerçeklik payı vardır diye düşünüyor. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.”

“Neler duyduğunuzu tahmin bile edemiyorum.”

Cross yalan söylüyordu. Elbette biliyordu.

Kadın elini savurdu. “Aslında bazıları tamamen saçmalık. Örneğin, bir kadının kıyafetlerini ellerinizi hiç kullanmadan çıkarabileceğinizi söylüyorlar.”

“Öyle mi?”

Kadın gülümsedi. “Çok saçma, biliyorum. Buna kesinlikle inanmam.”

“Neden?”

“Fiziksel etki olmazsa nesneler oldukları yerde dururlar.”

Cross daha fazla dayanamadı. “Bu olayda duran nesne kadının kıyafeti midir?”

“Evet. Ve söz konusu nesnenin elinize geçmesi için fiziksel bir etki olması gerekir.”

Böyle kesin, bilimsel tanımlamalar yaparak ne kadar kıskırtıcı bir tablo çizdiğinin farkında mıydı bu kadın? Hiç sanmıyordu. “Çok becerikli olduğum söylenir.”

Kadın gözlerinin kırıştırdı. “Daha önce de belirttiğim gibi, bana da aynısını söylediler. Ama sizi temin ederim, beyefendi; onlar fizik kurallarına karşı gelmiyorlar.”

Ah, yanıldığını kanıtlamayı ne kadar da isterdi.

Ama o devam ediyordu. “Her neyse. Biri hizmetçinin kardeşi, biri kuzenin arkadaşı, biri arkadaşının kuzeni ya da hizmetçinin kuzeni... Hanımlar konuşuyorlar, Bay Cross. Ve tüm ayrıntıları ortalığa dökmekten hiç utanmadıklarını da bilmenizi isterim. Sizin hakkınızda.”

Cross tek kaşını kaldırdı. “Ne tür ayrıntılarınmış bunlar?”

Kadın bir an tereddüt etti, yine kızardı. Cross onun yüzündeki pembeliğin verdiği keyif duygusuna karşı koydu. Ayıp düşünceler yüzünden yüzü kızaran bir kadından daha baştan çıkarıcı ne olabilirdi?

“Bana söz konusu eylemin teknikleri hakkında engin bilgi sahibi olduğunuz söylendi.” Son derece sakın ve gerçekçi konuşuyordu. Sanki hava durumundan bahseder gibi.

Ne yaptığının farkında değildi. Nasıl bir canavarı uyandırdığının. Bu kadındaki şey cesaretti; iyi, namuslu kadınların başını belaya sokacak türden bir cesaret.

Bu konuda taraf olmaktan çok daha fazlasını biliyordu.

Ellerini masaya koyup ayağa kalktı ve o gün ilk kez gerçek olan bir şey söyledi. “Maalesef size yanlış bilgi verilmiş, Leydi Philippa. Artık gitme vaktiniz geldi. Sizi kapıya kadar geçireyim. Eniştenize buraya geldiğinizi söylemeyeceğim. Aslına bakarsanız burada olduğunuzu tamamen unutacağım.”

Kadın bir süre kımıldamadı. Cross onun bu hareketsizliğinin normal olmadığını fark etti. Parmak uçlarının kasa defterinin yapraklarını çevirirken çıkardığı yumuşak seslerle uyandığından beri kadın bir an bile kımiltısız kalmamıştı. Aslında şu anki hareketsizliğiyle Cross’un sinirlerini bozuyordu. Bundan sonra olacaklara, mantıklı bir savunmaya, onu kabul etmek istediğinden daha fazla cezbeden bu tuhaf üsluba karşı kendini hazırladı.

“Beni kolayca unutacağınızı tahmin ediyorum.”

Sesinde bir iltifat ifadesi olduğuna dair bir kanıt yoktu. Diğer kadınlardan bekleyeceği şeylerden hiçbirisi yoktu. Aslında Leydi Philippa Marbury’nin diğer kadınlara hiç benzemediğini anlamaya başlamıştı ve onu unutmanın mümkün olmayacağını garanti etmeye hazırды.

“Maalesef buna izin veremeyeceğim,” diye devam etti kadın. Sesindeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu. Onunla değil de kendi kendine konuşuyormuş izlenimine kapıldı Cross. “Kafamda bir sürü soru var ve cevap verecek kimse yok. Üstelik aradığım cevapları bulmak için sadece on dört günüm var.”

“On dört gün sonra ne olacak?”

Kahretsin. Umurunda değildi. Sormaması gerekiyordu.

Kadın onun bu sorusuna şaşırmişti, Cross onun kendisini unuttuğunu fark etti. Kadın başını kaldırdı, aptalca bir soru sormuş gibi kaşlarını çatıp Cross’a baktı. Hakikaten aptalca bir soruydu.

“Evleniyorum.”

Cross bunu biliyordu. Akılsız bir züppe olan Lord Castleton altı aydır Leydi Philippa’nın peşinden koşuyordu. Ama Cross cüretkâr, zeki ve tuhaf olan bu kadın kendini tanıttığında onun müstakbel kocasını unutuvermişti.

Bu kadının Castleton Kontesi olabileceğine dair en ufak bir belirti bile yoktu.

Senin sorunun değil.

Cross hafifçe öksürdü. “Mutluluklar dilerim.”

“Eşimin kim olacağını bilmiyorsunuz daha.”

“Aslına bakarsanız biliyorum.”

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Nereden biliyorsunuz?”

“Eniştenizin iş ortağım olmasının yanı sıra Marbury kardeşlerin çifte düğünü dillerde dolaşırken toplumun her seviyesinde olan biten her şeyden haberim var.” Bir an duraladı. “Lord Castleton hakikaten çok iyi bir kısmet.”

“Çok naziksınız.”

Cross başını iki yana salladı. “Nezaket değil. Gerçekleri söylüyorum.”

Philippa hafifçe gülümsedi. “Ya ben?”

Cross kollarını göğsünde kavuşturdu. Evlendikten yirmi dört saat sonra Castleton’dan bıkacaktı. Ve sonra da mutsuz olacaktı.

Senin sorunun değil.

“Castleton bir beyefendi.”

“Ne kadar da diplomatik bir cevap.” Philippa yuvarlak dünya haritasını çevirdi, küre dönerken parmaklarıyla topografyayı takip etti. “Gerçekten de Lord Castleton beyefendi biri. Aynı zamanda bir kont. Köpekleri de çok seviyor.”

“Artık kadınlar eş adaylarında bu özellikleri mi arar oldular?”

Bu kadının gitmesi gerekmiyor muydu artık? O halde neden hâlâ onunla konuşuyordu?

“Kocaların sahip olduğu daha önemsiz özelliklerden daha iyi bunlar.”

“Mesela?”

“İhanet. İçkiye düşkünlük. Boğalarla köpekleri dövüştürmek.”

“Boğalarla köpekleri dövüştürmek mi?”

Philippa ters ters başını salladı. “Vahşi bir spor. Hem boğalar hem de köpekler açısından.”

“Spor bile olmadığını söyleyebilirim. Ama daha önemlisi, bundan hoşlanan bir erkek tanıyor musunuz?”

Philippa gözlüğünü burnuna doğru itti. “Biraz okumuştum. Bu konuda *News of London*’da ciddi tartışmalar vardı. Bu barbarlıktan sandığınızdan daha çok erkek hoşlanıyor. Neyse ki Lord Castleton onlardan biri değil.”

“Gerçek bir prens,” dedi Cross. Sesinin tonundan anlaşılan alaycılık karşısında Philippa’nın gözlerini kısarak baktığını görmezden geldi. “O halde Castleton’un müstakbel kontesini sabahın köründe yatağımın başucunda bozulmayı isterken görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz.”

“Burada uyuduğunuzu bilmiyordum,” dedi Philippa. “Öğlen birde uykuda olmanızı beklemiyordum.”

Cross tek kaşını kaldırdı. “Geç saatlere kadar çalışıyorum.”

Philippa başını salladı. “Ben de öyle tahmin ediyordum. Ancak yine de kendinize bir yatak almalısınız.” Üstünkörü yapılmış saman dolu döşeği gösterdi. “Burası hiç rahat değildir.”

Philippa konuyu dağıtıyordu ve Cross onun ofisinden çıkmasını istiyordu. Derhâl. “Halka açık bozulmanıza yardım etmekle ilgilenmiyorum, siz de ilgilenmemelisiniz.”

Philippa onun gözlerine baktı, şaşkındı. “Halka açık bozulma talep etmiyorum.”

Cross kendini mantıklı, zeki biri olarak görürdü. Bilim ve teknikle yakından ilgilenir, bir matematik dehası olarak bilinirdi. Yirmi bir oyununa kartları saymadan oturmaz; sakın, mantıklı bir kesinlikle politika ve hukuk tartışmalarına girerdi.

Peki, bu kadının yanında nasıl oluyor da kendini bu kadar aptal hissediyordu?

“Son yirmi dakikada iki kez bozulmanızı istemediniz mi?”

“Aslında üç kez,” dedi Philippa. Başını yana çevirdi. “Aslında son seferinde *bozulma* sözcüğünü telaffuz eden *sizdiniz* ama bu da bir talep olarak sayılabilir.”

Tam bir geri zekâlı gibi.

“Evet, üç kez.”

Philippa başını salladı. “Evet. Ama *halka açık* bozulma değil. O tamamen farklı bir şey.”

Cross başını iki yana salladı. “En baştaki bulgularıma geri döndüm, Leydi Philippa.”

Philippa gözlerini kırıştırdı. “Delilik mi?”

“Kesinlikle.”

Philippa uzunca bir süre konuşmadı. Cross onun, talebini kabul ettirmek için doğru sözleri aradığını görebiliyordu. Philippa onun masasına baktı; yan yana duran iki ağır, gümüş sarkaca kaydı gözü. Uzanıp yavaşça hareket ettirdi. Gümüş bilyelerin birbirine çarparak kusursuz eş zamanlılık içinde hareket edişini seyrettiler uzun bir süre.

“Neden aldın bunları?” dedi Philippa.

“Çalışma şeklini seviyorum.” Tahmin edilebilirliğini. Bir yöne hareket eden bilyenin diğer yöne de gideceğini bilmek. Sorgulamadan. Beklenmedik bir şey olmaksızın.

“Newton da seviyormuş,” dedi Philippa. Daha çok kendi kendine konuşur gibi samimi ve alçak sesle. “On dört gün sonra pek az ortak noktamız olan bir adamla evleneceğim. Bir hanımefendi olarak toplumun benden istediği bu olduğu için yapacağım bunu. Tüm Londra benden bunu beklediği için. Daha fazla ortak noktamız olan biriyle evlenme şansım olamayacağını bildiğim için. En önemlisi de söz verdiğim ve yalancı çıkmak istemediğim için.

Cross ona baktı. Kalın camlı gözlüğü olmadan gözlerine bakabilseydi keşke. Philippa yutkundtu, narin boynunda minik bir kıpırtı oldu. “Daha çok ortak noktanız olan biriyle tanışamayacağınızı neden düşünüyorsunuz?”

Philippa başını kaldırıp ona baktı. “Çünkü ben tuhaf biriyim.”

Cross şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi. Böyle bir söze ne karşılık verilir, bilememişti.

Philippa onun tedirginliği karşısında gülümsedi. “Nezaket göstermek zorunda değilsiniz. Ben aptal değilim. Hayatım boyunca tuhaf biriydim. Birinin benimle evlenmek istemesine şükretmem gerek ve şükürler olsun ki benimle evlenmek isteyen kişi bir *kont*. Beni asıl isteyen kendisi. Ve doğrusunu isterseniz, geleceğin böyle şekillenmesinden oldukça memnunum. Sussex’e taşınacağım ve o kalabalık Bond Cadde-si’nde ve balo salonlarında bir daha görülmeyeceğim. Lord Castleton kuracağım sera ve yapacağım deneyler için bana bir yer verecek, hatta mülkü idare etmesinde yardımcı olmamı bile istedi. Yardımcı olmamdan memnun olacak.”

Castleton’un son derece kibar, son derece akılsız biri olduğunu düşünen Cross, kontun keskin zekâlı nişanlısının aile mülkünü idare etmesine ve onu sorunlardan kurtarmasına çok sevindiğini tahmin ediyordu. “Ne güzel. Size av köpekleri de verecek mi?”

Philippa onun sesindeki alaycılığı fark ettiyse de bunu belli etmedi ve Cross söylediğinden pişman oldu. “Sanırım. Aslında sabırsızlıkla bekliyorum. Köpekleri çok severim.” Bir an duraladı, başını yana doğru kaldırıp tavana baktı. “Ama diğer şeyler hakkında endişelerim var.”

Cross’un sormaması gerekiyordu. Evlilik yemini onun üzerinde kafa yorduğu bir konu değildi. Şu anda da bunu düşünmeye hiç niyeti yoktu. “Diğer konular nedir?”

Philippa başını salladı. “Doğrusu, biraz hazırlıksız hissediyorum kendimi. Evlendikten sonra... o gece... izdivaç yatağında... yapılacak şeyler hakkında hiçbir fikrim yok.”

Sanki Cross bu kadını izdivaç yatağında hiç hayal etmemişti.

“Ve dürüst olmam gerekirse evlilik yeminini aldatıcı buluyorum.”

Cross kaşlarını kaldırdı. “Yemini mi?”

Philippa başını salladı. “Aslında yemin etmeden hemen öncesini.”

“Bu anm sizin için önemi büyük, sanırım.”

Philippa gülümsedi ve ofisin içi daha bir ısındı. “Gördünüz mü? Mükemmel bir araştırma asistanı olacağınızı biliyordum.” Cross cevap vermedi, Philippa ise bu boşluğu ezberden okuduğu bir sözle doldurdu. “*Evlilik kimsenin girişebileceği ya da tedbirsizce, kaygısızca ve gereksiz yere kalkışacağı bir şey değildir.*”

Cross gözlerini kırptırdı.

“Törenden bir alıntı,” dedi Philippa.

Mutlaka öyleydi. Ofisinde, hatta muhtemelen tüm binada, ilk kez biri *Toplu Dua Kitabı*’ndan bir alıntı yapmıştı. İlk kez. “Bu çok mantıklı geliyor.”

Philippa başını salladı. “Katılıyorum. Ama devam ediyor. *Anlayışsız vahşi hayvanlar gibi erkeklerin bedensel arzu ve iştahlarını doyurmak için yapılacak bir şey de değildir.*”

Cross dayanamadı, sordu. “Bu da mı törende geçiyor?”

“Çok garip, değil mi? Yani, söz gelimi bir çay partisinde bedensel arzulara atıfta bulunsam toplumdaki dışlanırım. Ama Tanrı’nım ve St. George’un Londra’sının önünde hiçbir mahzuru yok.” Başını iki yana salladı. “Önemi yok. Neden endişelendiğimi anladınız siz.”

“Fazla kafa yoruyorsunuz, Leydi Philippa. Lord Castleton çok zeki bir olmayabilir ama eminim izdivaç yatağında yolunu bulacaktır.”

Philippa kaşlarını çatı. “Bundan şüpheliyim.”

“Şüphe etmemelisiniz.”

“Anladığınızı sanmıyorum,” dedi Philippa. “Ne beklem gerektiğini bilmem çok önemli. Buna hazırlıklı olmalıyım. Anlamıyor musunuz? Bir eş olarak alacağım şey tek bir göreve bağlı.”

“Nedir o?”

“Üreme.”

Bu bilimsel ve duygusuz sözcük Cross'ta hiçbir çağrışım yapmamalıydı. Uzun bacakları, yumuşak teni, gözlüklü iri gözleri çağrıştırmamalıydı. Ama çağrıştırmıştı.

Philippa sözlerine devam ederken o yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Çocukları çok severim, bu yüzden işin o kısmında sorun çıkmayacağından eminim. Ama bu konuyu anlamak istiyorum. Sizin bu konuda bir uzman olduğunuz düşünülürse araştırmamda bana yardım edecek daha uygun birini hayal edemiyorum.”

“Çocuklar konusunda mı?”

Philippa sabırsızlıkla iç geçirdi. “Üreme konusunda.”

Cross'un üreme konusunda bildiği her şeyi ona öğretmesi gerekiyordu.

Cross hafifçe öksürdü. “Beni tanımıyorsunuz.”

Philippa gözlerini kırptırdı. Anlaşılan bu konuyu hiç düşünmemişti. “Evet. Sizi tanıyorum. Bu bana yeter. Mükemmel bir araştırma asistanı olacaksınız.”

“Ne araştırması?”

“Bu konuda pek çok şey okudum ama daha iyi anlamak istiyorum. Böylece kaygılarımdan arınmış olarak evlenebilirim. Açıkçası, işin vahşi hayvanlar gibi olan kısmı beni yıldırıyor.”

“Eminim öyledir,” dedi Cross, soğuk bir sesle.

Ama Philippa, sanki o yokmuş gibi konuşmaya devam ediyordu. “Ayrıca daha önce bu işi hiç yapmamış olan kadınlar için söz konusu eylemin tam olarak... zevkli olmadığını da biliyorum. Bu konuda araştırmamın faydası dokunacak diye düşünüyorum. Aslında sizin engin tecrübelerinizden faydalanabilirsem hem Castleton hem de ben daha zevkli anlar yaşayabileceğiz. Her şeyi anlayana kadar birkaç deneme yapmamız gerekecek sanıyorum. Böylece bu eylemde bana yol göstermek için yapacağınız her şey...”

Nedense Cross onu duymakta güçlük çekmeye başlamıştı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Kadının az önce söylediği şey... Hayır, olamazdı.

“Bunlar çift sarkaç,” dedi Philippa.

Ne?

Cross onun baktığı yere, sallanan metal kürelere baktı. Aynı yöne hareket ederlerken şimdi zıt yönler, birbirlerine karşı hareket ediyorlardı. Harekete aynı yönde başlasalar da ağır olan küre bir süre sonra hareket yönünü değiştiriyordu. Daima.

“Evet.”

“Biri diğerinin hareketini etkiliyor,” dedi Philippa.

“Teorik olarak öyle, evet.”

Philippa başını salladı. Birbirine doğru sallanıp birbirinden uzaklaşan kürelere baktı. Bir. İki. Sonra başını kaldırdı. Ciddi bir ifadeyle, “Bir yemin edeceksem o yeminin her sözcüğünü anlamam gerek,” dedi. “Bedensel zevk de anlamam gereken bir şey. Evlilikte erkeklerin neden vahşi hayvanlar gibi davrandığını biliyor musunuz?”

Cross’un gözlerinin önüne biçimsiz parmakların etine geçmesi, zevkle büyümüş mavi gözlerin ona bakışı canlandı.

Evet. Kesinlikle biliyordu. “Hayır.”

Philippa başını salladı, ona şöyle bir baktı. “Cinsel birleşmeyle alakalı bir şey olduğu muhakkak,” dedi.

Tanrım!

Philippa açıkladı. “Babamın malikânesinin bulunduğu Col-dharbour’da bir boğa var. Sandığınız kadar cahil değilim.”

“Otlayan bir boğayı insana benzetiyorsanız, sandığım kadar cahilsiniz.”

“Gördünüz mü? İşte tam da bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var.”

Kahretsin! Cross onun kurduğu tuzığa düşmüştü. Daha fazla ileri gitmemeye, ona karşı koymaya çalıştı.

“Bu konuda çok iyi olduğunuzu anlıyorum,” diye devam etti Philippa, yol açtığı hasarın farkında bile değildi. Ya da belki tamamen farkındaydı. Cross artık hiçbir şey tahmin edemiyordu. Artık kendine de güvenemiyordu. “Öyle değil mi?” diye sordu Philippa.

“Hayır,” diye cevap verdi hemen, Cross. Belki artık giderdi.

“Erkekleri, bu konularda bilgisiz olduklarım kabul etmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanırım, Bay Cross. Buna inanmamı beklemiyorsunuz herhalde.” Gülmeye başladı. Neşeli,

canlı kahkahası bu ofise hiç yakışmıyordu. “Bir bilim insanı olarak araştırmamda bana yardım edeceksiniz, değil mi?”

“Boğaların çiftleşme alışkanlıkları hakkında mı?”

Philippa neşeyle gülümsedi. “Bedensel arzu ve istekler hakkında.”

Tek bir ihtimal vardı. Onu korkutup kaçırmak. Onu aşağılanmak. “Sizi becermemi mi istiyorsunuz?”

Philippa’nın gözleri büyüdü. “Bu sözün telaffuz edildiğini daha önce hiç duymamıştım, biliyor musunuz?”

Onun bu yalın, dolambaçsız beyanı karşısında Cross kendini bir böcek gibi hissetmişti. Özür dilemeye kalktı.

Ama Philippa erken davrandı, onunla bir çocukla konuşur gibi konuşmaya başladı. Gayet sıradan bir konuyu konuşur gibi. “Anlatamadım galiba. Eylemi gerçekleştirmenizi değil, anlamama yardım etmenizi istiyorum.”

“Anlamanıza.”

“Kesinlikle. Evlilik yemini, çocuklar ve diğer konular açısından.” Philippa bir an duraladı, sonra devam etti. “Bir nevi ders diyebilirsiniz. Hayvancılıkla ilgili. Bir nevi.”

“Başkasını bulun. Başka bir nevi.”

Onun alaycılığı karşısında Philippa gözlerini kıstı. “Başkası yok.”

“Aradınız mı?”

“Tüm bu süreci bana kim açıklayacak sizce? Annem mi?”

“Kız kardeşleriniz? Onlara sordunuz mu?”

“Birincisi Victoria’nın da, Valerie’nin de bu eylemle ilgili ya da tecrübeli olduklarını sanmıyorum. Ve Penelope... Bourne’la ilgili bir şey sorunca hemen saçmalamaya başlıyor. Aştan falan bahsediyor.” Gözlerini devirdi. “Bu araştırmada aşka yer yok.”

Cross kaşlarını kaldırdı. “Yok mu?”

Philippa dehşete kapılmış gibiydi. “Elbette yok. Zaten siz derin tecrübeleri olan bir bilim adamısınız. Açıklığa kavuşturacağınız pek çok şey olduğundan eminim. Örneğin, erkeklik organını çok merak ediyorum.”

Cross tıkanı, öksürmeye başladı.

Konuşacak kadar toparlanınca, “Eminim ediyorsunuzdur,” dedi.

“Anatomi kitaplarında çizimler gördüm elbette ama belki siz bana daha açık anlatabilirsiniz. Örneğin...”

Philippa dolambaçsız, ayrıntılı, bilimsel sorularından birini daha sormadan Cross onun sözünü kesti. “Hayır.”

“Size ödeme yapabilirim,” dedi Philippa. “Hizmetleriniz karşılığında.”

Ofisi sert, boğuk bir ses ikiye böldü sanki. Cross’tan çıkmıştı bu ses. “Ödeyin!”

Philippa başını salladı. “Yirmi beş pound desek, nasıl olur?” “Hayır.”

Philippa kaşlarını çatı. “Elbette, sizin kadar hünerli biri daha fazlasını hak ediyor. Gücendirdiysem özür dilerim. Elli olur mu? Maalesef daha fazla veremem. Çok büyük bir meblağ bu.”

Onu gücendiren şeyin paranın *miktarı* olduğunu mu sanıyordu? Bu işi bedava yapabileceğini anlayamamıştı. Sorduğu şeyle ilgili her şeyi göstermek için ondan para almak.

Bu kadını masasının üstüne yatırıp istediği şeyi ona vermeyi dünya da her şeyden çok istiyordu.

Arzu konu dışıydı. Ya da belki söz konusu olan tek şeydi. Her iki durumda da Leydi Philippa Marbury’ye yardım edemezdi.

Cross’un tanıdığı en tehlikeli kadındı o.

Başını iki yana salladı, güvenebildiği tek şeyi söyledi. Kısa ve öz. “Maalesef talebinizi yerine getiremeyeceğim, Leydi Philippa. Başkasından isteyin. Belki nişanlınızdan.” Verdiği tavsiyeyi kendisi de beğenmemişti. Keşke sözünü geri alabilseydi.

Philippa uzun süre sessiz kaldı, Cross’a dokunulmaz olduğunu hatırlatan kalm camlı gözlüğünün ardında gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Cross onun teklifini iki katına çıkarmasını bekliyordu. Gözlerinin içine bakarak açık sözlü bir şekilde yeniden üstüne gelmesini.

Bu kadının ne yapacağı önceden kestirilemiyordu elbette. “Bana Pippa demenizi istiyorum,” dedi ve dönüp gitti.

İKİ

Pippa daha altı yedi yaşlarındayken Marbury'lerin beş kızı, bir kır evi partisinde, arkadaşları gelmeden önce, evlerinde verilen konserin arasında (bütün ev sahiplerinin çocukları gibi) küçük sarı civcivler misali, detaylarını tam hatırlayamadığı bir gösteri yapmışlardı.

Salondan çıkarlarken güleç yüzlü yaşlı bir bey onu durdurmuş, hangi enstrümanı çalmayı sevdiğini sormuştu. O bey Penelope'ye sorsa, hiç düşünmeden piyano derdi. Victoria ya da Valerie'ye sorsa ikizler bir ağızdan çelloyu sevdiklerini söylerlerdi. Beş yaşının o tatlı gülüşüyle ve hatta cilvesiyle beyefendinin gönlünü çelen Olivia ise kornoyu sevdiğini söylerdi.

Ama müziğe ayıracak zamanı olmadığını çünkü anatomi öğrenmekle meşgul olduğunu gururla söyleyen Pippa'ya sormakla hata etmişti. Adamcağızın şaşkınlığını yanlış yorumlayıp ilgilendiğini sanan Pippa, elbisesinin eteğini kaldırıp ayak ve bacaklarındaki kemikleri böbürlene böbürlene saymaya başlamıştı.

Kaval kemiğine gelmişti ki annesi yetişmiş, arka planda çalan müzik eşliğinde ve sosyetenin kahkahaları arasında ona bağırıyordu.

Pippa garip biri olduğunu ilk kez o gün fark etmişti.

İlk utandığı gün de o gündü. Çok tuhaf bir duyguydu bu, diğer duygulardan çok farklıydı, zamanla geçiyormuş gibi gelmişti. Örneğin insan bir kere karnını doyurdu mu, açlığı

tarif etmesi çok zor olur. İnsan elbette yemek yemek isteğini hatırlayabilir ama yiyeceğe duyulan arzuyu kolay kolay hatırlayamaz.

Benzer şekilde Pippa da öfke duygusuna yabancı değildi. Dört kız kardeşi vardı ne de olsa ama kardeşlerinin onu öfkeden kuduracak kadar sinirlendirdikleri zaman ne hissettiğini tam olarak hatırlayamıyordu. Tanrı biliyor ya, Olivia'yı hareket halindeki arabadan seve seve atmak istediği günler olmuştu ama artık o duygularını yeniden diriltemiyordu.

Ancak yine de o kır toplantısında utançtan yerin dibine geçtiği anı dün gibi hatırlıyordu. Daha birkaç dakika olmuş gibi.

Birkaç dakika önce *gerçekte* olanlar, yedi yaşındaki bir çocuğun *sosyetenin* yarısına bacaklarını göstermesinden daha vahimdi. Bu kadar erken yaşta Marbury'lerin en tuhaf çocuğu olarak tanınmak onu vurdumduymaz biri yapmıştı. Pippa'yı utandırmak için arkasından kıs kıs gülmekten fazlasını yapmak gerekiyordu.

Anlaşılan o ki talebini reddeden bir adam onu utandırmaya yetmişti. Çok uzun boylu, zeki olduğu belli olan, bariz bir şekilde büyüleyici bir adam...

Elinden geleni yapmış, teklifini detaylı olarak açıklamış, ona bir bilim adamı gibi yaklaşmıştı ama o yine de reddetmişti.

Pippa bu olasılığı hiç hesaba katmamıştı. Ama katmalıydı elbette. Türlü türlü ilginç eşyalarla dolu o ihtişamlı ofise adımını attığı anda bunu anlamalı, teklifinin bu adamın ilgisini çekmeyeceğini bilmeliydi. Belli ki Bay Cross bilgili ve tecrübeli biriydi, o ise bir markinin dördüncü kızıydı. İnsan bedenindeki bütün kemiklerin adını sayabilen, bu yüzden de anormal olan biri.

Yapacağı evlilikle ilgili sorularına cevap bulmak için sadece on dört günü kalmış olması ve bu yüzden bir araştırma ortağına ihtiyaç duyması bir şey fark ettirmemişti.

Anlaşılan bu adam yeterince deneyim kazanmıştı ve bir araştırma ortağına ihtiyaç duymuyordu.

Ona ödeme yapmak isteyen birine bile.

Kumarhanenin geniş, bomboş ana salonuna bakarken buna şaşırması gerektiğini düşündü. Ofise girince gördüğü o kalın, deri kaplı kasa defterine kaydedilen hesaplarla uğraşan ve kumarhane işleten bir adam yirmi beş pound ile ikna olacak biri değildi elbette. Ya da elli pound ile.

Pippa bunu hesaba katmış olmalıydı.

Hakikaten yazık olmuştu. Cross'tan çok umutlanmıştı. İki hafta sonra başına gelecek olan törenin metnini okuduğunda (birkaç gün önce okumuştunu) aklına gelen bu plana en uygun kişi oydu.

Bedensel arzu

Üreme.

Bir kadının hiçbir tecrübesi olmadan böyle şeylere bulaşması doğru değildi, değil mi? Söz konusu maddelerin dos-doğru bir açıklaması yapılması gerekiyordu. Ve bunun, rahibin itaat ve kulluk etmekle ilgili konulara gelmesinden önce olması gerekirdi.

Bu son derece rahatsız edici bir durumdu.

Bay Cross'un onu geri çevirmesinden duyduğu hayal kırıklığı ise çok daha rahatsız ediciydi.

Bay Cross'un abaküsüyle daha çok zaman geçirmiş olmayı dilerdi.

Sadece abaküs de değil.

Pippa ne kendisine ne de başkalarına yalan söylemeyi seviyordu. Başkaları gerçeği saklamak istiyorlarsa kendi bilecekleri işti ama o dürüstlükten sapmanın, uzun vadede daha çok çabadan başka bir şey getirmediğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Bu yüzden, hayır, onu ilgilendiren şey sadece abaküs değildi.

Adamla da ilgileniyordu. Kulübe geldiğinde efsanevî -yıkışıklı, zeki, çekici ve karşısındaki kadının kıyafetlerini saniyeler içinde ellerini kullanmadan çıkarabilen- Cross'u bulacağını ummuştu.

Ama bulduğu adamın bununla hiç alakası yoktu. Zeki ol-

duğuna hiç şüphe yoktu ama karşılaştıklarında aralarında bir çekim olmamıştı ve yakışıklılığa gelince... Evet, çok uzun boylu, uzun bacaklı, sert hatları olan biriydi; Pippa'nın hiç ummadığı, dağınık kıvılcık saçları vardı. Hayır, alışılmış şekilde yakışıklı biri değildi.

İlgi çekiciydi ki bu daha iyiydi ya da duruma göre daha kötü.

Fizik ve coğrafya konularında bilgili olduğu açıktı ve sayılarla da arası iyiydi. Masasında müsvedde kâğıdı olmayışından, kasa defterini aklından hesapladığına inanıyordu. Onca rakamı kafasında tutabildiğini düşününce bu çok etkileyici gelmişti.

Ve yerde yatıyordu.

Yarı çıplak.

İşin bu kısmı daha merak uyandırıcıydı.

Pippa merak uyandıran şeyleri severdi.

Ama anlaşılan Cross pek sevmiyordu ve çok eleştiriyordu. Bir plan hazırlamak için nelere katlanmıştı ama bir adamı inadını kırıp ikna edememişti. Ne de olsa bir kumarhanedeydi ve kumarhanelerin erkeklerle dolu olması gerekiyordu. Talebine olumlu yanıt verecek bir başkasını bulabilirdi mutlaka. O bir bilim insanıydı ve bilim insanları şartlara uyum sağlayabilirlerdi.

Bu yüzden Pippa uyum sağlayacak ve evlilik gecesine tamamen hazır olduğundan emin olmak için öğrenmek istediği şeyleri ne pahasına olursa olsun öğrenecekti.

Evliliği.

Dile getirmek hatta düşünmek bile istemiyordu ve Castleton Kontu eş adayları içinde en ilginç olanı değildi. Eli yüzü düzgündü, Pippa'nın annesinin takdir ettiği bir unvan sahibiydi. Üstelik çok güzel bir malikânesi vardı ama çok zeki değildi. En hafif tabiriyle hem de. Bir defasında sosisin, domuzun neresinden yapıldığını sormuştu. Cevabın ne olduğunu zannettiğini düşünmek bile istemiyordu Pippa.

Onunla evlenmeyi istemiyor değildi. Sıkıcı da olsa, pek muhteşem olmasa da Pippa'nın en iyi kısmeti oydu. Pek

akıllı biri olmadığını o da biliyor ve Pippa'nın mülklerini ve malikânesini idare etmesini çok istiyordu, hatta buna çok hevesliydi. Pippa da bunu istiyordu; ürün rotasyonu, modern sulama teknikleri ve hayvancılık hakkında pek çok şey okumuştı.

Bu anlamda kusursuz bir eş olacaktı.

Onun asıl merak ettikleri geri kalan konulardı ve cevapları bulmak için on dört günü kalmıştı.

Çok şey mi istiyordu?

Anlaşılan öyle. Bay Cross'un kapalı duran kapısından tarafa baktı, göğsünde hiç hoş olmayan bir sızı hissetti. Pişmanlık mıydı bu? Yoksa dargınlık mı? Ne önemi vardı ki? Şimdi önemli olan şey, planı yeniden gözden geçirmek zorunda olmasıydı.

İç geçirdi, etrafında duyduğu seslerle dikkatini devasa büyüklükteki boş salona verdi.

Bay Cross'un özel ofisini bulacağım diye kumarhaneyi gezme fırsatı olmamıştı. Londra'daki pek çok kadın gibi o da *Düşkün Melek* hakkında bir sürü dedikodu duymuştu; hanımların ait olmadığı etkileyici, rezil bir yer olduğunu. Erkeklerin İngiltere'nin geleceğini mecliste değil, *Düşkün Melek*'te çizdiklerini. Londra'nın en sinsi güçlerinin, *Düşkün Melek*'in sahiplerinin elinde olduğunu.

Sessiz, mağarayı andıran salonu gözden geçiren Pippa, buranın çok etkileyici bir yer olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı ama diğer dedikodular biraz abartılıydı sanki. Burası hakkında biraz karanlık olduğundan başka söylenecek pek bir şey yoktu.

Tek ışık kaynağı, salonun bir yanında yer alan tavana yakın bir dizi pencereden geliyor; başıboş gün ışıkları bu pencerelerden içeri süzülüyordu. Pippa, havada yavaş yavaş dönmekte olan toz zerrecikleri aydınlatan; birkaç adım ötedeki masif meşe masaya vuran; beyaz ve sarı harfler, rakamlar ve çizgilerle bezeli kalın yeşil çuhayı aydınlatan ışık huzmesini gözleriyle takip etti.

Biraz yaklaşıncı uzun, oval masanın üstündeki rakamlar ve sözcüklerden oluşan tuhaf dizgiyi fark etti. Dayanama-

yıp parmaklarıyla kumaşa, ona hiyeroglif yazısı gibi gelen işaretlere dokundu, masanın kenarına istiflenmiş bembeyaz zarlara değdi.

Zarlardan bir çiftini aldı, üstündeki kusursuz çukurları inceledi, kemik zarları avucunda tarttı, bu zarların nasıl bir güce sahip olduklarını düşündü. Dikkate alınmayacak kadar masum görünüyorlardı ama insanlar bu zarları atarak yaşıyor ya da ölüyorlardı. Çok uzun zaman önce eniştesi tek bir bahiste her şeyini kaybetmişti. Hepsini geri kazanmıştı, evet ama Pippa insana böyle aptalca bir şeyi yaptıran cazibenin nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyordu.

Bu minik, beyaz küplerde bir güç olduğu muhakkaktı.

Zarları avucunda tıkırdattı, kendi bahsini düşündü, bu oyunu oynamaya onu neyin teşvik ettiğini. Yapacağı araştırmaya. Evliliğin sırlarını çözmeye. Annelik. Son derece bulanık olan gelecek için net beklentiler.

Cevaplar. Hiç olmayan cevaplar.

Evliliğini her düşündüğünde içini bayıltan sıkıntıyı ortadan kaldıracak olan bilgiler.

Bunun için bahis koyabilecek olsaydı koyardı.

Zarları elinde döndürdü, kaderini tayin etmeden önce açıklık getirecek olan bahsi düşünüyordu ki durmaksızın, güm güm vurulan, kulakları sağır eden gürültüyle kendine geldi. Zarları kumar masasına bıraktı, vurulmakta olan kapıyla bir ilgisi olmadığını, bu yüzden de açmaması gerektiğini unutarak sesin geldiği yöne doğru ilerledi.

Bam!

Bam! Bam!

Devasa büyüklükteki salona kaçamak bir bakış attı. Mutlaka sesleri duyan biri olmuştu. Bir hizmetli, bir aşçı yamağı, onu içeri alan gözlüklü beyefendi?

Bam! Bam! Bam!

Sesi duyan kimse yoktu.

Belki de Bay Cross'u çağırması gerekiyordu.

Bu düşünceyle bir an duraladı. Daha doğrusu, Bay Cross'un elleriyle düzeltmeden önce darmadağınık duran kızıl saçları-

mn hayali ve onun saçlarını düzeltişi gözünün önüne gelince bir an duraladı. Bu düşünceyle tuhaf bir şekilde hızlanan kalp atışları yüzünden bir an duraladı. Suratını buruşturdu. Kalbinin hızlanmasını umursamadı. Hiç de hoş bir his değildi bu.

Bam! Bam! Bam!

Kapıdaki her kimse, sabrı tükenmişe benziyordu. Daha hızlı vurmaya başlamıştı.

Belli ki acelesi vardı.

Pippa altı metre yüksekten sarkan ağır kadife perdelerin ardındaki masif maundan yapılmış, küçük ve karanlık giriş yolunu geçip Yunan mitolojisindeki Styx Nehri gibi kulübü dış dünyadan koruyan kapıya doğru ilerledi.

Karanlıkta iç kapıdan daha büyük, gün ışığına kapanmış olan çelik dış kapıya doğru gitti. Loş ışıktaki kapının sürgüsüne uzandı. Karanlıkta onun göremediği herhangi biri uzanıp ona dokunabilirdi, bu olasılık canını sıkıyordu. Önce bir sürgüyü, sonra diğerini açtı; kapıya monte edilmiş ağır kolu çevirdi, kapıyı çekip açtı. *Düşkün Melek*'te geçirdiği zamandan sonra nedense pırıl pırıl bir yaz günüyümüş gibi gelen mart ayının gri göğüne karşı içgüdüsel olarak gözlerini kapadı.

“Bu kadar hoş bir karşılama beklemiyordum doğrusu.”

Pippa bu çapkınca sözler karşısında gözlerini açtı, elini gözlerine siper ederek görüşünü sağlamaya çalıştı.

Karşısındaki adam hakkında kesin olarak söyleyebileceği bazı şeyler vardı. Kırmızı ipek bordürlü, yana kaykılmış siyah, klasik bir şapka; bir elde gümüş uçlu bir baston; geniş omuzlar; sık bir kıyafet ama biliyordu ki bu adam bir beyefendi değildi.

Aslında beyefendi olsun olmasın, kimse ona bu adam gibi gülümseyemezdi. Sanki adam bir tilki, kendisi de bir tavşanmış gibi. Sanki bir ev dolusu tavşanmış gibi. Sanki dikkatli olmazsa onu yiyecek ve o kocaman sırttan dişlerine yapışmış tüylerle St. James'te dolaşmaya çıkacakmış gibi.

Adamın üstünden kötülük akıyordu.

Zeki bir kadın ondan hemen kaçardı ve Pippa çok zeki bir kadındı. Geri çekilip *Düşkün Melek*'in karanlığına geri döndü.

Adam peşinden geldi.

“Her zamanki tiplerden daha iyi kapıcılık yapıyorsun. Onlar beni asla içeri almaz.”

Pippa ilk aklına geleni söyleyiverdi. “Ben kapıcı adamlardan değilim.”

Bu sözler üzerine adamın gözleri parladı. “Adam olmadığın kesin, aşkım. Bunu herkes görebilir.”

Dış kapı gürültüyle kapandı, Pippa irkilerek bir kez daha kumarhaneye doğru dönüp baktı. Sırtını iç kapıya verince perdeleri iterek yan yan ilerledi.

Adam peşinden geldi.

“Belki de *Düşkün Melek* sensin, öyle mi?”

Pippa başını iki yana salladı.

Adamın beklediği cevap buydu sanki, kumarhanenin loş ışığında dişleri parladı. Sesini alçalttı, öyle ki sestten çok gultuyu andırıyordu konuşması. “Olmak ister miydin?”

Bu soru, aralarında gittikçe kapanan boşlukta asılı kaldı ve Pippa’nın dikkatini dağıttı. Bu adamı tanımıyor olabilir- di ama içinden bir ses ona, adamın bir dolandırıcı ve hatta bir serseri olduğunu ve her türlü kötülüğe bulaştığını söylüyordu. Bir saatten az bir zaman önce geldiğinde aradığı, bir başka adamdan istemeye hazır olduğu bilgi. İsteddiği şeyi vermeyi hiç düşünmeyen bir adam...

Bu hınzır, kaygısız adam ona sorular sormaya başlayınca Pippa her zamanki gibi davrandı. Ona dürüst cevaplar verdi. “Aslında benim bazı sorularım var.”

Onu şaşırtmıştı. Tuhaf tuhaf bakan mavi gözleri büyüdü, sonra neşeli bir gülüşle kısıldı. Kahkahalarla gülmeye başladı. “Harika!” diye bağırdı, Pippa’ya doğru uzanıp güçlü kollarını onun beline doladı ve genç kadını kendine çekti. Sanki Pippa bir bez bebek, adam da oyun oynamak isteyen bir çocuktı. “Bende her şeyin cevabı vardır, biriciğim.”

Pippa bu cüretkâr adamın kollarında olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Kollarını gövdesine sarıp adamın göğsünden uzaklaşmaya çalıştı. Tamamen yanlış birine, tamamen yanlış bir şey söylemiş olduğunu fark edince kalbi hızla atmaya başladı. Adam onun ne istediğini sanmıştı?

“Tanrım!” diyerek onu durdurmaya çalıştı. “Ben öyle demek istemedim.”

“Ben Tanrı olmadığımı göre, çocuğum, elbette senin olmalıyım. Adam gülmeye başladı, yüzünü Pippa’nın boynuna bastırdı. Pippa onun öpüşlerine karşı koymaya, iç çekmemeye çalışıyordu. Adamın burnuna ter ve tatlı bir şeylerin kokusu geldi. Hoş olmayan bir birleşim.

Pippa başını çevirip onu göğsünden itti, adamdan kurtulmak için yapılacak tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Adam gülerек onu kendine daha çok çekti, sımsıkı saran kolları ve omuz başlarındaki yumuşak dudaklarıyla Pippa’nın beklediğinden çok daha fazlasını vaat ediyordu. “Hadi, aşkım... Digger Amca seninle ilgilenir.”

“İlgilenme şeklinizin bir amca gibi olduğundan emin değilim,” dedi Pippa. Adamın kollarından kurtulmaya çalışırken elinden geldikince sert olmaya çalışıyordu. Çılgın gibi etrafına bakındı. Bu koca binada ona yardım edecek biri vardı mutlaka. Nerdeydi peki?

Digger yine gülmeye başladı. “Çok heyecanlı bir şeysin sen, öyle mi?”

Pippa başını iyice geriye attı, bir daha temas kurmak istemiyordu. “Hiç de değil. Aslında heyecanlı değil, tam tersiyim.”

“Ne saçma. Buradasın, öyle değil mi? Bu da heyecanlı değilse ne heyecanlıdır, söylesene?”

Haklıydı. Ama Pippa bile, şu anda teslim olursa hiç de hoş olmayan bir yola gireceğini biliyordu. Bu yüzden kendini toparladı, hanımefendilik eğitiminin her zerresini kullandı.

“Beyefendi!” dedi sert bir sesle. Adamın kollarında yılan gibi kıvranıyor, ellerini itiyordu. “Beni bırakmanızda ısrar etmek zorundayım!”

“Lütfen, tatlım... Hadi biraz gezelim. Burada ne kadar alıyorsan benim kumarhanemde sana iki katını veririm.”

Neyin iki katını?

Ne cevap vereceğini düşünecek zaman değildi. “Teklifiniz cazip olsa da...”

“Sana neyin cazip olduğunu göstereceğim.”

Tanrım, planlarında böyle bir şey yoktu. Yardım istemek için çılgılık atacaktı. Çılgılık atmak duygusal bir tepkiydi. Bilişsel değil.

Ama çaresiz kalınca... Derin bir nefes aldı, tam avazı çıktığı kadar bağıracaktı ki sessizliğin ortasında kurşun gibi patlayan bir ses duyuldu.

“Çek ellerini onun üstünden!”

Pippa ve Digger bu alçak, yumuşak, hırçın, net olarak duyulan ses karşısında donup kaldılar. Pippa başını çevirip omzunun üstünden Bay Cross’un uçlarından alınmış uzun, düzgünce taranmış kızıl saçlarına baktı. Sanki hep böyle düzgündü saçları. Gömleğini de pantolonunun içine sokmuş, bir medeniyet işareti olarak üstüne ceketini giymişti ama *medeni* sözcüğü onu tarif etmek için kullanacağı en son sözcük olduğundan şu anda çok alakasızdı.

Aslına bakılırsa Pippa hayatında kimseyi bu kadar öfkeli görmemişti.

Bir şeyi öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Ya da birini.

Muhtemelen Pippa'yı.

Bu düşünce onu kendine getirdi, yine mücadele etmeye başladı. Adamdan birazcık uzaklaşabildi ama Digger’in gücü onu yendi. Pippa ödül olarak kazanılmış bir koyun budu gibi adamdan tarafa savruldu. “Hayır!”

Cross’un gri gözleri adamın elinin sahiplenici bir şekilde durduğu yerde, Pippa’nın karnında sabitlenmişti. “Rica etmiyorum. Kızı bırak.”

“Bana kendisi geldi, Cross,” dedi Digger gülerek. “Beni baştan çıkardı, gerçekten. Sanırım onu bırakmayacağım.”

“Hepsi yalan!” dedi Pippa. İçgüdüsel olarak savunmaya geçmiş; bu kurnaz tilkinin elinden kurtulmaya, sessizce Cross’la göz göze gelmeye çalışıyordu. “Kapıyı sen çaldın!”

“E, sen de açtın, kuzum.”

Pippa kaşlarını çatı ve Cross’a baktı.

Cross ona bakmıyordu. “Alıkonulmak kızın pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyor.”

“Elbette gitmiyor,” dedi Pippa.

“Hanımı bırak.”

“Buna, *istemem*, *yan cebime koy* deniyor.”

Pippa kendini topladı. “Affedersiniz ama ben bir hanımefendiyim.”

Digger güldü. “Böyle çalım atarak birilerini kandırabilirsin!”

Pippa çok sinirlenmişti. Bu adama daha fazla dayanamayacaktı. Onun mavi gözlerine bakmak için başını kaldırdı. “Sizinle konuştuğum için büyük bir hata yaptığımı anlıyorum, Bay...” Bir an duraladı, adamın doğru şeyi yapmasını ve soyadını söylemesini bekledi. Söylemeyince devam etti. “...Bay Digger. Sizi temin ederim, ben tam bir hanımefendiyim. Aslına bakarsanız çok yakında bir *kontes* olacağım.”

Adam kara kaşlarından tekini kaldırdı. “Doğru mu bu?”

Pippa başını salladı. “Kesinlikle. Bir kontun merhametinden mahrum olmak istemeyeceğinizi tahmin ediyorum, değil mi?”

Digger gülümseyerek yine ona kurnazlığını hatırlattı. “Benim için ilk olmayacak, çocuğum. Hangi kontmuş bu?”

“Cevap verme,” dedi Cross. “Haydi, Digger.”

Adam, Pippa’yı bıraktı ama eli hâlâ onun karnında duruyor, hafifçe ona dokunuyordu. Pippa kurtulur kurtulmaz Cross’un yanına koştu. Cross ise ona daha az dikkat ediyordu, sanki mümkünmüş gibi. Digger’a doğru ilerledi, her hareketinde üstünden akan tehdit ifadesiyle çelişir vaziyette rahat konuşuyordu. “Bu işi de hallettiğimize göre şimdi bana kumarhanemde ne işin olduğunu açıklayabilirsin.”

Digger gözlerini Pippa’dan ayırmıyordu, cevap verirken bile ısrarla ona bakıyordu. “Evet, Cross. Kendini kaybediyorsun. İşine yarayacağını umduğum bir bilgi vermeye gelmiştim, bana sorarsan iyi bir komşu olmaya çalışıyordum.”

“Komşu değiliz biz.”

“Her neyse. Öğrenmek isteyeceğin bir bilgi var bende.”

“Sende olan hiçbir bilgiyi öğrenmek isteyeceğimi sanmıyorum.”

“Öyle mi? Kız kardeşin hakkında olsa bile mi?”

Cross kaskatı oldu, boynundan sırtına doğru inen kaslar gerildi, dimdik oldu, daha uzun boylu görünüyordu.

Digger devam etti. “Bence sadece istemiyorsun... Ödeme yapmaya da hazırsın.”

Hava ağırlaştı. Pippa bu terimi hep duyar ve son derece gülünç olduğunu düşünürdü. Hava elbette sis ya da dumanla ağırlaşırdı... Hatta Olivia’nın parfüm kokusuyla bile ağırlaştığını kabul edebilirdi ama duyguların havanın yoğunluğunu etkilediği düşüncesi çok saçmaydı, basmakalıp bir üsluptu. Ama buradaki hava gerçekten ağırlaşmıştı, nefes almakta güçlük çekiyordu, öne doğru eğilip nefes almaya çalıştı.

“Tanrı bilir, sana kendi başına gelmeyecekti, seni üçkâğıtçı.”

Pippa bu aşağılama karşısında şaşkınlıkla içini çekti. Bay Cross buna izin veremezdi. Ama kişiliğine yapılan bu hakareti duymamış gibiydi. “Kız kardeşime dokunmayacaksın.”

“Kadınlar beni istiyorsa ben ne yapayım?” dedi Digger. “Bir iki dakika görüşmek istiyorlarsa bir beyefendi onları geri çevirmez.” Bakışları bir kez daha Pippa’ya kaydı. “Öyle değil mi, yakında kontes olacak hanımefendi?”

“Kadınların seni cazip bulduklarına ya da böyle bir durumda bir beyefendi gibi davrandığına inanmam çok zor,” diye terslendi Pippa.

“Vay be! Şuna da bakın!” Digger güldü. Kahkahaları kumarhanenin zemininde patladı. “Seni küçük vizon.”

Pippa gözlerini kısarak ona baktı. “Herhalde haspa demek istediniz.”

“Hayır, doğrusunu söyledim. Sen bir vizonsun. Keskin dişli...” Şehvetle Pippa’ya baktı. “Ve eminim kürkün de yumuşacıktır. Söylesene Cross, daha ellemedin mi?”

Pippa bu sözlerin ne anlama geldiğini anlayamamıştı ama Cross öfkeyle adamın yakasına yapışınca Digger’ın kendisini aşağıladığını anladı. “Hanımdan özür dileyeceksin.”

Digger pek fazla uğraşmadan yakasını ondan kurtardı, kahverengi redingot ceketini düzeltti. “Ah, daha dokunmadın o halde... Sanırım,” dedi kurnazca. “Ama çok beklemeyeceğim. Bu kız senin tipin değil.” Gözlerinde muzip bir parıltıyla abar-

tılı bir reverans yaptı, "Özür dilerim, Geleceğin Leydisi," dedi.

Pippa bu alaycılık karşısında dişlerini sıktı.

Bay Cross tehditkâr bir ifadeyle, "Git buradan!" dedi.

"Söyleyeceğim şeyi duymak istemiyor musun?"

Cross çok kısa bir an -yarım saniyeden az bir süre- tereddüt etti. Sonra Pippa onun, "Hayır!" dediğini duydu.

Digger yarım ağızla zoraki sırıttı. "Fikrini değiştireceksin. Sana iki gün veriyorum." Bir an duraladı. Pippa, ikisi de kendince güçlü yanları olan bu iki adamın arasında görünmez bir hançerin sallandığı izlenimine kapıldı. Silahın kimin elinde olduğunu düşündü.

Digger ikna ediciydi. "Aile meselelerine hiç dayanamazsın."

Bay Cross ona karşı koyarak başını kaldırdı.

Digger şapkasıyla Pippa'yı selamladı, bu arada ona çapkın bir bakış atmayı da ihmal etmedi. "Size gelince, leydi; bu son görüşmemiz olmayacak."

"Bu da senin için iyi olmayacak." Cross'un sözleri soğuk ve tereddütsüzdü, karşı gelmeye fırsat bırakmıyordu.

"Ne saçma! Hanımın soruları vardı." Mavi gözlerini Pippa'nın gözlerine dikti. "Benim de cevaplarım var."

Cross ona doğru ilerledi, boğazından hırıltıyla çıkan alçak, karanlık ses Digger'ın dikkatini çekti. Hınzır gülüşüyle ona döndü. "Beni görmeye gelmen için bir sebep daha," dedi.

Cross'un ne kadar öfkeli olduğu belli oluyordu. Pippa ondan gelen hiç hoş olmayan bir şeyler seziyordu. "Çık dışarı!"

Digger etkilenmiş gibi değildi ama yine de fazla oyalandı. "İki gün, Cross."

Pippa'ya küstahça göz kırpıp gitti.

Uzunca bir süre adamın gidişinin ardından savrulan kadife perdelere bakarak, kapanan dış kapının gümbürtüsünü dinleyerek sessiz kaldılar. Sonra Pippa kim bilir ne zamandır tuttuğu nefesini bıraktı.

Soluğunun sesine dönen Cross öfkeyle yanan gözlerini ona dikti. "Neden hâlâ burada olduğunuzu açıklamak istersiniz belki."

ÜÇ

İşlerin bu hale geleceğini daha önce düşünmem gerekirdi. Ne de olsa insan kazların davranış şekillerini öğrenmek isterse erkek kazı gözlemlemelidir.

Bildiğimiz gri kazlar (boz kaz), bütün kaz familyası içinde gözlenmesi en kolay olanlardır. Erkek kazlar dişilerden daha büyüktür; kafaları daha büyük, boyunları daha uzundur ve cinsel olgunluğa eriştiklerinde dişi kazların etrafındayken saldırgan davranışlar gösterirler. İlginç olan şudur ki erkekler dişilere karşı son derece korumacı bir tavır da sergilerler ancak bu iki davranış tipi arasındaki farkı ayırt etmek genellikle zordur.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
22 Mart 1831; düşününden on dört gün önce***

Pippa kendini korumak için aklına ilk gelen şeyi söyledi. “Kapıyı o çaldı.”

“Ve kumarhane kapısını çalan birinin tanışmak istemeyeceğin biri olacağı hiç aklına gelmedi mi?”

Artık çekici ve cana yakın biri gibi görünmüyordu. “Ben geri zekâlı değilim, Bay Cross.”

Cross kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturdu. “Bir şeyi söylemekle öyle olunmuyor, Leydi Philippa.”

Pippa eteğini kaldırıp ayağındaki bütün kemiklerin adını saymayı düşündü ama sesini çıkarmadı.

“Sessiz kalmak bugün yaptığınız an akıllıca şey olabilirdi.”

“Cevap verecek kimse yoktu. Bekledim. Aslında o beyefendinin kapıya dilediğince vuruyor olmasına şaşırdım.”

Cross gözlerini kısıp ona baktı. “Böyle bir ihmal bir daha yaşanmayacak, sizi temin ederim. Ve dikkatinizi çekerim, Digger Knight bir beyefendi değildir.”

“Evet, bunu anladım zaten.” Pippa’nın kalın camlı gözlüğünün ardında gözleri kısıldı. “Fark edene kadar o içeri girmişti.”

“Elleri neden sizin üstünüzdeydi, açıklar mısınız?”

Buna cevap vermemenin daha iyi olacağını düşündü. Durumun yanlış anlaşılmasını istemiyordu.

Pippa’nın tereddüt ettiğini gören Cross üstüne gitti. “Siz mi istediniz? Araştırma ortağınız olması için ikinci seçeneğinizi o muydu?”

Pippa lafı dolandırmaya çalışıyor, kapıdan yana bakıyor, kaçmayı düşünüyordu. “Tam olarak değil.”

Bazı sorularım var. Cross bunu söylediğini bilmek istemeyecekti.

Cross ona doğru bir adım atıp önünü kesti. “Tam olarak nasıl, peki?”

Pippa ona baktı, olması gerekenden daha fazla suçluluk duyuyordu. O adamın kollarına bile bile atlamamıştı ne de olsa. “Ona teklif mi ettiniz?”

“Hayır!” Pippa bir an bile tereddüt etmemişti. Teklif ettiği de yoktu. *Tam olarak.*

Cross onun aklından geçenleri, Pippa haykırarak söylemiş gibi, hemen anladı. “Size inanmıyorum. Bana yarım saat önce teklif etmişsiniz sonuçta.”

“Aynı şey değil, siz de biliyorsunuz.” *Evet deseydin, bu durumda olmayacaktım.*

“Değil mi?” Cross topuklarının üstünde yaylandı.

“Hayır!” Pippa öfke içinde ofladı. “Sen bir planın parçasıydın.” *Bozduğun o planın parçası.*

Cross gözlerini kısarak ona baktı, sanki ne düşündüğünü anlamış gibiydi. “Sanırım bu tuhaf bir şekilde mantıklı.” Başını ondan çevirdi, kulübün karanlık zemininde uzun adımlarla gezindi, geri döndü. “Size evinize dönüp eniştenizi beklemenizi tavsiye ederim, Leydi Philippa. Tamamen çıldırmış bir kadın olduğunuzu söylediğimde hiç şüphesiz sizi görmeye gelecektir.”

Bourne’a söyleyemezdi. Bourne babasına anlatır, babası da onu düğün gününe kadar Surrey’de kilitli tutardı. Pippa da almak istediği bilgileri alamazdı. Bilginin verdiği emniyet hissinden yoksun kalırdı. Güven hissinden. Pippa buna izin veremezdi.

Salonun bir başından, “Hayır!” diye bağırırdı.

Cross geri döndü. Kötü bir sesle, “Teklifinizle ilgilenmişim gibi yanlış bir izlenime kapıldınız sanırım, hanımefendi,” dedi.

Pippa duraksadı. “Ona yaklaşmadım. Kimseye bir zarar gelmedi. Gideceğim. Lütfen... Bourne’a söylemeyin.”

Pippa bu sözleri hiç söylemeseydi keşke çünkü Cross onu dikkate almamıştı. Bakışlarını kumar masasına indirdi. Pippa’nın, maun ağacından yapılmış masanın kenarına bıraktığı zarlara baktı.

Pippa ona bir adım yaklaştı, Cross güçlü ve dolaysız bakışlarını ona yöneltti. Pippa nefesini tuttu. Hiç kımıldamadı. “Sizin zarlarınız mı?”

Pippa başını salladı. “Evet.”

“Bahis mi koydunuz?”

“Koyacaktım,” dedi Pippa aceleyle. “Tabiri caizse *Roma’da Romalılar gibi davranılır.*”

Cross onun şakasını anlamazdan geldi. “Knight’la mı oynuyordunuz?”

“Kendi kendime.”

“Ya bahis?”

“Karar vermemiştim. Düşündüm de... Belki...” Pippa dilini tuttu, utançtan her yanını ateş basmıştı. “Belki ben...”

Cross yakıcı gözlerle ona baktı. “Belki siz?”

Pippa zarlara baktı. “Yardıminızı alabilmek için çabamı ikiye katlayabilirim.”

“Bozulma talebinizle?”

Evet. Bu şekilde anlattığında eskisinden daha rezil geliyordu kulağa. “Evet.”

“Ya olmazsa? Ne olacak? Eve gidip uslu bir kız gibi evlenmeyi mi bekleyeceksiniz?”

Cross ona çocukmuş gibi davranıyordu. Sanki planları aptalcaymış gibi. Bunun zorunlu olduğunu anlamıyor muydu? Bunun *bilim* olduğunu? “Karar vermedim,” dedi kurnazlıkla. “Ama alternatif fırsatları değerlendirebileceğimi düşünüyorum. Londra’da sezon açıldı. Bana yardımcı olabilecek ho-vardaları bulmak zor olmaz.”

“Kız kardeşiniz kadar belalisiniz,” dedi Cross soğuk bir sesle.

Pippa şaşırdı. “Penelope mi?”

“Aynen öyle.”

İmkânsız. Penelope her bakımdan terbiyeli bir kızdı. Bu-
raya koruması olmadan asla gelmezdi. Başını iki yana salladı. “Penelope hiç de belalı biri değildir.”

Cross’un kızıl kaşlarından biri alaycı bir ifadeyle kalktı. “Bourne’un buna katılacağını hiç sanmam. Her hâlükârda Digger Knight böyle bir şey için uygun biri değil. Onunla bir daha karşılaşmamak için ne gerekiyorsa yapmalısınız.”

“Kim bu adam?”

“Asla karşılaşmaman gereken biri.” Cross kaşlarını çatmıştı. Güzel. Sinirlenen sadece neden sadece Pippa oluyordu ki? “Zarları atmadın.”

“Atmadım,” dedi Pippa. “Bu yüzden kendini şanslı saymalısınız. Ya kazansaydım?”

Cross’un bakışları karardı. “Beni kazanmış mı olurdun?”

Pippa başını salladı. “Elbette. Tercih edilen araştırma ortağı sendin. Ama bahis koyma fırsatı bulamadığıma göre kendini gerçekten şanslı sayabilirsin.” Pippa orayı terk etmek üzere elinden geldiğince şık bir tavırla eteğini kaldırdı.

“Kendimi şanslı saydığım yok. Ben şansa inanmam.”

Pippa eteğini bıraktı. “Kumarhane işletiyor ve şansa inanmıyorsun.”

Cross hafifçe gülümsedi. “Kumarhane işlettiğim için şansa inanmıyorum. Özellikle de zar atarken. Bu oyunda ihtimaller var. Ama işin aslı, Leydi Philippa, zar atmanın ihtimallerle bir ilgisi yoktur. İnsan kendine karşı bahse giremez.”

“Saçmalık!”

Cross masaya doğru eğildi. “Bunda risk yok. Sonuç istediğin gibi olursa kayıp yoktur. İstemediğin gibi olursa da sözünüzden cayarsın. Karşında hesap vereceğin kimse yoksa zarların sonucuna göre davranman için bir sebep de yoktur.”

Pippa omuzlarını dikleştirdi. “Kendime hesap verebilirim. Sana söylemiştim. Yalanı sevmem.”

“Kendine hiç yalan söylemez misin?”

“Ne kendime ne de başkalarına.”

“Bu da gösteriyor ki bahse gireceğin şeye hiç hazırlıklı değilsin.”

“Dürüstlüğü ayak bağı olarak mı görüyorsun?”

“Çok zekice. Dünya yalancılarla doludur, Leydi Philippa. Yalancılar, dolandırıcılar ve bilimüm alçaklarla.”

“Senin gibi mi?” Pippa bu sert sözleri ağzından kaçırıvermişti.

Ama Cross alınmış gibi durmuyordu. “Kesinlikle benim gibi.”

“O halde senin sahtekârlığın karşısında benim dürüstlüğü-mü korumam gerek.”

Cross kaşım kaldırdı. “Gizli gizli bozduruyormuş gibi yapmak sahtekârlık değil mi?”

“Hiç de değil.”

“Lord Castleton yatağına bakire olarak girmenizi istemez mi?”

Pippa’nın yanakları kızardı. Onun bu kadar açık konuşacağını tahmin etmesi gerekirdi ama daha önce bu kadar açık konuşmamışlardı. “Hâlâ...” Pippa başını çevirdi. “...bunu yapmaya niyetliyim. Bu eylem hakkında daha fazla bilgi toplamak niyetindeyim.”

Cross kaşını kaldırdı. “Yani şöyle ifade edeyim. Lord Castleton evliliğinize masum olarak gelmeni beklemiyor?”

“Bu konuyu hiç konuşmadık.”

“Sen de bir açık buldunuz.”

Pippa sertçe ona baktı. “Hayır, bulmadım.”

“Yanlışlıkla da olsa sahtekârlık, sahtekârlıktır.”

Bu adamın kadınları kolaylıkla tavlayan tatlı dilli biri olduğuna dair şöhretine çok şaşırmıştı Pippa. Hiç de baştan çıkarıcı görünmüyordu. “Soracak olursa ona yalan söyleyemem.”

“Hayatı siyah beyaz yaşamak çok hoş olmalı.”

Pippa sormayacaktı. “Ne demek bu?”

“Kızların gerçeklikten korunmadığı gerçek dünyada biz gerçeğin göreceli olduğu, grilerin de bulunduğu bir dünyadayız.”

“Senin olaylara bilimsel şekilde yaklaşacağına inanmakla ne kadar hata ettiğimi şimdi anlıyorum. Gerçek, gerçektir.”

Cross çarpık çarpık gülümsedi. “Hayatım, bu dediklerinle hiç alakası yok.”

Pippa onun son derece emin bir ifadeyle konuşmasından hiç hoşlanmamıştı. Her şeyin büyük bir hata olduğu açıktı. Tecrübe ve bilgi sahibi olma umuduyla gelmişti buraya, erkeğin üstünlüğü hakkında ders almak için değil.

Artık gitme vaktiydi.

Pippa salonu boydan boya geçip çıkışa doğru ilerlerken Cross hiç sesini çıkarmadı. Bir an önce oradan ayrılma isteğiyle perdeleri çekip iç kapıya ulaşana kadar hiç konuşmadı.

“Bahis koyacaksan bunu dürüstçe yapmalısın.”

Pippa bir eli uzun, kadife perdede olduğu yerde donakaldı. Onu yanlış anlamış olmalıydı. Başını çevirdi, omzunun üstünden ince ve uzun yapısıyla dikilmekte olduğu yere baktı. “Anlayamadım?”

Cross yavaşça elini cebinden çıkardı, ona doğru uzattı. Pippa bir an, onun kendisini çağırdığını sandı.

Tam gidecekken.

“Buraya kadar gelmişsin, Pippa.” Ona ilk kez takma adıyla

la hitap ediyordu, adının onun ağzından çıktığına şaşırmıştı. Sessiz harflerin hızla tekrarlanması. Telaffuz ederken dudaklarının bükülmesi. Açıklayamadığı bir şeyler vardı. “Gerçek bir bahis koymalısın, öyle değil mi?”

Avucunu açıp iki küçük kemik zarı gösterdi.

Pippa onun ihtiyatla bakan gri gözlerine baktı. “Şansa inanmadığını sanıyordum.”

“İnanmam,” dedi. “Ama kendi kendine bahis koymaya da inanmıyorum, dolayısıyla macerana uyum sağlamak için sonucunu çabuklaştırıyorum.”

“Macera değil,” diye karşı çıktı Pippa. “Deney.”

“Ne fark var?”

Bunu göremiyor muydu? “İlki aptallık. İkincisi bilimsellik.”

“Hata ettim. Söyler misin, bilim bu olası bahsinin neresinde?”

Pippa’nın verecek cevabı yoktu.

“Ben söyleyeyim. Hiçbir yerinde. Bilimselliğe inananlar bahse girmezler. Daha iyisini bilirler. Ne kazanırlarsa kazanırlar, ihtimallerin onların karşısında olduğunu bilirler.”

Cross daha da yaklaştı, karanlığa sırtını döndü. Ona hiç dokunmadı ama tuhaf bir şekilde bunun bir önemi yoktu. Hissedecek kadar yakındı; ince, uzun ve çok sıcaktı. “Ama şimdi bahis koyacaksın, değil mi Pippa?”

Cross onun kafasını karıştırıyor, net olarak düşünmesini zorlaştırıyordu. Derin bir nefes aldı, etrafını saran sandal ağacı kokusu dikkatini dağıttı.

Evet dememesi gerekirdi.

Ama nedense hayır diyemedi.

Cross’un geniş avucundaki minik beyaz zarlara uzandı. Onlara dokundu, ona dokundu, parmaklarının ucunda hissettiği teninden ona doğru akan heyecanı hissetti. Hissettiği bu şey karşısında duraladı, bu duyguyu incelemeye çalıştı. Tanımlamaya. *Tadını çıkarmaya*. Ama sonra Cross uzaklaştı, elini çekti ve teninin sıcaklığını hâlâ taşıyan kemik zarlardan başka bir şey kalmadı avucunda.

Onun kadar sıcaktı zarlar.

Bu düşünce çok saçmaydı elbette. İnsanı bir anlık temasla ateş basmazdı. Böyle şeyler romanlarda olurdu. Kız kardeşlerinin iç geçirerek öykündüğü şeylerdi bunlar.

Cross geri çekilip eliyle kumar masasını gösterdi. “Hazır mısın?” Sesi alçak ve yumuşak, mağarayı andıran bu salona rağmen bir şekilde özeldi.

“Evet.”

“Benim mekânımda kumar oynadığına göre kuralları da ben koyacağım.”

“Bu pek adil görünmüyor.”

Cross’un bakışlarında zerre kadar tereddüt yoktu. “Sizin masanızda bahis koyarken, leydim, sizin kurallarınıza göre oynamaktan ayrı bir mutluluk duyarım.”

“Sanırım bu gayet makul.”

Cross başını eğdi. “Mantıklı kadınları severim.”

Pippa gülümsedi. “Kötülerin kuralına göre oynayacağız o halde.”

Uzun masanın ucuna gelmişlerdi. “*Düşkün Melek*’te ilk atış yedi ya da on bir gelirse kazanır. Bahsi sen koyacağına göre bedeli de sen belirle.”

Pippa hiç düşünmedi. “Kazanırsam bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın.”

Cross duraksayınca Pippa onun fikrini değiştireceğini sandı. Ama adam başını salladı. “Yeterince adil. Ve kaybedersen evine ve hayatına dönecek, sabırla evlenmeyi bekleyeceksin. Bu çılgın teklifle bir başka adama gitmeyeceksin.”

Pippa kaşlarını çatarak karşı çıktı. “Bu çok büyük bir bahis.”

Cross başını kaldırdı. “Yardıımı almak için tek yolun bu.”

Pippa onun sözlerini düşündü, zarların olasılıkları üzerine hesaplar yaptı. “İhtimaller yüksek değil. Kazanma şansım sadece yirmi iki ve onda iki.”

Cross şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Etkilenmişti. *Kaz ka-falı değil hiç değilse.*

“Şans tam da burada devreye giriyor,” dedi.

“Şu inanmadığın gücü mü kast ediyorsun?”

Cross tek omuzunu kaldırdı. “Yanılıyor da olabilirim.”

“Bahis koymak istemezsem ne olacak?”

Cross kollarını kavuşturdu. “O zaman beni, her şeyi Bourne’a anlatmaya mecbur bırakmış olursun.”

“Yapamazsın!”

“Hakikaten yapabilirim, leydim. Söylemeye niyetim yoktu ama gerçek şu: Beladan uzak duracağını sanmıyorum. Bu görev tamamen etrafınızdakilerin başına kalıyor.”

“Teklifimi kabul ederek beni beladan uzak tutabilirsin.”

Cross gülümsedi. Bembeyaz dişlerinin pırıltısı Pippa’nın içinde tuhaf duygular uyandırdı, virajı hızla alan bir arabadaymış gibi. “Görevi Bourne’un tamamlaması daha kolay. Ayrıca düğün gününe kadar seni bir kuleye kilitlemesi fikri de çok hoşuma gider. Böylece buradan uzak kalmış olursun.”

Yani ondan. Pippa bu düşünceyi fazla önemsememişti.

Gözlerini kısarak ona baktı. “Bana başka seçenek bırakmıyorsun.”

“Böyle hissedene ilk kumarbaz sen değilsin. Sonuncusu da olmayacaksın.”

Pippa zarlari salladı. “Peki. Yedi ya da on bir gelmezse eve dönüyorum.”

“Ve bunu başka erkeklere teklif etmeyeceksin.”

“Sandığın kadar müstehcen bir şey değildi istediğim şey.”

“Yeterince müstehcendi.”

Onu ilk gördüğünde neredeyse çıplaktı. Bu bile son derece müstehcendi. Pippa yanaklarının kızardığını hissetti ve başını salladı. “Pekâlâ. Araştırmamda başka erkeklerden yardım istemeyeceğim.”

Cross onun verdiği sözden tatmin olmuştu. “At zarlari.”

Pippa derin bir nefes aldı, bir an kaskatı kesildi, zarlari fırlattı. Masanın karşı ucundaki eğimli durdurucuya çarpmalarını, kocaman beyaz C harfinin yakınlarına doğru geri fırlayıp abartılı yazılarla kaplı masada yuvarlanışlarını izlerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Dokuz gelmişti.

Ne şans ama.

Pippa kaybetmişti.

Elini masanın serin ahşap kenarlığına koydu, kazanmasını sağlayacak sayının gelmesi için zarları döndürebilirmiş gibi öne doğru eğildi.

Sonra başını kaldırıp rakibine baktı.

“Ok yaydan çıktı,” dedi Cross.

Ok yaydan çıkmıştı. Bu sözleri Sezar, Roma’yla savaşa girerken söylemişti. Sezar’ın aldığı risk ona bir imparatorluk kazandırmış ama Pippa elindeki son, kısa süreli bilgi edinme fırsatını kaybetmişti.

“Kaybettim,” dedi. Başka ne diyeceğini bilemiyordu.

“Kaybettin.”

“Kazanmak istemiştin.” Hayal kırıklığı içindeydi, acımasız ve bilmediği bir histi bu.

“Biliyorum.” Cross elini kaldırıp onun yanağına uzandı. Onun bu hareketi, zarlara odaklanmış olan Pippa’nın dikkatini dağıttı; ansızın onu bambaşka bir şeyi çaresizce ister hale getirdi. Hissettiği heyecan -göğsüne doğru, tarifi imkânsız bir şeyin akışı- nefesini kesmişti.

Cross’un uzun parmakları istemesine rağmen ona dokunmadı ama Pippa teninde o parmakların sıcaklığını hissedebiliyordu. “Ben topluyorum, Leydi Philippa,” dedi yavaşça. *Topluyordu.* Bu sözcük harflerin toplamından çok daha fazlasını ima ediyordu. Birdenbire Cross’un bedeli belirleyebileceğini fark etti. Onun ödeyeceği bedeli.

Loş ışıkta onun gri gözlerine baktı. “Sadece evlilik hakkında bilgi sahibi olmak istemiştin.”

Cross başını kaldırdı, kızıl perçemleri alnına düştü. “Dünyanın en sıradan şeyidir bu, neden bu kadar kaygılanıyorsun?”

Çünkü anlayamıyordu.

Pippa cevap vermedi.

Uzunca bir süre sonra Cross, “Eve gitme vaktin geldi,” dedi.

Pippa ağzını açıp konuşmaya, bu bahsin çok saçma oldu-

ğuna, kalmak için onu ikna etmeye çalıştı ama tam o anda Cross'un eli onun boynuna, belli belirsiz bir şekilde değdi. Pippa'nın bütün bahaneleri, bu temasın tuhaf, şiddetli arzusuyla yok oldu. Nefesi tılandı, ona doğru yaklaşma isteğine karşı koydu.

"Pippa," diye fısıldadı Cross. İsmiini söyleyişinde tanımlayamadığı bir ima vardı. Pippa düşünmekte bile güçlük çekiyordu. Cross çok yaklaşmıştı. Fazla yakın ve her nasılsa yeterince yakın değildi.

"Evine git, hayatım," dedi. Sonunda, *en sonunda* parmakları nabzının attığı yere tüy gibi kondu. Her nasılsa ona her şeyi veriyor ve istediği hiçbir şeyi vermiyordu. Pippa bu dokunuşla daha fazlasını ister gibi hiç düşünmeden yana eğildi. Reddetmek ister gibi.

Cross onun bu dokunuşla mest olmasına izin vermeden hemen elini çekti. Delice, kısacık bir an Pippa ona doğru uzanmak, dokunuşunu yeniden hissetmek istedi.

Ne kadar büyüleyici.

Ne kadar korkutucu.

Derin bir nefes alıp geri çekildi. Bir adım, iki adım. Cross, ona has olduğunu düşündüğü son derece kontrollü bir hareketle kollarını kavuştururken Pippa beş adım geri çekilmişti. "Burası sana göre bir yer değil."

Pippa ona bakarken kulüpte kalmak için huzursuzluk verici, neredeyse sinir bozucu bir çekim hissediyordu. Bu kumarhanenin düşündüğünün çok ötesinde olduğunu fark etti.

DÖRT

Güller tomurcuklanmıştı; varsayıldığı gibi, kızıl çalıların hemen dibinde iki kusursuz pembe tomurcuk. Botanik dışındaki araştırmamda büsbütün başarısız olmasaydım bu başarıdan büyük gurur duyardım.

Anlaşılan bahçe bitkilerini insanlardan daha iyi anlıyorum. Maalesef bu şaşırtıcı bir keşif değil.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
23 Mart 1831, düğününden on üç gün önce***

Olivia Marbury, Dolby House serasının kapısından iç geçirerek seslendi. "Gerçekten Pippa, bitkilerle oyalanmaktan daha faydalı şeyler yaparsın sanıyordum. Ne de olsa on iki gün sonra evleniyorsun."

"On üç," diye düzeltti Pippa. Çiçeklerle ilgili o günkü gözlemlerini listelediği defterden başını kaldırmadı. Güller üzerine yaptığı çalışmanın *oyalanmaktan* çok daha ilginç ve bilimsel olduğunu Olivia'ya açıklamanın gereksiz olduğunu biliyordu. Olivia bilimle yelkencilik arasındaki farkı bile bilmezdi.

Yüzyılın çifte düğününün -ikinci ya da birinci- gelini, "Bugün sayılmaz!" dedi. Sesindeki heyecanı fark etmemek imkânsızdı. "Bugün artık geçti!"

Pippa kız kardeşini düzeltmek için duyduğu isteğe karşı

koydu. Söz konusu etkinliği dört gözle bekleyen biri için aslında bugünün sayılmayacağını farz etti. Ama söz konusu etkinliği düşündüğünde kararsız ve tedirgin hissetmeye devam eden Pippa'ya göre bugün de sayılıyordu. Hem de nasıl.

23 Mart'ın bitmesine on dört saat ve -saate baktı- kırk üç dakika vardı ve Pippa, evlilik öncesi hayatının son on iki gününü her bir dakikasına kadar değerlendirmeden bırakmayacaktı.

Olivia, Pippa'nın çalışma masasının karşısında duruyordu; masaya doğru eğilmiş, güzel yüzünde tatlı bir gülüş vardı. "Bende bir değişiklik fark ettin mi bugün?"

Pippa kalemini bırakıp kardeşine baktı. "Gübre yığınının serilmek üzere olduğun gerçeği dışında mı?"

Olivia kusursuz burnunu buruşturup doğruldu. "Evet."

Pippa gözlüğünü burnuna doğru itti; kardeşinin pırıldayan gözlerine, belli belirsiz gülüşüne, sevimli görüntüsüne baktı. "Saçını mı yaptırdın?"

Olivia sırtıttı. "Hayır."

"Yeni elbise mi aldın?"

Sırtışı gülüşe döndü. "Bir bilim insanı olarak hiç de iyi bir gözlemci değilsin, biliyor muydun?" Olivia elini köprücük kemiğine koyunca Pippa fark etti. Kocaman, pırıl pırıl bir yakut. Gözleri fal taşı gibi açıldı, Olivia gülmeye başladı. "Ha, ha! Şimdi fark ettin işte!"

Elini Pippa'nın gözüne sokarcasına uzatınca Pippa yüzük suratına çarpmasın diye geri çekildi. "Muhteşem, değil mi?"

Pippa yüzüğü incelemek için eğildi. "Evet." Başını kaldırdı. "Muazzam bir şey."

Olivia sırtıttı. "Müstakbel kocam bana tapıyor."

"Müstakbel kocan seni çok şımartıyor."

Olivia umursamaz bir tavırla elini savurdu. "Şımartılmayı hak etmiyormuşum gibi konuşuyorsun."

Pippa güldü. "Zavallı, Tottenham. Kendisine eş diye kimi aldığının farkında değil."

Olivia soğuk bir bakışla onun sözünü kesti. "Saçmalama. Kimi aldığının kesinlikle farkında ve aldığı kişiyi çok seviyor."

Dikkatini yeniden yüzüğe verdi. "Çok güzel ve kıpkırmızı."

Pippa başını salladı. "İşte o krom."

"Ne?"

"Krom. Kristali kırmızıya çeviren katkı maddesi. Başka bir şey eklenseydi yakut olmazdı. Safir olurdu." Olivia gözlerini kırıştırarak bakarken o devam etti. "Bütün safirlerin mavi olduğu hakkında yaygın bir yanlış inanış vardır. Her renk olabilirler... Yeşil, sarı, hatta pembe. Katkı maddesine göre değişir. Ama hepsi safir olarak adlandırılır. Başka bir ad verilmesinin nedeni kırmızı renktir. Yakut. Krom eklentisi yüzünden."

Pippa, Olivia'nın boş boş bakan gözlerini fark edince sustu. Çok konuştuğunda çoğu insanın yüzünde hep aynı bakış beliriyordu.

Ama herkeste değil.

Cross'un yüzünde değil.

Cross onunla ilgileniyor gibiydi. Ona deli dese bile. Onu kulübünden kapı dışarı ettiği ana kadar. Ve hayatından. Bilmek istediği hiçbir şeyi anlatmadan.

Olivia yeniden yüzüğüne baktı. "Evet, benim yakutum kırmızı. Ve çok güzel."

"Öyle," dedi Pippa. "Ne zaman aldın?"

Olivia'nın güzel yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti. "Tottenham bana bunu dün gece tiyatrodan sonra verdi."

"Annem kahvaltıda bundan bahsetmedi mi? Şoke oldum."

Olivia sırtıttı. "Annem o sırada yanımda değildi."

Bu sözlerde bir şeyin acısı vardı sanki, Pippa'nın az kalsın fark edemeyeceği bir ayrımsama. Olivia'nın bir şeyler ima eden o mavi gözlerine bakmasa anlayamayacaktı bunu. "Annem neredeydi?"

"Sanırım bizi arıyordu." Pippa'nın bu sözlerden bir anlam çıkarması gerektiğini bildiği uzun bir sessizlik oldu. "Yanımda değildi."

Pippa masanın öbür tarafına doğru eğildi. "Neredeydin sen?"

Olivia sırtıttı. "Söyleyemem."

“Yalnız mıydın?” dedi Pippa telaşla iç çekerek. “Vikontla mı beraberdin?”

Olivia’nın gülüşü canlı ve neşeliydi. “Gerçekten Pippa, şaşırmış bir koruyucu gibi davranmana gerek yok.” Sesini alçalttı. “Onunlaydım ama uzun süre kalmadım. Bana yüzüğü vermesine ve ona teşekkür etmeme yetecek kadar.”

“Nasıl teşekkür ettin ona?”

Olivia gülümsedi. “Tahmin edersin.”

“Aslında edemiyorum.” Doğruyu söylüyordu.

“Senin de *Castleton*’a bir iki kez teşekkür etmek için bahanen olmuştur mutlaka.”

Ama olmamıştı. Nişanlısına elbette *teşekkür ederim* demişti ama bunu söylerken yalnız olmalarını gerektirecek bir durum yaşanmamıştı. Ve *Castleton*, Vikont *Tottenham*’ın *Olivia*’ya verdiği gibi pahalı bir hediye vermeyi asla aklından geçirmemişti. “Ona tam olarak nasıl teşekkür ettin, *Olivia*?”

“Tiyatrodaydık, Pippa,” dedi *Olivia*, üstünlük taslayarak. “Fazla bir şey yapamadık. Sadece birkaç öpücük.”

Birkaç öpücük.

Birden fazla.

Pippa bu sözler üzerine aniden geri çekilirken mürekkep hokkasına çarptı, masanın üstüne dökülen siyah mürekkep yeni dikilmiş limon fidanına doğru aktı. *Olivia* geriye doğru sıçrayarak çığlığı bastı. “Elbiseme dökme!”

Pippa hokkayı kaldırdı, eline geçirdiği bir bezle mürekkebi sildi. Her şeyi öğrenmek istiyordu. “Yani siz...” Yalnız olduklarından emin olmak için seranın kapısına doğru baktı. “...*Tottenham*’la öpüştünüz mü?”

Olivia geri çekildi. “Elbette öpüştük. Aramızda bir uyum olup olmadığından emin olmadan onunla evlenemem ki.”

Pippa gözlerini kırptırdı. “Uyum mu?” Masanın üstünde açık duran; güller, yıldız çiçekleri, kazlar ve insan anatomisi hakkında bilgilerle dolu araştırma günlüğüne baktı. Tüm bunları, *Olivia*’nın deneyimlerini anlatan birkaç sayfaya feda edebilirdi.

“Evet. *Castleton*’la evlendiğinde fiziksel olarak neler yaşayacağını sen de merak etmedin mi?”

Merak, Pippa'nın Castleton'la ilişkisinin fiziksel yanı hakkında hissettiği şeyleri anlatmak için fazla yavan kaçan bir sözcüktü. "Elbette," dedi.

"Bak, gördün mü?"

Ancak Pippa hiç de merak etmemişti. Ağzından bir şey kaçırmamaya çalışıyor, öğrenmek için can atmıyormuş gibi görünerek Olivia'nın yaşadıklarından söz etmenin uygun bir yolunu arıyordu. Ama aslında her şeyi öğrenmek için can atıyordu. "Peki öpüşmekten hoşlandın mı?"

Olivia hevesle başını salladı. "Ah, evet. Çok güzel öpüşüyor. Onun öyle ateşli olmasıydı beni ilk şaşırtan..."

O anda Pippa ana dilinden ve bu dilin mecazi özelliklerinden nefret etti. "Ateşli mi?"

Olivia güldü. "İyi anlamda sadece... Daha önce de oğlanlarla öpüşmüştüm..." *Sahiden mi?* "...ama beni şaşırtan şey, onun..." Olivia'nın sesi canlılığını yitirdi, sanki her şeyi anlatabilirmiş gibi yüzük taktığı elini havaya salladı.

Pippa küçük kardeşini boğazlamak istiyordu. "Onun nesi?" diye üsteledi.

Olivia sesini alçaltıp fısıltıyla, "Tecrübesi," dedi.

"Daha detaylı anlat."

"Peki, dilini ustalıkla kullanıyor."

Pippa kaşlarını çatı. *"Dilini mi?"*

Onun şaşkınlığı karşısında Olivia hemen toparlandı. "Sen Castleton'la hiç öpüşmedin herhalde."

Pippa kaşlarını çatı. Böyle bir durumda insan diliyle ne yapabilirdi ki? Dil yemek ve konuşmak için tasarlanmış bir organdı. Öpüşmede ne işi olabilirdi? Aslında mantıklı düşünecek olursa birbirine dokunan dudaklar, dilleri de birbirine yakınlıyordu ama bunu düşünmek bile rahatsız edici bir durumdu doğrusu.

"Buna şaşırmamam gerekirdi, elbette," dedi Olivia.

Bir dakika.

Pippa kardeşine baktı. "Ne var?"

Olivia yakut yüzükle süslü elini yine savurdu. "Yani, o *Castleton*."

“Castleton’un kötü bir tarafı yok,” diye onu savundu Pippa. “O gayet kibar, iyi bir insan.” Pippa bu sözleri söylerken Olivia’nın neyi kastettiğini biliyordu aslında. Geçen gün Castleton’un pek de seçkin bir damat adayı olmadığını söylerken Cross’un ima ettiği şeyi.

Castleton kusursuz biriydi, insanda öpüşme isteği uyandıracak biri değildi.

Elbette diliyle de değil.

Artık bu ne demekse.

“Elbette çok iyi biri,” dedi Olivia. Pippa’nın isyan halindeki düşüncelerinden habersizdi. “Çok da zengin. Bu iyi bir şey.”

“Onunla zengin olduğu için evlenmiyorum.”

Olivia tüm dikkatini Pippa’ya verdi. “Peki, neden evleniyorsun?”

Bu çok çirkin bir soruydu. “Çünkü söz verdim.”

“Demek istediğim bu değildi, sen de biliyorsun.”

Pippa farkındaydı ve Castleton’la evlenmesinin bazı sebepleri vardı. Olivia ve Cross’a söylediği her şey doğruduydu. Kont iyi yürekli, kibar biriydi ve köpekleri seviyordu. Pippa’nın zekâsını takdir ediyor, tüm mülklerinin ve malikânenin idaresini ona bırakmak istiyordu. Zeki, hazır cevap ya da eğlenceli biri olmayabilirdi ama pek çok açıdan daha iyiydi.

Çoğu kadının iyi bir kısmet gözüyle bakmayacağı biriydi belki -Olivia’nın nişanlısı gibi değildi ya da kumarhane sahibi olan, kendini yetiştirmiş bir marki ya da Bourne gibi kötü şöhrete sahip biri de değildi- ama Victoria’nın kocası gibi yaşlı ya da Valerie’nin kocası gibi namevcut da değildi.

Ve Pippa’ya sormuştu.

Pippa tereddüt etti.

Bundan da.

Philippa Marbury tuhaf biriydi ve Lord Castleton bunu önemsemiyor gibiydi. Ama bunları yüksek sesle söylemek istemedi. Özellikle de Olivia’ya; İngiltere’nin en güçlü adamıyla yaşadığı aşkın doruklarında gezen, olabilecek en ideal geline. Bu yüzden düşüncelerini söylemek yerine, “Belki de çok iyi öpüşüyordur,” dedi.

Olivia'nın yüz ifadesi, Pippa'nın bu konudaki düşüncelerini yansıtıyordu. "Belki."

Pippa bu saçma teoriyi test etmek istemiyordu.

Yapamazdı. Bay Cross'un bahsini kabul etmişti. Söz vermişti.

Yeşil çuhada yuvarlanan zarlar, parmaklarının sıcacık dokunuşu, ciddiyle bakan gri gözler ve derinden gelen, *başka erkeklere teklif götürmekten uzak duracaksın* diye ısrar eden güçlü ses geldi aklına.

Pippa Marbury sözünden dönmeyecekti.

Ama bu acil bir durumdu, değil mi? Sonuçta Olivia, Tottenham'la öpüşüyordu. İnsanın nişanlıyla öpüşmesi bahis sınırları içinde olmalıydı, değil mi?

Ama o nişanlıyla öpüşmek istemiyordu.

Pippa'nın bakışları, kardeşi gelmeden önce uğraşmakta olduğu gül ağacına kaydı. Olivia'nın anlattıklarıyla karşılaştırıldığında sönük kalan sevimli, bilimsel keşfi.

Castleton'a teklif götürmek istememesi çok anlamsızdı.

Başka bir erkeğe teklif götürmek istemesi de, özellikle bununla hiç ilgilenmeyerek onu kulübünden dışarı attığı düşünülürse.

Göğsündeki sıkışmaya gelince... Pippa bunun o uzun boylu, çekici adam aklına geldi diye değil, olağan bir düğün telaşı yüzünden olduğundan emindi.

Bütün gelinler endişeli olurdu.

"On iki gün o kadar da çabuk geçmez," dedi Olivia. Bu konuşmadan sıkılmıştı ve Pippa'nın neler düşündüğünden habersizdi.

Bütün gelinler endişeli olurdu, Olivia hariç

Digger miskin miskin saatine baktı ve kibirli kibirli sırtarak, "Yirmi dört saat," dedi. "On iki saatten daha az sabredeceğini sanıyordum."

"Tahminlerine devam etmeni sağlamak hoşuma gidiyor." Üstünde paltosu olan Cross omuz silkti, Knight'm geniş ma-

şasına uzak bir yerde duran rahatsız ahşap sandalyeye oturdu. Omzunun üstünden, onu Digger'm özel ofisine getiren uşağa sert bir bakış attı. "Kapıyı kapat."

Çiçek bozuğu suratlı adam kapıyı kapattı.

"Kapının yanlış tarafındasın."

Adam küçümseyerek Cross'a baktı.

Knight güldü. "Bizi yalnız bırak." Sonunda yalnız kaldıklarında, "Ne diyebilirim, adamlarım beni korumak istiyor," dedi Digger.

Cross küçük sandalyeye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı, oturduğu sandalyenin onu yıldırmasına izin vermedi. "Adamların kendi paylarını koruyorlar sadece."

Knight aynı fikirde değildi. "Her koşulda sadakat gerekir."

"Bir sokak çocuğuna göre iyi bir kural."

Knight başını kaldırdı. "Senin adamların *Düşkün Melek*'e para yüzünden sadık değil mi yani?"

"*Düşkün Melek* paradan çok daha fazlasını vaat eder."

"Sen, Bourne ve Chase... Zavallı, mahvolmuş birine asla dayanamazsınız," diye alay etti Knight, ayağa kalkıp. "Bu işi papaza bırakmanın en iyisi olduğunu düşünmüşümdür hep. Cin içer misin?"

"Senin ikram ettiğin hiçbir şeyi içmem."

Knight kadehi doldururken tereddüt etti. "Seni zehirleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Fırsatını bulduğunda bana ne yapacağını tahmin edemem."

Knight gülümsedi. "Senin canlı halin için planlarım var, oğlum."

Cross onun bir şeyler biliyormuş havasından, masanın yanlış tarafında oturduğuna dair uyandırdığı kibirli imadan -kurallarını bilmediği yüksek riskli bir oyuna çekilmiş his-sinden- hoşlanmamıştı. Knight'ın ofisini dikkatle inceledi.

Buraya daha önce de gelmişti, en son altı yıl önceydi. O zamandan beri bir şey değişmemişti. Her şey eskisi gibi düzenliydi, ofis sahibinin özel hayatını ortaya çıkaracak bir şey yoktu. Bu küçük odanın bir yanında kalm hesap defterleri

-Knight onlara sigorta derdi- özenle dizilmişti. Bu defterlerin içinde ne olduğunu en iyi Cross biliyordu: Knight'ın kendi adını verdiği kumarhanesinde kumar oynayan herkesin mali geçmişi.

Cross bunu sadece kendi ofisinde de bunlara benzer defterlerin bulunmasından değil; altı yıl önce o gece Digger o koca defteri açtığına, eli gayet ağır olan uşağı onu öldürseye dövüp kuralları çiğnemesinin bedelini ödetmesinden de anlamıştı.

Onlara karşı koymamıştı.

Aslında ellerinde can vermek için dua etmişti.

Adamlar işlerini bitirmeden Knight durmalarını söylemiş, Cross'un bütün parasını almalarını ve kumarhaneden atmalarını emretmişti.

Bu da Cross'u yeni bir yola sevk etmişti.

Yaşlı adam, Cross'un çürükler içindeki yüzünü, kanlı kıyafetlerini, kırık kaburga kemiklerini ve parmaklarını görmezden gelerek üzerine eğilmişti. *Ne yaptığını anlamadım mı sanıyorsun? Benimle nasıl oynadığını? Seni öldürmeyeceğim. Daha vakti gelmedi.*

Cross'un gözleri o kadar şişmişti ki neredeyse kapanmışlardı ama yine de Knight'ın bütün öfkesiyle üstüne doğru eğildiğini görmüştü. *"Beni bir daha soymana izin vermeyeceğim,"* demişti yaşlı adam. *"Şu anda hissettiğin şey... İşte bu benim sigortam. Bir daha gelersen daha kötü olur. Kendine bir iyilik yap da bana canına okumaktan başka bir çare bırakmadan, buradan uzak dur."*

Cross'un canına okunmuştu zaten ama o yine de uzak durmuştu.

Bugüne kadar.

"Neden buradayım?"

Knight koltuğuna döndü, içkisinden bir yudum aldı. Suratını buruşturarak, "Eniştenin bana on bin pound borcu var," dedi.

Yıllar süren alıştırma ve alıştırmalarla Cross şaşkınlığını gizlemeyi öğrenmişti. On bin pound çok büyük bir meblağdı. Çoğu

insanın hayatı boyunca kazanabileceğinden daha çok. Çoğu akranının ise bir yılda kazanabileceğinden çok. Ya da iki yılda. Ve kesinlikle, Baron Dunblade'in ödeyebileceğinden daha fazla. Baronluk arazisinin serbest olan her bir parçasını zaten parsellere ayırmıştı ve yıllık iki bin pound geliri vardı.

Geçen yıl tam olarak iki bin dört yüz otuz beş pound.

Fazla bir miktar değildi ama Dunblade'in eşi ve çocuklarını geçindirmeye yetiyordu ve oğlunu okula göndermeye, elbette. Baron ve baronesin, sosyeteden cazip davetler almalarını sağlayacak bir saygınlık yanılığı yaratmaya yetecek kadar.

Cross bunu garantilemişti.

"Nasıl olabilir bu?"

Knight koltuğuna yaslandı, elindeki kristal kadehi sallamaya başladı. "Adam kumar masalarını seviyor. Onu durdurmak benim ne haddime?"

Cross masanın üstünden uzanıp yaşlı adamın boğazına yapışmamak için kendini zor tuttu. "On bin pound, kumar masalarını sevmenin çok ötesinde, Digger. Nasıl oldu bu?"

"Anlaşılan adama ödeyemeyeceği kadar çok kredi verilmiş."

"O hayatı boyunca bu kadar parayı bir arada görmemiştir."

Knight masum ve nahoş bir sesle cevap verdi. "Bana ödeyebileceğini söylemişti. Adam yalan söylediye sorumlusu ben miyim?" Her şeyi bilen bir ifadeyle parlayan gözleriyle Cross'un gözlerine baktı. "Bazılarının elinde olmuyor işte. Bana sen öğretmiştin."

Bu sözler Cross'un içine oturmuştu. Yıllar önce -üniversiteden yeni mezun olmuş, parlak zekâlı ve kendinden gayet emin- Knight'ın masasında oynayıp kazandığı o geceyi hatırladı. Defalarca yirmi bir oynamış, her seferinde de kazanmıştı.

Aylarca bir kumarhaneden diğerine koşmuş; bir gece orada, bir gece başka yerde oynamış; onu seyreden herkesi çok şanslı olduğuna inandırmıştı.

Digger'dan başka herkesi. "Böyle mi intikam alıyorsun? Altı yıldır buna mı hazırlanıyordun?"

Knight iç geçirdi. “Saçmalama. Ben onu unuttum bile. İntikamın soğuk yenen bir yemek olduğuna hiç inanmadım. Ben yemeklerimi hep sıcak yerim. Sindirimi daha kolay oluyor.”

“O zaman borcu kapat.”

Parmaklarını maun masasına koyan Knight gülmeye başladı. “O kadar da değil, Cross. Borç bakidir. Dunblade ahmak bir adam ama bu, bana borcu olduğu gerçeğini değiştirmez. İş bu, eminim bana katılırsın.” Uzunca bir süre duraksadı. “Asiller sınıfından olması ne acı. Borçlular hapishanesi, onun için hazırladığım şeyden daha iyidir.”

Cross yanlış anlamış gibi davranmadı. Sonuçta o da bir kumarhane işletiyordu ve kendilerini borçlarını ödemekten muaf sanan asilzadelere ne cezalar verildiğini çok iyi biliyordu. Öne doğru eğildi. “Burayı moloz yığını haline getirebilirim. Asilzadelerin yarısı bizim üyemiz.”

Knight da öne doğru eğildi. “Asilzadelerin yarısına ihtiyacım yok, oğlum. Kız kardeşin elimde.”

Lavinia.

Burada olmasının sebebi buydu demek.

Devonshire kayalıklarında en sevdiği kahverengi kırsağına binmiş gezerken ona bakıp gülen genç, taze yüzlü Lavinia geldi gözünün önüne. Cross’tan yedi yaş küçüktü, çok şımartılmış ve korkusuz bir genç kızdı. Knight’la yüzleşmeye gelmesi şaşılacak bir durum değildi. Lavinia asla sessiz kalacak biri olmamıştı, sessiz kalmanın daha iyi olduğu durumlarda bile.

Ağabeyi Baine öldükten ve Cross evden ayrıldıktan bir yıl sonra Dunblade ile evlenmişti. Cross onun, hızlı bir flört evresinin ardından alalecele evlendiğini gazetelerden haber almıştı, ailenin matemde olduğu konusundan uzak durmak için verilen özel izinle. Babaları, *birinin* kızıyla evleneceğinden emin olmak için evliliğin çabucak gerçekleşmesini istemişti şüphesiz.

Cross, Knight’ın keskin mavi gözlerine baktı. “O, bu işin bir parçası değil.”

“Ah, maalesef öyle. Hanımlar başlarını belaya sokmak-

ta ne kadar başarılı oluyorlar, değil mi? İnsan onları uzak tutmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın kadın bir işe burununu sokmayı aklına koyduysa, sokacaktır,” dedi Knight. Masasının üstünde duran abanoz ağacından yapılmış süslü bir kutuyu açtı; içinden ince, uzun bir puro çıkardı; ucunu masaya iki kez vurdu ve yaktı. “Senin başında ise iki hanım var. Şu yeni tanıştığım kızdan bahsedelim. Dünkü hanım. Kimdi o?”

“Kimse değil.” Cross attığı yanlış adımı hemen fark etti. Bu soruyu dikkate almaması gerekirdi. Üstünde durmayacaktı. Ama aceleyle verdiği cevap, saklamak istediğinden daha fazla şey olduğunu açığa çıkarmıştı.

Knight merakla başını yana yatırdı. “Çok önemli biri sanırım.”

Kahretsin! Philippa Marbury’nin o iri mavi gözlerini, fazlasıyla mantıksal işleyen zihnini ve kışkırtıcı tuhafliklerini düşünmenin ne yeri ne de zamanıydı. Bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

Knight onu söz konusu etmemeliydi.

“Kardeşim hakkında konuşmaya geldim.”

Knight onun konuyu değiştirmesine ses çıkarmadı. Belki de bu çok kolay olmuştu. “Kardeşin kendine has biri, bunu itiraf etmem gerek.”

İçerisi çok sıcak ve çok dardı, Cross oturduğu yerde kıpırdanmamak için kendini zor tuttu. “Ne istiyorsun?”

“Benim ne istediğim önemli değil. Kız kardeşinin ne teklif ettiği önemli. Çok lütfkâr davrandı. Görülen o ki genç hanım çocuklarını bu rezaletten uzak tutmak için her şeyi yapmaya hazır.”

“Lavinia’nın çocukları bu rezaletten zarar görmeyecek.” Cross’un sözleri sert ve tereddütsüzdü. Bundan emin olmak için dünyayı yerinden oynatabilirdi.

“Emin misin?” dedi Knight, koltuğuna yaslanarak. “Bana kalırsa son derece yıkıcı skandalların ucundalar. Yoksulluk. Kumar tutkunu bir baba bütün mirası tüketmiş. Çöküntüye uğramış bir anne. Ve bütün bunlara bir de dayılarını ekle. Ai-

lesine ve topluma yüz çeviren ve asla arkasına bakmayan..." Knight cümlesini bitirmedi, zaten gerek de yoktu.

Bu doğru değildi.

Hiçbiri.

Asla onlara yüz çevirmemişti.

Cross gözlerini kısarak ona baktı. "Aksanım kaybetmişsin, Digger."

Knight çarpık çarpık gülümsedi. "Eski dostlarımla beraberken aksana gerek yok." Piposundan derin bir nefes çekti. "Ama şu şanslı oğlanlara dönecek olursak, anneleri çok güçlü bir kadim. Bana ödeme yapmayı teklif etti. Yazık ki hiç parası yoktu."

Adamın sözlerindeki imayı anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Bu sözlerdeki iğrençliği anlamak için. Akılsız biri oyunun bütün parçalarını görmeksizin öfkeye kapılabilirdi ama Cross akılsız değildi.

Knight'm tehdidini duymazdan geldi. Söz konusu teklifi anlamamış gibi yaptı.

"Bir daha kız kardeşimin adını ağzına almayacaksın."

Knight başını önüne eğdi. "Bana böyle bir şey söyleyecek durumda olduğuna sahiden de inanıyor musun?"

Cross ayağa kalktı, paltosunu koluna aldı. "Borcu ödeyeceğim. İki katını. "Ödeme emrini yarın bir ara gönderirim. Sen de ailemden uzak duracaksın."

Ofisten çıkmak üzere arkasını döndü.

Knight oturduğu yerden seslendi. "Hayır!"

Cross durdu, omzunun üstünden ona baktı, duygularının sesine yansımaya ilk kez izin verdi. "Bu beni ikinci kez reddedişin, Digger. Hoşuma gitmedi."

"Maalesef borcu bu kadar kolay ödeyemezsin."

Digger Knight; Londra'nın en pişkin kumarbazlarından biri olmasını, kurallara göre oynamasına borçlu değildi. İşin aslı, bunca yıldır Cross'un postunu kurtaran şey, Knight'ın kuralları bozma tutkusuydu. Cross'un zihninin çalışma şekline keyif alıyordu. Kartları nasıl saydığını, gelecek kartı nasıl hesapladığını, ne zaman ne kadar bahis koyacağını nasıl

ayarladığını açığa çıkarması için Cross'u zorlamıştı.

Cross'un nasıl hep kazandığını.

En azından kumar masasında.

İntikam planına geri döndü. "Ne olacak peki?"

Digger, dişlerini sıkmakta olan Cross'a kahkahalarla, göbeğini hoplata hoplata gülmeye başladı. "Ne kadar dikkate şayan bir an... Muhteşem Cross bana istediğimi vermeye hazır. Ne kadar da sorumluluk sahibisin." Knight'ın ses tonu hiç de şaşırtıcı değildi, sadece kibir dolu bir tatmin vardı.

İşte o anda, Cross bunun Dunblade ile ilgili olmadığını anladı. Knight daha fazlasını istiyordu ve bunun için Cross'un en çok değer verdiği şeyi kullanmıştı.

"Zamanımı boşa harcıyorsun. Ne istiyorsun?"

"Çok basit aslında," dedi Knight. "Kızımı bir kontes yapmanı istiyorum."

Knight'm kız kardeşinin itibarı ve çocuklarının güvenliği için isteyeceği paranın miktarını tahmin etmesi istenseydi, Cross onu hiçbir şeyin şaşırtmayacağını söyleyebilirdi. *Düşkün Melek*'e ortak olmak istemesine, *Düşkün Melek*'in müdürünün ya da fedailerinin Knight'm yerinde çalışmasına ya da Cross'un Knight'ın emrinde çalışmaya başlamasına bile hazırlıklıydı.

Kendisinden haraç isteyebileceğini bekliyordu; borcu ikiye, üçe katlamasını, finansal olarak mahvolacak seviyeye gelmesini. İki kulübün birleşmesini teklif etmesini bile bekliyordu. Knight'ın yeri, *Düşkün Melek*'in yüksek üyelik standartlarına uymayan asillerin geldiği ikinci sınıf, vasat bir kumarhane olarak kalırken *Düşkün Melek*'in açıldıktan birkaç ay sonra büyük bir başarı yakalamasını içine sindiremiyordu.

Ama böyle bir teklifle geleceği hiç aklıma gelmezdi.

O da böyle bir durumda yapabileceği tek şeyi yaptı. Gülmeye başladı. "Hoşlandığımız şeyleri mi konuşuyoruz? Eğer öyleyse ben de altın kaplama uçan bir makine isterim."

"Değer verdiğim birkaç şeyden birini elinde tutuyorsan ben de sana o makineyi vermenin bir yolunu bulurum." Knight purosunu söndürdü.

“Meghan’a değer verdiğini bilmiyordum.”

Knight onun gözlerine baktı. “Onun adını nereden biliyorsun?”

Tam isabet!

Cross onun tek çocuğu hakkında bildiklerini, Düşkün Melek’in kasasında kilitli olan dosyalardan öğrendiklerini gözden geçirdi. Bu dosyalarda potansiyel düşmanlarıyla -politikacılar, suçlular, cehennem ateşinin aşkıyla yanan rahipler ve rakipleri- ilgili gizli bilgiler vardı.

Knight’m dosyası ortalarındaki masaya serilmiş kadar netti bilgiler.

Adı: Meghan Margaret Knight. Doğum tarihi: 3 Temmuz 1812

“Genç Meghan hakkında epey bilgim var.” Cross bir an duraksadı. “Yoksa Maggie mi demem gerekir?”

Knight kendini topladı. “Asla umursamadım.”

“Hayır, İrlandacayı ne kadar çağırttığını umursadığını sanmam.” Cross paltosunu sandalyenin arkasına koydu. Kontrolü, az da olsa eline geçirmiş olmanın keyfini çıkarıyordu. “Meghan Margaret Knight. Buna izin vermene şaşırdım.”

Knight bakışlarını kaçırdı. “Adını annesinin koymasına izin verdim.”

“Mary Kathrine.”

Mary Kathrine O’Brien, İrlandalı. Doğum tarihi: 1796. Knight ile evlilik tarihi: Şubat 1812

“Bu konuda bilgin olduğunu tahmin etmem gerekirdi.” Knight kaşlarını çatı. “Chase piçin teki. Günün birinde ona hak ettiği dayığı atacağım.”

Cross ortağının ve Düşkün Melek’in kurucusunun adı geçince kollarını kavuşturdu. “Böyle bir şey olmayacağını garanti ederim.”

Knight onun gözlerine baktı. “Minnettar olmam gerek sanırım. Sonuçta kızıdan haberin var. Eski bir arkadaşla evlenmiş gibi olacak.”

İkamet: Bedfordshire, High Caddesinde küçük bir kır evi. Knight her ayın dördünde iki yüz pound gönderiyor, eve hiç gitmiyor, anneye kızı Ekim 1813'te gönderdiğinden beri onları hiç görmemiş.

Kızı dadısı büyütmüş, orta derecede Fransızca biliyor. Bayan Coldphell'in Adab-ı Muaşeret Okulu'na gidiyor, gündüzlü öğrenci.

“Ne zamandan beri kızını düşünür oldun?”

Knight omuz silkti. “Bir şey olabilecek kadar büyüdüğünden beri.”

Chase'in kalın harflerle yazdığı bir satır daha vardı.

Not: Kızın her hafta babasına mektup yazması gerekiyor. Mektuplar salı günleri postaya veriliyor.

Babası cevap yazmıyor.

“Kızının üstüne titreyen bir baba,” dedi Cross, alaycı bir ifadeyle. “Kendine unvan mı satın alacaksın?”

“Artık oyun böyle oynanıyor, değil mi? Aristokrasi artık eskisi gibi değil. Senin ve benim çabalarımızla her geçen gün asillerin paraları tükeniyor. Altı gün sonra Meghan gelecek. Onunla evleneceksin. Unvanını alacak ve torunum Harlow Kontu olacak.”

Harlow Kontu.

Bunun telaffuz edildiğini yıllardır duymamıştı Cross.

Düşkün Melek'in dördüncü sahibi Temple'ın, Cross'un babasının öldüğü gün ağzından çıkmıştı bu söz ve Cross yenilmez ortağına saldırmış, ayaklarını yerden kesene kadar da bırakmamıştı. Şimdi de Knight'ın sırtarak söylediği bu isim onun öfkesini yeniden uyandırmıştı. “Kızın benimle evlenirse kirlenmiş bir unvan alacak, küller ve kurumlarla

kaplı. Bu unvan sana saygınlık kazandırmaz. Kızın sosyeteye giremez.”

“Davetleri Düşkün Melek sayesinde alır.”

“O davetleri öncelikle benim kabul etmem gerekir.”

“Kabul edeceksin.”

“Seni temin ederim, kabul etmeyeceğim,” dedi Cross.

“Başka şansın yok. Ben istiyorum. Kızımın evleneceksin. Ben de eniştenin borçlarını sileceğim.”

“Çok büyük bir karşılık istiyorsun. Bunu halletmenin başka yolları da var.”

“Beni çok zor bir seçimle baş başa bıraktın. Yeğenlerinin itibarına süreceğim leke onlar için çok daha kötü olur. Hiç beklemediği bir anda babalarına ziyarette mi bulunayım? Annelerine fahişelik mi yaptırayım? Onda o kızıl saçlar oldukça yatağa atmak için yüklü meblağlar ödeyecek birileri hep bulunur.”

Bu sözler üzerine Cross çok öfkelenildi. Masanın üstünden ona hücum etti, Knight’ı koltuğundan çekti. “Ona dokunursan seni mahvederim.”

“Önce ben onları mahvederim.” Knight boğulur gibi konuşuyordu ama söyledikleri gerçek olduğundan Cross’un geri çekilmesine yetti. “Ailenden birilerini korumanın zaman gelmedi mi?”

Bu sözler Cross’un içine işlemiş, düşündüğünden yüz kat fazla yankılanmıştı. Bu yüzden Knight’tan nefret etti.

Ama kendinden daha çok nefret ediyordu.

“Bütün kozlar benim elimde,” dedi Knight. Bu kez sesinde kibir yoktu.

Sadece gerçekler vardı.

BES

Yapılan araştırmalar gösteriyor ki insan dili tek bir kastan değil, sekiz ayrı kastan oluşmakta ve bunların yarısı kemiğe bağlı bulunmaktadır -glossus kasları- ve yarısı da daha büyük olan organın biçimi ve işlevini sağlamak için yekparedir.

Bu ilave araştırma insan anatomisinin daha önce farkına varmadığım bir alanına ışık tutarken söz konusu kasların konuşma ve yemek yeme dışındaki önemi konusunda anlamadığım şeyler vardır.

Daha detaylı bilgi için Olivia'ya sormam gerekiyor. İdeal bir çözüm değil.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
24 Mart 1831, düğününden on iki gün önce.***

“Onun cezalandırılmasını istiyorum.”

Temple; Düşkün Melek'in patron odasının ortasında duran bilyardo masasına eğilip net bir vuruş yapmasını, beyaz topun kırmızıya çarpıp masanın kenarından sekerek noktalı üçüncü topa vurmasını izledi.

“Emin misin? İntikam almak senin uzmanlığın değildir. Özellikle de Knight'tan.” Bourne ilerledi, oyun alanım gözden geçirdi. “Şansına tüküreyim, Temple!”

“Hiç değilse bilyardoda izin ver,” dedi Temple. “Seni yen-

me şansım olan tek oyun bu.” Geri çekildi, sandalyeye yaslandı ve dikkatini yeniden Cross’a verdi. “Onu hayal kırıklığına uğratmanın yolları var.”

“Adamı öldürmeyi teklif etmeyi sana bırakıyorum,” dedi Bourne. Vuruşunu yaptı, usturuplu bir payla ikinci topu kaçırdı ve okkalı bir küfür savurdu.

“Hızlı oldu. Ve final.” Temple geniş omuzlarını silkti.

“Bu odanın dışında herhangi biri dediklerini duysa hakkında anlatılanlara inanırdı,” dedi Cross.

“Hakkımda anlatılanlara zaten inanıyorlar. Tamam, öldürmek yok. Neden sadece borcu ödemiyorsun?”

“Öyle bir seçenek yok.”

“Belki böylesi daha iyidir. Dunblade daha da azıtabilir ve bir ay içinde başladığımız yere dönebiliriz.” Bourne, Cross’un viskileri koyduğu büfeye doğru döndü. “İçki?”

Cross başını iki yana salladı.

“Ne istiyor o halde?”

“Kızını evlendirmek istiyor.”

“Seninle mi?”

Cross cevap vermedi.

Temple alçak sesle, uzun bir ısıklık çaldı. “Muhteşem.”

Cross öfkeyle Temple’a baktı. “Benimle evlenmek muhteşem bir şey değil.”

“Neden olmasın?” diye araya girdi Temple. “Sen bir kontsun, Karun kadar zenginsin ve daha da önemlisi, aile işindesin. Kumarhane hükümdarlığın var.”

“O zaman içinizden biri evlensin onunla.”

Temple sırtıp Bourne’un elinden viski kadehini aldı. “Digger beni kızının yanına bile yaklaştırmaz, ikimiz de biliyoruz bunu. İstedığı sensin, Cross. Bourne evlendi, benim itibarım sonsuza kadar lekелendi ve Chase... Evet, Chase. Knight’ın saygı duyduğu bir tek sen kaldın, sen en iyi seçeneksin.”

Cross en iyi falan değildi. “Beni yanlış değerlendirdi.”

“Bunu yapan ilk kişi o değil,” dedi Bourne. “Ama benim kız kardeşim onun pençesine düşseydi, itiraf etmeliyim ki

teklifini değerlendirirdim. Digger Knight insafsız biridir. İstediyiğini eninde sonunda yapacaktır.”

Cross bu sözlerle kulak tıkadı, bu sözlerin içerdiği suçluluk duygusunu görmezden geldi. Ne de olsa Bourne’un baldızı bir gün önce Knight’m pençesindeydi. İnce, uzun yapılı Pippa; Knight’ın güçlü kollarına yakalanmıştı. Knight ona sımsıkı sarılmıştı, kulağına kim bilir neler fısıldıyordu. Bu sahne onu öfkeden çıldırtmıştı.

Bourne’un kız kardeşi. Sonra da kendi kız kardeşi.

Istakasını kenara koydu, karanlık odayı arşınlayarak kumarhanenin giriş katına bakan vitray mozaiklerin bulunduğu duvara kadar gitti. Bu pencere *Düşkün Melek*’in en önemli süsüydü. Lucifer’in düşüşünü muhteşem detaylarla tasvir ediyordu. Normal bir insanın altı katı büyüklüğündeki muhteşem sarışın melek, cennetten cehenneme düşüyordu; bir işe yaramayan kanatlarını açmış, bir bileği zincirli, mücevherlerle süslü tacım elinde tutuyordu.

Bu pencere aşağıdakilere bir uyarı niteliğindeydi; durdukları yeri, kendi düşüşlerinin ne kadar yakın olduğunu hatırlatan. Günahın çekiciliğinin ve kötülüğün zevkinin gösteriydi.

Ama *Düşkün Melek*’in sahipleri için bu pencerenin başka bir anlamı vardı.

Sürgün edilenlerin kendi çabalarıyla bir yerlere gelebileceklerinin, bir zamanlar hizmet ettikleri kişilerle güçlü bir şekilde rekabet edebileceklerinin kanıtıydı.

Cross hayatının son altı yılını; toplumdan dışlanmış kaygısız bir delikanlı olmadığını; unvanından, şanslı olarak doğmuş olmasından, ağabeyinin ölmesiyle kaderinin değişmesinden ve bu olaydan sonra olanlardan daha fazla şeylere sahip olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçirmişti.

Digger Knight’m o delikanlıyı yeniden ortaya çıkarmasına izin verirse kahrolacaktı.

Cross yeniden o delikanlı olmamak için bu kadar uğraşmışken...

Bu kadar çok şey feda etmişken buna izin veremezdi.

Kumarhanedeki adamlara baktı. Birkaçı rulet masasındaydı, diğerleri de kâğıt oynuyordu. Rulet tekerleği vınlıyarak döndü, bahis alanına bir servet yatırıldı. Topun kaç numaraya düştüğünü göremeyecek, krupiyerin anonsunu duyamayacak kadar uzaktaydı ama kayıpları içine oturan oyuncuların yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Umutlarının nasıl yükseldiğini, nasıl baştan çıktıklarını, yeni bir sayıya ya da aynı sayıya bir bahis daha koymaya nasıl can attıklarını da görebiliyordu. Çünkü bu gece şans onlardan yanaydı.

Çok az şey biliyorlardı.

Cross hemen aşağıdaki yirmi bir masasını izlemeye başladı. Kâğıtları görecektik kadar yakındı. Sekiz, üç, on, beş. Kız, iki, altı, altı.

Deste yüksek.

Dağıtıcı kâğıtları açtı.

Papaz. *Kaybetti.*

Vale. *Kaybetti.*

Şans diye bir şey yoktu.

Kararını vermiş olarak ortaklarına döndü. “Kız kardeşimi mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Bourne anlayışla başını salladı. “Temple’in onu öldürmesine de. O halde ne yapacaksın? Kızıyla evlenecek misin?”

Cross başını iki yana salladı. “O benimkini tehdit ederse ben de onunkini ederim.”

Temple kaşlarını kaldırdı. “Kızını mı?”

“O, kızına zerre kadar önem vermiyor,” dedi Cross. “Ben kulübü kastediyorum.”

Bourne kolunu ıstakasına dayadı. “Knight’ın kulübü.” Başını iki yana salladı. “Üyelerinin onu bırakmasını asla sağlamazsın. Bize katılmalarını teklif etmezsen tabii.”

“Ki böyle bir şey olmayacak,” dedi Temple.

“Bütün üyelerinin bırakması gerekmez,” dedi Cross. Birkaç adım ilerledi. “Sadece bir gece bıraksınlar, yeter. Ona, krallığının sırf bizim cömertliğimiz yüzünden ayakta kaldığını göstermem gerek. İyi niyetli olmazsak onu yok edece-

ğimizi anlaması için.” Arkasına döndü. “Kızı altı gün sonra geliyor. O gelmeden bu eli kazanmalıyım.”

Kontrolü ele geçirmem gerek.

“Altı gün mü?” dedi Temple, Cross başını sallayınca sıırtı. “Altı gün sonra 29 Mart.”

Bourne bir ıslık çaldı. “İşte kazanan el.”

“Büyük Kıyamet Günü.” Bu sözler karanlık odada asılı kaldı. Şeytan bile bu kadar iyi bir plan yapamazdı.

Her yıl 29 Mart’ta düzenlenen Büyük Kıyamet Günü’nde *Düşkün Melek* kapılarını yılda bir kereye mahsus olmak üzere üye olmayanlara da açardı. Bu, gün batımından gün doğumuna kadar kumarhaneye serbestçe giriş izni taşıyan bir davetti. Bu davetle insan kendini *Düşkün Melek* denen gizli, efsanevi günaha; kötülüğe ve deneyime bırakırdı.

Kulübün her üyesi Büyük Kıyamet Günü için üç kişilik davetiye alırdı. Kulübe girebilmek, kendilerini kulüp sahiplerine kanıtlamak için can atan, yeterince bahis koyarlarsa kalıcı üyelik hakkını kazanacaklarından emin olan kişilere göre binlerce pound değerinde olan küçük, kare kartlardı bunlar.

Kalıcı üyelik hakkını ise nadiren kazanırlardı.

Çoğunlukla binlerce pound hafiflemiş cüzdanlarla ve davetiye alacak kadar şanslı olmayan arkadaşlarına ballandıra ballandıra anlatacakları anılarla çıkıp giderlerdi.

Cross ile Temple göz göze geldi. “Knight’ın kulübünde oynayan herkes *Düşkün Melek*’e girebilmek için can atar.”

Bourne başını salladı. “İyi bir plan. En büyük oyuncularını olmadan bir gece geçirirsek istediğimiz her şeyi alabileceğimizi anlar.”

“Kaç kişi var? Otuz mu?”

“Elli kişi kadar,” dedi Bourne.

Cross dikkatini kulübe verdi ve bir plan yapmak, harekete geçmek için düşünmeye başladı. Ailesini kurtarabilirdi.

Bu sefer.

“Adamları tespit etmek için içeriden birine ihtiyacın var.”

“Biri var,” dedi Cross, aşağıda koyulan bahisleri izlerken.

"Tabii ya," dedi Temple, hayranlıkla. "Senin şu kadınların."

"Benim kadınlarım değil," dedi Cross. O kadınların hiçbirinin onun olmaya bir adım bile yaklaşmamıştı.

"Hiç ilgisi yok," dedi Bourne. "Sana tapıyorlar."

"Onlar için yapabileceklerime tapıyorlar."

"Eminim öyledir," dedi Temple, alaycı bir sesle.

"Kız kardeşin ne âlemde?" diye sordu Bourne. "Bu planın işe yaraması, onun Digger'dan uzak durmasına bağlı. Dunblade'in de."

Cross aşağıdaki adamlara baktı, dalgın dalgın bahislerini hesapladı; genellikle ne kadar bahis koyduklarını, kaybettiklerinde payın ne kadar olduğunu, kazandıklarında riskin ne kadar olduğunu. "Onunla konuşurum."

Cross'un yanlış yorumlamadığı uzun bir sessizlik oldu. Kız kardeşiyle konuşabileceği düşüncesi, ailenin bütün üyelerini şaşırtmıştı. Ortaklarının şaşkınlığını görmezden gelen Cross, Bourne'a döndü. "Bugün neden çok az kişi var?"

"Marbury nişan balosu yüzünden," dedi Bourne. Birbirine çarpan kemik zarlar bu sözleri vurgular gibiydi. "Kayınvalidem bütün soyluları davet etmiş anlaşılan. İkinizin davetiye almamasına şaşırdım."

Temple güldü. "Ben kapısına yaklaşırsam Leydi Needham evinin her yerini amonyakla kaplar."

"Ne olmuş yani? O her zaman amonyak serper."

Marbury nişan balosu. *Pippa Marbury'nin nişan balosu.*

Cross yeniden suçluluk duygusuyla doldu. Belki de Bourne'a her şeyi anlatmalıydı.

Lütfen, Bourne'a söyleme. Pippa'nın yalvarışı kulaklarında yankılandı, Cross dişlerini sıktı. "Leydi Philippa hâlâ Castleton'la mı beraber?" dedi, kendini aptal gibi hissediyordu. Bourne bu sorunun altında neyin yattığını, onun merakını fark edecekti mutlaka ve sorgulayacaktı.

"Sona erdirmek için eline bütün fırsatlar verildi," dedi Bourne. "Bu kız onuruna çok düşkündür, iki haftada ondan bıkar."

O kadar bile sürmeyecekti.

"Durdurmanız gerekir. *Needham* bunu durdurmak zorun-

da,” dedi Cross. Tanrı bilir, Needham ve Dolby Markizi daha önce de nişan iptal etmişlerdi. Yıllar önce efsanevi bir nişanı bozarak beş kızının da uygun birer evlilik yapma şansını neredeyse ortadan kaldırmıştı.

“Benim hatam, kahretsin. Daha başlamadan bitirmem gerekirdi bunu,” dedi Bourne, acı acı. Sözlerinde pişmanlığın zerresi yoktu. “Ona bitirmesini söyledim, Penelope de söyledi. İkimiz de onu koruyacağımızı söyledik. Kahretsin, işe yarayacağını bilsem ona bu gece uygun bir damat bulurum. Ama Pippa bitirmek istemedi.”

Bunu yapacağım çünkü söz verdim, yalancı çıkmak istemiyorum. Onun sözlerini dinlemiş, zekâca ondan bir hayli geride olan Castleton’la evlenme kararını savunurken mavi gözlerindeki ciddiyeti görmüştü. Yaklaşmakta olan bu evliliğin saçmalık olmadığına inanmak mümkün değildi.

Ancak yine de Pippa bir söz vermişti ve sözünü tutmaya kararlıydı.

Sadece bu bile onu dikkate değer biri yapıyordu.

Cross’un düşüncelerinden habersiz olan Bourne doğruldu, okkalı bir küfür savurarak ceketinin kollarını düzeltti. “Artık çok geç. Biz konuşurken o sosyetenin önünde nişan balosunu veriyor. Ben gitmek zorundayım. Yoksa Penelope kafamı kopartır.”

“Karın seni nereye isterse götürüyor,” dedi Temple, soğuk bir sesle. Bilardo topları birbirine çarptı.

Bourne onun bu tuzağına düşmemişti. “Hakikaten de öyle. Ve bir gün, şansın varsa sen de benim aldığım zevki alabilirsin.” Oradan ayrılmak, diğer hayatına başlamak üzere döndü. Yeni gelmiş bir aristokrat...

Cross onu durdurdu. “Asillerin çoğu orada mı?”

Bourne arkasına döndü. “Aradığın özel biri mi var?”

“Dunblade.”

Bourne’un gözleri anlayışla parladı. “Katılacağını tahmin ediyorum. Baronesiyle birlikte.”

“Belki Dolby House’a bir uğrarım.”

Bourne kaşlarını kaldırdı. “Kayınpederimin arkasından iş çevirmek hoşuma gider.”

Cross başını salladı.

Kız kardeşini görmenin vakti gelmişti. Yedi yıl çok uzun bir zamandı.

Londra'nın yarısı aşağıdaki balo salonundaydı.

Pippa, Dolby House'un üst katındaki kolonların arasına saklandığı yerden aşağıya baktı. Büyük mermer sütuna yaslandı, maun zeminde vals yapanların ipek ve satenlerinin savruluşunu seyrederken Spaniel cinsi köpeği Trotula'nın başını okşadı. Ağır kadife perdeyi çekti ve annesinin sonu gelmeyen davetlileri karşılamasını seyretti. Needham ve Dolby Markizi'nin en büyük başarısıydı bu.

Beş kızı olan bir annenin, son kızının evliliğini ilan etme fırsatını bulması her gün olacak bir şey değildi ne de olsa. Son *iki* kızının. Markizin karısı zevkten mest olmuştu.

Yazık ki bir orduyu alacak kadar büyük olan çifte nişan balosundan feragat edecek kadar mest olmamıştı. Pippa geçen hafta bir öğleden sonra gümüş tepsi içinde koca bir yığın halinde gelen; neredeyse yerlere, uşağın gıcır gıcır siyah pabuçlarına saçılacak olan onca davet cevabını sorunca Leydi Needham, "Sadece sevdiğimiz dostlarımız," demişti.

Pippa kalabalığa göz gezdirirken, *sevdiğimiz dostlarımız*, diye hatırladı, küçümseyerek. Aşağıdaki salonda toplanmış insanların yarısından fazlasını hiç tanımadığına yemin edebilirdi.

Annesinin heyecanını anlamıyor değildi. Ne de olsa, bugünün -Marbury'lerin beş kızı da resmî olarak herkesin önünde kismetine kavuştuğunda- böyle olacağı belliydi Ama sonunda, en sonunda markinin karısı hakkını almıştı.

Düğünler gelin anneleri için değilse ne içindir? Düğün değilse de en azından nişan baloları.

Nişan balosu *iki* kızının kutlaması için olunca iki misli büyük olmuştu.

Pippa bakışlarını annesinin kıpkırmızı olmuş yüzünden ve heyecanlı hareketlerinden çekti ve flörtüyle balo salonunun

öbür tarafında, iyi dileklerini sunanların arasında duran, ağzı kulaklarına varmış, yüzük taktığı elini uzun boylu, yakışıklı nişanlısının koluna koymuş olan kardeşine baktı.

Olivia beş kardeşin en kıpır kıpır olanıydı, ailesinden en iyi özellikleri almıştı sanki. Son derece bencildi, kendine olan güveni herkesten fazlaydı. Elbette. Olivia elde edemeyeceği biriyle hiç karşılaşmadığı için özelliklerini sert olarak yargılamak çok zordu.

Yakında İngiltere'nin en güçlü kişisi olacağı ön görülen adam da dâhil. Çünkü bir politikacı eşinde aranan en önemli iki özellik, çarpıcı bir gülümseme ve kazanma arzusuuydu ki bunlar Olivia'da fazlasıyla mevcuttu.

Gerçekten de bütün Londra, bu çiftin yakında gerçekleşecek evlilikleriyle çalkalanıyordu. Pippa aşağıda kimsenin, onun gittiğini fark etmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

“Seni burada bulabileceğimi düşündüm.”

Pippa perdenin ucunu bıraktı ve yakınlarda servet sahibi olmuş ablası Bourne Markizi'ne döndü. “Baloda olman gerekmiyor mu?”

Penelope eğilerek Trotula'ya biraz ilgi gösterdi, köpek bu ilgiye mırıldanarak ve yana doğru eğilerek karşılık verince gülümsedi. “Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Ben artık evlendiğime göre annem seninle daha çok ilgilenecektir.”

“Annem ne kaçırdığını bilmiyor,” dedi Pippa. “Efsanevi bir rezille evli olan sensin.”

Penelope sırtıttı. “Benim, değil mi?”

Pippa gülmeye başladı. “Kendinle gurur duyuyorsun.” Balo salonuna döndü, aşağıdaki kalabalığa göz gezdirdi. “Bourne nerede? Onu göremiyorum.”

“Kulüpte işi varmış.”

Kulüp.

Bu söz ona iki gün öncesini hatırlattı. Cross'u.

Pippa gibi, kendisini aşağıdaki kalabalığın dışında hissedenden Cross. Bahse girip kaybettiği Cross.

Hafifçe öksürdü ama Penelope bunu yanlış anladı. “Geleceğine yemin etti,” diye kocasını savundu. “Geç de olsa gelecek.”

“Bu saatte kulüpte ne iş varmış?” Pippa sormaktan kendini alamamıştı.

“Bilmiyorum.”

Pippa sırtıttı. “Yalancı! Uydurduğunu tereddüt edişin ortaya çıkarmasaydı, kızaran yüzün çıkarırdı.”

Utancın yerini kırgınlık aldı. “Hanımların bu tür şeyleri bilmemeleri gerekir.”

Pippa gözlerini kırıştırdı. “Saçma. Kumarhane sahipleriyle evli hanımlar elbette bu tür şeyleri bilirler.”

Penelope kaşlarını kaldırdı. “Annem bu dediğine katılmazdı.”

“Annem kadınların nasıl davranmaları gerektiği hakkındaki barometrem değil. Kadıncağız yarım saatte bir amonyak kokluyor.” Aşağıda, sosyetenin en büyük dedikoducularından biri olan Leydi Beaufetheringstone ile koyu bir sohbeta dalmış olan markizi göstermek için perdeyi çekti. Tam o sırada Leydi Needham heyecanla, çatı kirişlerine kadar yükselen bir çığlık attı.

Pippa imalı imalı Penelope’a baktı. “Kulüpte neler dönüyor, anlat bakalım.”

“Kumar.”

“Onu biliyorum, Penny. Başka?”

Penelope sesini alçalttı. “Kadınlar var.”

Pippa kaşlarını kaldırdı. “Fahişeler mi?” Olabileceğini düşündü. Ne de olsa, okuduğu kitaplarda erkeklerin kadınların arkadaşlıklarından hoşlandığı yazıyordu ve bu kadınlar genellikle eşleri olmuyordu.

“Pippa!” Penelope utanmıştı.

“Ne?”

“O sözcüğü biliyor olman bile çok kötü.”

“Nedenmiş? İncil’de bile geçiyor, Tanrı aşkına.”

“Geçmiyor.”

Pippa uzun uzun düşündü, sütuna yaslandı. “Bence geçiyor. Geçmiyorsa da geçmesi gerek. Yeni bir meslek değil.”

Bir an duraksadı.

Fahişeler, onun endişelerini giderecek geleneksel bilgilere sahiplerdi. Sorularına cevap bulabilirdi.

Kardeşlerinize sordunuz mu? Bay Cross'un geçen gün söylediklerini hatırlayınca ablasına döndü.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Penelope kaşlarını kaldırdı. "Sana mani olamam sanırım."

"Evliliğin merak ettiğim bazı yönleri var."

Penelope'nin bakışları keskinleşti. "Hangi yönleri?"

Pippa elini savurdu. "Kişisel yönleri."

Penelope kızardı. "Ha, anladım."

"Oliva bana dillerden bahsetti."

Marbury'lerin en büyük kızının kaşları kalktı. "O ne biliyormuş?"

"İkimizin de tahmin ettiğinden fazlasını sanırım," dedi Pippa. "Ama detayları ona sormadım, kardeşimden ders alma düşüncesine katlanamadım. Oysa sen..."

Bu sözler kafasına girene dek uzun bir sessizlik oldu, Penelope'nin gözleri büyüdü. "Sana öğretmenlik yapmamı istemiyorsun herhalde!"

"Sadece birkaç önemli konu hakkında," dedi Pippa, aceleyle.

"Ne gibi?"

"Şey, mesela diller."

Penelope ellerini kulaklarına koydu. "Yeter artık! Olivia ile Tottenham'm yaptıkları şeyi düşünmek bile istemiyorum..." Penelope sustu.

Pippa onu sarsmak istedi. "Ne yaptıklarını?"

"O şeyi!"

"Ama anlamıyor musun? Eğer bilmezsem buna nasıl hazır olabilirim? Coldharbour'daki boğaları gözlemek yetmiyor!"

Penelope güldü. "Coldharbour'daki boğalar mı?"

Pippa'nın yüzü kızarmıştı. "Onları gördüm..."

"Öyle olduğunu mu sanıyorsun?"

"Şey, birinin bana böyle şeyler... Yani, erkekler... Onların..." Pippa o malum yeri işaret etti. "O kadar büyük mü?"

Penelope gülmek için ağzını kapattı, Pippa sinirlenmeye başlamıştı. "Seni güldürebildiysem ne mutlu bana."

Penelope başını iki yana salladı. "Ben..." Yine kıkırdadı

ve Pippa bir bakışıyla onu susturdu. “Özür dilerim! Bu çok... Hayır. *Hayır*. Coldharbour’daki boğalara hiç benzemiyor.” Bir sessizlik oldu. “Şükürler olsun.”

“Korkunç bir şey mi?”

Penelope’nin o güzel kahverengi gözleri duygusallıkla doldu.

“Hiç de değil,” diye fısıldadı, sevgiyle. Bu dürüst cevap rahatlatıcı da olsa Pippa gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

“Ve böylece seni kaybettim.”

Penelope gülümsedi. “Meraklısın, Pippa. Anlıyorum. Ama her şey netleşecek.”

Pippa bu netlik kazanma düşüncesine bel bağlamak istemiyordu. O her şeyi öğrenmek istiyordu.

Kahrolası Cross ve onun aptalca bahisleri.

Kahrolası Pippa, bahsi kabul ettiği için.

Penelope yumuşak, tatlı sesiyle konuşmaya devam ediyordu.

“Şansın varsa bulursun...” İç geçirdi. “Yani biraz da olsa hoşlanırsın.” Bir rüyadan uyanır gibi başını iki yana salladı, yine gülmeye başladı. “Boğaları düşünmekten vazgeç.”

Pippa suratını astı. “Nereden bilecektim ki?”

“Anatomi kitaplarıyla dolu koca bir kütüphanen var,” diye fısıldadı Penelope.

“İyi de o kitaplardaki çizimlerin ölçeklerini merak ediyorum ben de zaten,” diye fısıldayarak cevap verdi Pippa.

Penelope başka bir söyledi ve konuyu değiştirmenin daha iyi olacağını düşündü. “Seninle sohbet etmek daima kötüye gidiyor. Tehlikeli konulara giriyorsun. Aşağıya inmemiz gerek.”

Kız kardeşlerinden fayda yoktu. Pippa fahişelerden biriyle konuşmanın daha iyi olacağını düşündü.

Fahişeler.

Gözlüğünü düzeltti. “Şu hanımlar, Penny, fahişe mi onlar?”

Penny iç geçirerek tavana baktı. “Tam olarak değil.”

“Tam olarak söyle,” dedi Pippa.

“Şu kadarını söyleyebilirim, beyefendilerin yanında geliyorlar ama hanımefendi olmadıkları kesin.

Çok etkileyici.

Pippa, Cross’un bu hanımlarla ilgisi olup olmadığını merak etti. O darmadağınık, garip ofiste; o yer yatağında Cross’la yatıyorlar mıydı acaba? Bu düşünceyle göğsüne bir ağırlık çöktü. Bulantı gibi de değil, tıkanma gibi de değil.

Nahoş bir his.

Duyduğu hissin ne olduğunu anlayamamıştı. Penelope devam etti. “Herhâlükârda, bu gece kulüpte ne olursa olsun, Bourne fahişelerle vakit geçirmeyecek.”

Pippa eniştesinin böyle bir şey yapabileceğini düşünemiyordu. Aslında eniştesinin bu günlerde karısına ilgi göstermekten başka bir şey yaptığını düşünemiyordu. Onların tuhaf bir ilişkisi vardı, mantıklı bir birleşmeden daha fazla şey üstüne kurulmuş o ender bulunan evliliklerden biri.

Aslında insanlar mantıklı baktıklarında Penelope ile Bourne’un birbirleri için doğru eşler olduklarına dair hiçbir iz olmadığı konusunda hemfikirtiler. Ama her nasılsa bunu başarmışlardı.

Bir merak konusu daha.

Bazıları buna aşk diyecekti, hiç kuşkusuz. Belki öyleydi ama Pippa duygusallığa pek önem vermezdi. Toplumda aşk evliliği yapan çok az çift olduğundan bunlar ona mitolojik karakterler gibi geliyordu. Yarı insan yarı boğa olan Minotor ya da boynuzlu at Unicorn ya da kanatlı at Pegasus gibi.

Yoksa Pegasii miydi?

Galiba ikisi de. Çünkü sadece tek bir Pegasus vardı ama aşk beraberliklerinde kimse ne olacağını bilemezdi.

“Pippa?” Penelope onu dürttü.

Pippa sohbete geri döndü. Neden bahsediyorlardı? Bourne. “Neden geleceğini anlamadım,” dedi Pippa. “Kimse onun törende bulunmasını beklemiyor.”

“Ben bekliyorum,” dedi Penelope sadece. Sanki önemli olan tek konu buydu.

Ve anlaşılan, hakikaten öyleydi. “Gerçekten, Penny. Zavallı adamı rahat bırak.”

“Zavallıymış,” diye dudak büktü Penelope. “Bourne isteğini her zaman elde eder.”

“Sanki bedelini ödemiyor mu?” diye tersledi onu Pippa. “Bu akşam gelecek olursa seni çok seviyor demektir. Bu akşamdan kurtulmam mümkün olsaydı, kurtulurdum.”

“Çok iyi gidiyorsun ve bu akşamdan kurtulamazsın.”

Penny haklıydı elbette. Londra’nın yarısı aşağıdaki sallondaydı ve içlerinden en az biri, onun yüzünü göstermesini bekliyordu.

Müstakbel kocası.

Kalabalığın arasında onu bulmak zor değildi. Asillerin tercih ettiği siyah redingot ve pantolon takımının aynısını giymiş de olsa Castleton Kontu normal bir aristokrattan daha eksik olan inceliğiyle göze çarpıyordu.

Balo salonunun bir kenarında durmuş, annesi kulağına bir şeyler fısıldarken ona doğru eğilmişti. Pippa daha önce fark etmemişti ama kulağı uygunsuz bir açıyla dışa doğru kıvrıktı.

“Hâlâ iptal edebilirsin,” dedi Penny, alçak sesle. “Kimse seni suçlamaz.”

“Baloyu mu?”

“Evliliği.”

Pippa cevap vermedi. İptal edebilirdi. Eğlenceli olandan tutun da iğneleyici olana kadar pek çok şey söyleyebilirdi ve Penny bu yüzden onu yargılamazdı. İşin aslı, Pippa’nın, nişanlısı hakkında öyle ya da böyle bir fikri olduğunu bilmek ablasını mutlu edecekti.

Ama Pippa konta bir söz vermişti ve sadakatsizlik edemezdi. Kont bunu hak etmiyordu. O iyi yürekli, kıbar biriydi. Ve asıl önemli olan da buydu.

İhmalkârlıkla dürüstlükten uzaklaşmak, ikiyüzlülüktür.

İki gün önce onun gerçeğe bağlılığını sorgulayan adamın sözleri kulaklarında yankılandı.

Dünya yalancılarla doludur. Yalancı ve sahtekârlarla.

Bu doğru değildi, elbette. Pippa yalancı değildi. Pippa aldatmıyordu.

Trotula iç geçirerek sahibinin kucağında büküldü. Pippa tembel tembel onun kulaklarını okşadı. “Bir söz verdim.”

“Verdiğini biliyorum, Pippa. Ama bazen verilen sözler...” Penelope sözünü bitiremedi.

Pippa uzun uzun Castleton’u süzdü. “Baloları sevmiyorum.”

“Biliyorum.”

“Balo salonlarını da.”

“Evet.”

“O kibar biri, Penny. Ve sordu.”

Penelope’nin bakışları yumuşadı. “Bundan daha fazlasını beklemek senin hakkın, biliyorsun.”

Bilmiyordu. *Biliyor muydu?*

Pippa sımsıkı korsesinin içinde kıpırdandı. “Balo kıyafetlerini de.”

Penelope konuyu değiştirdi. “Çok güzel bir elbise bu.”

Pippa’nın elbisesi -Leydi Needham tarafından neredeyse hastalıklı bir heyecanla seçilmişti- beyaz saten üzerine, açık yeşil tül den yapılmıştı. Derin bir dekoltesi vardı, omuzları düşüktü, gövdesini ve belini sarıyor; aşağıya kadar inen bol, dökümlü eteği yürüdükçe hışırdıyordu. Bir başkasının üstünde çok güzel durabilirdi.

Ama Pippa giyince... Onu daha zayıf, daha uzun, dal gibi göstermişti. “Bu elbise beni *ardea cinerea* gibi gösteriyor.”

Penelope gözlerini kırıştırdı.

“Balıkçıl.”

“Saçmalama. Çok güzelsin.”

Pippa kusursuz dikilmiş elbiseye dokundu. “O halde en iyisi burada durmaya devam edeyim de görüntüyü kurtarayım.”

Penelope kıkırdadı. “Kaçınılmaz olanı erteliyorsun.”

Bu doğrudu. Doğru olduğu için de ablasına, onu balo salonunun arka kapısına inen dar merdivenlerden indirmesine izin verdi. Trotula’yı Dolby House’a bıraktılar ve hiç dikkat

çekmeden, onca zamandır takdim edilmeyi bekliyorlarmış gibi, iyi dileklerde bulunan kalabalığa karıştılar.

Müstakbel kayınvalidesi onları hemen gördü, "Pippa, hayatım," diye seslendi. Tavus tüyünden yelpazesini çılgınca sallıyordu. "Annen küçük bir davet olacağını söylemişti. Aman ne küçük! Küçük Robert'ımı ve müstakbel eşini bile ağırlayacak bir davet!"

Pippa gülümsedi. "Leydi Tottenham'ın ve onun müstakbel eşini de unutmayın."

Castleton Kontesi bir an anlayamadı. Pippa bekledi. Kafasına dank edince müstakbel kayınvalidesi tiz bir kahkahayla gülmeye başladı. "Elbette! Kardeşin çok tatlı! Senin gibi! Değil mi Robert?" Kontun koluna vurdu. "Çok tatlı değil mi?"

Kont yerinden sıçrayarak ona katıldı. "Öyle! Şey, öylesiniz, Leydi Philippa! Siz! Çok tatlısınız!"

Pippa gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Pippa'nın annesi, Needham ve Dolby Markizi baskın çıkmaya, en heyecanlı anne ödülünü kazanmaya çalışıyordu. "Leydi Castleton! Ne hoş bir çift oldular, değil mi?"

"Hem de çok!" dedi Leydi Castleton. Oğlunu Pippa'nın yanına doğru iteledi. "Dans edin, haydi! Herkes sizin dansınızı izlemek istiyor!"

Pippa, koca salonda onların dans edişini izlemek isteyen sadece iki kişi olduğundan emindi. Aslında Pippa'yı dans ederken görmüş biri ondan zerafet ya da yetenek bekleme-mesi gerektiğini bilirdi ve Castleton'la yaşadığı tecrübeler, onun da bu konuda beceriksiz olduğunu gösteriyordu. Ama maalesef, söz konusu iki kişi anneleriydi ve bundan kaçmak mümkün değildi.

Dans ederlerse annelerinin bağırışlarını susturabilirlerdi.

Nişanlısına gülümsedi. "Anlaşılan dans etmemizi istiyorlar, lordum."

"Tabii! Tabii!" dedi Castleton telaşla. Topuklarını birbirine vurup hafifçe başını eğerek onu selamladı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, leydim?"

Pippa onun bu resmî teklifi karşısında gülmemek için ken-

dini zor tuttu, onun elini tutup dansa kaldırmasına izin verdi.

Tam bir felaketti.

Dans pistinde tökezleyip durdular, korkunç bir görüntü yarattılar. Yan yana geldiklerinde sürekli birbirlerinin ayağına basıyorlar, takılıyorlardı; bir ara lord dengesini kaybedip düşmemek için ona tutundu. Birbirlerinden uzaklaştıklarında ise kendi ayaklarına takılıyorlardı.

Castleton orkestraya uymak için adımlarını saymıyor, dans pistinde bağıra çağıra sohbet ediyordu.

Etraflarındaki çiftler onlara bakmamaya çalıştılar ama Castleton neredeyse on adım uzaktan sıranın öbür tarafına doğru, “Ha, neredeyse söylemeyi unutuyordum, yeni bir kahpe aldım!” diye bağırınca Pippa bunun mümkün olmayacağını kabul etti.

Köpeklerinden bahsediyordu elbette. Ortak ilgi alanlarıydı bu ama Pippa, Castleton’un bu sözü üzerine saçlarını kussursuz bir şekilde yaptırmış olan Louisa Holbroke’un şoka girdiğini tahmin edebiliyordu.

Pippa dayanamadı. Kıs kıs gülmeye, dans eşine tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Castleton, “Çok güzel bir şey, benekli tüyleri var! Kahverengi ve sarı... Seninki gibi sarı!” deyince gülüşünü gizlemek için elini ağzına götürdü.

Castleton’un onun sarı saçlarını, almış olduğu dört ayaklının tüylerine benzetmesi üzerine etraflarındaki herkesin gözü fal taşı gibi açılmıştı. O anda Pippa kahkahayı bastı. Dans ederken yaptığı en tuhaf ve en yüksek sesli sohbet olmuştu bu.

Dansın sonuna kadar güldü. Hanımlardan beklenen reveransı yaparken omuzları sarsılıyordu. Evliliğinde özlemeyeceği bir şey varsa o da dans etmektir.

Pippa doğruldu, Castleton hemen onun yanına geldi ve onu salonun öbür ucuna götürdü. Orada uzunca bir süre tuhaf bir sessizlik içinde dikildiler. Pippa zerafet içinde davete katılan, yanında duran Castleton’a, *Robert’a*, şevkle bakan davetlileri seyretti.

Penny’nin kocasına bağlılıkla Michael diye hitap ettiğini kaç kez duymuştu?

Pippa, Castleton'a bakmak için döndü. Ona Robert diyebileceğini hiç hayal edemiyordu.

Sessizliği Castleton bozdu. "Limonata ister misin?"

Pippa başım iki yana sallayarak salona döndü. "Hayır, teşekkür ederim."

"Dansımızı bitirene kadar sana köpekten bahsetmemeliydim," dedi Castleton. Yeniden onun dikkatini çekti. Yüzü kızarmıştı.

Onun utanması Pippa'nın hoşuna gitmemişti. Bunu hak etmiyordu. "Hayır!" diye karşı çıktı. Bu konuya geri döndükleri için memnundu. Köpeklerden bahsetmek çok daha kolaydı. "Çok tatlı bir şeye benziyor. Adını ne koydun?"

Castleton neşeyle gülümsedi. Bunu sık sık yapıyordu. Onun iyi özelliklerinden bir daha. "Senin bir fikrin vardır diye düşündüm."

Bu sözler onun geri çekilmesine sebep oldu. Castleton'un böyle bir konuda fikrini almak isteyeceği aklına gelmezdi. Köpeğe isim koyabilir ve onu ailenin bir parçası olarak duyurabilirdi. Şaşkınlığı yüzünden okunmuş olmalıydı ki Castleton devam etti. "Ne de olsa evleneceğiz. O bizim köpeğimiz olacak."

Bizim köpeğimiz.

Bu köpek Castleton'un yakut yüzüğüydü. Canlı, nefes alan, krom katkılı bir kristal.

Ansızın her şey çok ciddi göründü.

Evleniyorlardı. Bir köpek alıyorlardı ve adını Pippa verecekti.

Bir köpek nişan balosundan, çeyizden ve düğün planlarından daha önemliydi; konu buraya geldiğinde önemsiz kalan her şey.

Bir köpek, geleceği gerçek yapıyordu.

Bir köpek yuva demekti; geçen mevsimler, komşu ziyaretleri, Pazar ayinleri ve hasat şenlikleri demekti. Bir köpek aile demekti. Çocuklar demekti. *Onun çocukları.*

Nişanlısının sevecen, gülen gözlerine baktı. Konuşmasını hevesle bekliyordu.

“Ben...” Pippa duraksadı, ne diyeceğini bilemedi. “Aklıma bir şey gelmiyor.”

Castleton güldü. “Köpek için fark etmez zaten. Düşünecek zamanın var.” Castleton eğilince sarı perçemi alnına düştü. “Önce onunla tanış. Belki faydası olur.”

Pippa zoraki gülümsedi. “Belki.”

Belki bu köpek, onda Castleton’la evlenme isteği uyandırabilirdi.

Köpekleri seviyordu. Bu onların ortak noktasıydı.

Bu düşünce ona, Cross’a kontla aralarında bir uyum olduğunu kanıtlamak için söylediği sözleri hatırlattı. O zaman da aynı şeyi söylemişti. Cross ona ters ters bakmış, Pippa ise bunu görmezden gelmişti.

Kont hakkında konuştukları şey bu kadardı... Cross talebini reddedip onu evine gönderene kadar. O sözler, şu anda nişanlısının yanında sıkıntıyla dikilmekte olan Pippa’nın kulaklarında çınlıyordu hâlâ. *Başkasından istemenizi tavsiye ederim. Belki nişanlınızdan.*

Belki de nişanlısından istemeliydi. Evliliğin incelikleri hakkında görüldüğünden daha çok şey bildiği muhakkaktı. Bu incelikleri önemseydiğine dair en ufak bir imada bulunmamış olmasının önemi yoktu.

Erkekler bu konuları kadınlardan daha iyi bilirdi.

Bunun korkunç bir eşitsizlik olduğu gerçeği ise şu andaki mesele değildi.

Castleton’a kaçamak bir bakış attı, lord ona bakmıyordu.

Aslında Pippa’dan başka her yere bakıyor gibiydi. Pippa bir sonraki adımını değerlendirmek için biraz bekledi. Castleton yakınındaydı ne de olsa, dokunacak kadar yakın. Belki de ona dokunmalıydı.

Castleton ona baktı, ne düşündüğünü anlayınca kahverengi gözlerinde şaşkınlık ifadesi belirdi. Gülümsedi.

Ya şimdi ya da hiç.

Pippa uzanıp ona dokundu, ipek eldivenli parmaklarını onun deri eldivenli parmaklarına değdirdi. Castleton gülümsemeye devam ediyordu. Pippa’nın elini tutup köpeğini sever

gibi tıptışladı. Pippa bunun, cinsellikle hiç ilgisi olmayan bir dokunuş olduğunu düşünüyordu. Evlilik yeminini hatırlatan bir şey yoktu bu dokunuşta. Aslında Castleton'un evliliğe vahşi bir hayvan gibi girmeyeceğini gösteriyordu.

Pippa elini çekti.

"İyi misin?" dedi Castleton. Dikkatini balo salonuna vermişti bile.

Bu dokunuşun onu hiç etkilemediğini anlamak için engin tecrübelere sahip bir kadın olmak gerekmiyordu. Pippa bunun makul olduğunu düşündü çünkü Castleton'un dokunuşu da onu hiç etkilememişti.

Yakınlarında bir kadın gülünce Pippa bu havai, şen ve yapmacık sese doğru döndü. Böyle kahkaha atmayı hiç beceremezdi. O hep çok sesli ya da yanlış zamanda gülerdi. Ya da hiç gülmezdi.

"Teklifin hâlâ geçerliyse bir limonata içerim."

Castleton hemen esas duruşa geçti. "Derhâl getiriyorum!"

Pippa gülümsedi. "Çok iyi olur."

Castleton dans pistine doğru yöneldi. "Birazdan dönerim!"

"Harika."

Castleton, limonatadan çok daha önemli bir şey almaya gidirmiş gibi hevesle kalabalığın arasında ilerledi.

Pippa bekleyecekti ama canı sıkıldı. Yüzlerce insanın ve salonun verdiği sıkıntıyla Castleton'un gelmesi on beş dakika kadar sürecekti. Herkesin içinde tek başma beklemek tuhafına gitti. O da bir kenara çekilip kalabalığı seyredebileceği sakin, karanlık bir köşeye süzüldü.

Herkes çok eğleniyor gibiydi. Salonun öbür ucundaki Olivia herkesin ilgi odağı olmuştu. O ve Tottenham, geleceğin başbakanını dinlemek isteyen bir kalabalık tarafından çevrilmişti. Pippa'nın annesi, Leydi Castleton, Tottenham'ın annesi ve dedikodu yapmak için toplanan bir grup kıdemli hanım bir araya toplanmıştı.

Kalabalığa göz gezdirirken tam karşısındaki çardak dikkatini çekti. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam yanındaki hanıma fazlaca eğilmişti; dudakları neredeyse kulağına değecek

şekilde, gizlice buluşmuşlar gibi bir şeyler söylüyordu. İkisi de herkesin gözü önünde olmaktan ve bütün salonun onları konuşuyor olmasından rahatsız değildi.

Bu, çift için sıra dışı bir şey değildi.

Pippa gülümsedi. Bourne gelmişti ve her zamanki gibi gözü ablasından başkasını görmüyordu.

Penny'nin soğuk, ilgisiz, değişmesi imkânsız olan Bourne'a nasıl âşık olduğunu pek az kişi anlayabiliyordu -Pippa markinin, ona çok düşkün olan karısıyla ilişkisi dışında gülümsediğini ya da herhangi bir duygusunu belli ettiğini hiç görmemişti- ama Bourne'un ona âşık olduğuna, abayı yaktığına şüphe yoktu.

Penny bunun aşk olduğuna yemin ediyordu ve Pippa'nın da anlayamadığı şey buydu. Aşk evliliği yapma fikrine hiç alışmamıştı, bu konuda açıklanması mümkün olmayan pek çok şey vardı. Çok fazla duygusallık vardı. Pippa gerçeklere inanıyordu.

Hanım hanımcık ablasının, gülerek ve sosyeteye yeni çıkmış bir genç kız gibi kızarak elini kocasının göğsüne koyup onu ittiğini gördü. Kocasını onu tutup yeniden kendine çekti, şakağına bir öpücük kondurdu, Penny geri çekilip kalabalığa karıştı. Bourne, ipleri Penny'nin elinde bir kuklaymış gibi onun peşinden gitti.

Pippa bu tuhaf, alışılmadık sahne karşısında başım iki yana salladı.

Aşk, gerçekten varsa eğer, tuhaf bir şeydi.

Serin bir esintiyle etekleri hışırdadı, arkasına dönüp bakınca içerideki boğucu sıcağı muhafaza etmeye yarayan büyük kanatlı kapının açıldığını gördü ve biri belirdi. Pippa yaklaşmak için hareket etti, kapının koluna uzanmak için büyük mermer balkondan sarktı.

Tam o anda birinin sesini duydu.

“Bana ihtiyacın var.”

“Böyle bir şeye ihtiyacım yok. Sen olmadan da idare edebilirim.”

Pippa duraksadı. Dışarıda biri vardı. *Birileri.*

“Bunu halledebilirim. Yardım edebilirim. Bana zaman ver. Altı gün.”

“Ne zamandan beri yardım etmekle ilgileniyorsun?”

Pippa cam kaplı kapının kenarına tutundu ve kapatmak için kendini zorladı. Hiçbir şey duymamış gibi yapmaya, baloya geri dönmeye çalışıyordu ama kımıldamadı.

“Hep yardım etmek istedim.” Adamın sesi yumuşak ve telaşlıydı. Pippa balkondan geri çekildi.

“Ama hiç göstermedin.” Kadının sesi soğuktu. Sinirli ve tereddütsüz. “Aslına bakarsan hiç yardımcı olmadın. Hep engel oldun.”

“Başın dertte.”

“Bu ilk değil ki.”

Bir duraksama oldu. Adam fısıldayarak, kesik kesik, endişeli bir tavırla konuşmaya başladı. “Başka ne oldu?”

Kadın alçak sesle güldü ama neşeli bir gülüş değildi bu, acı acı gülüyordu.

“Artık hiçbir şeyi düzeltemezsin.”

“Onunla evlenmemeliydin.”

“Başka seçeneğim yoktu. Bana başka seçenek bırakmadın.”

Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Âşıkların kavgasının ortasına düşmüştü. Aslında seslerinin tonuna bakılırsa artık âşık olmadıkları, eski âşık oldukları anlaşıyordu. Asıl soru, bu âşıkların kim olduklarıydı.

“Buna engel olmam gerekirdi,” dedi adam.

“Evet ama olmadın.”

Pippa saklanmak için çok uygun olan büyük mermer sütuna yaslandı, başını dayadı ve nefesini tuttu. Konuşanların kim olduğunu öğrenme isteğine karşı koyamıyordu.

Balkon boştu.

Sütunun ardından başını uzattı.

Bomboştu.

Neredeydiler?

“Zararı telafi edebilirim. Ama ondan uzak durmak zorundasın. Çok uzak. Sana ulaşamaması gerek.”

Aşağıdaki bahçedeydiler.

Pippa yavaşça mermer tırabzana doğru gitti. Neler olduğunu çok merak ediyordu.

“Ah, artık sana inanacağımı mı sandın? Birdenbire beni korumaya mı karar verdin?”

Pippa yüzünü ekşitti. Kadının ses tonu iğneleyiciydi. Karşısındaki beyefendi ise -Pippa’nın tahminlerine göre asla bir beyefendi değildi- kadına geçmişte çok büyük bir kötülük yapmıştı. Hızla ilerleyerek kenara kadar geldi, balkonun öbür tarafını görecektir ve aşağıdaki gizemli eski âşıkları tespit edecek kadar yakınlaşmıştı.

“Lavinia...” dedi adam, yavaşça, yalvarır gibi. Pippa birden heyecanlandı. *İsmi duymuştu!*

İşte tam o anda bir çiçek saksısı devirdi.

Acıyla haykırdığını duymadıysa bile o koca ayaklı canavara çarptığında çıkan sesi duymuş olmalıydılar. Derhâl eliyle ağzını kapatması bir işe yaramamıştı. “Ah!” diye bağırışı, “Oof,” sesiyle birbirine karıştı.

Aşağıdaki seslerin anında kesilmesi, onu gayet net duyduklarının kanıtıydı.

“Buraya gelmemem gerekirdi,” diye fısıldadı kadın. Pippa eteğinin hışırtılarını duydu, ses giderek uzaklaştı.

Uzun bir sessizlik oldu. Pippa bu sürede zonklayan ayağının acısından dudağını ısırarak taş gibi kımıldamadan durdu. Sonunda adam karanlıkta bir küfür savurdu.

“Kahretsin!”

Pippa yere çömeldi, ayak parmaklarını ovuşturarak mırıldandı. “Şüphesiz bunu hak etmiyorsun.” Sonra, atalarından kalma evinin karanlık bahçesinde tanımadığı bir adamla alay etmenin hiç de iyi bir fikir olmadığını fark etti.

“Efendim?” dedi adam. Artık fısıldamıyordu.

Pippa’nın baloya geri dönmesi gerekirdi. Ama o, “Hanımefendiye pek de kibar davranmışsınız gibi gelmedi,” dedi.

Sessizlik oldu. “Davranmadım.”

“O halde sizi bırakmasını hak ediyorsunuz.” Ayağının serçe parmağının sıkı, acıyla içini çekti. “Büyük ihtimalle daha fazlası da var.”

“Yaralanmışsınız.”

Çektiği acı yüzünden Pippa’nın dikkati dağılmıştı, yoksa cevap vermezdi. “Parmağımı çarptım.”

“Gizlice dinlemenin cezası mı yoksa?”

“Şüphesiz.”

“Dersinizi almışsınızdır.”

Pippa gülümsedi. “Hiç sanmam.”

Emin olamamıştı ama adamın güldüğü belliydi. “Döndüğünüzde partnerlerinizin ayağınıza basmamasına dikkat edin.”

Pippa’nın gözünün önüne Castleton geldi. “Maalesef o partnerlerden en az biri bunu yapacaktır.” Bir an duraksadı. “O hanıma büyük bir kötülük yapmışsınız galiba. Ne oldu?”

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Pippa onun gittiğini sandı. “Bana ihtiyacı olduğu anda yanında değildim.”

“Ah!” dedi Pippa.

“Ah?”

“Neler olduğunu anlamak için kardeşim kadar aşk romanı okumama gerek yok.”

“Siz aşk romanları okumuyorsunuzdur herhalde.”

“Pek okumam,” dedi Pippa.

“Daha önemli şeyler okuyorsunuz tahmin ederim.”

“Aslında öyle,” dedi Pippa, böbürlenerek.

“Fizik ve bahçe bitkileri hakkında ciltler dolusu kitap.” Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bunlar Leydi Philippa Marbury’nin ilgi alanları.”

Pippa ayağa kalktı, balkonun kenarından zifiri karanlığa baktı. Hiçbir şey göremiyordu. Adamın kollarını ya da bacaklarını oynatırken çıkan yünlü kumaşın hışırtısı duyuluyordu. Oradaydı. Tam altında.

Pippa düşünmeden harekete geçti, kollarını ona doğru uzatıp “Kimsiniz siz?” diye fısıldayarak sordu.

İpek eldivenlerinin üstünden bile adamın yumuşak saçlarını hissedebiliyordu; kalın bir samur kürkü gibi. Parmaklarını adamın saçlarına daldırdı, kafasına dokundu. Mart ayının serin havasına inat, kafasından ateş çıkıyordu.

Ama işin keyfini çıkarmasına fırsat kalmadan büyük, güç-

l  bir el karanlıkta bir gölge gibi ortaya çıkıp Pippa'nın ellerini yakaladı.

Pippa korkuyla elini çekmek istedi.

Adam bırakmadı.

Aklı neredeydi?

G zl g  kayıyordu, Pippa hareketsiz durdu, biraz daha kılmildarsa g zl g n n burnundan d  e e inden korkuyordu.

“Karanlıkta bir şeylere uzanmanın doğru olmadığını bilmen gerekirdi, Pippa,” dedi adam, yavaşça. Adını bu adamın a zından duymak ona tanidik gelmişti. “Neyle kar ıla aca ını bilemezsin.”

“Bırakın beni,” diye fısıldadı Pippa. Hâlâ açık olan kapıya dönüp bakma riskini göze aldı. “Biri görecek.”

“İstediğin de bu değil mi?” Adamın parmakları onunkilere dolandı, avucunun sıcaklığı dayanılacak gibi değildi. Bu soğukta nasıl bu kadar sıcak olabiliyordu?

Pippa başını iki yana salladı, g zl g n n tel çerçevesinin biraz daha kaydığını hissetti.

“Emin misin?” Adam elini biraz çekti ve birden, tam tersine Pippa onun elini tutar olmuştu.

Onu bırakmak için Pippa kendini zorladı. “Evet.” İki elini de mermer korkulu a koyup doğruldu ama g zl g n  d   r m  ti. Uzandı, parmak uçları çarpınca gözlük karanlığa doğru fırlayıp gitti. “G zl g m!”

Adam yok olmuştu. Ona dair tek işaret, uzaklaşırken kıya-fetinin çıkardığı hı ırtıydı. Pippa nasıl olduğunu bilmiyordu ama onun kaybolduğunu hissedebiliyordu. Birden adamın kafasını gördü. Balo salonundan süzülen mum ışığında parlayan turuncu sa lar.

Fark ettiği şey onu çok heyecanlandırmı tı. *Cross*.

Pippa onu işaret etti. “Kılmıldamayın!”

Uzun merdivenin aşağıdaki bahçeye indiği, balkonun ucuna kadar gelmişti.

Adam onu merdivenin sonunda karşıladı. Evden süzülen  lg n ışık yüzünde hı ır gölgeler yaratıyordu. Pippa'ya g zl g n  verdi. “Balo salonuna d n n.”

Pippa gözlüğünü kaptığı gibi gözüne taktı. Adamın yüzü yeniden netleşmişti. “Hayır.”

“Bozulma talebinizden vazgeçeceğiniz konusunda anlaşmıştık.”

Pippa derin bir nefes aldı. “O zaman beni teşvik etmeyin.”

“Gizli gizli başkalarını dinlemeye ve ayağınızı çarpmaya ben mi teşvik ettim sizi?”

Pippa ağırlığını ayağına vermeyi denedi, parmağının acısıyla yüzünü ekşitti. “Galiba küçük bir falanks çatlağı oldu. İyileşir. Daha önce de olmuştu.”

“Parmağınızı kırmışsınız.”

Pippa başını salladı. “Küçük parmağım. Daha önce de öbür ayağımın küçük parmağını bir at ezmişti. Kadın ayak-kabıllarının at nallarına karşı pek de koruma sağlamadığını söylemeye gerek yok.”

“Uzmanlık alanlarınızdan biri de anatomi mi?”

“Öyle.”

“Çok etkilendim.”

Pippa onun doğru söylediğinden emin olamamıştı. “Tecrübelerime göre insan anatomisi hakkındaki bilgilerime verilen genel tepki ‘çok etkilendim,’ şeklinde değildir.”

“Öyle mi?”

Pippa ortamın loş olmasına şükrediyordu, böylece dili tutulmuş gibi görünmeyecekti. “Çoğu kişi bunu tuhaf bulur.”

“Ben onlardan değilim.”

Bu cevap onu şaşırttı. “Sanırım değilsiniz.” Bir an sustu, kulak misafiri olduğu konuşmayı düşündü. Bu düşüncenin verdiği huzursuzluğu görmezden geldi. “Lavinia kim?”

“Balona geri dön, Pippa.” Cross ona sırtını dönüp duvarın kenarından yürümeye başladı.

Pippa onu bırakamadı. Ona yaklaşmamaya söz vermiş olabilirdi ama Cross onun bahçesindeydi. Peşinden gitti.

Cross durup ona baktı. “Kulağın bölümlerini biliyor musunuz?”

Pippa onun ilgisinden hoşnut olarak gülümsedi. “Elbette. Dış kısmına *pinna* denir. Kimileri *auricle* der ama ben

pinnayı tercih ederim çünkü Latince tüy anlamına gelir. Çok sevdiğim bir şekildir. İç kulak, kemik ve dokulardan oluşur. Başlangıcında...”

“Hayret verici,” diye onun sözünü kesti Cross. “Kulak hakkında pek çok şey biliyorsunuz ama gerektiği gibi kullanamıyorsunuz. Size baloya dönmenizi söylediğime yemin edebilirim.”

Cross yoluna devam etti. Pippa peşinden gitti.

“Kulaklarım gayet iyi duyuyor, Bay Cross. Ve özgür iradeye sahibim.”

“Çok zor birisiniz.”

“Genellikle değilimdir.”

“Sil baştan mı yapıyorsunuz?” Cross yavaşlamadı.

“Tanıdığınız hanımları size yetişmeleri için koşu antrenmanı yapmaya mı zorluyorsunuz?”

Cross durdu, Pippa ona yetişmek için âdeta koşuyordu. “Sadece kaybetmelerini istediklerimi.”

Pippa gülümsedi. “Benim mekânımdasınız, Bay Cross. Bunu unutmayın.”

Cross gökyüzüne, sonra Pippa’ya baktı. Pippa onun gözlerini görebilmeyi isterdi. “Bahsimizin şartları belliydi, bozulmayacaksınız. Burada, benimle kalırsanız sizi aramaya çıkarlar. Ve burada bulurlarsa bozulmuş olursunuz. Geri dönün. Hemen.”

Bu adamda ilgi uyandıran bir şeyler vardı; sakın, kontrolü tavırları. Pippa hayatında hiçbir şeyi, onu burada bırakmaktan daha az istememişti. “Beni kimse aramaz.”

“Castleton bile mi?”

Pippa tereddüde kapıldı, suçluluğa benzer bir his uyanıyordu içinde. Kont, elinde ısınmış limonatasıyla onu bekliyordu herhalde.

Bay Cross onun aklından geçenleri okur gibi, “Sizi arıyordur,” dedi.

Belki karanlık yüzündendi. Belki de ayağının acısı yüzünden. Sonunda akli kendisinininki gibi çalışan birini bulduğunu hissetmesine sbep olan şey, belki de karşılıklı atışmalarıydı.

Neden söylediğini bilmeden ağzından kaçırıverdi. “Köpeğine isim koymamı istiyor.”

Uzun bir sessizlik oldu. Pippa onun güleceğini sandı.

Lütfen gülme.

Gülmedi. “Onunla evleniyorsunuz. Bunca entrikanın içinde çok masum bir istek.”

Anlamamıştı. “Masum değil,” dedi Pippa.

“Bunda ne kötülük var?”

“Köpek konusunda mı?”

“Evet.”

“Yo, muhtemelen çok şirin bir köpektir.” Pippa ellerini kaldırdı, sonra indirdi. “Bu tam bir... bir...”

“Son.”

Şimdi anlamıştı. “Kesinlikle.”

“Bu bir son. Onunla evleniyorsunuz. Onun çocuklarının isimlerini koyacaksınız. Köpek işin kolay kısmı.”

“Evet ama köpek zor kısmı gibi geliyor.” Pippa derin bir nefes aldı. “Hiç evlenmeyi düşündünüz mü?”

“Hayır.” Cross kısa ve dürüst bir cevap vermişti.

“Neden?”

“Bana göre değil.”

“Çok emin görünüyorsunuz.”

“Evet.”

“Nereden biliyorsunuz?”

Cross cevap vermedi. Köşeyi dönüp mutlu, heyecanlı bir şekilde havlayarak koşa koşa gelen Trotula onu cevap vermekten kurtarmıştı. “Sizin mi?”

Pippa başını salladı. Spaniel cinsi köpek onun ayaklarının dibinde durdu, Cross eğilip onu sevince iç geçirerek eğildi.

“Bu çok hoşuna gider,” dedi Pippa.

“Adı ne?”

“Trotula.”

Cross anlayışlı bir tavırla çarpık çarpık güldü. “Trotula de Salerno mu? Şu İtalyan doktor?”

Köpeğine bir bilim insanının adını vereceğini anlamıştı elbette. Elbette tahmin edecekti. “Kadın doktor.”

Cross başını iki yana salladı. “Çok kötü bir isim. Belki de Castleton’un köpeğine isim bulmasanız daha iyi olur.”

“Hiç de kötü değil! Trotula de Salerno mükemmel bir isim annesi!”

“Hayır. ‘Genç bir hanımın kusursuz örneği’ ya da ‘mükemmel bir bilim kahramanı’ diyebilirsiniz ama ‘mükemmel bir isim annesi’ olamaz.” Cross duraksadı, Spaniel cinsi köpeğin kulaklarını kaşıdı. “Zavallı hayvan,” dedi. Pippa’nın, sesindeki merhamet ifadesiyle ona kanı ısındı. “Sana tiksindirici şekilde kötü davranıyor.”

Trotula sırtüstü yattı ve hiç utanmadan alt taraflarını açığa çıkardı. Cross karnını kaşıdı ve Pipa onun güçlü, güzel ellerine bakakaldı; köpeğin tüylerinde dolaşmasına. Uzunca bir süre baktıktan sonra, “Sizinle dışarıda durmayı tercih ederim,” dedi.

Cross’un eli köpeğin karnında durdu. “Dürüstlükten şaşmama kuralınıza ne oldu?”

Pipa’nın kaşları çatıldı. “O kural hâlâ geçerli.”

“Kendi nişanınızdan başka bir adamla kaçmaya kalkıyorsunuz. Buna sahtekârlık derler.”

“Başka bir adamla değil.”

Cross kaskatı kesildi. “Anlayamadım?”

Pippa aceleyle açıklamaya çalıştı. “Yani siz başka bir erkeksiniz, elbette ama gerçek biri değilsiniz. Yani demek istediğim, Castleton’a karşı bir tehdit değilsiniz. Güvendesiniz.” Pippa devam edemedi... Ansızın kendini güvende hissetmeye başlamıştı.

“Peki ya itibarınızı yok edecek ve nişanınızı sonlandıracak birtakım eylemlerde size yardım etmemi istediğiniz gerçeğine ne demeli?”

“Bu durum yine de sizi o adam yapmaz,” dedi Pippa hemen. Cevap vermekte çok aceleci davranmıştı. Sözüünü geri almak zorunda kalacak kadar aceleci. “Demek istediğim... Şey... Ne demek istediğimi anladınız. Sizin ima ettiğiniz şekilde değil.”

Cross iç geçirdi, gülerek ayağa kalktı. “Önce bana seks

yapmak için para teklif ediyorsunuz, sonra da erkekliğimi sorguluyorsunuz. Ancak bir aptal bunları ciddiye alır.”

Pipa’nın gözleri büyüdü. O böyle bir imada... “Ben öyle demek...” Sözüünü bitiremedi.

Cross ona doğru bir adım attı, Pippa onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Alçak ve sakin bir sesle, “Ancak bir aptal, yarıldığınızı kanıtlamaya kalkar,” dedi.

Pippa yutkundu. Bu kadar yakındayken caydırıcı bir şekilde uzun boylu görünüyordu. Tanıdığı diğer erkeklerden çok daha uzundu. “Ben...”

“Söylesenize, Leydi Philippa...” Cross elini kaldırdı, parmağıyla onun dudağının üstündeki çukura dokundu. “Anatomik okurken burunla dudak arasında kalan yerin adını öğrenirsiniz mi?”

Ona doğru yaslanmak, onun kendisine dokunmasını sağlamak için duyduğu isteğe karşı koyarak fısıldadı: “Filtrum.”

“Zeki kızmışsınız. Romalılar bunun vücudumuzun en erotik bölgesi olduğuna inanırlardı.” Adam anlatırken parmakları onun dudak kıvrımlarında dolaşıyordu. Bu bir dokunuştan çok, baştan çıkarıştı. “Aşk tanrısının işareti olduğuna inanırlardı.”

Pippa kesik kesik iç geçirdi. “Bunu bilmiyordum.”

Adam eğildi, ona yaklaştı, elini çekti. “İnsan vücudu hakkında bilmediğin pek çok şey olduğuna bahse girerim. Size seve seve öğretmek isteyeceğim şeyler.”

Çok yakındı... Sözcükleri ses gibi değil, nefes gibi çıkıyordu; kulağının dibine, yanağına vuruyor, içinde bir heyecan fırtınası yaratıyordu.

Castleton’la beraberken işte böyle hissetmesi gerekirdi. Durup dururken aklına gelmişti bu düşünce. Bu konuyla daha sonra ilgilenmeye karar vererek bir kenara itti.

Ama şimdi... “Öğrenmeyi çok isterim,” dedi.

“Ne kadar açıksözlüsünüz.” Cross gülümsedi. Kıvrılmış dudakları -filtrum- çok yakınındaydı ve adını aldığı silahtan dolayı çok tehlikeliydi. “İşte ilk dersiniz...”

Pippa onun kendisine her şeyi öğretmesini istiyordu.

“Aslanın kanına girmeyin,” dedi. Sözcükler Pipa’nın aralanmış dudaklarına değiyordu. “Sizi mutlaka ısıracaktır.”

Tanrım! Pippa mest olmuştu.

Cross doğrulup geri çekildi, rahat tavırlarla ceketinin hiç bozulmamış kollarını düzeltti. “Balona ve nişanına geri dön, Pippa.”

Arkasına döndü, Pippa derin bir nefes aldı, ölecek kadar nefessiz kalmış gibi hissediyordu.

Karanlıkta kaybolurken onun ardından baktı, geri gelmesini istiyordu.

Ona karşı zaafı vardı.

ALTı

Saatler sonra, son oyuncu da *Düşkün Melek*'ten çıkınca, Cross masasına oturdu; o gecenin kazancını üçüncü kez hesaplama-ya başladı. Üçüncü kez hata yapmıştı. Sarı saçlı, gözlüklü Leydi Philippa Marbury'nin Dolby House'un arka merdivenlerine hücum edip ona doğru gelişi gözünün önünden gitmiyordu çünkü. Aslında bir sütundan diğerine bir sayıyı her taşıyışında, onun parmaklarının saçlarına dolaşmasını ya da parmağının ucundaki dudaklarını düşünerek sayıyı atlıyordu.

Cross sayıları hiç atlamazdı. Yetişkinlik hayatının büyük bölümünü sayıları atlamamak için ceza görmekle geçmişti.

Yeniden deftere gömüldü.

Sütünun üç satırını topladı, sonra masasındaki sarkaca dikkatini verdi, Pippa'nın küreleri harekete geçiren yumuşak dokunuşunu hatırladı. İçinde bir istek uyandı, o dokunuşun başka şeyleri de harekete geçirdiğini fark etti. Pantolonunun içindeki hareketlenme gibi.

Kaleminin ucunu deftere bastırdı, beyaz sayfaya bir damla mürekkep aktı.

Onun tehlikesiz olduğunu düşünmüştü.

Diğer kadınlar öyleydi. Başka bir kadının yanında güvenliğin vücut bulmuş haliydi.

Ama onunlayken her şeyden çok değer verdiği kontrolü tehlikeye giriyordu. Pippa'nın saçları kadar yumuşak, hassas, ipeksi bir tehlike. Teni... Karanlıkta duyduğu sesi...

Hırıldayarak elini saçlarında gezdirdi, sandalyesini itip

duvara yasladı, bacaklarını ayırdı. Onun anısını buradan çıkarıp atmalıydı. Baktığı her yer –abaküs, küre harita, kahrolası masa- onun izini taşıyordu. Onun güneş ve temiz çamaşır kokusunu duyabildiğinden neredeyse emindi.

Kahretsin!

Pippa ofisini mahvetmişti. Sanki kapıdan içeri girmiş ve bütün kıyafetlerini çıkarmış gibi.

Sanki gözünde gözlüğü ve yüzünde çarpık gülüşle çıplak masaya uzanmış gibi. Abanoz masanın üstünde bembeyaz teniyle muhteşem bir kontrast yaratarak.

Cross gözlerini kapattı, her şey kolayca gözlerinin önüne geldi. Bir eliyle onu bembeyaz, uçları dudakları gibi balı taze şeftaliler gibi pembe göğüslerinin altından kavrayıp masaya çiviledi. Ağzı sulanmıştı. Ona doğru eğilip o lezzetli göğüs uçlarından birini ağzına alıp tadına bakmaktan kendini alamayacaktı. O göğüslerle bir asır geçirebilir, altında kıvrana kadar onunla uğraşabilir, devam etmesi için –aşağılara inmesi için- yalvarana kadar onun tadına varabilirdi.

Ancak yalvardığı zaman ikisinin de istediği şeyi ona verecekti. Onun bacaklarını aralayacak; yumuşacık, kaygan tenini okşayacak ve...”

Silahlı bir haberci gelmiş gibi kapı çalındı. Sandalyesi yere çarptı, Cross bir küfür savurdu.

Gelen her kimse, onu öldürebilirdi. Yavaşça. Büyük bir zevkle.

“Ne var?” diye bağırdı.

Kapı açıldı ve Düşkün Melek’in kurucusu belirdi. “Ne hoş bir karşılama.”

Cross masanın üstünden atlayıp Chase’i boğmayı düşündü. “Yanlış söylemiş olmalıyım. Kulüpte yangın çıkmış olması dışında burada istenmiyorsun.”

Chase onu dinlemiyordu, kapıyı kapatıp masanın karşısındaki berjer koltuğa kuruldu.

Cross suratını astı.

Ortağı omuz silkti. “Varsayalım ki kulüp yanıyor.”

“Ne istiyorsun?”

“Kasa defterini.”

Londra’daki kulüpler kasa defterleriyle iddiaya girmekle gurur duyardı, *Düşkün Melek* de öyle. Deri kaplı büyük defter, kumarhanede yapılan bütün bahisleri listelemek için kullanılıyordu. Üyeler ne kadar küçük olursa olsun, bütün bahislerini deftere kaydedebilirdi ve *Düşkün Melek*, ne kadar tuhaf potlar belirlenirse belirlensin, tarafların tutulduğundan emin olmak için bahislerden yüzde alıyordu.

Chase bilgi alıp satıyor ve kulüp üyelerinin sırlarını açığa çıkaran bu deftere bayılıyordu. Ve sağladığı garantiye de.

Cross koca ciltli defteri masaya koydu.

Chase almak için hamle yapmadı. “Justin dün gece burada olmadığını söyledi.”

“Bizim nerede olduğumuzu sana yetiştirdiği için Justin iyi bir dayağı hak ediyor.”

“Diğerlerinin nerede oldukları pek ilgilendirmiyor şu sıralar,” dedi Chase. Kolunu uzatıp büyük küreyi döndürdü. “Ben daha çok seninle ilgileniyorum.”

Cross kürenin dönüşünü izledi. Bu küreye dokunan son kişinin Philippa Marbury olduğunu düşününce Chase’in dokunmasından rahatsız olmuştu. “Neden bilmiyorum.”

“Onu nerede bulacağımı bilirim Knight’ı gözlemek daha kolay.”

Cross kaşlarını kaldırdı. Yanlış anlamış olmalıydı. “Eniştemi mahvettiği, kız kardeşimin güvenliğini tehdit ettiği, bana şantaj yaptığı gerçeğini görmezden gelmemi mi öneriyorsun?”

“Hayır, elbette bunu önermiyorum.” Chase küreyi durdurup uzun parmağını Sahra Çölü’ne koydu. “O kızla evlenip evlenmemen umurumda da değil. Ama Knight’ı nasıl cezalandıracağın konusunda dikkatli olmanı istiyorum. Yetersiz tedbirler karşısında merhametli olamayacaktır.”

Cross ortağının gözlerine baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bunun için tek bir şansın olduğunu söylüyorum. Ya gücümüzü tümünden pekiştirirsin ya da...”

“Pekiştirmek niyetindeyim.”

“O büyük oyuncuların *Düşkün Melek*’e üye olmamalarının bir sebebi var. Masalarımıza kabul ettiğimiz türden insanlar değil onlar.”

“Belki öyle. Ama saygı görürlerse kanabilirler. Güç. Gücü ve unvanı olanlarla dirsek temasında bulunma fırsatı.”

Chase başını salladı, yakınındaki masada duran puro kutusuna uzandı. “Dün gece neredeydin?”

“Bakıcıya ihtiyacım yok.”

Chase puro dumanının ardından, “Elbette var. Nerede olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi.

Cross sinirlenmişti. “Beni takip ettirmedin, değil mi?”

Chase onun bu öfkesine karşılık vermedi. “Knight”ın etrafında dolaşmasına güvenemem. İkinizin daima belalı bir ilişkiniz olmuştur.”

Cross ayağa kalkıp ortağının tepesine dikildi. “Beni takip ettirmeyecektin.”

Chase purosunu parmaklarının arasında çevirdi. “Keşke burada viski de bulundursan.”

“Çık dışarı!” Cross’un sabrı taşmıştı.

Chase kıpırdamadı. “Seni takip ettirmedim. Ama ettirseydim neler öğrenebileceğimi şimdi anlıyorum.”

Cross küfür etti.

“Kötü bir gece geçirdin, değil mi? Nereye gittin?”

“Kız kardeşimi görmeye.”

Chase’in sarı kaşları kalktı. “Needham’ların balosuna mı?”

Philippa Marbury’yi de gördüm. Bunu Chase’e elbette söylemeyecekti. Hiç sesini çıkarmadı.

“Görüşmeniz iyi geçmemiş anlaşılan,” dedi Chase.

“Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Knight’ı halledeceğimi söylediğimde bile çok az yorum yaptı. Bana inanmadı.”

Chase uzunca bir süre konuşmadı, durumu değerlendirdi. “Kız kardeşler huysuz olur. Ağabeylerinin sözünü her zaman dinlemezler.”

“Bunu en iyi sen bilirsin.

“Onunla konuşmamı ister misin?”

“Kendini bir şey sanma.”

Chase gülümsedi. “Kadınlar bana kucak açarlar. Kardeşin gibi kadınlar bile.”

Cross gözlerini kıstı. “Onun yanma yaklaşmanı istemiyorum. Digger’la muhatap olmak zorunda kalması zaten yeterince kötü oldu... Ve benimle.”

“Beni kırıyorsun.” Chase purosunun keyfini çıkarıyordu. “Ondan uzak duracak mı?”

Cross bu konuyu ve kardeşinin dün geceki öfkesini düşündü. Baine öldüğünde Lavinia on yedi yaşındaydı. Dunblade’le evlenmek zorunda bırakılmıştı çünkü Dunblade onu kabul etmişti, kusurlarına rağmen.

Cross’un sebep olduğu kusurlar.

Göz yumulması gereken kusurlar... Annesinin kederinden ve babasından öfkesinden kaçabilseydi... Kendi başına, kimse-
nin yardımını olmadan yaşamak zorunda bırakılmasaydı...

Onu güvende tutacak bir ağabeyi olmadan.

Knight’m ve kocasının sebep olduğu zararı telafi edeceğini söylediğinde ona inanmaması şaşılacak bir durum değildi. Öfke ve hayal kırıklığı içindeydi, kendinden nefret ediyordu. “Ne yapacağını bilmiyorum. Ama Knight’ın, kızının evliliğini tehlikeye atacak bir şey yapmayacağından eminim.”

“Onu yıllar önce ortadan kaldırmalıydık.” Cross cevap vermeyince Chase devam etti. “Ona karşı hep zaafın vardı.”

Cross hafifçe omuz silkti. “O olmadan...”

Chase beyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Bizi elde edemezdin.”

Cross güldü. “Böyle düşününce belki de onu yok etmek için tereddüt etmemeliydim.”

Chase purosundan çektiği nefesin tadına vararak düşündü. “Onu ortadan kaldırana kadar oyununa devam etmek zorundasın. Lavinia’yı korumak için.” Cross başını salladı. “Temple, kadınları kullanmayı planladığını söylüyor. Kadınlara ulaşmak için bana ihtiyacın olduğunun farkındasın.”

Cross kaşını kaldırdı. “Bunun gerekli olacağını sanmıyorum.”

“Emin misin? Beni çok severler.”

“Eminim.”

Chase yine başını salladı. “Kızının nasıl biri olduğunu merak ediyorum.”

“Knight’ın soyundan işte. Ya gözü dönmüş bir kaltak ya da zavallı bir kızdır.”

“O da bir kadın, yani bunlar en muhtemel iki seçenek, elbette.” Bir sessizlik oldu. “Belki de onunla evlenmelisin. Bourne olsa çok merak ederdi.”

“Ben Bourne değilim.”

“Hayır, değilsin.” Chase doğruldu, yine küreyi döndürdü, etrafına bakındı. “Burada her şeyi bulabilmen çok şaşırtıcı. Kızları getirip burayı temizletsem diyorum.”

“Dene bakalım.”

“Senin gazabına değmez.” Chase purosunu söndürüp ayağa kalktı, yaklaştı, parmağıyla o koca deftere vurdu. “Geç oldu, eve gidiyorum. Ama gitmeden önce benimle bir bahse girmek istersin diye düşündüm.”

“Defter üstüne bahse girmem. Biliyorsun.”

Chase’in altın rengi kaşları kalktı. “Bu seferlik bir istisna olamaz mı? Mükemmel ihtimallerin var.”

Cross’un göğsüne bir sıkıntı çöktü, kollarını kavuşturdu, ortağıyla aynı hizaya gelmek için soğukkanlı bir tavırla arkasına yaslandı. “Nedir bahis?”

“Leydi Philippa Marbury,” dedi Chase

Cross’un duyduğu sıkıntı dehşete dönmüştü. *Chase biliyordu.* Şaşılacak bir şey değildi bu. Chase her zaman her şeyi bilirdi. Yine de Cross’un bunu itiraf etmesi beklenmiyordu. “Kim?”

Chase keskin gözlerle ona baktı. “Böyle mi olması gerekiyor? Neyi ima ettiğimi anlamazdan mı geleceksin?”

“Anlamazdan gelmiyorum.” Cross arkasına yaslanarak gösteriş yaptı. “Ne demek istediğini anlamış değilim.”

“Justin onu içeri aldı, Cross. Senin ofisini gösterdi. Sonra da her şeyi bana anlattı.”

Kahretsin! “Justin de dedikoducu karılar gibi.”

“Onlardan bir iki tanesini yakınında tutmak işe yarayabilir, bunu anladım. Evet, kıza gelince.”

Cross kaşlarını çattı, ruh hali üzüntülü olmaktan çıkıp ölümcül bir hal aldı. “Ne olmuş ona?”

“Ne işi vardı burada?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Ama Bourne’u ilgilendirir, bu yüzden sormak zorundayım.”

...benim kız kardeşim onun pençesine düşseydi itiraf etmeliyim ki teklifini değerlendirdim.

Bourne’un bu sözleri Cross’un kulaklarında çınladı, suçluluk duygusuyla doldu.

“Ne istediğinin bir önemi yok. Ama Knight’in onu gördüğünü belirtmekte fayda var. Sıradan bir gözlemci, Chase’in sırtının hafifçe dikleştiğini fark edemezdi.

“Onu tanıdı mı?”

“Hayır.” *Neyse ki.*

Chase onun sözlerindeki tereddüdü fark etti. “Ama yine de?”

“Kızı merak etti.”

“Şaşırmadım. Leydi Philippa merak uyandırıcı biri.”

“En hafif tabiriyle öyle.” Bu sözler karşısında ortağının gözlerinde beliren idrak, hiç hoşuna gitmedi.

“Bourne’a söylemedin mi?”

O kadar uğraşmasına rağmen Cross sebebini bilmiyordu. Bourne Londra’nın en soğuk, en sert adamlarından biri olarak tanınırdı. Pippa’nın tehlikede olduğunu bir an bile düşünse Bourne onu tehdit eden kişiyi kendi elleriyle öldürürdü.

Ama Cross, Pippa’nın sırrını saklayacağına söz vermişti.

Dünya yalancılarla doludur.

Bu sözler kulaklarında çınladı. Bu kadına verdiği sözü tutması için bir sebep yoktu. Bourne’a söylemesi gerekiyordu. Ona söyleyip aradan çekilmeliydi.

Ama yine de...

Geçen akşamki halini, köpeğine mutlulukla gülümseyişini, şimdi bile içini ısıtan yüz ifadesini düşündü. Onun gülü-

şünü izlemek çok hoşuna gidiyordu. Onun yaptığı her şeyi izlemeyi seviyordu.

Ondan hoşlanıyordu.

Kahretsin!

“Ben bu konuyu hallettim.”

Chase cevap vermeden önce uzunca bir süre sustu. “Hallettin.”

Cross bakışlarını ondan kaçırmamak için kendini zor tuttu. “Kız kendisi geldi.”

“Bu ayrıntılar bana bir şey ifade etmiyor.”

“Her şeyi bilmek zorunda değilsin.”

Chase alaycı bir ifadeyle çarpık çarpık güldü. “Ama yine de çoğunlukla bilirim.”

“Bunu da bilme.”

Chase uzun uzun onu süzdü, bu bir irade savaşı gibiydi. “Peki. Anlaşılan bilemeyeceğim.”

“Bourne’a söylemeyeceksin, değil mi?”

“Söylememi istemediği sürece,” dedi Chase. Arkasına yaslandı. “Ayrıca Bourne’a söylersem bahsi bitirmeme yardımı olmaz.”

Cross bunu önemsememeliydi. Ama Pippa’nın yumuşak dokunuşu ve garip sözleri yüzünden onun kadar delirmişti. “Şartlar nedir?”

Chase sırttı, beyaz dişleri ortaya çıktı. “Onun, senin lanetini kıran kadın olduğuna yüz pounduna bahse girerim.”

Onun laneti.

Bu sözlerle tepki vermemek için çok uğraştı. Aralarındaki bu içnelemeye.

Chase kaşını kaldırdı. “İddiaya girmek istemiyor musun?”

“Defter üstüne bahis oynamam,” dedi Cross. Bu sözler ağzından hayretle çıkmıştı.

Chase sırttı ama bir şey demedi, bunun yerine kalktı ve esrarengiz bir incelikle kollarını açtı. “Çok yazık. Bir çırpıda yüz pound kazanırım sanmıştım.”

“Lafını esirgemekten kaçındığını bilmiyordum.”

“Kaçınmam. Ama kazanmak isterim.”

Ortağı çıkarken Cross ona cevap vermedi. Chase'in artık orada olmadığına dair tek işaret, maun kapının kapanırken çıkardığı tok sestti.

Cross ancak o zaman tutmakta olduğu nefesini bıraktı.

Bahse girmesi gerekirdi.

Chase Londra'nın kaymak tabakasına ait sırların pek çoğunu biliyor olmalıydı ama su götürmez bir gerçek vardı. Cross, Philippa Marbury'ye bir daha asla dokunmamalıydı.

Yapamazdı

“Pippa, elbiseni denemenin vakti geldi.”

Needham ve Dolby Markizi'nin yarı heyecanla yarı azarlayarak sarf ettiği sözleri, Bond Caddesi'ndeki dükkânlara girip çıkan kalabalığı seyreden Pipa'nın dikkatini dağıttı. Bayan Hebert'in dükkânının vitrinine bayılsa da -günlük işlerine koşturan Londra aristokrasisinin muhteşem bir manzarasını sunuyordu- Pippa terzileri sevmiyordu.

Ama gelinlik diktirmek için bir terzi gerekliydi. Çeyiz için de.

Bu yüzden kıyafet alışverişi tarihindeki en uzun terzi gezisi olan buraya gelmişti.

“Philippa!” Sokağın karşısındaki Boucher&Babcock's tü-tüncüsü girişinde toplanmış erkekleri bırakıp annesinin dükkânın soyunma odasından gelen heyecanlı, keskin çığlığına döndü. “Gel de kardeşine bak!”

Pippa iç geçirerek pencereden çekildi, perdelerin arasından ilerledi. Savaş zırhı giymiş gibi hissediyordu. Dükkânın ortasındaki platforma narin ve kusursuz yapısıyla o güne kadar dikilmiş en güzel gelinliği giymiş olarak çıkan kısa boylu, minyon tipli Olivia ile karşılaşınca kadife perdeler arasında kalakaldı.

“Olivia,” dedi yavaşça. Başını iki yana salladı. “Sen...”

“Muhteşem oldu!” diye haykırdı markiz. Annelere özgü bir neşeyle ellerini çırpı.

Olivia beyaz gelinliğin eteklerini kabartıp sıırıttı. “Çok çarpıcı oldum, değil mi?”

“Baş döndürücü,” dedi Pippa. Sonuçta doğruyu söylüyordu. Ama yine de ilave etmekten geri kalmadı. “Ve çok mütevazı.”

“Oh, uydurma,” dedi Olivia. Aynaya daha dikkatle bakmak için döndü. “Hebert’in soyunma odasında da gerçeği söyleyemeyeceksen nerede söyleyeceksin? Terzi dükkânları dedikodu yapmaya ve dürüst olmaya yarar.”

İngiltere’nin en iyisi olarak ün yapmış olan terzi kadın, dudaklarının arasından bir toplu iğne aldı ve gelinliğin belli bölgelerini iğnelerken Olivia’nın arkasından Pippa’ya göz kırptı. “Doğru söze ne hacet.”

Olivia dükkâna yerleştirilmiş aynalardan gözünü alamıyordu. “Evet, kusursuz olmuş.”

Elbette öyleydi. Olivia’nın güzel görünmek için elbiseye ihtiyacı yoktu. Marbury’lerin en genç, en güzel kızı; Needham Malikânesi’nin ahırlarından çıkmış çuvalı da giyse en güzel çağlarını yaşayan pek çok kadından daha güzel görünürdü. İki hafta sonra Olivia ve Tottenham Vikontu, St. George Kilisesi’nde Londra sosyetesinin önüne çıktığında Olivia’nın çok güzel bir gelin olduğu konuşulacaktı.

Pippa ise bu çifte düğünde yerini alırken hiç şüphesiz kardeşinin yanında sönük kalacaktı.

“Leydi Philippa, Alys sizin gelinliğinizi hazırladı.” Terzi kadın, kırmızı bir iğne yastığı takılı uzun kolunu; dükkânın öbür ucundaki uzun paravanın yanında duran, elinde tül ve ipek kumaşlarla bekleyen yardımcısına doğru sallayarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Pippa’nın gelinliği.

İçinde bir şeyler kıpırdandı, Pippa tereddüt etti.

“Haydi Pippa, giyin.” Olivia terziye baktı. “Farklı bir şeydir umarım. Aynı gelinliği giydiğimizi düşünmelerini istemem.”

Aynı gelinliği giyseler bile hızla yaklaşmakta olan düğün gününde iki gelini karıştırmalarının mümkün olmadığını biliyordu Pippa.

Marbury’lerin dört kızı düz, küllü sarı saçlar, kıpkırmızı

bir ten (Victoria ve Valerie) ya da Pippa ve Penelope gibi aşırı solgun ya da Penelope ve Victoria gibi tombul ya da Pippa ve Valerie gibi sıskaydı. Olivia ise kusursuzdu. Gür, sapsarı saçları ışıktaki pırıl pırıl parlardı. Teni pürüzsüz ve pembe, vücudu kıvrımlı ve düzgündü. Fransız modasına çok uygun bir vücudu vardı ve Bayan Hebert bunu göstermek için bir gelinlik tasarlamıştı.

Pippa, Londra'nın en iyisi olsun ya da olmasın, terzinin aynı şeyi kendisi için de yaptığından şüpheliydi.

Gelinliği başından geçirirken ve genç terzi kız düğmeleri iliklerken kumaşın hışırtısıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Pippa gelinlik provası boyunca kıpırdanıp durdu; sert tülün tenine temasını, korsenin onu boğacak gibi sıkmasını şiddetle hissediyordu.

Üstünde nasıl durduğunu daha görmemişti ama gelinlik son derece rahatsızdı.

Alys işini bitirince Pippa'yı salona çağırdı. Pippa bir an kardeşi ile annesinin ve bu yakadaki en iyi terzinin eleştiren bakışlarının önüne çıkmak yerine dükkânın arka kapısından kaçıp gitse ne olurdu diye düşündü.

Herhalde o ve Castleton düğünden vazgeçerler, işin doğruca evlilik kısmına geçerlerdi. Sonuçta önemli olan kısım oydu, değil mi?

Leydi Needham paravanın ardından, "Yılın düğünü olacak bu!" diye sevinç çığlıkları atıyordu.

Evet... Belki de annelere göre evlilik işin en önemli kısmı değildi.

"Elbette öyle olacak," dedi Olivia. "Penny faciası olsun ya da olmasın, çok güzel bir evliliğim olacak dememiş miydim?"

"Söylemiştin, tatlım. Sen aklına koyduğunu yaparsın zaten."

Şanslı Olivia.

"Leydim?" Genç terzi kızın kafası karışmıştı. Pippa, gelinliğini göstermekte tereddüt eden bir gelinle her zaman karşılaşmadıklarını anladı.

Paravanın ardından çıktı. “Evet, işte buradayım.”

“Oh!” Leydi Needham, oturmakta olduğu süslü divandan neredeyse düşecekti. Ayağa fırlayınca elindeki çay safır rengi kumaşa döküldü. “Oh! Ne güzel bir kontes olacaksın!”

Pippa bakışlarını annesinden Olivia’ya çevirdi ama o, yere diz çökmüş vaziyette gelinliğinin eteğini iğneleyen, firfırları kaldırıp kurdeleleri düzelten yarım düzine terzi yamağına vermişti tüm dikkatini. “Çok güzel, Pippa.” Bir an duraksadı. “Benimki kadar değil, elbette.”

Bazı şeyler hiç değişmiyordu çok şükür. “Elbette değil.”

O, gelinliğin bedenine kötü kötü bakarken iğneleri dişlerinin arasına sıkıştıran Bayan Hebert, Pippa’nın platforma çıkmasına yardım ediyordu. Pippa aynada kendine bakmak için döndü ama Fransız kadın hemen onun önüne geçti. “Daha değil.”

Pippa ellerini gelinliğin bedeninde, dantellerin ve ipeğin esnekliğinin üstünde dolaştırırken terzi sessizce işin yaptı. “İpek kumaş, tırtıllardan yapılır,” dedi. Verdiği bu bilgi anm tuhaflığını gidermişti. “Aslında tam olarak tırtıllardan değil, ipek böceğinin kozasından.” Kimse bir şey demeyince başını önüne eğip devam etti. “*Bombyx mori* pupalarından. Bunlar güveye dönüşmeden önce biz ipek elde ederiz.”

Uzun bir sessizlik olunca Pippa başını kaldırdı. İçeridekiler bu kadına, sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi tuhaf tuhaf bakıyorlar mı diye merak etti. İlk cevap veren Olivia oldu. “Çok *garip* birisin.”

“Böyle bir anda *tırtıllar* kimin aklına gelir?” diye lafa karıştı markiz. “Tırtılların düşünle ne ilgisi var!”

Pippa tırtılları düşünmenin tam da zamanı olduğuna inanıyordu. Alistıkları hayatı ve bütün o rahatlığı bırakıp koza ören; hiç bilmedikleri, hayal bile edemedikleri bir hayata hazırlanan ama bu süreç tamamlanmadan bir gelinliğe dönüşen çalışan tırtıllar.

Yine de annesinin bu açıklamayı önemseyeceğini sanmıyordu. Bu yüzden terzi iğnelemeye başlayıp gelinlik iyice bedenini sıkmaya başlarken hiç sesini çıkarmadı. Epeyce bir zaman sonra Pippa öksürdü. “Biraz sıkı.”

Bayan Hebert onu duymamış gibiydi, aksine Pippa'nın belini birkaç santim daha daralttı.

"Emin misiniz?"

Pippa terziye keskin bir bakış atmadan önce yeniden dedi. "Eminim."

Hiç şüphesiz.

O zaman terzi kadın geri çekildi, Pippa'nın önü açıldı ve gelecekteki halini aynada gördü. Gelinlik çok güzeldi, küçük göğüslerine ve uzun beline tam oturmuştu, onu leylek gibi göstermiyordu.

Hayır, her şeyiyle tam bir gelin olmuştu.

Gelinlik gittikçe daralıyordu sanki. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

"Ne düşünüyorsunuz?" dedi terzi, Pippa'yı aynada dikkatle incelerken.

Pippa cevap vermeye yeltendi ama ne diyeceğini bilemiyordu.

"Çok beğendi, elbette!" Markizin çılgılığı duyuldu. "İkisi de çok beğendi! Yılın düğünü olacak bu! Yüzyılın düğünü!"

Pippa terzinin meraklı, kahverengi gözlerine baktı. "Yüzyılın başlamasına da az kaldı."

Fransız kadın bir an hafifçe gülümsedi, Olivia mutlulukla iç geçirdi. "Gerçekten de öyle. Tottenham bu gelinliğin içinde bana dayanamayacak. Kimse dayanamaz."

"Olivia!" dedi, markiz oturduğu yerden. "Bu bir hanımefendiye hiç yakışmıyor."

"Neden? Amaç da bu değil mi zaten? İnsanın kocasını baştan çıkarması."

"İnsan başkasının kocasını baştan çıkarmaz," diye dayattı.

Olivia hınzır hınzır güldü. "Sen kocanı bir iki kere baştan çıkardın herhalde, anne."

"Oh!" Leydi Needham oturduğu yere yığılıp kaldı.

Bayan Hebert sohbeti bırakıp Pippa'nın etek boyunu alan iki kıza el etti.

Olivia, Pippa'ya göz kırptı. "En az beş kere ayartmıştır."

Pippa dayanamadı. "Dört. Victoria ile Valerie ikiz."

“Yeter! Daha fazla katlanamayacağım!” Markiz ayağa kalkmış, perdelerin arasından dükkânın ön tarafına ilerliyordu. Kızlarını kahkahalarıyla baş başa bıraktı.

“Günün birinde başbakan karısı olabileceğin beni hiç endişelendirmiyor,” dedi Pippa.

Olivia gülümsedi. “Tottenham’ın hoşuna gidiyor. Avrupa liderlerinin benim yüksek karakterimi takdir edeceklerini söylüyor.”

Pippa gülmeye başladı. Dikkatlerin, aynaya yansıyan huzursuz gelin görüntüsünden başka bir tarafa çekilmesinden memnundu. “Yüksek karakter mi? Gerçekleri ifade etmenin ne kadar da kibar bir yolu.”

Olivia ona el eden terziye başını salladı. “Madam,” dedi yavaşça. “Annem gittiğine göre insanın kocasını baştan çıkarmasının yollarından bahsedebiliriz.”

Pippa’nın kaşları kalkmıştı. “Olivia!”

Olivia onun terslenmesine aldırmayarak devam etti. “Annemin ısmarladığı çeyiz sandığı pamuklu ve keten çamaşır ve geceliklerle dolu, değil mi?”

Bayan Hebert alaycı bir ifadeyle güldü. “Siparişleri getireceğim ama annenizin tercihleri baştan çıkarıcı bir koleksiyon olsun diye düşünülmemiş pek.”

Olivia neşeyle güldü. Bütün erkekleri ve kadınları etkileyen bir gülüştü bu. Onun, bütün İngiltere’de Marbury’lerin en çok sevilen kızı olmasını sağlayan gülüş. “Ama olabilirdi?”

“Oui. Yatak odası benim uzmanlık alanımdır.”

Olivia bir kere daha başını salladı. “Harika. İkimiz de bu konuda en iyisini yapmanızı istiyoruz.” Pippa’ya el salladı. “Özellikle de Pippa.”

Bu sözler onu şaşırtmıştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Castleton biraz yol işareti ihtiyacı duyabilir, demek istedim.” Olivia terziye bakarak devam etti. “Yol işaretleri bir seçenek değil, sanırım?”

Fransız kadın güldü. “Yollarını bulmalarını sağlarım, endişe etmeyin.”

Yol işaretleri. Pippa geçen gece Castleton’un koluna do-

kunuşunu hatırladı. Castleton'un ona gülümseyişini ve Pippa'nın zerre kadar baştan çıkmadığını. Aradığı şeye dair bir işaret bulamamıştı.

Belki de Pippa'nın ihtiyacı vardı yol işaretlerine.

İnsan nasıl bilebilirdi ki?

"Endişe etmiyorum," dedi Olivia. Yaşından büyük bir idrakla gözleri parladı, yüzük takılı olan elini gelinliğinde gezdirdi. "Tottenham yolunu bulmakta zorluk çeken biri değil." Pippa'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Bu sözler öpüşmenin de ötesinde bir şeyleri getiriyordu insanın aklına. Olivia ona baktı ve güldü. "Bu kadar şaşırman gerekmez."

"Sen..." Pippa sesini alçalttı, fısıldayarak, "Dille öpüşmenin ilerisine geçtin mi?"

Olivia gülümseyerek başını salladı. "Dün gece. Öpüştük de. Hem de dillerimizle. Hem de çok ilginç yerlerde." Pippa'nın gözleri yuvalarından uğramıştı. "Sen böyle bir şey yaşamadın, öyle mi?"

Hayır!

"Nasıl? Nerede?"

"Evet, işte *benim* sorumun cevabı," dedi Olivia, soğuk bir sesle. Gelinliğinin uzun, dantel kolunu inceliyordu. "Basit düşünmeliyim. Ne zaman ve nerede olduğuna gelince, zeki ve istekli bir beyefendinin ne kadar becerikli olacağına şaşırsın."

Küçük Olivia. Marbury'lerin en genci. Bekâreti bozulmuştu.

Böylece bakire kalan tek Marbury Pippa'ydı artık.

Olivia sesini alçaltarak devam etti. "Umarım Castleton da senin hatırına becerikli olmayı başarır. Çok tatminkâr bir deneyim."

Pippa başını iki yana salladı. "Sen..." Ne diyeceğini bilemiyordu.

Olivia ona şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten, Pippa. Nişanlı çiftlerin deneyim yaşamaları gayet normal bir şey. Herkes yapıyor."

Pippa gözlüğünü burnuna itti. "*Herkes mi?*"

“Tamam, anlaşılan herkes değil.”

Olivia gelinliğinin boyu, kumaşın kesimi ya da buna benzer saçmasapan şeyleri konuşmak üzere terzi kadına döndü. Pippa’nın aklından geçenlerin hiç farkında değildi.

Deneyim.

Bu sözcük kulaklarında çınlıyor, Bay Cross’la karşılaşmasını hatırlatıyordu. Evlenmeden önce anlamak istediği şeyler vardı. Kocasıyla ilişkisinin en iyi ihtimalle zorunlu olacağını biliyordu.

Ama Olivia’nın... Olivia ile Lord Tottenham’ın birbirlerini -yatmak anlamında- keşfetmiş oldukları aklının ucundan bile geçmezdi.

Castleton onu öpmeye bile kalkışmamıştı. İki yıllık flört dönemlerinde bir kez bile. Resmî olarak çıktıkları bir ay içinde bir kez bile. Dün gece nişan balolarında Pippa ona dokunduğunda bile. Salonun bir köşesinde resmî bir sessizlik içinde dururlarken Castleton’un onu keşfetmek için pek çok fırsatı olmuştu ama bu fırsatları değerlendirmemişti ve Pippa bunun tuhaf bir şey olduğunu düşünmemişti.

Şu ana kadar.

Şu anda, her zamankinden daha çok deneyim kazanmak istediği anda.

Araştırmamda başka erkeklerden yardım istemeyeceğim.

Sanki o anda, orada, yüksek sesle söylemiş gibi, girdiği bahis kulaklarında çınladı. Bahse girmiş ve kaybetmişti. Ama şu anda, kalbi küt küt atarken ve aklından bir sürü düşlünce geçerken bir çözüm bulamayacak kadar çaresiz hissediyordu kendini. Dügün gecesi ile ilgili edinmek istediği deneyimi elde edememesi ile kazanmayı umduğu deneyimi kazanamamış olması aynı şey değildi.

Çok çabuk evleniyordu. Aynada gözlerine baktı. *Gelinliğini giymişti, Tanrı aşkına.*

Çok az zamanı kalmıştı. Araştırması zorunlu bir hal almıştı. Onunla ya da onsuz.

Belki de Olivia’ya sorması gerekirdi.

Bakışları kardeşinin kusursuz, pembe gülüşüne kaydı.

Pippa'nın daha önce fark etmediği ama artık kesin olarak tanımlayabildiği o tecrübeli gülüş.

Harekete geçmesi gerekiyordu. Hemen.

Böylece çözümü bulmuştu.

Düşkün Melek'e gitmek zorundaydı.

İçine dolan son derece güçlü bir farkındalık hissiyle Pippa gelinliğinin içinde çok güzel görünen kardeşine baktı ve tam olarak yanlış olmayan şu sözleri söyledi. "Ben iyi değilim."

Olivia hemen Pippa'ya döndü. "İyi değilim demekle ne demek istiyorsun?"

Pippa başını iki yana sallayarak elini karnına götürdü. "Çok kötü hissediyorum." Ayağının dibinde, yere düşmüş bir şekeri taşıyan karıncalar gibi çalışan kızlara baktı.

"Ya gelinliğin?" Olivia başını iki yana salladı.

"Çok güzel. Rahat da oldu. Ama çıkarmam gerek." Kızlar hep birden ona baktılar. "Hemen!"

Yapması gereken bir araştırma vardı. Acil bir araştırma.

Bayan Hebert'e baktı. "Kalamayacağım. Gitmem gerek. Ne kadar kötü olduğumu düşününce..."

Fransız kadın uzun uzun onu süzdü. "Elbette."

Olivia dehşet içindeydi. "Her ne hissediyorsan keşke olmasaydı."

Pippa platformdan inip aceleyle paravanın arkasına geçti. "Keşke. Böyle olsun istemezdim. Kendimi..."

Devamını Bayan Hebert getirdi. "Rahatsız mı hissediyorsunuz?"

Pippa aynı lafı tekrar etmenin tuhaf kaçacağını düşündü. "Hasta," deyiverdi, pat diye.

Olivia arsızca burnunu kıvırdı. "Tanrı aşkına Pippa, eve git. Ama bir araba tut. Annemle benim eşyaları taşımak için arabaya ihtiyacımız var."

Pippa ikiletmedi. "Evet, ben de öyle yapacaktım zaten."

Elbette yapmayacaktı. Üzerini değiştirdi, sağ salim eve gideceğine dair annesine güvence verdi ve terziden çıktı. Gideceği yer belli ve şüphe götürmezdi.

Pippa başı önünde, pelerinine sarınmış bir halde Bond

Caddesi'ne yöneldi, Piccadilly Meydanı'nı geçti. Burada hizmetçisiyle beraber bir araba tuttular, Pippa karşı koltuğa oturdu, pelerininin kapüşonunu kaldırdı, sonra fısıltıyla yalvararak hizmetçisinden bu sırrı saklamasını istedi ve heyecanla tek başına arabanın öbür kapısından indi.

Kimseye görünmeden St. James'in arkasındaki dar sokakta ilerledi, geçtiği binaları saydı. Bir, iki, üç... Sonra ağır metal kapının önünde durdu, sertçe kapıyı vurdu.

Kapıyı açan olmadı.

Pippa bir daha denedi. Avucuyla kapıya vurdu, epey bir gürültü çıkardı.

Biri onu görecekt olursa...

Bu cümlemin sonunu getirmenin yüzlerce çeşit yolu vardı. En iyisi hiç üzerinde durmamaktı.

Kapıya tekrar vurdu. Daha sert. Daha hızlı.

Sonra, bir asır gibi geçen bir zaman sonra, büyük çelik kapının tam ortasındaki gizli yuva açıldı, kapkara gözler ona baktı. Adam onu tanıyınca öfkesinin yerini şaşkınlık aldı.

“Ne işiniz var burada?” dedi adam, çelik kapının ardından.

“Ben Leydi Philippa Marbury,” dedi Pippa. Ama sesi; kapanan yuvanın, kapının açılan kilitlerinin ve çeliğin taşa sürünmesi sesleri arasında kayboldu.

Kapı açıldı; kocaman, bomboş karanlık ve Pippa'nın hayatında gördüğü en iri, en korkunç adam gözler önüne serildi. Adam uzun boylu, iri yapılıydı; dudağında ve pek çok kırılmış gibi görünen burnunda yara izleri vardı.

Konuşmak üzereyken içi tereddütle doldu. “Ben...”

“Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi adam sertçe. “İçeri gelin.”

“Ben sizi...” diye başladı söze Pippa, sonra sustu. “Kimsiniz?”

Adam uzandı, koca elleriyle Pippa'yı kolundan tuttuğu gibi içeri çekti. “Birinin sizi buralarda görebileceği hiç aklınıza gelmedi mi?” Adam başını dışarı uzattı, sağa sola bakındı, kimse olmadığından emin olunca kapıyı kapatıp kilitledi. Pippa'dan uzaklaşıp perdelerin arasından koridora

geçti. “Kapıcıya ne diye para veriyoruz biz? Neden kapıyı bekleyen kimse yok?” diye kükredi.

Pippa giriş kapısının yanında, durduğu yerden seslendi. “Bu saatte kapılarınızı kimse beklemiyor herhalde.”

Dev gibi adam ona döndü ve merakla yüzüne baktı. “Siz nereden biliyorsunuz?”

“Daha önce de gelmiştim,” dedi Pippa.

Adam başını iki yana salladı, alaycı bir ifadeyle güldü. “Penelope’nin kardeşine etrafı gezdirdiğini Bourne biliyor mu?”

“Yo, siz yanlış anladınız. Buraya Penelope ile gelmedim. Bay Cross’la görüşmüştüm.”

Bu sözler dev adamı şaşırttı. “Cross,” dedi ve Pippa onun ses tonundaki değişimi fark etti. İnanamamıştı. Belki de başka bir şey.

Başını salladı. “Evet.”

Adam kara kaşlarını kaldırdı. “Cross,” diye tekrar etti. “Ve siz.”

Pippa suratını astı. “Evet. Düzenli olarak değil ama hafta başında onunla görüşmek için iyi bir sebebim vardı.”

“Öyle mi!”

Adam sormamıştı ama Pippa yine de cevap verdi. “Evet.” Tereddüt ederek devam etti. “Bugün buraya geldiğimi ona söylemezseniz iyi olur diye düşündüm.”

Adam her şeyi anlamış gibi bakarak, “Olabilir,” dedi.

Fazlasıyla anlamış gibiydi.

Pippa elini uzattı. “Maalesef bana üstün geldiniz, bayım. Sizinle tanışma şerefine erişmedim.”

Adam ona uzatılan eli tuttu, Pippa’ya bakmadan önce elini uzun uzun inceledi, sanki ona fikrini değiştirme şansı tanımak ister gibiydi. “Ben Temple.”

Lamont Dükü.

Katil!

Pippa geri çekildi, istemeden de olsa eli aşağıya indi. “Oh.”

Adam alaycı bir ifadeyle güldü. “Keşke gelmeseydim diyorsunuz, değil mi?”

Pippa aceleyle düşündü. Adam ona zarar veremezdi. Bourne'un ortağıydı. Bay Cross'un ortağıydı. Gündüz vaktiydi. Gün artasında Mayfair'de adam öldürülmezdi.

Bu karanlık, tehlikeli adam hakkında duyduklarına rağmen yaptığı iddia edilen şeyleri gerçekten yaptığına dair tek bir kanıt bile yoktu.

Yeniden elini uzattı. "Ben Philippa Marbury."

Adam tek kaşını kaldırdı, Pippa'mn elini sertçe sıktı. "Cesur kız."

"Söyledikleri gibi biri olduğunuza dair bir kanıt yok."

"Dedikodular yeterince yıkıcıdır."

Pippa başını iki yana salladı. "Ben bir bilim insanıyım. Tezler, kanıtlar olmadan bir işe yaramazlar."

Adam çarpık çarpık güldü. "Bu dediğiniz, İngiltere'nin geri kalanını mükemmel mi yapar?" Pippa'nın elini bıraktı; perdeyi tutarak onu, Pippa'nın uzanıp dokunmaktan kendini alamadığı ipek ve kadife duvar kâğıtlarıyla cafcacflı bir şekilde süslenmiş olan koridora aldı.

"Bourne burada değil," dedi.

Pippa gülümsedi. "Biliyorum. Kardeşimle birlikte Surrey'de. Ben onun için gelmedim."

Uzun adımlarla ilerlemekte olan adam tereddüt etti. Pippa ise bir an için böylesine iri yarı, şiddet ve zalimliğe hiç de yabancı olmadığı açık olan bir adamın böyle zarafetle yürümesine, ağırlığını ileri hareketine kaydırışına hayran kaldı.

Adam tereddüdünden kurtulup hiç duraksamamış gibi yürüyüşüne devam etti. "Cross'a da gelmediniz, öyle mi?"

"Hayır. O benden pek hoşlanmaz."

Pippa dilini tutamayıp ağzından kaçırmişti bu sözleri. Temple onun gözlerine baktı. "Öyle mi dedi size?"

Pippa omuz silkerek gözlüğünü düzeltti. "Bu sözcüklerle değil ama projemde bana yardımcı olmak istemediğini açıkça belirtti, bu yüzden..."

"Ne projesi?" diye sözünü kesti adam.

Bekâretimin bozulması. Bunu söyleyemezdi elbette.

"Bana yardımcı olacağını umduğum bir araştırma."

Temple'in yüzü gülüşüyle aydınlandı. "Bana ne dersiniz? Size yardım edebilirim."

Pippa bu teklifi biraz düşündü. Hiç şüphesiz, bu adam bütün sorularına cevap verebilirdi.

Ama o Cross değildi.

Bu düşünceye ve getirdiği huzursuzluğa karşı koyarak dikkatini ona yüzünü dönen düke verdi. Sonsuza kadar uzanan bir diziyi andıran kapalı kapılardan birini kayıtsız bir tavırla açıp Pippa'nın, ortasında yeşil çuhayla kaplı iki masanın bulunduğu geniş odaya girmesi için yana çekilmişti.

"Hayır, teşekkür ederim. Bay Cross'a söz verdim..." Pippa'nın sözü yarım kaldı.

"Ne için söz verdiniz?" dedi adam.

"Başka bir erkeğe sormayacağıma."

Adamın gözleri bir an fal taşı gibi açıldı. "İşte şimdi bu araştırma çok ilginç gelmeye başladı."

Temple kapıyı kapatıp anahtarı cebine atarken Pippa bu sözleri duymazdan geldi, ona doğru döndü, ellerini sımsıkı kavuşturdu. "Ama kadınlar hakkında bir şey demedi."

Temple kalakaldı. "Anlayamadım?"

Pippa derin bir nefes aldı. "Sizin hanımlardan birini rica ediyorum."

"Benim hanımlar mı?"

Pippa kayıtsızca elini savurdu. "Yani hepinizin hanımları." Adam cevap vermeyince açıklığa kavuşturmak için, "Yani, fahişeler," deyiverdi.

Temple uzunca bir süre sustu, Pippa keşke hiç ağzını açmasaydım, diye düşünmeye başladı.

Sonra adam kahkahalarla gülmeye başladı.

Pippa çok büyük bir hata yaptığını sandı.

YEDİ

Kaliteli ipek yapmak için ipek üreticisi (not: ipek böceği üreticisi), tırtılların dut yaprağıyla beslenmesine dikkat etmeli; sıra dışı yiyeceklerin (hatta kokuların) bu yaratıklarla temasa geçmemesini sağlamalıdır. Doyduktan sonra tırtıllar pupa evresine geçerler, koza örерler ve birkaç gün sonra ipek böceği üreticisi kuluçka evresini yarıda keser, güvenin çıkacağı kozayı ipek elde etmek için bozar.

Bunun bana olmasına izin vermek gibi bir niyetim yok.

Mantıklı düşünceye şükrediyorum.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
25 Mart 1831, düşününden on bir gün önce***

Temple'in kahkahası kilitli küçük odada yankılandı. "Efendim?" dedi Pippa.

Temple'in gülüşü başladığı gibi bir anda bitiverdi. Cevap vermedi, yanından geçip odanın bir ucunu kaplayan kitaplığa gitti. Uzun süre kitapları inceledi.

Onu evine gönderecekti. Onun geldiğini birine haber verene kadar tuhaf, bilim düşkünü Leydi Philippa Marbury'yi meşgul edecek bir kitap arıyordu sanki. "Kitaba ihtiyacım yok," dedi Pippa. "Kendimi gayet güzel oyalayabilirim." Temple cevap vermedi. "Lütfen Bourne'a söylemeyin. Babama da."

Temple üst raftan kalın, kırmızı ciltli bir kitap çıkardı. “Neyi söylemeyeyim?”

Duvar hareket edip içeri doğru açılırken ve geniş, karanlık boşluğu ortaya çıkarırken sorduğu soru unutulmuştu bile.

Pippa heyecanla iç çekti, incelemek için yaklaştı. “Ben hiç...” Kitaplığa uzandı, sonsuz bir koridor gibi görünen boşluğa baktı. Sonra yüzündeki gülümsemeye engel olamamaya Temple’a döndü. “Gizli bir geçit.”

Temple gülümsedi. “Evet.” Pippa’nın eline bir mum tutuşturdu, kitabı yerine koydu ve eliyle onu bu gizemli boşluğa çağırdı. Pippa bu etkileyici sırrı açığa çıkaran kitabın adını okumuştı.

Kayıp Cennet.

Karanlığa doğru bir adım attı.

Gerçekten.

Temple koridorda ona yol gösterdi. Pippa’nın kalbi küt küt atıyor, geçitte ilerlemeye devam ederlerken heyecanı katlanarak artıyordu. Kapıları göremiyordu ve duvarlar, devasa bir küre gibi kıvrılıyordu sanki. “Bu duvarın ardında ne var?”

Temple hiç duraksamadan, “Önemli bir şey yok,” dedi.

“Ah, evet, inanırım.”

Temple güldü. “Belki Cross bir gün gösterir size. Ya da Leydi Bourne.”

Pippa’nın kaşları kalktı. “Penelope biliyor mu?” Hanım hanımcık biri olan ablasının adı kötüye çıkmış bir erkekler kulübündeki gizli bir geçitten haberi olacağı aklına gelmezdi. Ama öte yandan, Penelope ortaklardan biriyle evliydi. “Bildiğini sanıyorum.” Sorularını şüphe çekmeden Penelope’ye sormaması ne büyük talihsizlikti.

Şüphe çekmeden değil de paniğe kapılmadan.

Paniğe kapılmak gerekli olduğundan değil. Sonuçta Penelope kulübün sırlarını biliyorsa Pippa neden bilmesin?

Çünkü Pippa’nın burada bir eşi yoktu.

Aslında pek de öyle denemez.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun koridoru geçtikten sonra Temple durdu, elini koridorun dış duvarına koydu.

Büyü yapmış gibi nereden çıktığı belli olmayan bir kapı açılıverdi.

Temple onu *Düşkün Melek*'in giriş katının altındaki girintiyeye soktu, kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi. Pippa duvarı incelemek için döndü, parmaklarını ipek dokusu üzerinde gezdirdi. Çünkü ek yerini bulduğu tek yerin orası olduğunu biliyordu. "Bu çok dikkat çekici."

Temple hemen cevap vermedi, sanki ilk kez görüyormuş gibi ve dünyanın geri kalanının gizli geçitlerden, kıvrımlı duvarlardan haberleri yokmuş gibi bir süre duvara boş boş baktı. Durumu anlayınca gülümsedi. "Gerçekten de öyle, değil mi?"

"Kim tasarladı bunu?"

Temple sırtınca karanlıkta beyaz dişleri parladı. "Cross."

Pippa yeniden duvardaki görünmez ek yerine dokundu. *Elbette o tasarlamıştır.*

"Temple!"

Bu çılgık Pipa'yı şaşırtmıştı ama Temple hazırlıklı gibiydi, perdelerin arasından duvar girintisinin girişine ilerledi. Geniş odaya ve heyecanlı Fransız'ın yanına yürüdü. İri yapılı adam teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve onun önüne geçerek gözden kayboldu. Pippa görmek için başını uzattı.

Salonun en ucunda bir kadın vardı. Al yanaklıydı, saçları tutam tutamdı; siyah bir önlük takmıştı ve... Elindeki balık mıydı? Herhâlükârdâ bir denizci gibi küfrediyordu. Fransız bir denizci gibi.

İngilizce konuşmaya başladı. "O ahmak Irvington kendi gibi ahmak arkadaşlarıyla yemeğe gelecekmiş. Bir de bana nasıl balık pişirileceğini anlatacağını sanıyor! Ben II. Charles'a balık yapmış kadını! Dizlerine çöküp o geri zekâlı I Irvington'a yemek yapacağım için Tanrı'ya şükretmesi gerekir!"

Pippa geri zekâlı olarak anılacak ilk Irvington olmadığından emindi. Ya da duyarsız. Ya da nahoş.

"Şimdi, Didier..." Temple kusursuz Fransızcasıyla söze başladı. Sesi, yabani bir hayvanla konuşur gibi alçak ve yumuşaktı.

Belki gerçekten de öyleydi. "O şapşala haber et, de ki ba-

lığı benim pişirdiğim şekilde yemek istemiyorsa gitsin başka balık bulsun ve başka bir aşçı ve başka bir kulüp!” Son sözünü geniş salonun girişleri titredi.

Tuhaf kadının durduğu yerden on adım kadar ötede Bay Cross’un ofisinin kapısı açıldı. “Neler oluyor burada?”

Sırık gibi uzun boyu ve tıraşsız suratıyla onu görünce Pippa’nın nefesi kesildi. Üstünde kısa kollu bir gömlek vardı, kollarını sıvamıştı. Pippa’nın gözü onun ince, uzun kollarına; kasların kavis yaparak kemiğin üstünde toplandıkları yere kaydı. Ağzı kurumuştur. Kolların bu kadar ilginç olabileceğini düşünmezdi ama her gün bu kadar güzel bir örnek de görmüyordu.

Evet. Onun ilgisini çeken şey anatomiydi. Kemikler.

Radius. Ulna.

Kemikleri düşünmek işe yaramıştı.

Aşçı elindeki balığı salladı. “Irvington benim yemeklerimi eleştirebileceğini sanıyor. O andavalın cebinde bir çeyreklik olsaydı, adam gibi sos yapmayı bilirdi!”

Bay Cross gözlerini devirdi. “Didier... Mutfığa dön ve balığını pişir. Irvington önüne ne konursa onu yiyecek.”

Aşçı kadın ağzını açtı.

“Ona sunduğumuzu yiyecek ve daha iyisini de bilmez.”

“O adamın keçinininki gibi bir damak zevki var,” diye homurdandı aşçı kadın.

Temple sırtarak elini uzattı. “Evet, hepimizin hatırına, umarım ona *poission en papier maché* servis etmezsin.”

Aşçı da sırttı. Pippa da. “O adamdan hoşlanmadım.”

“Ben de ama o ve arkadaşları kaybetmeyi seviyorlar, bu yüzden ne olursa olsun onları bırakmayacağız.”

Aşçının öfkesi dinmiş gibiydi. “Pekâlâ,” dedi, elindeki balığı savurarak. “Ona balık pişireceğim.”

“Belki o balığı pişirmesen iyi edersin,” dedi Cross, alaycı bir sesle.

Pippa kendinin unutup gülmeye başladı. Mağara gibi salonda sesi yankılanmıştı. Cross gri gözlerini onun olduğu yere çevirdi. Pippa hemen başını geri çekip duvar oyunağına saklandı ve başını duvara yasladı. Kalbi küt küt atıyordu.

“Şimdi, bak Cross,” dedi Temple. Onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Cross cevap vermedi. Pippa olanları duyabilmek için kasılmış bir halde duruyordu. Çıkışa doğru yaklaştı; Cross’un onu gördüğüne, fark ettiğine dair bir işaret arıyordu.

Sessizlik.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sesizlik oldu.

Sonunda Pippa daha fazla dayanamadı, duvarın kenarından dikkatle etrafına bakındı.

Cross on beş santim ötesinde kollarını göğsüne kavuşturmuş, onu bekliyordu.

Bu kadar yakına gelmiş olması Pippa’yı çok şaşırtmıştı, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. “Merhaba.”

Cross’un kızıl kaşı havaya kalktı. “Merhaba.”

Pippa ellerini sımsıkı kenetlemiş bir halde ortaya çıktı. Temple ve aşçı merakla birbirlerine bakıyorlardı. Bu karşılaşma, Fransız bir kadının elindeki alabalığı kumarhanenin ortasında savurup durmasından daha tuhaftı sanki.

Aslında değildi.

Pippa bundan son derece emindi.

Cross’un soğuk, gri gözlerine bakıp bir şeyler söylemesini bekledi.

Ama o söylemedi.

Peki. Bekleyebilirdi. Daha önce de beklemişti.

Ancak on beş dakika geçtikten sonra daha fazla dayanamadı. “Sanırım nasıl olup da buraya gelebildiğimi merak ediyorsunuz.”

“Bir hayli sinsi olmaya başladınız siz, Leydi Philippa.”

Pippa omuzlarını dikleştirdi. “Sinsi değilim ben.”

“Öyle mi? Ofisim? Balkonunuz? Şimdi de burada, kulübümde karanlık bir duvar dibindesiniz. Buna sinsilik denir.”

“Balkon benimdi,” dedi Pippa kendini tutamayarak. “Sinsilik eden biri varsa o da sizdiniz.”

“Hımmm.” Cross gözlerini kıstı. “Belki şu anda bulduğunuz yeri açıklamak istersiniz.”

“Buralardan geçiyordum,” dedi Pippa. “Kulübün yakın-

larından. Duvar dibinden değil. Gerçi birinin yakınından geçince öbürünün de yakınından geçmiş sayılır insan. Ama tahmin ederim, her biri için kavramsal yakınlık görecedir. Sizin kafanızda. En azından...”

Temple onlardan epeyce uzakta duruyordu, durduğu yerde bir kahkaha attı.

Cross gözlerini Pippa’dan ayırmadan, “Temple, onu içeri aldığın için seni cezalandırmadan bizi yalnız bıraksan iyi olacak,” dedi.

“Ne yapsaydım, biri onu görene kadar sokakta kapımızı çalmasına izin mi verseydim?” Temple umursamaz ve muzipti. Münasebetsizlik ediyordu. “Hem, o sana gelmemiş ki.”

Bu sözler üzerine Cross’un gözleri karardı, Pippa’nın kalbi hızla atmaya başladı. Cross sinirlenmişti. Pippa kendini tutamayarak ondan uzaklaştı, duvar oyuğuna geri döndü. Cross peşinden geldi, onu arkadan sıkıştırdı, perdeler arkalarından düştü, onları karanlığa gizledi. Birbirlerinden birkaç adım uzaktaydılar. Cross karanlık ve tehditkâr sesiyle konuşurken Pippa’nın kalbi hızla atmaya başladı.

“Neden geldin?”

Pippa başını dikti. “Seni...” Hafifçe öksürdü. “Seni ilgilendirmez.”

Bir sessizlik oldu, Cross’un nefesi düğümlendi, sanki Pippa onu şaşırtmıştı. “Bir bahse girdik mi, girmedik mi?”

“Girdik.”

Cross uzandı, kolunu duvara, onun başının arkasına dayadı, gömleğinin altındaki kolu biraz daha az dikkat dağıtıyordu. “Bu bahis, nişanlın olmayan erkeklerden uzak duracağına söz vermeni gerektirmiyor muydu, yanılıyor muyum?”

Pippa onun ses tonunu önemsemedi. “Yanılmıyorsun.”

Cross eğildi, iyice yaklaştı. Pippa’nın gözleri onun gömleğinin açık yakasına, kravatının olması gereken ama olmayan yere kaydı. Son derece mantıksız bir şekilde, oradaki tüylerle kaplı üçgen bölgenin cazibesine kapılmıştı.

“Açıklar mısın o halde, burada Temple’la ne işin var?” Öfkesi bir anda geri geldi.

Pippa bunu, onun alçak, huzursuz ses tonundan anlamıştı. Kendini toparlamaya çalıştı ama bu karanlıkta ve ona bu kadar yakından kolay değildi. “Beni o içeri aldı.”

“Bahsimizden vazgeçmeyi aklından geçirirsen kontrol altına alınman için seni Tanrı’ya, Bourne’a ve babana havale ederim. Aynen bu sırayla.”

“Yüce yaradan üzerinde kontrol yetkin olduğuna inanmana şaşmamak gerek,” dedi Pippa, terslenerek.

Cross cinayet işleyecekmiş gibi bakıyordu.

“Cross.” Perdelerin ardından Temple imdadına yetişti.

Kurtarılmıştı. Pippa ne zamandır tuttuğu nefesini bıraktı verdi.

Cross başını çevirdi ama yerinden kmıldamadı. “Bizi yalnız bırak.”

Temple perdeleri açarak daracık alana ışık girmesini sağladı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hanımefendi sana gelmemiş.”

Cross saniyeler içinde duvar oyuğunun karşısına geçti. “Emin ol, sana da gelmemiş.”

Bu sözler Pippa’da büyük bir heyecan yarattı. Sanki Cross onu savunuyordu.

Ne kadar büyüleyici. Onun hızlı, hesaplı hareketleri karşısında nefesi kesilmişti. Şu anda birbirlerine birkaç santim mesafedeydiler. İnce ve uzun boylu Cross’un bütün kasları gerilmişti, Temple ondan birkaç santim kısaydı ama daha genişti... Ve sırtıyordu.

“Hayır. Bana da gelmemiş,” dedi Temple. “Başka bir şey arıyor.”

Cross gri gözlerinden ateşler saçarak omzunun üstünden Pippa’ya baktı.

“Sadece on bir günüm kaldı,” dedi Pippa. Amacını açıklamaya hazırdı. Mutlaka anlayacaktı, Pippa çok kritik bir durumdaydı.

Temple müdahale etti. “Belki ona eşlik etmek istersin?”

Bu ahmakça sözler üzerine Cross’un beyni durmuştu; Pippa ona uzanmak, hislerine geri döndürmek için ani ve man-

tıksız bir istek duydu. İsteddiği bu değildi. Hisler değildi.

Bilgiydi.

Ama yapamazdı çünkü Cross arkasına dönmüş, ofisinin yolunu tutmuştu. Pippa önerinin ardından gider gibi onun peşine düştü. “Bu kadar mı?”

Cross ofisinin kapısına varınca ona döndü. “Beni ilgilen-dirmiyorsun.”

Bu sözler üzerine Pippa içinde acıya benzer keskin bir şey hissetti. Dalgın dalgın göğsünü ovuşturdu. “Haklısın. İlgilen-dirmiyorum.”

Cross onun bu sözlerini duymazdan geldi. “Senin bakıcın değilim. Aslında çok daha önemli işlerim var.”

Ofisinin kapısını açtı, içerideki kadını saklamak için bir çaba göstermedi.

Güzel, simsiyah saçlı, siyah gözlü, kırmızı dudaklı kadın müstehcen bir ifadeyle gülümsedi. Pippa geri çekildi, son birkaç dakikadır olanları düşünürken gözlerini kadından alamı-yordu. Cross’un tıraşsız yüzü, kırışık gömleği, aşçı kadın çok önemli bir şeyi bölmüş gibi öfkeyle ofisinin kapısını açması...

Ofisinde bu kadınla beraberdi, dünyadaki tek erkek oymuş gibi Cross’a gülümseyen bu kadınla. Dünyadaki tek kadın oymuş gibi.

Sanki insanlığı yeniden yaratma görevi üstlenmişler gibi Pippa yutkundu. “Anlıyorum.”

Cross sırtıttı. “Eminim.”

Pippa bir adım daha gerilediğinde Cross kapıyı kapattı.

“Bir kadına böyle davrandığımı hiç görmemiştim,” dedi Sally Tasser. Cross’a volta atsın diye yer açmak için ayaklarını altına aldı.

Cross onu ve içine çöreklenen suçluluk duygusunu duymazdan geldi. “Nerede kalmıştık?”

Neden gelmişti? Bir öğleden sonra birlikte girdikleri bahsi, canı istediğinde onun mekânına rahatça gelebileceği şeklinde nasıl çarpıtmıştı?

Fahişe kadın inanamayarak sessizce kaşlarını kaldırdı, notlarına baktı. “On üç kızım var, listedekilerin hepsi de çalışıyor.” Bir an duraksadı. “Kim o?”

Baştan çıkarmanın vücut bulmuş hali. Onu mahvetmek üzere gönderilmiş.

“Bu kızlara güvenebilir miyiz?”

Temple’la ne işi vardı peki?

“Senin sözünün eri olduğunu bilirler.” Yine bir sessizlik oldu. “En azından, fahişelere verdiğin sözleri tutarsın.”

Cross hırsıyla ona döndü. “Ne demek şimdi bu?”

“Sadece kızlarıma çok nazık davrandığını söylüyorum ama bugün o hanıma son derece kötü davrandın.”

Bu sözlerdeki doğruluk payına göğüs germeye çalıştı. “Sen ne zamandan beri aristokratlara acır oldun?”

“O kadın köpeğini tekmelemişsin gibi baktığından beri.”

Pippa’nın köpeğinin söz konusu olması, Cross’a geçen geceki konuşmayı -Castleton’un isteğini- ve Pippa’nın köpeğe isim koymaktaki tereddüdünü hatırlattı. Suskunluğunu açıklamaya kalktığında dudakların sözcükleri telaffuz edişini.

Bütün konuşmanın onu uzaklaştırmak, Castleton’la evliliğinin büyük bir hata olduğuna onu ikna etmek istemesini uyardırışını.

Bunları Sally’ye anlatmadı elbette. Sadece, “Kumarhanenin en büyük elli oyuncusunu istiyorum. Kimseyi atlamayın,” dedi.

Kadın içtenlikle ona baktı. “Hepsini alacaksın. Seni ne zaman yarı yolda bıraktım?”

“Hiçbir zaman. Ama daima bir ilk vardır.”

“Onunla ne derdin var?”

Cross başını iki yana salladı. “Önemli değil.”

Kadın keyifsizce gülümsedi. “Knight’ın kızını bir kontla evlendireceği için sevinçten havalara uçmasına bozuluyorsun sanırım.”

Cross en sert bakışıyla ona baktı. “Kızıyla evlenmeyeceğim.”

“Sen öyle san. Beş gün sonra burada olacak. Kız gelince onunla evlenmeni hiçbir şey engelleyemez.” Cross cevap vermeyince devam etti. “İnanmıyor musun?”

“Kızıyla evlenmeyeceğim,” diye tekrar etti Cross.

Sally uzun uzun onu süzdükten sonra, “O gece kumarhanede olacağım. Kapıdan içeri tek bir zengin girerse Büyük Kıyamet Günü davetiyesini kendi elimle vereceğim.” Başını kapıya doğru uzattı. “Şimdi şu kızdan bahset.”

Cross kendini oturmaya zorladı, kasıtlı olarak soruyu yanlış anladı. “Meghan’la hiç tanışmadım. Knight’a sor.”

Kadın alaycı bir ifadeyle güldü. “Ciddi misin, Cross? Bu saçma oyunu oynayacak mısın?”

Elini saçlarında gezdirmemek için kendini zor tuttu, kontrollü bir tavırla öne doğru eğildi. Pippa Marbury herhangi makul bir adamın idare edemeyeceği biriydi. *Ve Cross makul olmaktan çok uzaktı.* “Buraya gelmemesi gereken biri.”

Onun girişini yasaklaması gerekirdi.

Kadın güldü. “Bunu söylemen gereksiz. Yine de gelmiş.”

“Macerayı seviyor.”

“Macera arıyorsa yanlış kapıyı çalmış.”

Cross cevap vermese daha iyi olacaktı.

“Onu kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?”

Tanrım, evet. Cross onu burada istemiyordu. Eşyalarına dokunmasını, izini bırakmasını, onu ayartmasını istemiyordu. Sığmağım bu şekilde tehdit etmesini. Bu karanlık yeri ışıyla zehirlemesini. “Onu genel olarak uzak tutmaya çalışıyorum.”

Kadın öne eğildi. “O senin sevgilin değil.”

“Elbette değil.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Pek de öyle gelmedi bana. Kızın yüzünü görmeseydim, inanabilirdim.”

“Ona bir özür borçlu olabilirim ama bu, onu benim sevgili olmaya yaklaştırmaz.”

Sally buna güldü. “Görmüyor musun, Cross? Ona bir özür borçlu olduğunu düşünmen, bu kızı sevgilin olmaya hepimizden daha çok yaklaştırır.” Uzun bir süre duraksadı, sonra devam etti. “Ve böyle hissetmemiş olsan bile, kızın yüzünden okunuyordu her şey.”

“Bir konuda yardım etmemi istemeye geldi.” Saçma bir

konuydu ama Sally'nin bunu bilmesi gerekmiyordu.

“Bir konuda yardımını isteyebilir,” dedi fahişe kadın. İmalı bir şekilde yumuşak bir kahkaha attı. “Ama bambaşka bir konuda yardımını istiyor.”

Cross gözlerini kıstı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Seks,” dedi kadın, bir çocukla konuşmuş gibi. Yaşından daha büyük bir çocukla. “Kadın ne olduğumu anladı. Ne yaptığımı biliyor. Ve kıskandı.”

Cross onun siyah gözlerine bakınca sadece Pippa'nın şaşkınlıkla bakan, gözlük camları yüzünden kocaman görünen mavi gözlerini gördü. “Kıskanması için bir sebep yok.”

“Yazık ki bu doğru.” Sally kusursuz bir şekilde dudaklarını büzdü, arkasına yaslandı. “Ama o bunu bilmiyor.”

Cross gerilmişti. “Yani, kıskanmadı o.”

Sally gülümsedi. “Elbette kıskandı. Seni istiyor.”

“Hayır. O bir konuda benim yardım etmemi istiyor.” Açıkça söylemeye cesaret edemedi. “Bir araştırma hakkında.”

Sally kahkahalarla gülmeye başladı. “Hiç şüphem yok ki öyledir.”

Cross ona sırtım döndü ve hiç ihtiyacı olmayan bir dosyaya uzandı. “İşimiz bitti.”

Sally iç geçirerek ayağa kalktı, masaya yanaştı. “Söylese-ne, biliyor mu?”

Cross hırsla gözlerini kapattı. “Neyi biliyor mu?”

“Sana asla sahip olamayacağını?”

“On güne kadar bir lordla evleniyor.” *Evlenmiyor olsa bile, birlikte olmaları imkânsızdı.*

“Nişan bozulmak içindir.”

“Ne kadar alaycı olduğunu unutmuşum.”

“Bu da mesleğin cilveleri.” Sally kapıya yöneldi, açmadan dönüp Cross'a baktı. “Ona söylemen gerek. Kızcağız kara sevdaya düşmeden önce.”

Cross cevap vermedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Sally, “Yarın görüşürüz, listenle,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Sally başını sallayıp kapıyı açtı, kıpkırmızı dudaklarında hafif bir gülüşle dönüp Cross'a baktı. "Bir sonraki randevunu göndereyim mi?" diyerek çıktı.

Sally kapıdan çıkarken Cross neyle karşılaşacağını biliyordu.

Philippa Marbury beş adım kadar ötede yüksek bir krupiyer sandalyesine oturmuş, bir sandviçin kenarını kemiriyordu.

Cross ayağa kalkmak niyetinde değildi ama yine de kalktı, takip ediliyormuş gibi masasına döndü. "Biri seni besledi mi?"

Elbette biri onu beslemişti. Şüphesiz ki bu Didier'di. *Düşkün Melek*'in mutfağının yolunu bulan her yaralı güvercine merhamet gösteren Didier.

Ama Philippa Marbury yaralı bir güvercin değildi.

Henüz.

Cross'un bu konuda söyleyecek bir şeyi olsaydı, yaralı olmayacaktı.

"Beklerken yemem için aşçınız bana bir tabak hazırladı. Çok nazik biri." Pippa kalktı, tabağı ona uzattı. "Çok lezzetli. Biraz ister misin?"

Evet. Tanrım, evet. Biraz istiyordu.

"Hayır. Neden seni besledi?"

"Pupa evresindeyim."

Sabır dileyerek tavana baktı Cross. "Kozandan çıkmaya yardımcı olmakla ilgilenmediğimi sana kaç defa söylemem gerek?"

Pippa'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Metamorfoza gönderme yaptın."

Bu kadın onu çıldırtıyordu. "Önce sen gönderme yaptın. Şimdi, ben sana evine gitmeni söyledim mi, söylemedim mi?"

Pippa gülümsedi. Cross'un fazlaca hoşlanmaması gereken sevimli, içten bir gülüş. "Aslında bana evime gitmemi söylemedin. Sadece beni başından attın."

Cross insanı çıldırtan bu kadını sarsmayı geçirdi içinden. "O halde söyler misin, neden hâlâ burada beni bekliyorsun?"

Pippa, Kraliyet Entomoloji Topluluğu'nda mikroskobun altında tuhaf örnekleri incelemiş gibi başım yana eğdi. "Oh, yanlış anladın, ben seni beklemiyorum."

Neler oluyor? Elbette onu bekliyordu.

Ama Cross yanılmıştı. Pippa kalktı, yarısı yenmiş sandviç tabağını itti ve bütün dikkatini Sally'ye verdi. "Sizi bekliyordum."

Sally ona çabucak bir göz attı, ne yapacağını bilemediği açıktı.

Pippa hepsinden kurtulmuş gibi görüldüğünün farkında değildi. Öne çıktı ve tanışmak için elini uzattı. "Ben Leydi Philippa Marbury."

Kahretsin!

Pippa, Sally'ye adını söylediği anda bunu geri almak için servetinin yarısını feda etmeye hazırdı Cross. Madam'ın, Pippa'nın mensubiyetini ne zaman etraflıca düşüneceği ve bu bilgiyi güç kazanmak için ne zaman kullanacağı belli olmazdı.

Ancak şimdilik, Sally şaşkınlığını bir kenara bırakıp Pippa'nın elini tuttu, çabucak reverans yaptı. "Sally Tasser."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Tasser." Bir kumarhanede Londra'nın en hünerli fahişesiyle değil de çay partisinde sosyeteye takdim edilen genç bir kızla tanışıyordu sanki. "Birkaç soruma cevap verecek vaktiniz var mı acaba?"

Sally bu işten son derece keyif almıştı. "Biraz zamanım var, leydim."

Pippa başını iki yana salladı. "Oh, hayır! Resmiyete gerek yok. Bana Pippa diyebilirsiniz."

Ancak ölümü çiğnedikten sonra, diye düşündü Cross.

"Resmiyete elbette gerek var," diye araya girdi ve Sally'ye döndü. "Hanımefendiye sadece leydim diye hitap edeceksin. Başka şekilde değil. Sadece leydim."

Pippa'nın kaşları çatıldı. "Kusura bakmayın, Bay Cross ama bu sohbette sizin varlığınızın bir lüzumu yok."

Cross en korkunç bakışlarıyla ona baktı. "Sizi temin ederim, tam tersi."

“Şu anda benimle konuşacak ne zamanınız ne de niyetiniz var, yanılıyor muyum?”

Pippa onu köşeye sıkıştırmıştı. “Evet.”

Pippa gülümsedi. “Tamam o halde. Kendime hem zamanı hem de ilgisi olan birini buldum, artık araştırmama başlayabilirim. Siz olmadan.” Pippa ona sırtını döndü. “Şimdi Bayan Tasser, sizin bir fahişe olduğunuz tahminim doğru mu?”

Bu sözcük Pipa’nın ağzından, sanki günde on defa telaffuz ediyormuş gibi rahatça çıkıvermişti. “Tanrım!” Cross sert sert Sally’ye baktı. “Cevap verme.”

“Neden?” Pippa, Sally’ye gülümsedi. “Bunda utanacak bir şey yok.”

Sally bile bu sözler karşısında şaşırmıştı.

Tüm bunlar gerçekten olmuyordu, değil mi?

Pippa devam etti. “Utanacak bir şey yok. Aslında araştırma yaptım, bu sözcük İncil’de de geçiyor. Eski Ahit’in üçüncü kitabında ve doğrusu, kutsal kitapta yazan bir şeyi insanın kibar çevrelerde telaffuz etmesi gayet makul.”

“Ben pek de kibar çevrelerden değilimdir,” dedi Sally. Cross bunun zekice olduğunu düşündü.

Pippa gülümsedi. “Hiç önemi yok. Siz amacıma ulaşmam için çok uygun birisiniz. Mesleğinizin düşündüğüm şey olduğunu varsayıyorum, siz çok güzelsiniz ve bir erkeğe nasıl bakılacağını, ona âşıkmişsiniz gibi görünmeyi çok iyi biliyorsunuz. Tam anlamıyla için için yanılıyorsunuz.”

Cross buna bir son vermek zorundaydı. Hemen! “Onun bana düpedüz âşık olmadığını nereden biliyorsunuz?”

Bu duruma son verme şeklinin böyle olmasını istememişti. Hem de hiç. Kahretsin!

Pippa omzunun üstünden ona baktı, sonra Sally’ye döndü. “Ona âşık mısınız?”

Sally en ateşli bakışlarını kıkır kıkır gülen, “Sanmıyorum. İşte bu. Çok iyi,” diyen Pippa’ya çevirdi.

Sally, Pipa’nın omzundan Cross’a baktı. Gözleri gülüyordu. “Teşekkür ederim, leydim.”

Neyse. Hiç değilse saygılı davranmıştı.

“Açık konuşabilir miyim?” dedi Pippa. Sanki dört gündür hiç açık konuşmuyordu. Ya da hayatı boyunca.

“Lütfen,” dedi Sally.

Cross kontrolü elinden geçiriyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

“Hayır,” diye müdahale etti, iki kadının arasına girerek.

“Kimse açık konuşmayacak. Hele de Sally’yle.”

“Ben leydi ile konuşmaktan memnunum, Cross,” dedi Sally. Cross onun sesindeki soğuk şakayı kaçırmadı.

“Hiç şüphem yok,” diye cevap verdi. “Ancak yine de konuşmayacaksın. Bir yere gidecektin sen. Hemen!”

“Saçma!” diye karşı çıktı Pippa. Dirseğiyle onu uzaklaştırıyordu. Aslında fiziksel olarak onu hareket ettiriyordu. “Bayan Tasser zamanı olduğunu söyledi.” Pippa gözlüğünün ardından gözlerini kırıştırarak baktı. “Çekilebilirsiniz, Bay Cross.”

Sally, Pippa’nın gülüşüne kahkahalarla karşılık verdi.

Pippa dikkatini fahişe kadına çevirdi, kadını kolundan tutup Cross’tan uzaklaştırdı, kulübün ana girişine yöneldi. Kumarhaneden çıkacak, gün ortasında kolunda bir fahişeyle St. James Caddesi’nde yürüyecekti. “Bana onun nasıl yapıldığını öğretir misiniz acaba?”

“O dediğiniz de ne?” Cross bunu yüksek sesle söylemek niyetinde değildi. Pippa onu duymazdan geldi ama soruyu da cevapladı. “Tahrik etmeyi. On bir gün sonra evleniyorum. Hatta biraz daha az zaman kaldı ve ihtiyacım olan şey...”

“Kocanızın ilgisini çekmek mi?” dedi Sally.

Pippa başını salladı. “Bir anlamda evet. Evliliğin diğer yönleri hakkında da aşikâr olan bilginizden faydalanmak isterim.”

“Ne gibi konular?”

“Üreme ile ilgili konular. Bu eylemin işleyişi hakkında bildiğimi düşündüğüm şeyler aslında ihtimal dışı.”

“Nasıl yani?”

“Açıkçası, bu işi hayvancılığa benzetiyorum.”

Sally’nin sesi tatsızlaştı. “Bazen leydim, maalesef pek farklı değildir.”

Pippa bir an sustu, onun dediklerini düşündü. "Öyle mi?"

"Erkekler genellikle karmaşık değillerdir," dedi Sally, anlayışlı bir tavırla. "Canları istediğinde hayvanlaşabilirler."

"Vahşiler!"

"Ah, işte anladınız."

Pippa başını yana eğdi. "Bu konuları okumuştum."

Sally başını salladı. "Erotik kitaplar mı?"

"Toplu Dua Kitabı. Belki sizin tavsiye edeceğiniz erotik bir kitap vardır."

Cross'un artık dayanacak hali kalmamıştı.

"Bu konuyla ilgili bahsi kaybetmediniz mi siz?" Cross'un sözleri sert ve kabaydı. Umurunda da değildi. Sally'ye döndü. "Git artık, Sally."

Pippa başını dikti. Bu duruşunu, en moral bozucu duruş olarak düşünüyordu Cross. "Ben size, başka erkeklerle sormayacağıma dair söz verdim. Kadınlarla ilgili bir bahse girmedik."

Cross cevap verecek oldu ama veremedi. Pippa kendinden memnun bir halde başını salladı, dikkatini yeniden Sally'ye verdi. "Bayan Tasser, şahit olduğum şeylerden sizin çok yetenekli olduğunuz sonucuna vardım. En azından Bay Cross öyle olduğunuzu düşünüyor."

Aklını mı kaçırmıştı bu kız?

"Cross ve ben maalesef hiç birlikte iş yapmadık," dedi Sally.

"Oh, anlıyorum," dedi Pippa. Ama anlamamıştı. "Ağzınızı sıkı tutmanız gerekir elbette. Bunu takdir ediyorum. Vereceğiniz bilgiler için size ödeme yapmaya hazırım. Evime gelmek ister misiniz?"

Cross yanılmıştı, sabrı işte tam şu anda taşmıştı.

Pippa'nın, Sally'den öğreneceği hiçbir şey yoktu. Temple'dan da. Castleton'da da. Kahretsin, nişanlı olmalarının da bir önemi yoktu.

Cross kimsenin ona dokunmasını istemiyordu.

O dokunamıyorsa kimse dokunamazdı.

Pippa'ya uzanıp onu kolundan tuttu, Sally'den ve girmek üzere olduğu rezil yoldan uzaklaştırdı. Onun öfkeyle soluğu-

nun kesilmesine ve ona dokunan parmaklarının duyduğu sevince aldırmadı. “Sally, artık gitmen gerek.” Pippa’ya döndü. “Ve siz. Kimse sizi görmeden ofisime gidin.”

“Kulüp kapalı. Beni kim görebilir?”

Pippa kımıldamadı. “Bourne ile Penelope bugün balığa çıktılar. Bu sabah Falconwell’e gittiler. Yarın dönecekler.”

“Balığa.” Bin yıl düşünse Bourne’un göl kenarında balık tutacağı aklına gelmezdi.

“Evet. Hayatlarında pek çok kez balığa çıkmışlardır. Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamadım.”

Sally başını iki yana salladı. “Bourne gibi bir çapkının yeteneklerinin körelmesi ne acı.”

Pippa ona baktı. “Esas itibarıyla öyle ama ablamın bir şikâyeti yok.”

“Olmadığına eminim. Bourne bir hanımı mutlu etmeyi da-
ima başarmıştır.”

Pippa bu sözleri uzun uzun düşündü. “Yani siz, Bourne’la birlikte olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

“Öyle bir şey dediği yok.” Cross ters ters Sally’ye baktı. “Dışarı.”

Fahişe kadın başını dikleştirdi, gözlerinde hınzır bir pırıltı vardı. “Maalesef gidemem, Bay Cross. Leydiye istediği bilgiyi vermeden olmaz.”

Pippa, Bourne hakkındaki sorusunu unutuverdi. Neyse ki. “Beni savunmanız büyük incelik.”

Sally Tasser nezaket için sokaklarda çok zaman geçirmişti. Kadın çıkarı olmayan hiçbir şey yapmazdı. Knight’la ters düşmesinin tek sebebi, *Düşkün Melek*’in şu anki başışçısından üç kat daha fazla ödeme yapmasıydı.

Cross bakışlarıyla ona ne düşündüğünü anlattığından emin olmak istiyordu.

“Sally gidiyor, Leydi Philippa.” Bu sözler düşündüğünden daha sert çıkmıştı ağzından. Ama bir erkek ancak bu kadar zorlanabilirdi.

Cross bir an iki kadının onu döveceğini sandı. Ama sonra Sally gülümsedi ve en sevimli gülüşüyle ona baktı. “İyi ama

hanımefendinin sorularına birinin cevap vermesi gerek.”

Pippa başını salladı. “Doğru. Cevap almadan gitmeyeceğim.”

Cross kendini tutamadı ve sözler ağzından dökülüyordu. “Ben cevap veririm.”

Sally son derece memnun olmuştu.

Kahretsin!

Leydi Philippa Marbury’nin bir fahişeden ders almak için hazırladığı sorulara cevap vermek, istediği en son şeydi.

Pippa gözlerini kıstı. “Bilemiyorum.”

“Cross çok yeteneklidir,” dedi Sally. Pippa’dan uzaklaşırken mırıldanmaya devam etti. “İstediğin bütün cevapları biliyordur, eminim.”

Pippa ona şüpheyle bakınca Cross, fahişe kadının bu kez haklı olduğunu kanıtlamak istedi.

Sally bakışmalarının farkına vardı ve neşeli, imalı gülüşüyle Cross’a döndü. “Değil mi Cross? Eminim yardımınıza ihtiyacın yoktur. Haksız mıyım?”

“Kesinlikle.” Pippa ona bakarken Cross kendinden emin olamıyordu.

“Harika. Konuştuğumuz gibi yarın görüşürüz o halde.”

Cross başını salladı.

Sally, Pippa’ya döndü. “Sizinle tanışmak çok güzeldi. Leydi Philippa. Umarım tekrar görüşürüz.”

Tabii Cross bu konuda bir şey söylemezse.

Sally karanlık geçitten geçip kulübün arka kapısından çıkınca Cross, Philippa’ya döndü. “Bir kumarhanede fahişelere pusu kuracak kadar ne ele geçirmiş olabilir seni?”

Uzun bir sessizlik oldu, Cross onun cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Aslında bu fena da olmayacaktı, zira bu kızın çılgınlıklarından gına gelmişti artık.

Ama Pippa gözlerini fal taşı gibi açıp güçlü, hükmeden bir sesle cevap verdi. “Sen benim ne kadar zor bir durumda olduğumu anlamıyorsun, Cross. Tanrı’nın önünde yemin etmeme on bir gün kaldı ve erkeklerle ilgili bilgim olmayan onlarca şey var. Siz ve Hristiyanlık âleminin -kardeşlerim de

dâhil- bu eylemle bir sıkıntısı olmayabilir ama benim var. Anlamadığım bir yemini nasıl ederim? Her şeyi bilmeden nasıl evlenirim? Söz konusu eylem hakkında temel bilgilerim olmadan Castleton'a uygun bir eş ve çocuklarına bir anne nasıl olabilirim?"

Bir an sustu, sonra devam etti. "Evet, Coldharbour'daki boğalardan deneyimim var ama Penelope ve senin de belirttiğiniz gibi bu tam olarak aynı şey değil. Anlamıyor musun? Sadece on bir günüm kaldı. *Ve her bir gün benim için çok kıymetli.*"

Cross kumar masasına dayandı, Pippa üstüne gelmeye devam ediyordu. "Bu günlere ihtiyacım var. Bana verecekleri cevaplara ihtiyacım var. Karşılacakları bilgiye ihtiyacım var. Toplayacağım her bilgi kırıntısına ihtiyacım var. Senden olmazsa Bayan Tasser'dan. Ya da başkasından. Bir eş ve bir anne olmaya söz verdim. Ve bu konuda çok araştırma yaptım."

Pippa sustuğunda nefes nefese kalmıştı, gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı, solgun göğüsleri gül rengi elbisesini zorluyordu. Pippa onu tutku dolu endişesi ve saçmasapan çözümüne bağlılığıyla sersemletmişti, sanki seksin işleyişini anlamak her şeyi değiştirecekmiş gibi. Sanki şu on bir günü kolaylaştıracak, gelecek on bir yılı ise daha da kolay hale getirecekmiş gibi. Elbette öyle olmayacaktı.

Bilgi yeterli değildi.

Cross bunu herkesten iyi biliyordu.

"Her şeyi öğrenemezsin, Pippa."

"Şu ankinden daha fazlasını öğrenebilirim," diye cevabı yapıştırdı Pippa.

Cross gülümsedi, Pippa ona dik dik bakarak bir adım geri çekildi, sonra alabildiğine açılmış ellerine baktı. Bu kızın çok hassas bir yanı vardı. Cross'un hoşlanmadığı bir şey.

Pippa gözlerini kırpmadan onun gözlerine baktı, "Ben bir eş olacağım," dedi. Cross onu kulübün gizli odalarından birine götürüp orada tutmayı çok istiyordu.

Muhtemelen sonsuza kadar.

Bir eş. Onun bir eş olacağı düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı. Castleton'un eşi. Herhangi birinin eşi.

"Ve bir anne."

Cross'un gözlerinin önüne Pippa'nın çocuklarla çevrili olduğu geldi. Pırıl pırıl, gözlüklü, her biri dünyanın bir boyutuyla ilgilenen, anneleri onlara dünyaya ve gökyüzüne ait bilgiler verirken onu dikkatle dinleyen çocuklar.

Fevkalade bir anne olacak.

Hayır. Bunları düşünemezdi. Böyle düşünmek hoşuna gitmemişti.

"Eşlerin çoğu yeteneklerini geliştirmek için fahişelerin kapısını çalmaz ve anneliğe ait araştırmalar için de vaktin var."

"Olasılıklarımı şimdiden yarıya düşürdüğün için Sally iyi bir araştırma partneri gibi gelmişti. Sonuçta sen yardım etmiyorsun. O senin metresiniz mi?"

Cross bu soruyu duymazdan geldi. "Planının bir sonraki adımında fahişeler makul mü geldi sana?"

"Dün geceye kadar hayır. Ama Penelope burada fahişeler olabileceğini söyleyince..."

"*Leydi Bourne* planını biliyor ve seni sandalyeye bağlamadı, öyle mi?" Bourne'un karısı olsun ya da olmasın, o hanım bekâr, korumasız kardeşini Londra'nın en karanlık köşelerinde fink atmaya gönderdiği için temiz bir dayağı hak ediyordu.

"Hayır. O sadece *Düşkün Melek* hakkında birkaç soruma cevap verdi."

O sorular Cross hakkında mıydı? Bunu soramazdı. Bilmek istemiyordu.

"Ne tür sorular?"

Pippa iç geçirdi. "Burada bir iki fahişe olabileceği sonucuna varmamı sağlayan sorular. O kadın çok mu hünerli?"

Çok samimi bir soruydu bu, Cross'un başı döndü. Sally Tasser'ın yanındaki en hünerli iş kadını olduğunu bilmek istemezdi.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

O kocaman mavi gözlerini kırıştıtarak Cross'a baktı ve

çok makul bir şey söylermiş gibi, “Her şeyi,” dedi.

Cross uzun, verimli geçen bir süre boyunca, *her şeyin* neleri kapsayacağı düşüncesine dalıp gitti. Pippa’nın vücudunun onunkine ayak uyduruşu; dilinin ucunda yumuşak, tatlı teninin tadı; ona yapmasına izin vereceği edepsizce harika şeyler. Pippa’nın sormayı akıl bile edemeyeceği dersler.

Cross ona her şeyi göstermek istiyordu ve hemen başlamak istiyordu.

“Bayan Tasser’ın bu tür dersler vereceğini mi düşündün?”

Nefes almak güçleşmişti. “Hayır.”

Pippa başını dikti. “Emin misin? Dediğim gibi ona ödeme yapmaya hazırım.”

Pippa’nın Sally Tasser’ın işini öğrenmek için ödeme yapması fikriyle Cross birini yok etmek istedi. Önce Bourne’u, baldızının Londra’da sahipsiz dolaşmasına izin verdiği için ve sonra Needham ve Dolby Markizi’ni, bu kadar düşüncesiz bir kız yetiştirdiği için ve sonra da Castleton’u, düğüne haftalar kala nişanlısını gerektiği gibi meşgul etmediği için.

Onun kafasından geçenlerden habersiz olan Pippa, “Lord Castleton benimle uyuşmaya hiç kalkışmadı,” dedi.

Bu adam ya aptaldı ya da bir aziz.

Castleton’un yerinde Cross olsaydı, eşi olmayı kabul ettiği anda ona onlarca farklı yol gösterirdi. Karanlık koridorlarda, duvar diplerinde, gündüz trafiğinin sıkışıklığında, dura kalka ilerleyen arabada ve dışarıda, onun haz dolu çığlıklarını doğadan başka kimsenin duyamayacağı kırlarda, güçlü bir ağaca yaslayarak...

Karşılıklı haz dolu çığlıklarını duymak için.

Ama o Castleton değildi.

O Cross’tu.

Ve bu tamamen yanlıştı.

Bir adım geri çekildi, düşündükleri yüzünden suçluluk hissediyordu. Biri onları görür endişesiyle loş kumarhanede etrafına bakındı. Biri onları duyabilirdi.

Neden bu kadın hep hanımların olmamaları gereken yerlerde bulunuyordu?

“Dün gece, bana dokunmasından mutlu olacağımı ona belirtmek istedim. Hatta beni öpmesinden.”

Cross haince, ilkel bir yoğunlukla nefret ediyordu konttan.

Pipa devam etti. “Ama beni hiç fark etmemiş gibiydi. Kabul ediyorum, sadece eline dokundum ama...”

Cross ona öyle dokunabilmek için yüklü bir para vermeye hazırdı.

Pippa iri, mavi gözlerini ona çevirdi yine. “Beni neden baştan çıkarmak istemediğini biliyor musun?”

“Hayır.” O adamın bir aziz olduğundan başka açıklaması yoktu.

“Beni gerçeklerden korumak zorunda değilsin.”

“Biliyorum.” Ama koruyordu. Cross, düşüncelerinin ne olduğunu bilmesini istemiyordu. Onun iğrenç doğasını.

“Hep benim tuhaflıklarım yüzünden.” Pippa kocaman, mavi gözleriyle ona baktı. “Elimde değil.”

Tanrı yardımcısı olsun, ister mantıksız ister tuhaf biri olsun, Cross onu öpmeyi çok istiyordu.

“Pippa...” dedi, konuşmaması gerektiğini bildiği halde.

Pippa onun sözünü kesti. “Doğru olmadığını söyleme. Doğru olduğunu biliyorum. Ben tuhaf biriyim.”

“Öylesin.”

Pippa’nın kaşları çatıldı. “Evet, ama doğru olduğunu söylemek zorunda da değilsin.”

Cross elinde olmadan gülümsedi. “Bu kötü bir şey değil ki.”

Pippa onun delirdiğini düşünerek baktı. “Elbette kötü bir şey.”

“Hayır, değil.”

“Sen iyi bir adamsın.”

Cross iyi falan değildi ve vücudunun belli yerleri bunu ona kanıtlamak istiyordu. Özellikle de bir yeri.

“Beni baştan çıkarmak istememesine diyeceğim yok,” dedi Pippa. “Ama bu sonsuza kadar böyle devam edemez.”

“Belki de beyefendi gibi davranmaya çalışmıştır.”

Pippa buna inanmadı. “Bu Tottenham’a engel olmadı ama.”

Cross'un içine bir ateş düştü sanki. "Tottenham seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?" Geleceğin başbakanı falan dinlemez, onu öldürebilirdi.

Pippa ona, sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi tuhaf tuhaf baktı. "Hayır. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Sen söyledin."

"Hayır. O Olivia'yı baştan çıkarmaya çalıştı, dedim."

Aslında böyle dememişti ama Cross üzerinde durmadı.

"Çalışmakla kalmadı," diye devam etti Pippa. "Başardı da." Pippa gözlerini kapattı. "Baştan çıkarılmamış tek Marbury kadım ben kaldım."

Cross bu trajik hatayı seve seve düzeltebilirdi.

Ama yapmamalıydı.

Pippa ona baktı. "İnanabiliyor musun?"

Cross ne diyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden cevap vermedi.

"Evet, inanabiliyorsun." Pippa derin bir nefes aldı. "Bu yüzden en baştan senden yardım istedim, Cross. Nasıl yapacağını bana göstermen gerek."

Evet.

Cross yutkunarak dilini tuttu. Yanlış anladığından emindi. "Neyi yapmayı?"

Pippa hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Onu cezbetmeyi."

"Kimi?"

"Beni dinliyor musun sen? Castleton'u!" Pippa arkasına döndü, rulet tekerleğinin meşe yuvasında sessizce durduğu, en yakındaki masaya yöneldi. Rulet tekerleğine bakarak konuşmaya başladı. "Beni şimdiden baştan çıkartmaya yeltenmesi gerektiğini bilmiyordum. Düğünümüzden önce. Bunun evliliğin bir parçası olduğunu bilmiyordum."

"Değil. Böyle bir şey yapmaması gerekir."

"Anlaşılan sen hiç nişanlanmadın çünkü evlenecek olan çiftler arasında geçen şeyler olmalı bunlar. İki haftam var sanıyordum. Görülen o ki yokmuş."

Cross'un kulakları uğuldamaya başladı, onun dediklerini anlayamıyordu ama Pippa savaşa girecekmiş gibi omuzlarını

geriye atarak ona dönünce işinin bittiğini anlamıştı. “Araştırmama derhâl başlamam gerek.”

Cross cezalandırılıyordu. Bunun tek açıklaması buydu.

“Birine ihtiyacım var...” Pippa duraksadı, sonra sözünü düzeltti. “Bana nasıl normal olacağımı öğretmen için sana ihtiyacım var.”

Ne kadar da gülünç bir parodi olacaktı bu.

“Normal.”

“Evet, normal.” Pippa çaresizlik içinde ellerini kaldırdı. “Başlangıçtaki isteğimi şimdi anlıyorum, bozulma deneyimi için.” Pippa sanki Cross bu isteği unutmuş olabilirmiş gibi açıklama yapıyordu. Sanki unutulabilirmiş gibi. O yine de başını salladı. “Evet, bunun tuhaf bir istek olmadığını şimdi anlıyorum.”

“Değil mi?”

Pippa gülümsedi. “Hayır. Gerçekten. Aslında düğün gecesinde önce edinmek istediğim o deneyimlere tam anlamıyla sahip pek çok kadın var gibi görünüyor İngiltere’de. Kız kardeşlerim de dâhil. Bu konu aramızda kalacak, umarım?”

Nihayet cevabım bildiği bir soru sormuştu. “Elbette,” dedi Cross.

Pippa devam etti. “Lord Castleton bilmeyebilir diye, söz konusu gece ile ilgili belli şeyler sormak istediğimi sanıyordum ama şimdi fark ettim ki... Şey... Öğrenmek istiyorum çünkü bu sıradan bir şey.”

“Sıradan.”

Pippa onu merakla süzdü. “Sürekli dediklerimi tekrar ediyorsun, Cross.”

Çünkü onu dinlemek yeni bir dil öğrenmek gibiydi. Arapça. Ya da Hintçe.

Pippa hâlâ konuşuyordu. “Sıradan. Sonuçta Olivia yaptıysa -Lord Tottenham’ın gerçek bir beyefendi olduğunu düşünürsek- o halde pek çok kişi yapmıştır onu, öyle değil mi?”

“Onu.”

“Evlilik sürecinin iç işleyişi ile ilgili bilgiler,” dedi Pippa.

Cross derin bir nefes aldı, verdi. “Bu işleyişleri öğrenmek

için neden bir fahişeye ihtiyaç duyduğunu hâlâ anlayamadım.”

“Aslında bir fark yok. Araştırma partneri bulma çalışmalarım devam edecek. Sadece, şu anda normalleşme üzerine araştırma yapmak istiyorum. Sıradan kadınların nasıl davrandıklarını bilmem gerek. Yardıma ihtiyacım var. Acil yardıma. Sen reddettiğine göre Bayan Tasser yardım edecektir.”

Pippa onu öldürüyordu. Yavaşça. Acı vererek.

“Sally Tasser sıradan bir kadın değildir.”

“Evet, o bir fahişe; bunu anlıyorum ama gerekli bilgilerin hepsine sahip, öyle değil mi?”

Cross boğulacak gibi oldu. “Evet.”

Pippa bir an tereddüde kapıldı, yüzünden tuhaf bir ifade geçti. Hayal kırıklığı mı? “Onun bilgilerini paylaştın mı?”

“Hayır.” Cross doğruyu söylüyordu.

“Hmmm.” Pippa ona inanmamıştı. “Fahişelerle takılmaz mısın?”

“Hayır.”

“Bu mesleği desteklediğimi pek söyleyemem.”

“Öyle mi?” Tanrı’ya şükür. Pippa’nın, dünyanın en eski mesleğiyle ilgili bütün incelikleri keşfetmek gibi yeni bir arzusu olduğunu söylemesine hiç şaşırmayacaktı.

“Hayır.” Pippa başını iki yana salladı. “Ben hanımlara kötü davranılmasına üzülüyorum.”

“*Düşkün Melek*’te takılan hanımlara kötü davranılmaz.”

Pippa kaşlarını çatı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü benim korumam altındadırlar.”

Pippa donakalmıştı. “Öyle mi?”

Cross’u ateş bastı. “Öyle. Onlara iyi davranıldığından ve bizim çatımız altındayken iyi ödeme yapıldığından emin olmak için elimizden geleni yaparız. Kaba kuvvete maruz kalırlarsa güvenlik görevlimizi çağırırlar. Bana yazılı şikâyetle bulunurlar. Ve bu çatının altındayken, herhangi bir üyemizin bu kadınlara kötü davrandığını görürsem, onun üyeliğini iptal ederim.”

Pippa bir an duraksadı, onun dediklerini düşündü. Sonunda, “Benim bahçıvanlık tutkum vardır,” dedi.

Cross fahişelerle bitkilerin ne ilgisi olduğunu bilmiyordu ama araya girmemesi gerektiğinden de emindi.

Pippa, sanki çok mantıklı şeyler söylüyormuş gibi aceleyle, açık sözlülükle devam etti. “Geçenlerde çok dikkat çekici bir keşifte bulundum,” dedi. Cross bütün dikkatini, onun nefes bile almadan konuşmasına vermişti. Dudaklarının hafifçe, belli belirsiz bir gülüşle kıvrılışına. Pippa kendisiyle gurur duyuyordu ve Cross, o daha ne keşfettiğini bile açıklamadan, onunla gurur duyduğunu fark etti. Tuhaf. “Bir gül ağacının bir parçasını alıp diğerine tutturmak mümkün. Ve süreç gerektiği gibi tamamlandığında... Mesela kırmızı güle beyaz gül tutturunca... Bambaşka bir gül çıkıyor ortaya...” Pippa bir an sustu. Sözlerinin geri kalanı, sanki Pippa bunları söylemekten korkarmış gibi pat diye dökülüyordu. “Pembe bir gül.”

Cross bahçe işlerinden pek anlamıyordu ama bunun çığır açacak bir buluş olduğunu tahmin edecek kadar bilimsel çalışmalara yakındı. “Sen nasıl...”

Pippa elini kaldırarak onu susturdu. “Sana memnuniyetle gösterebilirim. Çok heyecanlı. Ama mesele bu değil.”

Cross onun sadede gelmesini bekledi.

Geldi de. “Bu süreç o güllerin tercihi değil. Kırmızı ya da beyaz olmaktan çıkıyorlar. Pembe oluyorlar. Ve sebebini biliyorsun.”

Pippa’nın, *Düşkün Melek*’in kadınlarını gül deneyiyle karşılaştırması mantıklı gelmişti bir şekilde. Her nasılsa bu kadının tuhaf, muhteşem beyni; onun tamamen anlayabileceği bir şekilde çalışıyordu.

Cross bu garip, dikkat çekici durumu düşünürken Pippa, “Biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Bu kolay bir soru değildi. Cevabı da kolay verilmiyordu. “Her zaman onların seçimi olmaz, elbette. Çoğu zaman kızlar bu işin içine düşerler. Ama burada onlara iyi davranılır. İyi yemekler yerler. İyi para alırlar. Çalışmaya son vermek istedikleri anda onlara başka yerler buluruz.

Pippa’nın kaşları kalktı. “Nasıl yerler?”

Cross gülümsedi. “Biz çok güçlü insanlarız, Pippa. Üyelerimizin hizmetçiye ihtiyaçları oluyor, tedarikçilerimizin tezgâhtara ihtiyaçları oluyor. Bunlar olmazsa da Londra’dan uzakta kızların yeni bir sayfa açabilecekleri güvenli yerler daima var.” Uzun bir sessizlikten sonra Cross devam etti. “Bir kızı bu hayatı yaşamaya asla zorlamam.”

“Ama bazılarının kendi seçimleri, öyle mi?”

Bazıları için anlaşılması zor bir gerçektir bu.

Pippa başını salladı. “Bayan Tasser gibi.”

“Sally gibi.”

“Onun deneyimlerini öğrenmem için bir sebep daha.” Pippa gözlüğünü burnuna doğru itti. “Eğer bu işi yapmayı seçiyorsa belli bir dereceye kadar hoşlanıyor demektir. Ve başkası da yok. Castleton yardım edecek gibi görünmüyor.”

Olması gerektiği gibi.

Hayır. Olması gerektiği gibi değil. Elbette Castleton yardım etmeyi teklif etmeliydi. Bundan daha fazlasını yapması gerekirdi.

Cross bu düşünceyle cinayet işleyecekmiş gibi hissetti.

Pippa dudaklarını büzdü. “Sence ona sormam gerekir miydi? Belki de bu işler böyle yürüyordur.”

Hayır! “Evet.”

Pippa kızardı, Cross’un kanma girdi. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Ama bana sorabiliyorsun.”

Pippa gözlerini kırıştırdı. “Sen başkasın. İnsanın evlenmek isteyeceği türden biri değilsin. Araştırmamı seninle açık açık tartışmak daha kolay.” Gülümsedi. “Ne de olsa bir bilim insanısın.”

İşte buyurun, yine. Cross’un onu güvende tutacağı kesinlik. Daima kontrollü olacağı.

Ona söylemen gerek.

Sally’nin alaycı ve dürüst sözleri kulaklarında çınladı.

Ona söylemesi gerekiyordu. Ama karşısında duran ve bekâret bozulma dersleri almak için yalvaran genç, güzel bir kadına sayılacak şey değildi bu.

En azından, böyle bir durumdaki sıradan genç bir kadına. Ama Philippa Marbury sıradan bir kadın değildi. Ona gerçeği söylerse kendinden uzaklaştırabilirdi ve bu da çok iyi olacaktı. Herkes için.

Özellikle de Cross açısından.

Pippa başını iki yana salladı. "Castleton kabul etmeyecektir. Görmüyor musun? Kimse yok. Bayan Tasser'dan başka."

Elbette çok yanıliyordu.

"Ben varım," dedi. Bu sözlerin ağzından çıkacağı hiç aklına gelmezdi. Pippa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, Cross'un gözlerine baktı. Bu sözleri duyduğunda, ne anlama geldiğini idrak ettiğinde kalbi hızla atmaya başladı. "Sen," dedi.

Cross gülümsedi. "Şimdi de sen benim sözlerimi tekrar ediyorsun."

Pippa onun gülüşüne karşılık verdi, Cross bu ifadeyi ta derinlerinde hissetti. "Evet."

Belki de bunu yapmalıydı.

Tanrı biliyor ya, bunu ona borçluydu. Knight'm, Sally'nin ve Temple'ın ve kumarhaneye geldiğinde kim bilir daha kimlerle tanışmışsa onların da pençelerine düşmesine göz yumduğu için. Pippa'yı güvende tutmayı, Bourne'a borçluydu.

Bahaneler...

Cross bu düşüncelerle duraksadı. Bunlar bahane olabilirdi. Belki de ona yakın olabilmek için bir sebep arıyordu. Onunla konuşmak istiyordu. Bulduğu her fırsatta onu yörüngesinden saptıran bu tuhaf, zeki kadınla.

Bu bir işkence olacaktı, evet.

Ama Tanrı biliyor, o bu işkenceyi hak ediyordu.

Harekete geçmeliydi. Ondan uzaklaşmak için.

Kumar masalarından birine geçti, bir çift zar alıp elinde tarttı. Pippa hiç acele etmeden peşinden gitti, temiz çamaşır kokusuyla dolu yumuşak bir bulutun içinde yanından geçti. Bu karanlıkta bile nasıl oluyor da güneş ve temiz hava kokabiliyordu? Günahlarla ve kötülükle böyle sarılı olduğu halde?

Buradan gitmesi gerekiyordu. Cross'un dayanamayacağı kadar baştan çıkarıcıydı.

Onun düşüncelerinden habersiz olan Pippa, taze yüzünü ona çevirdi. “Bazı sorularım var. Örneğin Bayan Hebert, Castleton’da beni baştan çıkarma isteği uyandıracığına yemin ettiği gecelikler dikmeye söz verdi. Gecelikler işe yarar mı?”

Bu sözler bir saldırı gibiydi. Sarı saçlı, esnek vücutlu Pippa’yı erkeklerin başını döndürecek ipek ve dantel bir geceliğin içinde düşünmek onu tüketiyordu. İnsanı mahvedecek kadar çok olan, her biri güzelce fıyonk yapılmış; çözüldüğünde yumuşak, sıcak teni cömert, karşı konulmaz bir hediye gibi ortaya çıkaran kurdeleler.

Kurdelelerle paketlenmeye degecek bir hediye.

“Yeterli olacağını sanmıyorum,” dedi Pippa, dikkati dağılmıştı.

Oysa Cross, bunun fazla bile geleceğini düşünüyordu.

“Ya Bayan Tasser’ın tahrik emesi? Bana onu öğretir misin? İşe yarayacak sanırım. Baştan çıkarıcı görünüyor.”

Cross ona bakmadı. Bakamıyordu. Ama kendini tutamadı ve, “Tahrik etmene gerek yok,” dedi.

Pippa duraladı. “Yok mu?”

“Yok. Sen başka bir açıdan baştan çıkarıcısın.”

“Öyle mi?”

Ona söylemelisin.

Bir başkasını baştan çıkarmadan önce.

Ama söyleyemedi.

Gözlerine baktı. “Evet.”

Pippa’nın gözleri, o sinir bozucu gözlüklerin ardından fal taşı gibi açılmıştı. “Evet mi?”

Cross gülümsedi. “Yine sözlerimi tekrar ediyorsun.”

Pippa bir an sustu. “Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır.” Onun başkasını bulması düşüncesi çok rahatsız ediciydi.

Cross onunla olamıyorken... Masumiyetini tuzla buz edecek ve bekâretini tam anlamıyla bozacak olan hazzı ona tattıramıyorken... İsteddiği her şeyi ona vermek isterdi.

Ve daha fazlasını.

Böylece karar verildi. "Hayır. Sözümünden dönmeyeceğim."

Pippa nefesini bıraktı. Cross içine işleyen bu ses karşısında, sessiz salonda küçük bir nefes vermekten daha baştan çıkarıcı ne olabilir, merak etti.

"Bunu bilmem gerekirdi. Beyefendiler sözlerinden dönmeyiz."

"Böyle bir durumda, hainler de dönmez."

"Anlamıyorum."

"Beyefendilik kuralları, kötü bir bahiste bile sözlerinden dönmeyecekleri kadar onurludur," diye açıkladı. Pippa'nın kaşlarının çatılmasına kapılacakken buna karşı koydu. "Hainlerin kuralları ise sadece kazanacakları bahislere girmeyi gerektirir."

"Yani..." Pippa duraksadı. "Sen hangisisin?"

Cross kendi arzularına teslim olmadan da ona istediği bilgileri verebilirdi. Sözünden dönmeden. Kontrolünü kaybetmeden.

Bir adım ilerledi, ona yaklaştı. "Sence hangisiyim?"

Pippa bir adım geri çekildi. "Beyefendisin."

Ona dokunmadan.

Çünkü hiç şüphe yoktu ki dinî sebeplerle altı yıl devam ettiği cinsel oruçtan sonra Philippa Marbury'ye dokunursa buna dayanamazdı.

Hain!

"Yarın. Saat dokuzda."

SEKİZ

Astronomi asla uzmanlık alanım olmamıştır ama bugün kendimi evren konusunu incelerken buluyorum. Güneş milyonlarca yıldızdan biriye Galileo'nun haksız olduğunu kim iddia edebilir? Başka bir galaksinin en ucunda başka bir dünya olmadığını? Ve düğününe on gün kalmış olan başka bir Philippa Marbury'nin yeni bilgiler edinmeyi beklemediğini?

Alakasız konular bunlar elbette. Evrenin uzak bir köşesinde bu dünyanın tıpatıp bir kopyası varsa bile on gün sonra evleneceğim.

Diğer Pippa da öyle.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
26 Mart 1831, düğününden on gün önce***

Ertesi akşam Pippa, Dolby House'un vişne bahçesinin hemen kıyısındaki küçük banka oturmuş; pelerinine sımsıkı sarınmıştı. Trotula ayaklarının dibinde, yıldızları seyrediyordu.

Ya da en azından seyreder gibi yapıyordu.

Bir saatten fazladır dışarıdaydı. Hastalık numarası yapmaktan sonunda vazgeçmiş, akşam yemeği resmen servis edilince evden kaçır gibi çıkmış, bu soğuk mart gecesinde

bile içerde olmaktansa dışarıda oturmayı tercih etmişti.

Çok heyecanlıydı.

Bu akşam baştan çıkarmayla ilgili şeyler öğrenecekti.

Cross'tan.

Derin derin nefes alıp verdi. Soğuğun, kafasından hızla geçen düşünceleri sakinleştireceğini umuyordu. Ama öyle olmadı. Düşünceleri; Cross'un kumarhanede ona öfkeyle bakarkenki halinin, karanlıkta ona gülümseyişinin, ofisinde üstüne üstüne gelişinin hayaliyle bulanmıştı.

Mesele Cross değildi elbette. Onun vermeyi kabul ettiği dersleri bir başkası da verse aynı şeyleri hissedecekti.

Yalancı!

Sesli sesli, uzun uzun iç geçirdi.

Nefes almak işe yaramıyordu.

Omzunun üstünden, Dolby House'un yemek salonundan süzülen zayıf ışığa baktı. Yemekte anne babası ve sofrada *düğünün* ayrıntılarını konuşacak olan Olivia yüzünden çıldırmaktansa Cross'la buluşma saatine kadar bu soğukta oturmayı tercih ederdi.

Dün öğleden sonra Olivia'nın gelinliğinin içinde ısıt ısıt parladığını; evlilik öncesi mutluluğun heyecanı ile onun yüzüne al bastığını; Pipa'nın aynadaki görüntüsünün ise ondan daha genç, ışıklar saçan kardeşinin yanında küçücük, soluk kaldığını hatırladı.

Düğün çok dikkat çekecekti. Yıllarca unutulmayacaktı. Ya da en azından dedikoduları.

Tam da Needham ve Dolby Markizi'nin hayal ettiği gibi... İhtişamı gözler önüne seren ve Marbury kızlarına yakışır şartları sağlamak için düzenlenmiş çok büyük, resmî bir tören. Böylece ailenin önceki iki düğünü hafızalardan silinecekti. Victoria ve Valerie'nin sönük geçen çifte düğünü, Penelope'nin nişanı bozulduğu için çıkan rezalet sonucunda alelacele yapılmıştı. Bir de yakın geçmişte Penelope'nin, Bourne on yılına gittiği yerden döndükten bir gün sonra Needham yurtluğunun yakınındaki köy kilisesinde özel izinle yapılan düğünü vardı.

Bourne'un onca zaman nerede olduğunu herkes biliyordu. *Düşkün Melek'e* gitmişti.

Cross'la beraber.

Yanında olmadığı zaman bile onu huzursuz etmeye başlayan, büyüleyici, sinir bozucu Cross. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı, gönülsüzce ona yardım etmeye razı olan uzun boylu, kızıl saçlı adamla zihinsel ve fiziksel anlamda yakınlaştığında ortaya çıkan değişimleri değerlendirdi.

Kalbi çarpıyordu, nefesi hızlanmıştı. Kasları gerilmiş, sinir uçları dikilmişti.

Sıcak bastı... Yoksa üşüyor muydu?

Herhâlükârda bunlar yükselen farkındalığının işaretleriydi. Heyecan belirtileri. Ya da asabiyet. Ya da korku.

Abartmaya başlamıştı. Bu adamdan korkması için bir sebep yoktu, o bir bilim insanıydı. Daima kontrollüydü.

Tam bir araştırma partneri.

Daha fazlası değil.

Söz konusu araştırmanın sıra dışı olmasının bir önemi yoktu. Araştırmaydı işte.

Yine derin bir nefes aldı ve el çantasından saatini çıkarıp oturma odasının pencerelerinden süzülen zayıf ışığın altında saate baktı.

"Dokuz olmuş." Bu sözler ağzından yavaşça çıktı, karanlığa yükseldi. Trotula yaklaşmakta olan kişiyi selamlamak için zıplamaya başlayınca Pippa'ya, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atışını irdeleme fırsatı verdi. Sonradan şaşırmadığına ama nefesinin kesildiği gerçeğine hayret edecekti. Farklı bir şey. Daha başka bir şey.

Ancak o anda düşünebildiği tek bir şey vardı.

Gelmişti.

Gülümsedi, köpeğini sevmek için yere çömelişini seyretti. "Çok dakiksin."

Cross köpeği sevdikten sonra ayağa kalkıp -rahatsızlık verici şekilde, temas etmekten kaçınılmayacak kadar yakın-onun yanına oturdu. Pippa göz ucuyla bacaklarının ne kadar uzun olduğuna baktı. Kendi bacakları onunkinin yarısı ka-

dardı, yünlü pantolonu sert kaslarını ve kemiklerini sarıyordu. Pippa onun bacaklarını düşünmemeliydi.

Uyluk kemiği.

“Yine de beklemişsin beni.”

Pippa dönüp ona bakınca gökyüzünü seyrettiğini gördü. Yüzü karanlıkta gölgelenmiş, akşamdan beri orada oturuyorlarmış gibi, bütün geceyi orada oturarak geçirecekmiş gibi arkasına yaslanmıştı. Pippa onun baktığı yere baktı. “Bir saatten fazladır buradayım.”

“Bu soğukta mı?”

“Yıldızları seyretmenin tam zamanı, sence de öyle değil mi? Soğuk havalarda gökyüzü hep daha açık olur.”

“Bunun bir sebebi var.”

Pippa ona döndü. “Öyle mi?”

Cross ona bakmıyordu. “Kışın gökyüzünde daha az yıldız olur. Parmağın nasıl oldu?”

“Sapasağlam. Hem matematikçi hem de astronomsun, öyle mi?”

Cross onun yüzüne bakmak için başını çevirince yüzü arkadaki evden gelen zayıf ışıkla gölgelendi. “Sen de hem anatomi uzmanı hem de bahçıvansın.”

Pippa gülümsedi. “İkimiz de şaşırtıcı insanlarız, değil mi?”

Cross’un dudakları seğirdi. “Öyleyiz.”

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Cross gökyüzüne dönüp dikkatini yeniden yıldızlara verdi. “Neye bakıyorsun?”

Pippa parlak bir yıldızı gösterdi. “Kutup Yıldızı’na.”

Cross başını iki yana sallayıp göğün öbür tarafı işaret etti.

“Kutup Yıldızı bu. Sen Vega’ya bakıyorsun.”

Pippa güldü. “Hay Allah, ben de neden bu kadar sönük diyordum.”

Cross arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. “Gökyüzünün en parlak beşinci yıldızı.”

Pippa yine güldü. “Benim de beş kardeşten biri olduğumu unutuyorsun. Benim dünyamda en parlak beşinci yıldız sonuncusudur.” Göğe baktı. “Söz konusu yıldızdan özür dileyerek elbette.”

“Sık sık sonuncu mu gelirsin?”

Pippa omuz silkti. “Bazen. Hoş bir sıralama değildir.”

“Seni temin ederim, Pippa. Nadiren sonuncu gelirsin.”

Pippa hiç kıınıldamadan başını ondan tarafa çevirdi. Yüz hatları karanlıkta sert ve acımasız görünüyor, Pippa’nın hiç alışık olmadığı bir ürperti salıyordu içine. “Söylediklerine dikkat et. “Penny’ye onu yetersiz bulduğunu söylemek zorunda kalacağım.”

Cross şaşkınlıkla ona baktı. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Kardeşlerim arasında sadece onunla tanışıyorsun. Ben sonuncu değilsem, demek ki sana göre geride kalan o.”

Cross çarpık çarpık gülümsedi. “O halde bu sohbetimizden kimseye bahsetmeyelim.”

“Buna katılıyorum.” Pippa dikkatini yeniden gökyüzüne verdi. “Bu muhteşem, en iyi beşinci yıldızı anlatsana.”

O konuşurken Pippa derinden gelen sesindeki gülüşü duyabiliyordu. Ona bakmamak için kendini zor tuttu. “Vega, Lir Takımyıldızı’na aittir. Batlamyus bu yıldızın, Orpheus’un lir çalgısına benzediğine inandığı için bu adı koymuştur.”

Pippa onunla alay etmekten kendini alamadı. “Klasiklerde de bir uzmansın, anladığım kadarıyla?”

Cross, “Sen değil misin?” diye cevabı yapıştırarak onu güldürdü ve devam etti. “Orpheus en sevdiklerimdendir.”

Pippa ona baktı. “Neden?”

Cross gözlerini göğse dikmişti. “Korkunç bir hata yaptı ve bunu çok pahalıya ödedi.”

Bu sözlerle ortam birden ciddileşmişti. “Eurydice,” diye fısıldadı Pippa. Orpheus ile her şeyden çok sevdiği ve Yeraltı Dünyası’nda kaybettiği karısının öyküsünü biliyordu.

Cross uzun süre sessiz kalınca Pippa onun hiç konuşmayacağı sandı. Konuşmaya başladığında ise sözleri tekdüze ve duygusuzdu. “Karısını bırakması, yeniden onunla birlikte yaşamaya geri dönmesi için Hades’i ikna etti. Tek yapması gereken, onu cehennemden çıkarana kadar yüzüne bakmamaktı.”

“Ama yapamadı,” dedi Pippa, düşünceler hızla akmaya başladı.

“Açgözlülük etti ve arkasına baktı. Ve aşkını sonsuza dek kaybetti.” Cross bir an duraladı. Sonra, “Korkunç bir hata,” diye tekrar etti.

Sesinin tonunda, Pippa’nın başka bir erkekte fark etmediği bir şey vardı. Kayıp. Yas. Daha önce bu bahçede duyduğu fısıltıları hatırladı.

Onunla evlenmemelisin.

Başka şansım yoktu. Bana başka seçenek bırakmadın.

Buna bir son vermeliydim.

Bahçedeki o kadın... O, Cross’un Eurydice’iydi.

Bu düşünceyle Pippa’nın göğsüne bir sıkıntı çörekledi. Kendini tutamayıp elini onun koluna koydu. Cross bu dokuşla irkildi, sanki teni yanmış gibi kolunu çekti.

Uzunca bir zaman konuşmadan oturdular. Sonunda Pippa dayanamadı. “Bir hata yapmışsın,” dedi.

Cross ona göz atıp ayağa kalktı. “Gitme zamanı. Ders bekliyor.”

Ama Pippa artık gitmek istemiyordu. Kalmak istiyordu. “Aşkını kaybettin.” Cross ona bakmadı ama o anda Dolby House’un bahçesine bir öküz sürüsü bile dalsa Pippa ondan gözlerini alamazdı. “Bahçedeki kadın, Lavinia,” dedi. Dili tutamadığı için kendine kızıyordu. *Sorma Pippa. Sorma.* “Onu seviyor musun?”

Bu sözcük diline tuhaf gelmişti.

Bir sevgilisi olduğuna şaşırmaması gerekirdi, sonuçta bir erkek ve bir âşık olarak Cross’un sahip olduğu şöhrete sahip olan pek az erkek vardı Londra’da. Ama Pippa, onun aşk gibi ciddi duygulara kapılacak türde birine benzemediğini itiraf etmeliydi. Ne de olsa o bir bilim insanıydı. Tıpkı Pippa gibi. Kendi zihninde aşka yer olmasını o da beklemiyordu.

Ancak yine de, bu tuhaf anda, Cross’un cevabını duymayı çok istiyordu. Cevabının hayır olmasını ümit ettiğini fark etti.

Yüreğinin derinliklerinde karşılıksız bir aşkın gizlenmemiş olmasını umuyordu.

Ya da karşılıklı bir aşkın.

Pippa düşündüğü şeylere şaşırdı.

Evet.

İşte bunu hiç beklemiyordu.

Cross bu soru karşısında hafifçe güldü, yüzünü karanlığa çevirdi. Ama konuşmadı. “Merak tehlikeli bir şeydir, Leydi Philippa.”

Pippa ona bakmak için ayağa kalktı; kendisinden ne kadar uzun olduğunu, *onu* şiddetle fark etti. “Kendimi alamadığımı anladım.”

“Bunu fark ettim.”

“Sormamın sebebi, senin birini seviyor olma fikrinin beni çok şaşırtmış olmasıdır.” *Sus, Pippa. Zeki genç kızların gideceği yol bu değildir.* Pippa konuyu saptırdı. “Yani seni değil, herhangi birini kastediyorum. Birini sevmeyi.”

“Aşka karşı mısın?”

“İnançsızlık derecesinde karşı değilim ama gözümle görmediğim şeylere inanmamak gibi bir prensibim vardır.”

Pippa onu şaşırtmıştı. “Sen sıradan bir kadın değilsin.”

“Bunun doğruluğunu ortaya koymuştuk. Hatırlarsan, burada bulunma sebebin de bu.”

“Öyle.” Cross kollarını göğsünde kavuşturdu ve devam etti. “Demek, sevmeyi beklemediğin kocanı baştan çıkarmak istiyorsun.”

“Aynen öyle.” Cross cevap vermeyince Pippa devam etti. “Bir faydası olacaksa, o da beni sevmeyi beklemiyor zaten.”

“Kusursuz bir İngiliz evliliği.”

Pippa onun bu sözlerini düşündü. “Sanırım öyle, değil mi? Yakından gördüğüm diğer evlilikler gibi.”

Cross’un kaşları kalktı. “Bourne’un ablanı derinden sevdiği konusunda şüphen mi var?”

“Hayır. Ama sadece tek bir örnek.” Pippa duraladı, düşündü. “Belki Olivia ile Tottenham da. Ama diğer kardeşlerim benimle aynı sebepler yüzünden evlendiler.”

“Neymiş o sebep?”

Pippa omuz silkti. “Bizden bu bekleniyor.” Cross’un gözlerine baktı, karanlık yüzünden ne düşündüğünü göremedi.

“Bir aristokrat olmadığın için bu sana saçma geliyor sanırım.”

Cross hafifçe güldü. “Bunun aristokrat olmakla ne ilgisi var?”

Pippa gözlüğünü burnuna doğru itti. “Bilmiyor olabilirsin ama aristokratların uymaları gereken pek çok kural vardır. Evlilikler servet, makam, mülk ve pozisyon için yapılır. Canımızın istediğiyle evlenemeyiz. Şey, en azından hanımlar.” Pippa bir an düşündü. “Beyler rezaletleri savuşturabilir ama pek çoğu ters döner ve istemedikleri evliliklere sürüklenirler. Neden, biliyor musun?”

“Tahmin edemeyeceğim.”

“Erkeklerin ne kadar büyük bir güce sahip oldukları ve bu gücü ne kadar kötü kullandıkları çok şaşırtıcı değil mi? Ne dersin?”

“O güç sende olsaydı?”

“Ama yok.”

“Olsaydı?”

Cross oldukça ilgili görüldüğü için, “Üniversiteye giderdim,” dedi Pippa. “Kraliyet Bahçecilik Topluluğu’na katıldım. Ya da Kraliyet Astronomi Topluluğu’na. O zaman Kutup Yıldızı ile Vega’yı ayırt edebilirdim.”

Cross güldü.

Pippa onunla rahatça konuşabilmenin keyfiyle devam etti. “Hoşlandığım biriyle evlenirdim.” Bir an sustu, ağzından çıkan sözlerin uyandırdığı imadan anında pişman olmuştu. “Demek istediğim, Castleton’dan hoşlanmıyor değilim, o iyi bir adam. Çok nazik. Ben sadece...” Pippa vefasızlık etmiş gibi hissetti, sözü yarım kaldı.

“Anlıyorum.”

Bir an Pippa onun anlayabileceğini düşündü.

“Ama her şey çok aptalca, değil mi? Tuhaf bir genç kadının gevezelikleri işte. Ben belli kuralların içine doğdum, bu kurallara uymak zorundayım. Bu yüzden hayatın sosyetenin dışında yaşayanlar için daha kolay olduğunu düşünüyorum.”

“İşte yine her şeyi siyah ve beyaz olarak görüyorsun.”

“Senin için kolay değil mi yani?”

“Hepimizin aşması gereken engeller var.”

Bu sözlerde bir ima vardı, Pippa’yı tedirgin eden beklenmedik bir keder. “Tecrübelerine dayanarak konuşuyorsun sanırım.”

“Evet.”

Pippa’nın aklından olasılıklar geçiyordu. Bir defasında evlenmeyi hiç düşünmediğini söylemişti. Evlilik ona göre değilmiş. Belki de vaktiyle düşünmüştü. Evlenmek istemiş miydi? Adı, şöhreti ve yaptığı iş yüzünden geri mi çevrilmişti? Unvanı olsun olmasın, etkileyici bir adamdı; zekiydi, varlıklıydı, güçlüydü ve bütün faktörler göz önüne alındığında yakışıklı da sayılırdı.

Hangi kadın onu reddedebilirdi?

Bahçedeki o gizemli kadın.

“Neyse, herhâlükârda asil olmadığın için memnunum.”

“Olsaydım?”

Tanıştıklarımдан çok farklı olurdun. Pippa gülümsedi. “O zaman senden araştırma partnerim olmanı isteyemezdim. Bu arada sorularımı bir liste yaptım.”

“Daha azını beklemiyordum. Ama asillerden olsaydım sence de daha kolay olmaz mıydı? Kumarhanelerde dolaşmana gerek kalmazdı.”

Pippa gülümsedi. “Kumarhanelerde dolaşmayı tercih ederim.”

“Belki.” Cross yaklaşıp evden gelen ışığın önüne geçti. “Belki de araştırmanı bitirdikten sonra çekip gidebileceğin, hiçbir şey olmamış gibi her şeyi unutarak hayatına devam edebileceğin içindir.”

“Asla unutmam,” dedi Pippa. Gerçeği olduğu gibi hemen-
cecik söyleyivermişti. Yanakları kızardı, karanlık yüzünden Cross bunu göremediği için şükreliyordu.

Ama bunu unutamazdı. Aslında Leydi Castleton olduktan sonra ona arkadaşlık edecek çiçekleri ve köpeklerinden başka bir şey olmayan evinde gevezelik ederken bu geceyi sık sık hatırlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Onu hiç unutamayacağı gibi.

Uzunca bir süre konuşmadılar, Pippa gereğinden fazla konuştuğundan endişe etmeye başlamıştı. Sonunda Cross, "Sana bir şey getirdim," dedi. Kâğıda sarılmış bir paket uzattı.

Pippa'nın nefesi hızlandı. Küçük bir kutuya verilmiş tuhaf bir tepkiydi elbette. Paketi aldı ve köpeğin meraklı, ıslak burnundan uzaklaştırıp çabucak açtı. Kutudan bir göz maskesi çıktı. Pippa kalbi çarparak siyah, ipek maskenin geniş şeridini kaldırdı.

Başım kaldırıp Cross'a baktı ama karanlıkta gözlerini göremedi. "Teşekkür ederim."

Cross başını salladı. "İhtiyacın olacak." Sonra ona arkasını dönüp hızla bahçeyi geçti.

Trotula peşinden gitti.

Pippa arkada kalmak istemiyordu. Adama ve köpeğe yetişmek için acele etti.

"Halka açık bir yere mi gideceğiz?"

"Sayılır."

"Sandım ki..." Pippa tereddüt etti. "Yani, biz baş başayken eğitim vereceksin sanmıştım." Çantasını kaldırdı. "*Herkesin içinde* detaylı sorular soramam."

Cross arkasına döndü, Pippa neredeyse onun üstüne düşüyordu. "Bu gece detaylı sorular sormayacaksın. Sadece baştan çıkarma hakkında olacak bu gece."

Bu sözcük Pippa'nın içine akmıştı, lisanın karanlıkta daha güçlü bir etki bırakmasının mümkün olup olmadığını düşündü. Aptalca bir soruydu elbette. Anlaşılan o ki bir duygu yok olunca diğeri yükseliyordu. Onu göremedi ama artan bir şiddetle duydu.

Bunun sözcüğün kendisiyle bir ilgisi yoktu.

Baştan çıkarma.

Cross yürümeye devam etti. "Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını anlamak için önce kendini baştan çıkarmayı öğrenmelisin."

Pippa ona yetişmeye çalışırken, "Baştan çıkarmanın ne olduğunu biliyorum," dedi.

Cross'un bakışları ona kaydı.

"Biliyorum!"

"Seni ne baştan çıkarır?" Siyah bir arabanın yanma gelmişlerdi. Cross arabanın kapısını açıp adım tahtasını indirdi. Spaniel cinsi köpek neşeyle arabaya atlayınca ikisini de şaşkınlıkla güldürdü.

Pippa parmağını şaklattı. "Trotula, dışarı."

Köpek iç geçirerek onun dediğini yaptı.

Pippa evi işaret etti. "Eve git."

Köpek oturdu.

Pippa yine işaret etti. "Eve."

Köpek kımıldamayı reddediyordu.

Cross sırttı. "Söz dinlemez bir köpekmiş."

"Genellikle böyle değildir."

"Belki benim yüzümdendir."

Pippa ona baktı. "Belki."

"Şaşırmamak lazım. Ben etrafında olunca sen de söz dinlemiyorsunuz."

Pippa şaşırmış numarası yaptı. "Bayım, beni bir köpeklerle bir mi tutuyorsunuz?"

Cross gülümsedi, parlayan gözleri ve bembeyaz dişleri Pippa'nın midesine yerleşen tuhaf bir çırpınış hissine sebep oldu. "Belki." Cross devam etti. "Evet, işimize bakalım. Seni ne baştan çıkarır, Pippa?"

"Ben..." Pippa tereddüt etti. "Ben kremalı pastayı çok severim."

Cross gülmeye başladı. Kahkahası Pippa'nın umduğundan daha gür ve yüksekti.

"Doğru."

"Şüphesiz doğrudur. Ama istediğin zaman kremalı pasta yiyebilirsiniz." Cross geri çekildi ve arabaya binmesi için eliyle onu davet etti.

Pippa bu sessiz komutu görmezden geldi, durumu açıklığa kavuşturmak istiyordu.

"Hiç de değil. Aşçı pişirmemişse yiyemem."

Cross'un dudaklarında bir gülüş belirdi. "Her daim ger-

çekçi Pippa. İstersen, bulabilirsin. Demek istediğim bu. Londra'nın herhangi bir yerinde birileri sana acıyıp kremalı pasta ihtiyacını giderecektir.”

Pippa kaşlarını çattı. “Bu yüzden kremalı pastayla baştan çıkmıyorum, öyle mi?”

“Öyle. Sen onu arzuluyorsun. Aynı şey değil. Arzu basittir. Kremalı pasta istemen ve o pastanın pişirilmesi kadar basit.” Elini arabaya doğru savurarak onu içeri davet etti ama binmesi için yardım etmedi. “İçeri buyur.”

Pippa adım tahtasına çıkarken arkasına döndü. Yüksekte olduğu için göz göze gelmişlerdi. “Anlamadım. Baştan çıkarma nedir o halde?”

“Baştan çıkarma...” Cross duraksadı. Pippa kendini öne doğru eğilmiş; bu ilginç, rahatsızlık verici dersi dinlerken buldu.

“Baştan çıkarma seni heyecanlandırır. Seni hiç aklına gelmeyen bir şeye dönüştürür, sevdiğin her şeyden vazgeçmeye zorlar, kısacık bir an uğruna ruhunu satmaya çağırır.”

Karamsar, karanlık ve tamamıyla gerçektir bu sözler. Sessizliğin ortasında, inkâr edilmez bir davet olarak uzunca bir süre asılı kaldılar. Cross ona yaklaşmıştı, soğuk havaya rağmen sıcaklığı Pippa'yı sarıyordu. “Seni acıtır,” dedi Cross. Pippa onun dudaklarının kımlıdayışına baktı. “Bütün sözleri verir, bütün yeminleri edersin. Lekesiz... tek bir... haz uğruna.”

Aman Tanrım.

Pippa iç geçirdi; sinir uçları uğulduyor, düşünceleri karışıyordu. Gözlerini kapattı, yutkundu, geri çekilerek kendini ondan ve *baştan çıkarışından* kurtarmaya çalıştı.

Neden bu kadar sakın, soğukkanlı ve kontrollüydü?

Neden o da benzer hislerle delik deşik olmuyordu?

Ne sinir bozucu biriydi.

İç geçirdi. “Muhteşem bir pasta olmalı bu.”

Bu aptalca sözlerin, geri almak istediği sözlerin ardından bir vurma sesi geldi. *Ne kadar gülünç.* Cross gülmeye başladı, beyaz dişleri karanlıkta parladı. “Gerçekten de öyle.” Sesi daha boğuk, daha çatallıydı.

Pippa onun bu ses tonuna hayret etmeden önce Cross devam etti. "Trotula, eve git."

Köpek dönüp evin yolunu tuttu, Cross dikkatini Pipa'ya verdi. "Bin."

Pippa bindi. Sorgulamadan.

Düşkün Melek'in arka sokağı karanlıkta farklı görünüyordu. Daha tekinsiz. Cross'un hafif bir el hareketiyle arabayı yavaşlatırken, "Maskeyi takma zamanı," demesi, arabanın kapısını açıp adım tahtası ya da uşağın yardımı olmadan aşağıya inmesi de bir işe yaramamıştı.

Pippa onun dediğini yapmakta hiç tereddüt etmedi, kumaşın kayışını çıkarıp yüzüne doğru kaldırdı. Çok heyecanlanmıştı, daha önce kimliğini gizlemek için maske takmamıştı.

Maske hem heyecan hem de bilgi edinmeyi vaat ediyordu.

İlk kez tebdili kıyafetle bir işe kalkışıyordu. Marbury'lerin en tuhaf kızı olmaktan öteye geçtiği ilk andı bu.

Maskeyi takınca kendini tuhaf değil, gizemli hissetti. Sadece bilimsel değil, aynı zamanda da utanılacak.

Ama şu anda maskesini takmaya çalışırken her şeyin hayal ettiği gibi olmadığını fark etti ve maskeler gözlükle takılmak için uygun değildi.

İlk denemesinde kurdeleyi çok gevşek bağladı ama maske kaydı ve gözlüğünün camlarına düşüp görüşünü engelledi. Hızlı hareket ederse burnundan yere düşecekti.

İkinci denemesinde kurdeleyi daha sıkı bağladı, düğüm atarken saçlarını da sıkıştırınca suratını ekşitti. Sonuç daha iyi olmamıştı, maske şimdi de gözlüğüne baskı yapıyordu. Gözlüğün altın rengi kenarları yamulmuş, burnuna ve kulak arkalarına batıyordu.

Devam etmeyi aklına koyduğundan arabadan inmek için kenara kaydı. Cross onu bekliyordu. Bu akşamı mahvedecek bir görme bozukluğuna izin veremezdi. Maske gözlüğünün üstüne tehlikeli bir şekilde oturmuştu, bir şey görmeden arabadan dışarı bir adım attı. Etrafını görebildiğinden değil,

tamamen şans eseri basamağı denk getirmişti ama ikinci basamakta bu kadar şanslı olamadı.

Pippa'nın ayağı takıldı ve çılgılık atarak dengesini bulmak için kollarını iki yana açtı. Cross'a doğru savrularak düştü, Cross onu tutup göğsüne bastırdı.

Sıcak, sağlam göğsüne.

Uzun, güçlü kollarıyla.

Cross derin bir nefes alıp onu sımsıkı tuttu. Bir an, -hatta bir an bile değil, ancak göz açıp kapayana kadar- Pippa ile vücutları birbirine değdi. Pippa doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. Aslında tam olarak *doğrudan* değil, zira lanetli maske yine kaymıştı ve Pippa yarım görüyordu.

Cross'un ona güldüğünü fark etti. İşte yine aynı şey olmuştu. Cross'un onu bırakmasından önceki kısacık bir anda utançtan yüzünü al basmıştı.

Ayağı yere basınca Cross'un çaresizlikle tutunduğu ceketini bırakıp maskeyi düzeltmeye çalıştı ama hem maskeyi hem de suratından fırlayan gözlüğünü yamultmayı başarmıştı.

Cross gözlüğü havada yakaladı.

Pippa arabanın üstündeki ışıktaki onun sert hatlı yüzüne bakıp, "Gecenin böyle başlamasını beklemiyordum," dedi.

Cross gülmüyordu, Pippa bu konuda ona hakkını veremeliydi. Cross uzun uzun onu süzdükten sonra geri çekildi, cebinden bir mendil çıkardı. "Ben de öyle, seni temin ederim." Gözlüğün camlarını silip Pippa'ya verdi.

Pippa hemen gözlüğünü takıp hafifçe iç geçirdi. "Maskeyi takamıyorum. Yüzüme olmuyor." Sesindeki dargınlık hiç hoşuna gitmemişti. Olivia'ya benziyordu.

Burnunu kıvrarak Cross'a baktı.

Cross tek kelime etmeden uzandı ve ona dokunmadan gözlüğü düzeltti. Sessizlik içinde, öylece duruyorlardı. "Bunu düşünmem gerekirdi," dedi Cross.

Pippa başını iki yana salladı. "Eminim daha önce böyle bir sorunla karşılaşmamışsındır." Maske takmakta hiç zorlanmayan ve son derece gizemli görünmeyi başaran o güzel, gözleri gayet sağlam olan Sally Tasser geldi aklına.

Pippa'nın tam olarak başarabildiği tek şey tuhaf görünmekti.

Bir anda bu dünyanın, bu gecenin, bu *deneyimin* ona göre olmadığını şiddetle fark etti. Orpheus dönüp cehenneme bakıyordu.

“Buraya gelmemem gerekirdi,” dedi. Bir memnuniyet ifadesi arayarak Cross'un gözlerine baktı. Sonunda vazgeçtiği için rahatlamış olduğunu tahmin ediyordu.

Ama rahatlama göremedi. Cross'un gözlerinde başka bir şey vardı. Sağlam ve kararlı bir şey. “Başka bir şekilde dikkatli olacağız.” Pippa'nın arkasından gelmesini umarak kulübe doğru ilerledi.

Kumarhanenin arka girişini gösteren büyük, çelik kapıya geldiklerinde sokağa bir araba daha girdi ve onların geldiği arabanın birkaç metre ötesinde durdu. Kadınların kahkahaları arasında kapı açıldı, arabacı aşağıya indi.

Pippa sesleri duyunca durdu, dönüp baktı.

Cross alçak sesle okkalı bir küfür savurdu. Karşı koymasına fırsat vermeden Pippa'yı elinden tutup kumarhanenin duvarına çekti ve iri gövdesiyle ona siper oldu.

Pippa kımıldamaya çalışınca onu duvara yasladı. Arabadan inmiş, güle oynaya yaklaşmakta olan kadınların onu görmelerine engel oldu.

Pippa bir şeyler görebilmek için başını uzattı, merak onu tedbirsiz biri haline getiriyordu ama Cross onun ne yapacağını tahmin etmiş, ona yaklaşmış, onu duvara sıkıştırmış ve görüşünü kapatmıştı.

Ondan başka hiçbir şey görememişti.

Çok uzundu boyu. Pippa onun kadar uzun boylu birini tanımamıştı. Ve bu kadar yaklaşıncı ondan başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. O ve onun sıcaklığı, düğmelerini açtığı ceketinin onları sarıışı, gömleğinin kolları sıvalı bir erkeğe hiç olmadığı kadar yakınlaştırması.

Kahkaha sesleriyle düşüncelerinden sıyrıldı. Ardından bir ses duydu. “Bakın!” dedi kadınlardan biri. “Âşıkları rahatsız ediyoruz!”

“İçeri girene kadar bekleyememişler,” dedi bir başka kadın.

“Kim o?” diye fısıldadı bir diğeri.

Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dudakları onun göğsünün hizasındaydı. “Onlar kim?” diye sordu.

“Kafana takmanı gerektiren birileri değil.” Cross ona daha da yaklaştı. Suratını ekşiterek bir elini kaldırıp duvara, Pippa’nın başının üstüne koydu; uzun kolu ve ceketinin yakasıyla Pippa’nın yüzünü sakladı.

Cross’un göğsünden kıl payı mesafedeydi ve onun taze, tertemiz sandal ağacı kokusunu içine çekmekten kendini alamıyordu. Ellerini iki yanına sarkmıştı, ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Yumruklarını sıkıp ona baktı, siyah gözleriyle göz göze geldi.

“Kadını göremedim,” dedi kadınlardan biri. “Ama bu adamı nerede olsa tanırım. Cross.” Sesini yükseltti. “Cross değil mi bu?”

Kadınlardan onu tanıması; sanki Londra’nın en ünlü kumarhanesinin duvarına mağrur, parlak zekâlı patronu tarafından sıkıştırılmanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirmiş gibi gülüşü Pippa’nın içine ateşler saldı.

Cross gözlerini Pippa’dan ayırmadan, “İçeri girin, hanımlar,” diye seslendi. “Dövüşü kaçıırıyorsunuz.”

“Bu gece dışarıda seyredecek daha çok şey var,” diye cevabı yapıştırdı, içlerinden biri. Diğerleri hep bir ağızdan onu takdir eden kahkahalar attılar.

Cross kımıldandı, başını eğdi. Pippa kadınların gözünde nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu, sanki onu öpecekmiş gibi. “Haydi, hanımlar,” dedi, alçak ve vaat dolu sesiyle. “Ben sizin gece eğlencelerinizi seyrediyor muyum?”

“Ne zaman istersen, tatlım.”

“Aklımda bulunsun,” dedi uyuşuk ve rahat bir sesle. “Ama bu gece meşgulüm.”

“Şanslı kızmış!”

Kadınlar çelik kapıya vurup içeri girerlerken Pippa dişlerini sıkı.

Ara sokakta o ana kadar sarılmak zorunda kaldığı en yakın şeyle yine yalnız kalmıştı.

Pippa onun kımıldamasını, bırakmasını bekledi.

Ama Cross kımıldamadı.

Öylece duruyordu, iyice yakınlaştı, dudaklarını kulağına dayadı. “Şanslı olduğunu düşünüyorlar.”

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Cross’un kalp atışlarını duyduğundan emindi. “Şansa inanmadığımı sanıyordum.”

“İnanmam.”

Pippa’nın sesi titriyordu. “İnansaydım, buna şanslı der miydin?”

“Buna işkence derdim.”

İşte tam o anda, sözcükler bir nefesle kulağının hassas tenine vururken Cross’un ona dokunmadığını fark etti. Çok yakındaydı ama onu bu koca binanın duvarına dayarken bile ona dokunmamaya gayret ediyordu.

Pippa iç geçirdi.

Cross’un, bütün bir Hristiyanlık âlemi içinde elini sürmeye kararlı olduğu tek kadın kendisiydi anlaşılan.

Bir an için, *kontrolü ele alsam nasıl olur*, diye düşündü. Başını ona çevirdi. Cross geri çekildi; çok değil, aralarına bir mesafe koyacak kadar. Şu anda yüz yüzediler, dudakları birbirine çok yakındı, bir milim ve bir kilometre.

Tek yapması gereken şey boşluğu kapatmak olduğundan Cross’a göre bir milim, bunu yapmayacağını bildiği için de Pippa’ya göre bir kilometreydi ve Cross’u öpmeyi kendine yediremiyordu. Yine de o anda başka hiçbir şey istemiyordu.

Ama Cross aynı şeyleri istemiyordu.

Düşünsel uğraşlara ayrılmıştı bu gece. Fiziksel değil.

Pippa bunun farklı olmasını ne kadar isterse istesin...

Bu yüzden o da yapabileceği tek şeyi yaptı. Derin bir nefes alıp, “Cross,” dedi.

Yoğun, uzun bir sessizlik oldu.

“Efendim, Pippa?”

“Artık içeri girebilir miyiz?”

DOKUZ

Kumar çok tartışmalı bir oyun, görüldüğü gibi oynanmıyor. Örneğin insan bir çift zar atıp bir ile on iki arasında bir rakam geleceğini düşünüyor ama bir gelmesi imkânsız. İki ve on iki gelmesi ise yaklaşık bir ihtimal. Oyunun yanlış tarafları bu kadar belliyken oyuncularını nasıl cezbedebiliyor?

Bu şans oyununda geometri olabilir ama bir kutsal olma durumu da var.

Kutsal olan ise nadiren bilimsel hatalar yapar.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
27 Mart 1831, düğününden dokuz gün önce***

O anda Cross'un Pippa'yı reddetmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Kadınlar geldiğinde, kimse tanımasın diye, Cross onu korumaktan başka bir şey düşünmemiş, bedenini ona kalkan etmiş ve onu hiç de hak etmediği bu karanlık, pis yere getirdiği için kendinden nefret etmişti.

Pippa'yı hak etmeyen bu yere.

Tıpkı kendisinin de hak etmediği gibi.

Bourne'a her şeyi anlatmalı ve Philippa Marbury'nin bekâretini bozmayı aklından geçirdiği için onu öldüresiye dövmesine izin vermeliydi. Pippa'ya bu kadar yakın olmayı

hayal ettiği için. Onun tarafından baştan çıkarıldığı için.

Pippa baştan çıkarmanın en mühim dersi olduğu için.

Arabadan kollarına düştüğünde Cross işinin bittiğini düşünmüştü. Pippa'nın kıvrak hatları ve yumuşak kıvrımları ona geliyor, bu da canını yakıyordu. O anın büyük sınav olduğundan son derece emindi. O güne kadar yapabildiği en zor şeyi yapmış, Pippa'yı bırakıp geri çekilmişti.

Pippa'nın ona göre olmadığını hatırlatmıştı kendine.

Asla da olmayacaktı.

Ama dakikalar sonra onu duvara yasladığı ve Pippa yüzünü ona döndüğü; nefesini çenesine üflediği; ağzının kurumasına, sertleşmesine sebep olduğu o anla karşılaştırıldığında çok basit kalıyordu. Duvar dibindeki o an, yaşadığı en zor andı.

Onu öpmeye ve ikisini de acılarından kurtarmaya çok yaklaşmıştı.

Tanrı yardımcısı olsun, bir an Pippa'nın kontrolü ele alacağından korkmuştu.

Ve bunu istemişti.

Hâlâ istiyordu.

Ama o bu çılgınlığa devam etmek, ona söz verdiği dersi vermek üzere kumarhaneye girmek istemişti.

Cross'un güvenli olduğunu sanıyordu. Tehlikesiz.

Delirmiş olmalıydı.

Cross hiç düşünmeden onu arabaya geri götürmeli ve evine bırakmalıydı. Onun bu kumarhanedeki varlığından son derece keyif alacak ve teşvik edici olduğu hakkında dedikodu edecek asillerden onu korumalıydı.

Kumarhanenin bu yanında kurallar vardı elbette; üye olmalarına izin verilen hanımların, gördükleri sırları açık etmeleri kesinlikle yasaktı. Kulübe gelmek için can atan ve kendilerine özgü sırları olan kadınlara gelince, onlar da bu kurallara harfiyen uyarlardı.

Ama bu, Pippa'nın riskli durumunu değiştirmeyecekti.

Cross bunu yapamazdı.

“Seni içeri almamam gerekir,” dedi. Sözcükler aralarında asılı kaldı.

“Söz vermiştin.”

“Yalan söyledim.”

Pippa başını iki yana salladı. “Yalancıları hiç sevmem.”

Onunla alay ediyordu. Cross onun sözlerindeki yumuşak gülüşü duydu. Ama bu sözlerde gerçek payı da vardı.

Cross, aklına ansızın gelen bir düşünce ile omuzlarını dikleştirdi ve ondan uzaklaştı.

Pippa değildi.

Olamazdı.

Bütün mesele Pippa’nın içinde bulunduğu özel durumdu. Altı yıldır, Cross’un bu kadar sıklıkla ve bu kadar yakın olmasına izin verdiği ilk kadındı o. Güneş ve bahar gibi kokması, teninin yumuşaklığı, gülünce o tatlı pembe dudaklarının kıvrılışı, zeki oluşu, tuhaf oluşu ve kadınlar hakkında özlediği her şeydi.

O değildi.

Her şeydi. Başında Knight ve Lavinia varken, dünyası başına yıkılıyorken ihtiyacı olan tek şey, Leydi Philippa Marbury’yi kumarhanesine sokmaktı. Hayatına. Belaya yol açmaya. Düşüncelerine hükmetmeye.

Ondan kurtulduğu anda bu çılgınlık bitecekti.

Ondan kurtulmak zorundaydı. Bu gece.

Bu düşünceyle sinirlerinin bozulmasına aldırmadı, çelik kapıya vurdu.

“Kadınlardan farklı bir ritimle vurdun.”

Bunu elbette fark edecekti. Kocaman mavi gözleriyle o her şeyi fark ederdi.

“Ben kadın değilim.” Cross sesindeki soğukluğu fark etmiş ama bu yüzden pişmanlık duymayı reddetmişti. Bu sırada kapı açıldı.

Pippa bunu fark edememişti. “Herkesin kapı çalışması farklı mı?” Pippa onun peşinden içeri girdi. Asriel her zamanki yerinde oturmuş, duvar lambasının ölü ışığı altında bir şeyler okuyordu.

Kapı görevlisi kapkara gözlerini önce Cross’a, sonra Pippa’ya çevirdi. “Hanım üyemiz değil.”

“Kendisi benimle beraber,” dedi Cross.

“Ne üyesi?” diye sordu Pippa. Asriel kitabını okumaya devam etti, onları duymazdan geldi. Pippa onun elindeki kitaba bakmak için başını uzattı. Kafaları çarpıştı, Asriel aval aval ona baktı. “*Aşk ve Gurur?*”

Kapı görevlisi kitabı kapatıp Cross’a döndü. “Bu hanım üye değil.”

Cross ona keskin bir bakış attı. “Buranın sahibi olduğum için şanslıyız o zaman.”

Asriel umursamıyor gibiydi.

Ancak Pippa kendini tutamadı. “Belki yeniden başlarmamız gerek. Gerektiği gibi tanıştırılmadık. Ben...”

Asriel onun sözünü kesti. “Cross.”

“Benim için olduğu kadar başkaları için de çıldırtıcı biri olduğunu gördüğüme sevindim, doğrusu.” Cross bir an duruladı. “Vallombrosa?”

Asriel onun istediği şeyi anladıysa da belli etmedi. “Boş. Herkes dövüşte. Hanımın maskesiz görünmesiniz istemiyorsanız ben uzak dururum.”

Sanki Cross bunu düşünmemiş gibi.

“Dövüşten ikinci kez bahsediliyor,” dedi Pippa. “Ne demek bu?”

Asriel uzunca bir süre konuşmadı. Sonra, “Dövüş var, demek,” dedi.

Pippa kaşlarını kaldırdı. “Pek de konuşkan bir bey değilsiniz, değil mi?”

“Hayır.”

“Eğlencemi bozuyorsunuz,” dedi Pippa.

“Bu alışılmadık bir şey değil.”

Cross gülmemek için kendini zor tuttu. Pippa, Asriel’i konuşturmak isteyen ilk kişi değildi; Asriel de onun bunu başaran ilk kişi olmayacağına bahse girmeye hazırdı.

Pippa yine de neşeli, dost canlısı bir gülüşle denemeye devam etti. “Umarım yine karşılaşırız. Belki bir kitap kulübü kurarız. Onu okumuştum.” Öne eğildi. “Bay Darcy’nin evlenme teklif ettiği yere geldiniz mi?”

Asriel gözlerini kısarak Cross'a baktı. "Bunu kasten yaptın."

Pippa başını iki yana salladı. "Oh, kitabın keyfini kaçırmadım, Elizabeth kabul etmiyor zaten." Bir an duraladı. "Sanırım berbat ettim. Özür dilerim."

"Ablanızdan daha çok hoşlanmıştım."

Pippa ciddiyetle başını salladı. "Bu sıra dışı bir durum değil."

Asriel'in sözleri üzerine Cross gülmeye başladı; kendini tutmaya çalışınca tuhaf, boğuk sesler çıkardı. Asriel kaşlarını çatarak ona baktı. Cross mesajı aldı, ağır kadife perdeyi çekti ve kimsenin görmediğinden emin olunca Pippa'yı, kulübün hanımlar için ayrılmış olan kumar salonlarından biri olan Vallombrosa'ya giden uzun, dar geçide götürdü.

Pippa onun önüne düştü, özel oyunlar için cömertçe dekore edilmiş küçük salona girince yavaşça arkasına döndü. "Bu bina çok dikkat çekici," dedi. Pelerininin düğmelerini çözmeye başladı. "Gerçekten. Buraya ne zaman gelsem yeni bir yer keşfediyorum."

Pelerinini çıkarıp yeşil yürüyüş elbisesiyle kaldı. Son derece sıradandı, kulübün bu tarafına sık sık gelen hanımların üzerlerinden çıkarmadıkları ipek ve organze tasarımlara göre sönük kaldığı bile söylenebilirdi. Yüksek yakalı, uzun kolluydu; eteği kalındı. Ara sokaktaki etkileşimleri sırasında Cross'un tepkisini yatıştıran bir kombinasyon... Bu basit elbise içindeki görüntüsü onu o kadar etkilemişti ki sanki Pippa'nın üstünde dantel bir gecelik vardı.

Onu çok iyi saklamıştı.

Cross onun elbisesini çıkarmak istedi.

Hemen.

Hafifçe öksürerek pelerinini aldı, servis arabasına bıraktı. "Tam da böyle hissetmen için tasarlandı. Gelenler, neler kaçırdıklarını merak ederek giderler."

"Böylece tekrar gelmek mi isterler?" Retorik bir soru sormuştu. Öğreniyordu. "Bu gecenin amacı bu mu? Güzel salonlarınızla ve gizli geçitlerinizle beni baştan çıkarmak mı?"

Cross bu gecenin amacından artık emin değildi. Kesinliğinden emin olduğu bütün düşünceler, kusursuzca planlanmış dersler, Pippa gelince birbirine karışmıştı.

Pippa başını çevirip geniş duvarı kaplayan yağlı boya tabloyu incelemeye başladı. Arnavut kaldırım döşeli sokakta, meyhaneden süzülen ışığın altında barbut atan dört genç adamı tasvir ediyordu bu resim. "Gizli geçitlerden söz açılmışken mimari yeteneklerine hayran kaldım."

"Temple çok konuşur."

Pippa gülümsedi. "Bütün salonların gizli geçidi var mı?"

"Çoğunun. Kaçış yolları olması işimize gelir." Çenesinin boynuyla birleştiği yer, en büyüleyici gölgeyi düşürüyordu. Cross o bölgenin tenini merak etti. İpek gibi miydi, yoksa saten gibi mi?

"Neden?"

Soruya odaklandı. "Yok olmamızı isteyen çok kişi var. Bulunma tehlikesi olmadan hareket edebilmek bir avantajdır."

Pippa gözlerini fal taşı gibi açarak ona döndü. "*Aşk ve Gurur* kitabını okuyan o adam da bu işe mi yarıyor?"

"Kısmen."

"Yanından geçip gidiyorlar mı?"

"Bu duyulmuş şey değildir. Uyandığımda ofisimde sadece bir kez bir kadın buldum. Seni temin ederim, davetli de değildi ve daha dün, onu kumarhanede gördüm."

Pippa ona atıfta bulunmasına güldü. "Özel biri anlaşılan." *Hem de nasıl.*

"Kötü adamlardan kaçmak zorunda kalman fikri hiç hoşuma gitmedi."

Cross, Pippa'nın onu önemsiyor olması ihtimali karşısında hissettiği memnuniyete karşı durmaya çalıştı. "Endişelenme. Ben çok nadir kaçarım."

Pippa'nın yanından geçti, maun masayla aralarına mesafe koymak için masanın etrafını dolandı. Pippa olduğu yerde duruyordu. "Bu salonda da geçit var mı?"

"Olabilir."

Pippa gözlerini kısarak etrafına bakındı, duvarların esnek

yerlerini dikkatle inceledi. "Eğer varsa, nereye çıkıyor olabilir?"

Cross onu duymazdan geldi. Zarları alıp kaldırdı, elinde tarttı. "Mimari hakkında mı sorular sormak istersin? Yoksa derse başlayalım mı?"

Pippa'nın bakışları tereddütsüzdü. "İkisi de."

Bu cevap onu şaşırtmamıştı. Philippa Marbury bilgiye o kadar açtı ki çeşitli konular onun için baştan çıkarıcı olabiliyordu, sadece seks değil. Maalesef, onun bu doğuştan gelen merakı, Cross'un karşılaştığı en baştan çıkarıcı şeylerden biriydi.

O akşam için amaçladığı şey geri gelmişti.

Pippa kaybetmek zorundaydı.

Kaybedecek olursa Cross mantığına geri kavuşacaktı.

Kontrolünü yeniden ele alacaktı.

Sadece bu, her şeye değirdi.

Zarları ona doğru attı. "İkisi de o halde."

Sanki mücevherler sunulmuş gibi Pippa'nın gözleri parladı. "Dışarıdaki kadınlar kim?"

Cross başını iki yana salladı. "O kadar kolay değil, Pippa. Dersimiz baştan çıkarma hakkında. Öğrenmek istersen kazanmak zorundasın."

"Peki."

"Ve bahis koymalısın."

Pippa yine başını salladı. "Çantamda beş poundum var."

Cross sırttı. "Beş pound yetmez. İstedğin ders için yeterli değil."

"Ne olacak peki? Yanımda değerli bir şey yok."

Kıyafetlerin var. Bu sözleri söylememek için bütün gücünü harcadı. "Zamanını satın almak istiyorum."

Pippa'nın kafası karışmıştı. Kaşlarını çatı. "Zamanımı mı?"

Cross başını salladı. "Kazanırsan bilmek istediklerini anlatacağım. Kaybedersen bu çılgın araştırma projenden zaman kaybedeceksin. Kaç gündü, evlenmene on bir gün mü kalmıştı?"

On gün vardı. Bilerek yanlış söylemişti.

Pippa hatasını düzeltti, sonra sertçe başını iki yana salladı.

“Bir anlaşmamız var.”

Olabilir ama bütün güç Cross’un elindeydi. En azından Pippa öyle düşünüyordu. “O zaman ders falan olmayacak.”

“Sözünden dönmeyeceğini söyledin. Söz vermiştin.”

“Daha önce de dediğim gibi leydim, hainler yalan söyler.” Her zaman doğaları gereği değil elbette. Bazen delirmemek için de yalan söylerler. Cross kapıya yöneldi. “Kulüpten eve kadar sana eşlik etmesi için pelerinli birini göndereceğim.”

Cross kapının koluna elini atmıştı ki Pippa, “Bekle,” dedi. Cross sert bir ifadeyle döndü. “Evet?”

“Ders almamın tek yolu bahse girmek mi?”

“Araştırmanı ikiye katladığını düşün. Bahis koyduğun dersler, pek çok kadın için vazgeçilemez maceralardır.”

“Macera değil. Araştırma. Kaç kere söylemem gerek?”

“Ne dersen de, Pippa. Herhâlükârda bu senin arzu ettiğin bir şey.”

Pippa kumar masasına baktı, bakışlarında güçlü bir istek vardı ve Cross kazanacağını biliyordu. “Oynayacağım.”

“İşte bu kadar, Pippa.”

Pippa ona baktı. “İlk dersim baştan çıkarma.”

Zeki kızdı. “Ye hep ya hiç.”

Pippa başım salladı. “Hepsi.”

Zeki ama talihsiz kızdı.

Cross masaya geri döndü, kemik zarları eline aldı. “*Düşkün Melek*’te ilk atışta yedi ya da on bir kazanır. İki ya da üç gelirse kaybedersin.”

Pippa kaşlarını kaldırdı. “Sadece iki ya da üç mü? İlk oynamamızda dokuz geldiği halde nasıl kaybettim ben?”

Cross elinde olmadan sırtıttı. “Daha iyi ihtimaller önermiştin, ben de almıştım.”

“Sanırım bir hainle kumar oynarken daha dikkatli olmam gerek.”

Cross başını ona doğru eğdi. “O zamandan beri epeyce öğrenmişsin.”

Pippa, gözlüğünün ardında kocaman olmuş gözlerle ona baktı. "Emin değilim."

Dürüstçe söylenmiş bu sözler Cross'un içine işledi, içinde arzu ve aşağılık bir duygu uyandırdı. Cevap vermeye fırsat bulamadan Pippa zarları alıp atmaya hazırlandı.

"Dokuz," dedi. "Şanslı sayım."

"Şimdiden müptela oldun. Cross zarları alıp ona verdi. "Oyun basittir. Dokuz atarsan kazanırsın. Yedi atarsan kaybedersin."

"Yedi kazanır sanmıştım."

"Sadece ilk atışta. Sen de dokuz atacağına bahis koydun."

Pippa başını iki yana salladı. "Kurallar umurumda değil. Yedi gelme ihtimalinin diğer sayılardan daha yüksek olduğunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Umurunda olsun, olmasın, kumar oynamayı seçtiğinde kurallar bunlardır."

"Ben seçmedim," diye homurdandı Pippa ama yine de elindeki zarları sallıyordu. Bırakmıyordu.

Cross masaya eğildi. "Artık kumarın neden kötü bir fikir olduğunu anladın mı?" dedi.

Pippa sert sert ona baktı. "Sanırım daha ziyade senin neden bu kadar zengin biri olduğunu anladım."

Cross gülümsedi. "Kimse oynaman için zorlamıyor."

Pippa kaşlarını kaldırdı. "Az önce sen zorladın ya!"

"Saçmalama. Ben sana tehlikeye atabileceğin bir şey verdim. Yoksa ödül de olmazdı."

Pippa şüpheyle masaya baktı. "Ödül olacağından da şüpheliyim zaten."

"Kim bilir. Belki şans meleği senden yana olur."

Pippa tek kaşını kaldırdı. "Şans meleği bir kadın, öyle mi?"

"Çok değişken bir yapısı vardır."

"Hiç üstüme alınmıyorum. Ben değişken biri değilimdir. Söz verdim mi tutarım."

Pippa zarları atarken ilk karşılaşmalarından bir an geldi aklına.

Sahtekârlıktan nefret ederim.

“İki ve dört,” dedi Pippa. “Altı geldi. Şimdi ne olacak?”

Cross zarları alıp ona verdi. “Yeniden at.”

“Kazanmadım ama?”

“Teselli edecekse kaybetmedin de.”

Pippa üç kez daha attı zarları. Sırasıyla on, on iki ve sekiz geldi. Suratını ekşiterek, “Erkekler neden aptalca, savunulamayacak şeyler yaparlar?” dedi.

Cross güldü. “*Düşkün Melek*’te seyirciler oyunla ilgili her şey üstüne bahis koyabilirler. Atılan her zarın kaç geldiği, bir atışın diğerinden daha yüksek gelip gelmediği, zarların üstündeki noktacıkların kesin kombinasyonu gibi. Masada biri her atışta kazanıyorsa oyun çok heyecanlı olur.”

“İsrar ediyorsan,” dedi Pippa. Zarları attı, altı ve üç gelmişti. İnanamıyordu. “Yaşasın!” diye bağırdı. “Dokuz geldi! Kazandım! Gördün mü? Şans benden yana.”

Kazanmanın verdiği coşkuyla yanakları kızarmış, titriyordu. “Şimdi erkeklerin kumarı neden çok sevdiğini anlamışsındır.”

Pippa gülerek ellerini çırpı. “Sanırım anladım! Ve artık bir sorumun cevabını almış oldum!”

“Evet.” Cross sorularının kulüple ilgili olmasını ümit ediyordu.

“Dışarıdaki kadınlar kimdi?”

Cross zarlardan birini aldı. “Üyeler.”

“*Düşkün Melek*’in mi?” diye tiz bir sesle bağırdı, zarlardan diğerini de o aldı. “Ben burayı erkekler kulübü diye biliyordum.”

“Göründüğü gibi değil. Burası teknik olarak *Düşkün Melek* değil.”

Pippa kaşlarını çatı. “Neresi peki?”

“Bu da başka bir konu.” Cross başıyla onun elini gösterdi. “Yukarıdaki oyunlar daha karmaşıktır ama oyunumuzun amacı açısından biz aynı oyunda kalacağız. Dokuz kazanır.”

Pippa yeniden attı zarları. Altı ve üç geldi.

“Yine kazandım!” Sevinçten havalara uçuyor, ağzı kulak-

larına varıyordu. Cross başını iki yana sallayarak zarları alırken elinde olmadan onun sevincine ortak olmuştu. "Neresi peki?"

"Bir adı yok. Bir *Öbür Taraf* deriz. Hanımlar içindir."

"Hangi hanımlar?"

Cross zarları verdi.

Pippa sırasıyla beş, on ve dokuz attı. "Oley!" diye bağırırken Cross'un şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Tekrar kazanaçağımı beklemiyordun."

"İtiraf etmem gerekirse, evet."

Pippa gülümsedi. "Hangi hanımlar?"

Cross başını iki yana salladı. "Buna cevap veremem. Ancak şu kadarını söyleyeyim, gizli kalmak isteyen hanımlar Kendilerine göre bir hayatları var."

Pippa başını salladı. "Neden erkekler geniş dünyaya girebiliyor da kadınlar giremiyor?"

"Aynen öyle."

Pippa bir an duraladı. "Acı olacak mı?"

Cross neredeyse boğuluyordu.

Pippa bunu yanlış anlamıştı.

"Yani, benim için acı olacağını biliyorum. Peki, onun da canı yanacak mı?"

Hayır. Hayır, o hayatının en büyük hazzını yaşayacak.

Seninle ilgilenebilseydim, sen de bu hazları alırdın.

Cross bunları söylemedi elbette. "Hayır."

Pippa'nın gözleri huzurla parladı. "Güzel." Bir an duraladı. "Yanlış bir şey yapmanın mümkün olduğundan endişe ediyordum."

Cross şiddetle başını salladı. "Bunları öğrenmekte zorluk çekmezsin."

Pippa gülümsedi. "Anatomi sayesinde."

Bu bağlamda onun anatomi bilgisini düşünmek istemiyordu. Kocasını yönlendirdiğini; onunla birlikte öğrenmek için o basit, dolaysız sözcükleri nasıl kullandığını düşünmek bile istemiyordu. Cross bu sözlerin, dudaklarındaki bilginin görüntüsü karşısında gözlerini kapattı. "Castleton ahmak olabi-

lir ama geri zekâlı değildir. Bu durumun işleyişi hakkındaki bilgilerinden şüphe etmemelisin.”

“Ona öyle dememelisin.”

“Neden? Benim nişanlım mı?” Cross zarları alıp ona verdi. Pippa almak için elini uzatınca Cross onun elini avucunun içine aldı. Yavaşça, “Pippa,” dedi.

Pippa’nın bakışları ona kenetlenmişti. “Evet?”

“Eğer canını yakarsa...” Cross bir an duraladı, bu sözler karşısında Pippa’nın şaşkın bakışından rahatsız olmuştu.

“Evet?”

Canını yakarsa bırak onu.

Canını yakarsa onu öldürürüm.

“Canını yakarsa yanlış yapıyor demektir.” Tek söyleyebileceği şey buydu. Elini bıraktı. “Zarları at.”

Üç ve dört.

“Olamaz,” dedi kederle. “Kaybettim.”

“Araştırman için bir gün daha eksildi. Kaldı dokuz günün.”

Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bütün bir gün mü? Tek bir atış için mi?”

“Artık kazanmak kadar kaybetmenin de nasıl bir şey olduğunu biliyorsun,” dedi Cross. “Hangisi daha güçlü? Risk almak mı? Ödül mü?”

Pippa uzunca bir süre düşündü. “Anlamaya başlıyorum.”

“Neyi?”

“Erkeklerin neden bunu yaptığını. Neden kaldıklarını. Neden kaybettiklerini.”

“Neden?”

Pippa onun gözlerine baktı. “Çünkü kazanmak harika bir his.”

Cross bu sözler üzerine gözlerini kapattı. Soğuk zarların ona vereceği histen daha iyisini yaşatabileceğini göstermek istiyordu. “Devam etmek ister misin?”

Hayır de. Toplan ve evine git, Pippa. Burası, bu oyun, bu an sana göre değil

Pippa alt dudaklarını ısırarak düşünürken Cross onun bu hali

karşısında büyülenmişti. Sonunda dudağını ısırmayı bırakıp, “İsterim,” dedi.

Cross zarları ona vermeyince elini uzattı. “Yeniden atmak istiyorum, sakıncası yoksa.”

Sakıncası vardı ama zarları bırakınca Pippa zarları keyifle fırlattı.

“Kaldı sekiz gün.” Pippa üç ve dört atmıştı. Suratı asıldı.

“Bir daha,” dedi.

Cross zarları verdi.

Pippa attı.

“Kaldı yedi gün.”

Pippa gözlerini kısarak ona baktı. “Bu zarlarda bir şey var.”

Cross zarları alıp ona uzattı. “Baştan çıkarma her zaman iyi bir şey değildir.”

“İnsan başkasının eşini baştan çıkarıyorsa bu kötüdür.”

Cross amacını unutmuştu. Ona başka bir adamı baştan çıkarmayı öğretmek istemiyordu. *Kendini baştan çıkarmayı öğretmek istiyordu.*

Ona onu baştan çıkarmasına izin vermeyi öğretmek istiyordu.

Pippa zarları aldı. “Bir daha.”

Cross kaşını kaldırdı. “Bunu her söylediğinde altı peni al- saydım, şimdi çok zengin olmuştum.”

Pippa sekiz attı. Ona baktı. “Zenginsin artık,” dedi.

Cross sırtarak zarları ona verdi.

“Daha zengin.”

Pippa on bir, dört ve sonuncu atışında dokuz attı. “Üç ve altı! Yine!” Gözlerinde tanıdık bir ifade ile -kazanmanın coş- kusuyla- Cross’a döndü. Cross bu ifadeyi sayısız oyuncunun gözünde görmüş ve bu her seferinde onu memnun etmişti. Bu bakış dil uzatılamayacak bir gerçeği gösteriyordu: Kazanan oyuncunun gecesi olduğunu. Ama Pippa’ya bakınca aynı mem- nuniyeti duymuyordu. Aksine, duyduğu arzu canını yakıyordu.

Kumar masasının dışında da -sanki bambaşka bir şey ka- zanmış gibi- aynı coşkuyu görme arzusu.

Sanki onu kazanmış gibi.

Pippa çantasına uzandı. “Araştırma sorularımın bir listesini yapmıştım.” *Mutlaka yapmışsındır.* Leydi Philippa Marbury araştırma adına, kim bilir ne kadar abartılı sorular soracaktı. Pippa defterini açtı, yazılanları gözden geçirirken hayatı boyunca sayısız bahse girmiş olan Cross onun hiç olmayacak bir soru soracağını gayet iyi biliyordu.

Ondan ve masadan uzaklaştı; küçük büfeye gidip Chase’in, bunun gibi durumlar için sakladığı en iyi viskilerinde birini çıkardı. Amber rengi içkiden iki parmak kadar doldurdu, omzunun üstünden elinde kâğıtla onu dikkatle izleyen Pippa’ya baktı. “İçki ister misin?”

Pippa başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim. İçmem.”

Cross alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Hanımefendiler viski içmez,” değil mi?”

Pippa başını iki yana sallayıp gülüşüne karşılık verdi.

“Bu durumdaki ironi beni etkilemek değil, emin ol.”

Cross kadehini onun şerefine kaldırdı ve hepsini bir dişte içti. Boğazından aşağıya yakarak inen alkolün keyfini çıkardı, bununla teselli buldu. “Ne soracaksın?”

Pippa bir süre cevap vermedi. Cross onun baktığı yere, elinde tuttuğu kadehe çevirdi bakışlarını. Kadehi sertçe büfeye koydu, bu ses Pippa’yı kendine getirdi. Başını eğip defterine odaklandı.

Pippa ona bakmadığı için Cross, aklını başından götürecek sorusunu sormaya hazırlanan Pippa’nın pembe yanaklarını seyre daldı.

Onun yanaklarının kızarması çok hoşuna gidiyordu.

“Sanırım baştan başlayacağım. Temel konular hakkında son derece bilgisizim. Yani köpekleri, atları falan anlıyorum ama insanlar... Çok farklı. Ve çok...” Bir an duraladı, sonra ileri atıldı, sözler ağzından dökülüyordu. “Dilin nasıl kullanıldığını açıklayabilir misin?”

Bu sözler tıpkı dövüş ringinde Temple’ın o güçlü yumruklarından biri gibi suratında patlamıştı ve Cross’un kulaklarındaki çınlamanın dinmesi biraz zaman aldı.

Pippa ise sabırsızlanarak devam etti. “Öpüşmede kullanıldığını biliyorum. Olivia’nın dediklerine bakılırsa başka şeylerde de. Gerçi o her zaman doğruyu söylemez. Ama beni öpecek olursa dilimle ne yapacağımı bilmek isterim.”

Onu öpecek olursa Cross, Castleton’u büyük bir keyifle ortadan kaldıracaktı.

Masanın üstünden atlayıp onu kollarına almamak, sırtını duvara yaslayıp onu kirletmemek için bütün gücüyle kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Konuşmaya yeltendi, ne diyeceğini bilmiyordu ama Pippa makul, gerçekçi, akli başında tek bir laf dahi ederse ona dayanamayacağından emindi.

İkisinin de konuşmasına fırsat kalmadan kapı vuruldu ve Cross kurtuldu.

Ya da perişan oldu.

Herhâlükârdâ asıl kurtulan Pippa olmuştu.

İkisi de kapıya baktılar, bu beklenmedik sese şaşırmışlardı. Cross kapıyı açıp uzun boyuyla içeriinin görülmesine engel oldu.

Chase kapının diğer tarafında duruyordu.

“Ne var?” diye tersledi Cross. Chase sırtarak içeriye bakmaya çalıştı. Cross açtığı kapıyı biraz daha kapattı. “Chase,” diye onu uyardı.

Chase’in kahverengi gözlerinde kibirli bir neşe olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Ne istiyorsun?”

“Misafirin var.”

“Meşgulüm şimdi.”

“Meraklandım.” Chase yine içeri bakmaya çalıştı, Cross ise alçak, anlaşılmaz bir sesle onu tehdit etmekten kendini alamadı. “Homurdandın mı sen? Ne kadar ilkel.”

Cross arkadaşının bahsini görmedi. “Söyle başkası halletsin. Sen ilgilen.”

“Ama gelen kişi Lavinia, benim ilgilenmemi istemezsin sanırım.”

Lavinia.

Yanlış mı duymuştu? “Lavinia mı?”

“Burada.”

Gelmiş olamazdı. Kendini tehlikeye atmazdı. Çocuklarını da. Büyük bir öfkeye kapıldı. “Artık Londra’nın bütün kadınlarını kolayca içeri mi alır olduk?”

Chase hâlâ içeri bakmaya çalışıyordu. “Kadınların gelişinde bazılarımızın daha çok sorumluluğu var. Seni ofisinde bekliyor.”

Cross alçak sesle bir küfür savurdu.

“Ne kadar ayıp. Bir hanımın önünde hem de.”

Cross kapıyı onun kibirli suratına kapatıp Pippa’ya döndü. Ne felaket.

Pippa ve Cross’un kız kardeşi aynı rezil çatının altındaydı ve bu Cross’un suçuydu.

Kahretsin!

Durumun kontrolünü kaybediyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Pippa ona yanaştı, merakı onu cesaretlendirmişti ve ondan sadece birkaç adım mesafedeydi. İki dakika önce Cross bu mesafeyi kapatabilir, onu kendinden geçmiş bir halde öpebilirdi.

Ancak belli ki Chase’in beklenmedik şekilde araya girişi ikisi için de hayırlı olmuştu.

Belki de bunun doğru olmasını dileyebilirdi.

Kardeşiyle görüşmesi gerekiyordu.

Hemen.

“Birazdan dönerim.”

Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Beni burada mı bırakıyorsun?”

“Uzun sürmez.”

Pippa ona yaklaştı. “Ama soruma cevap vermediniz.”

Tanrı’ya şükür, verememişti.

Cross geri çekilip kapının koluna uzanırken, “Birazdan geleceğim,” diye tekrarladı. “Burada emniyettesin.” Elinden başka bir şey gelmeyeceğinin bilincinde olarak kapıyı açtı. Lavinia’yı kumarhanede yalnız bırakamazdı.

Pippa güvende değildi. Aslında bir kadın burada, yani

Öbür Taraf ta kendi başına bırakılırsa kendine daha çok zarar verebilirdi.

Cross bir an gitmekle kalmak arasında tereddüt etti, sonunda onun mavi gözlerine baktı ve en buyurgan sesiyle, “Bekle,” dedi.

Tanrı onu kadınlardan korusun.

Cross onu köpeği mi sanmıştı?

Pippa masanın etrafını dolaştı, dalgın dalgın zarları alıp avucunda çevirmeye başladı.

Çok fazla bir şey duyamamıştı ama Cross’un, kadının adının telaffuz ettiğini duymuştu. Onun ağzından çıkan bu ismin getirdiği; son derece mantıksız, şiddetli bir hayal kırıklığı hissetti.

Onu bir başka kadın uğruna bırakmıştı. Bahçedeki o kadın.

Emir verir gibi, “Bekle,” diyerek sadece.

Üstelik sorusunun cevabını bile vermemişti.

Pippa tereddüt etti, masanın uzun kenarına bakmak için döndü; elini, zarların masadan fırlayıp yere düşmelerini engelleyen titizlikle oyma işlenmiş maun kenarlığın üzerinde gezdirdi. Kederle elinde tuttuğu zarları attı, masaya düşüp yuvarlanarak durdukları zaman bakmadı bile.

O adam Pippa’nın köpek olmadığını yakında öğrenecekti.

Masaya eğildi. Oyun alanını, beyaz ve kırmızı işaretler koyulmuş yeşil çuhayı uzun uzun inceledi; bir sonraki adımını düşünürken gözleri bulandı. Hazır ol vaziyette durmayacak, bütün heyecanlı olaylar başka yerlerde olurken bu sıkıcı, küçücük salonda oturup beklemeyecekti. Gözlerine kestirdikleri kadınlarla rezil adamların yaptığı şeyleri yapmak için aceleyle koşturmuştu Cross.

Belli ki o da Lavinia denen kadını kestirmişti gözüne.

Pippa’nın nişan balosunda onunla gizlice buluşacak kadar kestirmişti gözüne. Bugün peşinden koşacak kadar. Pippa’ya verdiği sözü Lavinia gelince hemen unutacak kadar.

Ansızın göğsü sıkıştı.

Pippa öksürdü, düz durdu. Bakışları Cross'un onu bırakıp gittiği, küçük salonun kapalı duran kapısına çevrildi. Elini göğsüne koydu, yünlü elbisesinden açıkta kalan teninde parmaklarını gezdirdi, rahatsızlığını yatıştırmaya çalıştı.

Derin bir nefes aldı. Onun, kumarhanede koşarak Cross'un affedilmeye degecek biri olduğunu anlayan kadınının sıcak kollarına atıldığını düşünmek diğer düşüncelerini bastırıyordu.

Güzel, minyon, kıvrımlı hatları olan bir kadındı. Her durumda ne söylenmesi gerektiğini bilen kadınlardandı, şüphesiz. Asla yanlış bir laf etmez, yakışsız şeyler sormazdı.

Pippa; Lavinia denen bu kadının, insan vücudundaki tek bir kemiğin bile adım bilmediğine bahse girebilirdi

Cross'un ona deliler gibi âşık olduğuna şaşmamak gerekirdi.

Göğsündeki sıkışma acı vermeye başladı, Pippa'nın elleri hareketsizleşti.

Tanrım! Psikolojik değildi bu. *Duygusaldı.*

Paniğe kapıldı. *Olamaz.*

Yine masaya eğildi, gözlerini sımsıkı kapattı, derin bir nefes aldı. Hayır. Bu planda duygulara yer yoktu. Pippa buraya keşifte bulunmak için gelmişti. Araştırma yapmak için.

Hepsi bu kadar.

Gözlerini açtı, dikkatini verecek bir yer arandı, az önce attığı zarları gördü.

Kazanan sayılara gözlerini kısarak baktı.

Üç ve altı.

İçinde bir şüphe uyandı. Zarları aldı. Yeniden attı. *Üç ve altı.*

Dikkatle zarları inceledi. Yeniden attı. *Üç ve altı.*

Bir zarı attı. *Üç.*

Üç.

Üç.

Olanları anlayınca şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Zarlar hileliydi.

Aslında kazanamayacaktı.

Cross onun kazanmasını sağlamıştı.

Onca zamandır oyunu o yönlendiriyordu.

Şans diye bir şey yoktur.

Cross ona yalan söylemişti.

Oyunu yönlendirebiliyorsa kaybedeceği şekilde de ayarlama yapması mümkündü. Onu araştırmasından vazgeçirmek, Kontes Castleton olmadan önceki son özgür günlerini elinden almak. Ondan çalmıştı!

Daha kötüsü, ondan çalmış ve başka bir kadınla buluşmaya gitmişti.

Omuzlarını dikleştirdi, onu en son gördüğü yer olan kapıya kaşlarını çatarak baktı.

Boş salonda yüksek sesle konuşmaya başladı. "Peki o halde, bu olmayacak."

Kapıya yöneldi, kapının kolunu kavrayıp bütün gücüyle çekti, kilitli olduğunu anladı.

Şaşkınlık ve öfkeyle hafif bir çığlık attı. Pippa yanıldığından emindi, kapıyı açmaya çalıştı. Cross'un onu kumarhanenin salonlarından birine kilitlemiş olmasına imkân yoktu.

Onu aldattıktan sonra hem de.

İmkânı yoktu.

Birkaç denemeden sonra Pippa iki şeyden emin olmuştu. Birincisi, Cross onu aldattıktan sonra kumarhanenin bir salonuna kilitlemişti. İkincisi, delirdiği açıkça belliydi.

Pippa çömelip anahtar deliğinden koridora baktı. Ne yapacağına karar verememiş bir halde birkaç dakika bekledi. Kimse gelmeyince ve koridordan da geçen olmayınca ayağa kalktı, uzaklaştı, geniş meşe kapıya baktı.

Sadece tek bir hareket planı vardı. Kilidi sivri bir şeyle zorlaması gerekiyordu. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı ama makale ve romanlarda okumuştı ve açıkçası, küçük çocuklar bile yapabiliyorsa ne kadar zor olabilirdi ki?

Saçındaki tokalardan birini çıkarıp yeniden çömeldi, tokayı kilide sokarak zorlamaya başladı. İşe yaramamıştı. Epeyce bir süre uğraştıktan sonra kilidi açmanın mümkün olmadığını

anladı, düştüğü duruma ve buna sebep olan kişiye iyice sinirlenerek oflaya puflaya oturdu, tokasını geri taktı.

Anlaşılan, Londra’da ondan daha becerikli çocuklar vardı. Daha önce de fark ettiği devasa tabloya bir göz attı. Resimdeki genç adamların kilit açmakta üstlerine yoktu şüphesiz. Bu salondan çıkmanın bir düzine yolunu bulabilirlerdi mutlaka.

Gizli bir geçit gibi.

Aklına gelen bu fikirle ayağa fırladı. Eli ipek duvar kâğıtlarının üstünde, gizli kapıyı bulmak için aranomaya başladı. Duvarın her santimini kontrol etmesi birkaç dakika sürmüştü. Hiçbir şey yoktu. Bu salonda gizli geçit yoktu. Tablonun kendisi gizli bir geçit değilse tabii.

Resme baktı.

Yoksa...

Büyük çerçevenin bir kenarım tutup çekti ve tablo salona doğru açılıverdi; geniş, karanlık koridor ortaya çıktı.

“Zafer!” diye sevinçle bağırdı. Yakınındaki şamdanlardan birini alıp koridora girdi ve geniş kapıyı arkasından kapattı.

Kendinden memnun bir şekilde gülümsüyordu. Cross kafesin kilidini açıp orada olmadığını görünce çok şaşıracaktı.

Ve o serseri bunu hak etmişti.

Pippa ise bu geçit onu nereye götürüyorsa oraya gidecekti.

ON

Yıllar boyu, hayvan ve bitki türleri hakkında pek çok şey okudum, varılacak tek bir sonuç varsa o da şudur: İnsan ya da köpek, kardeşler tek türellikten ziyade çok türellik göstermektedirler. Bunun kanıtı olarak Olivia ile bana bakılabilir.

Anne ve babalar kırmızı gül ağacıdır. Çocukları ise beyaz daldır.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
28 Mart 1831, düğününden sekiz gün önce***

“Bizi rahat bırakmanı söylemek için geldim.”

Cross, İngiltere'nin en güçlü iki yüz adamının bahis koyduğu kumarhanedeki kilitli ofisinde ayakta dikiliyordu. Ofise giderken kız kardeşine söyleyebileceği onlarca şey geçmişti aklından, hepsi de, “İçine şeytan mı girdi de, buralara kadar geldin?” sorusunun versiyonlarıydı.

Ama hiçbirini sorma fırsatı bulamadı. Kapıyı kilitler kilitlemez kardeşi, bu açık ve net cümleden başka hiçbir şeyi önemsemediği gibi, diyeceğini hemen demişti.

“Lavinia...” diye söze girdi Cross ama kardeşi kahverengi gözleriyle ciddi, kararlı bir şekilde bakarak onu susturdu.

“Bunu konuşmak için gelmedim,” dedi. Sözleri çelik gibiydi. “Knight’tan geliyorum. Beni görmek istemedi. Senin yüzünden.”

Cross'un içini öfke kapladı. "Olması gereken de bu zaten. Ona hiç gitmemeliydin. O da kendisi için hayırlı olanın ne olduğunu biliyor, bir daha seninle hiç görüşmeyecek."

Kardeşi yorgun görünüyordu. Solgun, zayıf ve huzursuzdu, günlerdir uyumuyor ve yemek yemiyormuş gibi gözlerinin altı morarmış, yanakları çökmüştü. O pırıl pırıl, on yedi yaşındaki mutlu genç kız gitmiş; yerine olduğundan onlarca yaş büyük ve bilge görünen, yirmi dört yaşındaki bu çilekeş kadın gelmişti.

Fazlasıyla bilge. İddiasından vazgeçmiyordu. "Bu konu seni hiç ilgilendirmez."

"Elbette ilgilendirir. Sen benim kardeşimsin."

"Bu sözleri söyleyince gerçek mi oluyor sanıyorsun?"

Cross ona yaklaşmak istedi, Lavinia geri çekilince tereddüt etti, abanoz masasından güç almak ister gibi masanın kenarına tutundu. "Gerçek olmakla ilgisi yok. Gerçek zaten."

Lavinia'nın dudakları kederli, keyifsiz bir gülüşle kıvrıldı. "Ne kadar da basitleştiriyorsun. Sanki hiç hata yapmamışsın gibi. Sanki bizi terk ettiğini unutmamız isteniyor. Sanki her şey yolundaymış, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmamız isteniyor. Sanki biz kurbanlık koyunmuşuz ve seni hayatımıza kabul etmişiz gibi! Hovarda oğlumuzu!"

Cross kendine, Baine öldüğünde Lavinia'nın çok küçük olduğunu hatırlatsa da bu sözler canını yakmıştı. On yedi yaşında, dışarı pek çıkmayan Lavinia acısına ve olanların gerçeğini görmek için kendi felaketine fazlasıyla odaklanmıştı. Cross'un, ailesini terk etmekten başka şansı olmadığı gerçeğini görmemişti.

Onun dışlandığını görmemişti.

Onu hiç affetmeyeceklerini görmemişti. Onların gözünde Cross'un asla yeterince iyi, güçlü ve Baine gibi biri olmayacağı görmemişti.

Sadece onların gözünde değil, Cross'un gözünde de.

Cross ona müdahale etmedi, doğrusunu anlatmadı. Aksine, sözlerinin canını yakmasına izin verdi. Çünkü bunu hak ediyordu. Hâlâ.

Daima da edecekti.

Cross cevap vermeyince kardeşi devam etti. "Buraya, nasıl bir düzenleme yaptıysan, Bay Knight'la nasıl bir anlaşma yaptıysan bunu istemediğimi söylemeye geldim. İptal etmeni istiyorum. Ailemin sorumluluğunu ben üstlenirim."

Cross sinirlenmişti. "Senin sorumluluk almana gerek yok. Senin bir kocan var. Bu onun görevi. Onun sıfatı. Çocuklarının geleceğini, karısının itibarını koruması gereken o."

Lavinia'nın kahverengi gözlerinde şimşekler çaktı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Korunmaya ihtiyacın varken o seni koruyamıyorsa ilgilendirir."

"Aileyi koruma konusunda uzman mı kesildin şimdi de? Kusursuz ağabey mi oldun? Yedi yıl bizden kaçtıktan sonra mı? Yedi yıl boyunca ortalarda görünmeyerek mi? Beni ta en başında Dunblade'le evlendirirlerken neredeydin?"

Kumarhanenin birinde kart sayıyor, kardeşinin nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yapıyordu. Kiminle evlendiğini. Neden evlendiğini. O kumarhanenin Knight'a ait olması olasılığı ise çok ironikti. "Lavinia," diye açıklamaya çalıştı. "Baine öldüğünde bir sürü şey oldu. Bilmediğin çok şey var."

Lavinia gözlerini kısarak ona baktı. "Hâlâ küçük bir çocuk olduğumu sanıyorsun. Bilmediğimi mi sanıyorsun? O geceyi hatırlamıyor muyum? Orada olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Sen değil. Ben. Yaralı olan benim. Bu anılarla. Her gün aklımda hepsi. Ama her nasılsa, gecenin sahipliği senin oluyor."

Lavinia ağırlığını diğer ayağına geçirdi, özenle işlenmiş bastonuna yaslanırken yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. Cross bir sandalye çekti, üstündeki kitapları kaldırdı. "Lütfen, otur."

Lavinia gerildi. Buz gibi bir sesle, "Ayakta durabiliyorum. Topal olabilirim, sakat değilim," dedi.

Kahretsin! Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamayacak mıydı? "Öyle demek istemedim. Elbette ayakta durabiliyorsun. Sadece rahat etmeni istemiştım."

“Beni rahat ettirmeni ya da hayatımı kolaylaştırmanı istemiyorum. Hayatımdan uzak durmanı istiyorum. Sana bunu söylemeye geldim. Ve bil ki Knight’la benim adıma anlaşma yapmana izin vermeyeceğim.”

Cross öfkeye kapılmış, hayal kırıklığına uğramıştı. “Maalesef buna sen karar veremezsin. Kendini Knight’a kurban etmene göz yummayacağım. Yardım edebilecek fırsatım varken hem de.”

“Senin dâhil olacağın bir konu değil bu.”

“Tam da öyle. Beğenirsin ya da beğenmezsin ama bu benim dünyam, sen de benim kardeşimsin.” Cross bir an duruladı, bundan sonra söyleyeceği şeyleri aslında dile getirmek istemiyordu ama bunu kardeşine borçlu olduğunu düşündü. “Knight beni alt etmek için senin peşine düştü.”

Lavinia’nın kaşları çatıldı. “Anlayamadım?”

O anda, kardeşinin gözlerinde gördüğü nefret ve şüphe kadar nefret ediyordu kendinden. “O beni istiyor, Lavinia. Seni değil. Dunblade’i değil. Seni tehdit etmenin, benden istediği şeyi almanın en kolay yolu olduğunu biliyordu.”

“Neden öyle düşünsün ki?” dedi Laivina, alay eder gibi. “Sen bir an bile bizi düşünmedin.”

Bu sözler kalbini kırmıştı. “Bu doğru değil.”

Lavinia yine ağırlığını diğer bacağına geçirdi, Cross elinde olmadan onun bastonuna baktı, bacağını görebilmeyi isterdi. Ona ne kadar acı verdiğini biliyordu, yedi yaşındayken sakatlanan bacağı hakkında ona sürekli bilgi vermeleri için doktorlara para akıtmıştı.

Başını kaldırıp ona baktı. “Lavinia, lütfen otur. Konuşalım.”

Oturmadı. “Senin yüzünden mi acı çekiyoruz biz?”

Ne sebeple acı çektiklerinin önemi yoktu çünkü kocası zayıf iradeli biriydi. Cross olmasaydı, Knight’la bir geçmişleri olmasaydı güvende olabilirdi. “Bana ulaşmak için seni tehdit ediyor. Benden istediğini almak için. Ondan uzak dur. Buna bir son vereceğim. Dört güne ihtiyacım var.”

“Ne istiyor?”

Unvanımı. Adımı. Çocuklarının mirasını. "Önemi yok."
"Elbette, var."

"Hayır. Önemi yok çünkü alamayacak. Seni de elbette."

Lavinia'nın kahverengi gözlerinde tiksintiye benzer bir ifade belirdi, soğuk soğuk güldü. "Şaşırmamam gerekirdi. Hep senin yaptıkların yüzünden acı çektim, ne de olsa. Farklı olmasını beklememeliydim."

Uzun bir sessizlik oldu, sözler havada asılı kaldı. Tanıdık ve dayanılmaz gelen, yedi yıl önceki o gece babasının acımasız suçlamalarını yansıtan sözler. *Sen olmalıydın.*

Ve annesinin feryadı. Feryadı. *Keşke sen olsaydın!*

Cerrahlar kemiği yerine yerleştirmek ve yaralarını temizlemek için Lavinia'nın gencecik, hassas bedeninin, hayatını tehdit edecek kadar yükselen ateşini düşürmek için uğraşırlarken Lavinia'nın acıyla haykırıışları.

Cross aklını kaçıracaktı neredeyse.

Ona gerçeği söylemek istedi. O gece suçluluk duygusuyla içi içini yediğini; geceler boyu korku duyduğunu; defalarca, sürekli olarak, yıllar boyu o arabada kendisinin olması gerektiğini söylemek istedi. Evde kalması gereken kişinin Baine olduğunu... Güçlü, istikrarlı, başarılı, onları asla terk etmeyecek olan, kardeşini Dunblade'e asla vermeyecek olan Baine...

Ölmesi gerekenin Cross olduğunu... Böylece onları hiç hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Ama bunları söyleyemedi.

Aksine, "Zararı telafi edeceğim. Bir daha seni hiç rahatsız edemeyecek," dedi.

Yine o acı ve nefret dolu, olması gerekenden çok daha fazla yaşanmışlık barındıran gülüş... "Lütfen yapma. Sen telafi etmekten çok zarar vermeyi bilirsin." Lavinia devam etti. "Seni hayatımda istemiyorum. Onunla ben ilgilenirim."

"Seninle görüşmeyecek," dedi Cross. "Pazarlığımızın şartı bu."

"Benim adıma onunla nasıl anlama yaparsın?"

Cross başını salladı. İşin aslı, artık kendini tutmaktan yo-

rulmuştu. “O bana geldi, Lavinia. Sen aksine inanmayı ne kadar istesen de onun seni incitmesine göz yumamam. Seni incitmesine asla izin vermeyeceğim.”

Bu sözlerin bir etkisi olmuş olmalıydı ama Cross bunu bilemezdi çünkü tam o anda ofisinin duvarında asılı duran tablonun öbür tarafından bir gümbürtü geldi, Cross’un içine kötü bir his çörekledi. Tablonun öbür tarafında ne olduğunu biliyordu.

Ofisinden birkaç santim mesafede duran kişinin kim olduğunu da biliyordu.

Elini kaldırıp kardeşini susturdu, masanın etrafından dolaştı. Büyük yaldızlı çerçevenin bir kenarını tutunca devasa büyüklükteki tablo hızla çekildi ve gizli bir geçit açılınca tökezleyerek geçitten çıkan Leydi Philippa görüldü. Pippa düşmemek için masaya tutundu, toparlanıp içeridekilere baktı.

Hiç duraksamadan gözlüğünü düzeltip Cross’un yanından geçerek ofise girdi. “Merhaba, Leydi Dunblade,” dedi. Sonra soğuk bakışlarını Cross’a çevirdi; zafer dolu bir tavırla bir çift zarı büyük, siyah masaya bıraktı. “Siz, beyefendi, yalancısı ve sahtekârsınız. Ayrıca bana bir köpeğe verir gibi emir de veremezsiniz.”

Herkesin susup kaldığı bir sessizlik oldu. Lavinia’nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Cross ise sakın hayatının nasıl böyle kontrolden çıktığına hayret ediyordu.

Cross’un Lavinia’sı, Barones Dunblade idi. Bir leydi. Toplumun talihsiz durumlar yüzünden acı çeken kişilere görünmezmiş gibi davranması ne kadar ilginçti. Leydi Dunblade fark edilmemesi imkânsız olan aksak ayağı için bastona ihtiyaç duyuyor olabilirdi ama şu anda, Bay Cross’un derli toplu ofisinde ayakta dikilirken Pippa, leydinin nasıl olup da dikkatlerden kaçabildiğine şaşıtı. Sakatlığı bir yana uzun boylu, güzel, kızıl saçlı, kahverengi gözlü bu kadına hayranlıkla baktı.

Anlaşılan, o gözlere hayran olan sadece kendisi değildi. Anlaşılan Bay Cross da hayran olmuştu. Pippa şaşkırmamalıydı. Ne de olsa Bay Cross adı kötüye çıkmış bir serseriydi, Pippa'yla beraberken serserice bir davranış sergilemese de. Ve Leydi Dunblade fark edilmenin de ötesinde rezalet çıkmadan *Düşkün Melek*'e rahatça girip çıkabiliyordu.

Ama burada, Cross'un ofisinde bir Yunan tanrıçası gibi dimdik ve mağrur duruyordu.

Neden durmasın ki? Londra'nın en güçlü adamlarından birinin dikkatini çekmişti.

Aynı şeyi Pippa yapsa o da kendisiyle gurur duyardı.

Bu düşünceyi ve içini kaplayan yepyeni, rahatsız edici bir duyguyu kafasından attı; gizli geçidin kapasım kapatmak için döndü. Ofisine açılan bir geçidi olan bir odayı seçeceğini tahmin etmeliydi, Cross tesadüflere bel bağlayacak bir tip değildi.

Duvarın içinden çıkıp ofisine dalmasından ve özel konuşmalarına kulak misafiri olmasından hoşlanacak bir adam da değildi.

Seni incitmesine asla izin vermeyeceğim.

Duvarın ardından bile sesindeki şiddeti anlamıştı. Bağlılığı. Bir yumruk gibi inmişti bu sözler. Leydiyi çok önemseddiği belliydi. Pipa'yı kilitli bir odada bırakıp ona gidecek kadar.

Pippa üzülmemeliydi. Sonuçta onların ilişkisi bir ortaklıktı, ilişki değil.

Kıskançlığın lüzumu yoktu. Yeri de değildi. Bilimde kıskançlığa yer yoktu.

Ancak anlaşılan, yer vardı.

Kıskanmamalıydı. Öfkelenmeliydi. Hileli zarlar ve alçakça yalanlarla anlaşmalarını bozmuştu. Evet. Aslında öfkeyle buraya gelmesinin sebebi de buydu, değil mi? Üzgünse sebebi buydu, başka bir şey değil.

Onu bu hanım için bıraktığından değil.

Buna hiç üzülmemesi gerekirdi.

Ancak yine de üzüntüsünün asıl sebebi tam da buydu.

Çok tuhaf.

Geçit kapanınca Pippa, Bay Cross ve Leydi Dunblade'e döndü. Cross'un öfkesini, Lavinia'nın şaşkınlığını gören Pippa aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. "Lafınızı kestiğim için özür dilerim."

İkisi de bir an sustular.

"Bitirmiştik zaten," dedi leydi. Nerede olduğunu hatırlamış gibi omuzlarını dikleştirip kapıya yöneldi. "Ben gidiyorum."

Aynı anda Bay Cross, "O geçitte ne işin vardı? Ben sana olduğun yerde kal demedim mi?" dedi.

"Beni kilitledin ve kaçmamamı bekledin, öyle mi?" Pippa öfkesini bastıramıyordu.

"Sana zarar gelmesini engellemek istemiştım."

Pippa'nın gözleri büyüdü. "Bana ne zarar gelebilir?"

"Kumarhanenin karanlık, gizli geçidinde mi? Haklısın. Hiçbir zarar gelmez."

Pippa bir adım geriledi. "Laf dokundurmak size hiç yakışmıyor, Bay Cross."

Cross öfkeyle başını iki yana salladı, kapıya yönelmiş olan Leydi Dunblade'e döndü. "Bir yere gitmiyorsun!"

Leydinin gözleri kısıldı. "Kesinlikle gidiyorum."

Cross, Leydi Dunblade'e doğru bir adım atarken Pippa içinden çıktığı tabloya yaslandı. Cross'un duyguları sözlerine yansıyordu. Elini uzatıp, "Lavinia," dedi ama Leydi elini kaldırıp onu susturdu.

"Hayır. Sen seçimini yaptın. Geçmişini değiştiremezsin."

"Değiştirmek istediğim geçmiş değil, gelecek."

Lavinia ona sırtını döndü, kumarhaneye açılan kapıya yöneldi. "Değiştirmek istediğin senin geleceğin değil."

Pippa onlara bakıyor; tenis maçı seyrederek gibi bir ona, bir diğerine dönüyordu. Aklında bir sürü soru vardı, neler olduğunu merak ediyordu. Geçmişte ne olmuştu? Şu anda geleceği etkileyecek neler oluyordu? Aralarında nasıl bir ilişki vardı?

O cevapları ararken Cross'un bakışındaki kederi gördü.

Cross bu kadını seviyordu.

Sonunda toparlandı, bu düşünce onu huzursuz etmişti.

Lavinia kapının kolunu kavrarken Cross bir küfür savurdu.

“Kahretsin, Lavinia! Londra’nın yarısı dışarıda. Seni görürlerse itibarın yerle bir olur.”

Lavinia omzunun üstünden ona baktı. “Zaten o yolda ilerlemiyor muyum?”

Ne demek istemişti?

Cross gözlerini kıstı. “Durdurabilirim. Seni eve götürüyüm.”

Lavinia, Pippa’ya baktı. “Ya Leydi Philippa?”

Cross şaşkınlıkla Pippa’ya döndü, sanki orada olduğunu unutmuştu. Pippa bu düşünceyle kapıldığı hayal kırıklığını görmezden geldi. “İkinizi de eve götürüyüm.”

Pippa başını iki yana salladı. Burada Leydi Dunblade ile ilgili neler oluyorsa Pippa’nın bu gece ile ilgili planlarını değiştirmeyecekti. Göğsündeki, daha önce de farkına vardığı ağırlığı dikkate almadan, “Eve dönmeyeceğim,” dedi.

Aynı anda Lavinia da, “Seninle hiçbir yere gitmem,” demişti.

Cross arkasındaki duvarda asılı olan ipleri gerektiğinden daha kuvvetlice çekti. “Kalın diye sizi zorlamayacağım ama kendinizi yok etmenize de izin vermeyeceğim. Size evinize kadar refakat edecekler.”

Barones kederli bir sesle, “Bir kez daha beni bir başkasının ellerine bırakıyorsun,” dedi.

Bu sözler üzerine Cross’un benzi attı, içerisi aniden daralmıştı. Pippa burada olmamalıydı. İkisinin bağlı olduğu bir şey vardı. Birbirlerine bakışları, ikisinin de gitmek istemesi... Birbirlerine benziyorlardı. Dik durmaları ve gözüpek olmaları...

Şüphe yok ki ikisinin ortak bir geçmişi vardı. Birbirlerini yıllardır tanıdıklarım kesindi.

Eskiden birbirlerini çok sevmişlerdi mutlaka.

Belki halâ seviyorlardı.

Pippa bu düşünceyle tablonun içine girmek, kulüpten bir

çıkış yolu bulmak istedi. Geçide girmek için döndü, ağır çerçeveyi çekti. Boş, kilitli olan kumar salonunu buraya tercih etmişti.

Ama bu kez tablo açıldığında geçitte bir adam belirdi. Azman gibi siyahi adamla Pippa birbirlerini görünce çok şaşırdılar. Bir an birbirlerine bakakaldılar. “Affedersiniz, ben şöyle geçeyim,” dedi Pippa.

Adam kaşlarını çattı, şaşkınlıkla Cross’a baktı. “O bir yere gitmiyor.”

Pippa dönüp Cross’a baktı. “Ben gayet iyi idare ederim.”

Cross gri gözlerini ona dikti. “Nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

Pippa emin değildi. “Şeye...” İri yarı adamın giriş yolunu kapladığı geçidin ardındaki karanlığa doğru elini salladı. “... duvara.”

Cross onu duymazdan gelerek dikkatini duvardan çıkan adama verdi. “Leydi Dunblade’i evine götür. Kimse görmesin.”

Pippa iri yarı adama bakmak için kafasını uzattı. Daha önce bu kadar iri birini görmemişti. Kadınları gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkarmak gibi işlerde becerikli olacağını düşünemiyordu ama Bay Cross efsanevi bir hergele idi, yani bu adamdan ilk kez böyle bir şey istemiyordu herhalde.

“Onunla gitmem,” dedi Leydi Dunblade, kararlı bir sesle.

“Başka şansın yok, benim götürmemi istemiyorsan tabii,” dedi Cross.

Pippa, leydinin bu fikirden hoşlanmadığını anladı ama kadın sesini çıkarmadı.

“Ona güvenebileceğimden nasıl emin olacağım?”

Cross gözlerini tavana dikti, sonra leydiye döndü. “Olamazsın. Ama kime güvenip kime güvenemeyeceğine dair yaptığın seçimlerin son derece gelişigüzel olduğunu görüyorum, bu yüzden neden onu güvenilir tarafa kaydetmiyorsun?”

Birbirlerine baktılar, Pippa merakla ne olacağını bekledi. Leydi Dunblade sırf Cross’a nispet oldun diye kapıyı açık gururlu tavrıyla kumarhaneye girirse Pippa hiç şaşırmazdı.

Cross ona ne yapmıştı?

Leydi ona ne yapmıştı?

Uzunca bir süreden sonra Pippa daha fazla dayanamadı.
“Leydi Dunblade?”

Leydi ona baktı. Pippa, onunla daha önce konuşmuş muydu, diye düşündü. Zannetmiyordu. Konuşmuş olsaydı bu mağrur, kahverengi gözlü, alev saçlı savaşıyı mutlaka hatırlardı. “Efendim?”

“Konu her ne ise...” Pippa tereddüt ederek devam etti. “... itibarınızı zedelemeye değmez.”

Bir an zaman durmuş gibi oldu. Pippa baronesin hiç tepki vermeyeceğini sandı. Ama verdi. Bastonuna dayandı, onu karanlık geçitten geçirmesi için devasa adama yol verdi.

Geçide girdiklerinde Leydi Dunblade arkasına dönüp Pippa’ya baktı. “Ben de size aynı şeyi söylerdim. Bana katılır mısınız?” dedi.

Bu soru ikisinin arasında asılı kaldı ve Pippa her nasılsa vereceği cevabın o gece yapacaklarından daha büyük bir etkisi olacağı biliyordu. Evet derse Cross’un arkadaşlığından sonsuza kadar uzaklaşacaktı. Hayır cevabı ise orada gereğinden fazla kalmasına sebep olabilirdi.

Planladığından daha uzun.

Pippa, Cross’a baktı. Dayanılmaz, hâlâ çok güçlü olan gri gözlerini ona dikmişti; nefesini hızlandırmaya ve içini altüst etmeye yetecek kadar güçlü. Başını iki yana sallarken gözlerini ondan alamadı. “Hayır, ben kalacağım.”

Cross kımıldamadı.

Leydi Dunblade konuştu. “Neden burada olduğunuzu bilmiyorum, Leydi Philippa ama size şunu söyleyebilirim. Bu adam size ne söz veriyse, ondan ne alacağınızı umuyorsanız boşa ümitlenmeyin.” Pippa ne cevap vereceğini bilemedi. Mecbur değildi. “Sırada sizin itibarınız var.”

“Dikkatli olurum,” dedi Pippa.

Baronesin tek kaşı şaşkınlıkla kalktı, gözlerinde tanıdık gelen ama ne olduğunu anlayamadan yok olan bir pırıltı belirdi. “Eminim öyledir.”

Barones gizli geçidin karanlığında kayboldu, iri yarı adam da arkasından gitti. Pippa onların ardından baktı. Adamın elindeki fenerin ışığı, köşeyi dönerlerken kayboldu. Pippa tabloyu kapatıp Cross'a döndü.

Odanın öbür tarafına, büyük kitaplığın önüne geçmiş; kollarım göğsünde kavuşturmuş; başını önüne eğmişti.

Bitkin görünüyordu. Omuzları çökmüş, yenilgiye uğramıştı sanki. Etrafındakilerin duygularını doğru anlamayı asla beceremeyen Pippa bile, az önce burada verdiği savaştan yara aldığını anlıyordu.

Kendini tutamadı, ona doğru ilerledi. Eteği büyük abaküse sürtününce çıkan ses, Cross'un düşüncelerinden sıyrılmasına sebep oldu.

"Onunla gitmeliydin."

Pippa başını iki yana salladı, cevap verirken boğazı düğümlendi. "Bana yardım edeceğine söz verdin."

"Ya anlaşmamızı bozmak istediğimi söylersem?"

Pippa zoraki gülümsedi. "Arzu karşılıklı değil."

Cross'un gözleri karardı. "Olacak."

Pippa dayanamadı. "Kimdi o?"

Bu soru bütün büyüyü bozmuştu. Cross başını çevirdi, masasına geçip evrakları karıştırmaya başladı. "Kim olduğun biliyorsun."

Pippa başını iki yana salladı. "Barones Dunblade olduğun biliyorum. Senin neyin oluyor?"

"Önemi yok."

"Aksine, bana çok önemi varmış gibi geldi."

"Gelmesin."

Ne kadar önemli olduğu rahatsızlık veren bir durumdu. "Yine de geliyor." Pippa duraksadı, Cross'un söylemesini diledi, talebinin nafil olduğunu biliyordu ama yine de sormadan duramadı. "Onu çok mu seviyorsun?"

Söyleme. Bilmek istemiyorum.

Ama istiyordu. Çaresizce hem de.

Cross cevap vermeyince devam etti. "O gelince neden beni belirsiz bir süre için kilitlediğini merak ettiğimden soruyorum."

Cross ona baktı. "Belirsiz bir süre değildi."

Pippa masanın karşısına geçti. "Teşekkür etmiyorum."

"Geçidi nasıl bulabildin?"

"Öfkenin insana neler yaptırabildiğini tahmin edemezsin."

Cross hafifçe güldü. "Herhalde hapis kalışını kastediyorsun?"

"Ve senin hilekârlığını."

Cross onun masaya bıraktığı zarlara baktı. "Onlar kazanan zarlar."

"Sahtekârlık kazanmak ya da kaybetmek için olsun, umursar mıyım sence? Hile hiledir."

Cross soğuk bir sesle güldü. "Elbette umursamazsın. Senin iyiliğin içindi."

"Ya yediler?"

"Onlar da hileli."

Pippa başını salladı. "İlk gün dokuz atmıştım, eve dönme sebep olan bahisti, başka erkeklerden yardım istemeyeceğime söz vermiştim."

Cross bir kadeh viski koydu. "Onlar da."

Pippa yine başını salladı. "Size yalancıları sevmediğimi söylemiştim, Bay Cross."

"Ben de sana alçakların yalancı olduğunu söyledim. Öğrendiğin şey zamandı."

Cross kızmıştı. "Bütün yalanlar senin hileli zarların gibi kolayca anlaşılırdı, dünyada çok rahat ederdim."

"Bunu fark etmene şaşırdım."

"Belki diğer kadınların altıların ve üçlerin yaygınlığını fark etmemiştir," dedi Pippa, öfkesine hâkim olamayarak. "Ama ben bilim insanıyım. Olasılık hesabını bilirim."

"Diğer kadınlarım mı?"

"Bayan Tasser... Leydi Dunblade... Ve haklarında yalanlar söylediğin diğerleri." Pippa söylediklerinin çizdiği manzarayı düşünerek duraksadı, bundan hiç hoşlanmamıştı. "Ne olursa olsun, ben onlar gibi değilim."

"Sen daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun."

Bu sözler canını acıtmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

“Çoğu kadın bana bu kadar çok sinirlenmez.”

“Ne kadar ilginç, ben de beni senin kadar çok sinirlendiren biriyle hiç tanışmamıştım.” Pippa tabloyu gösterdi. “Beni oraya kilitlememen gerekirdi.”

Cross içkisini başına dikti, kadehi büfeye koydu. “Emin ol, orada emniyetleydin.”

Tehlikede hissetmemiştii kendini ama mesele bu değildi. “Ya kapalı yerlerde kalma korkum olsaydı?”

Cross aniden dönüp ona baktı. “Var mı?”

“Hayır. Ama olabilirdi.” Pippa duraksadı. “Ya yangın çık- saydı?”

Cross sabit gözlerle ona baktı. “Seni kurtarırdım.”

Kendinden emin tavrı Pippa’yı bir an şaşkınlığa sürükledi. Kendini toparlayınca, “Mucize geçidinden geçerek mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Ya yangın orayı da kaplamış olsaydı?”

“Seni kurtaracak bir yol bulurdum.”

“Buna inanayım mı?”

“Evet.” Kendinden çok emindi. Sanki hiçbir şey onu duramazmış gibi.

“Neden?”

“Çünkü doğru.” Küçük ofiste yavaşça söylenen bu sözler Pippa’ya iki şeyi fark ettirmişti. Birincisi, ikisi de karşılıklı olarak masaya eğilmişlerdi ve aralarında ancak birkaç santim mesafe kalmıştı.

İkincisi ise ona inanıyordu.

Onu kurtarmaya gelirdi.

Pippa derin bir nefes aldı. “Senin yerine ben geldim,” dedi.

Cross çarpık çarpık güldü. “Geçidin nereye çıkacağını bil- miyordun.”

Onun her şeyi, gözleri, sesi, sandal ağacı kokusu Pippa’yı baştan çıkarıyordu; gözlerini kapatıp kendini o ana, ona bırakmasına ramak kalmıştı. Fısıldayarak konuştu. “Heyecanlı bir şeylere çıkacağını umuyordum.”

Sana çıkacağına.

Cross aniden geri çekildi, sanki Pippa bu sözleri yüksek sesle söylemiş gibi o anın büyüğü bozuluverdi. “O halde geçidin sizi buraya getirmesine üzuldüm.”

Pippa da doğrulmuş, dikkatini içinden çıktığı tabloya vermişti. Buraya ilk iki gelişinde fark etmediği, şimdi ise odadaki bütün alanı kaplıyormuş gibi gelen, bu hoş ve son derece etkileyici ofisin duvarlarını küçük gösteren.

Resmin tam ortasında beyazlara sarınmış bir kadın sırtüstü yatmış, kollarını başının altına almış, açık saçklarının sarı bukleleri yerlere dökülmüştü. Solgun, kusursuz bir teni vardı. Tek ışık kaynağı o kadar parlaktı ki kadının yatak odasının gölgelerinde ne olduğunu görmesi biraz zaman aldı.

Bir tarafta, kırmızı kadife bir perdenin ardında büyük, siyah bir at görünüyordu. Korkmuş, vahşi gözlerini açmış; ağzı kocaman beyaz dişlerle doluydu. Hayvan uyumakta olan kadına bakıyordu, sanki onun rüyalarını hissediyormuş gibi.

Ama atın sırasını beklemesi gerekiyordu çünkü kadının uzun gövdesine, göğüsleriyle bacaklarının ortasına küçük, çirkin, yarı insan yarı hayvan olan bir yaratık çöreklenmişti. Yaratık resmin içinden dimdik bakıyordu sanki. Yüzündeki ifade, kadının uyanmasını sonsuza kadar bekleyecekmiş gibi sabırlı ve sahipleniciydi ve onu elinde tutmak için ölümüne savaşılabirdi.

Bu Pippa’nın gördüğü en güçlü, rezil ve günahkâr şeydi. Yaklaştı. “Bu resim çok dikkat çekici.”

“Beğendin mi?” Pippa onun sesindeki şaşkınlığı fark etmişti.

“Bunu kimsenin beğeneceğini sanmam. İnsan buna ancak kapılabilir.”

Uzanıp resimdeki kadını uyandırmak, ölümünün başlangıcı olan şeye karşı onu uyarmak istedi. “Nereden aldın bunu?”

“Borç karşılığı verildi.” Cross yaklaştı, Pippa omzunun üstünden ona baktı. Cross bir elini masaya koymuş, Pippa’nın resme yaklaşmasını seyrediyordu.

“Çok büyük bir resim.”

Cross başını yana eğdi. “Defterdeki borcu kapattığı için sevdim bu resmi.”

Pippa onu bu resmi beğenmesine şaşırmamıştı; fırça darbelerindeki günah, analttığı karanlık hikâye... Kadının üstünde oturan tuhaf yaratığa kapıldı. “Bu nedir?” Dokunmaktan korkarak elini uzattı.

“Karabasan.” Cross duraksadı, sonra devam etti. “Bir kâbus. İblislerin geceleri gelip uyuyanlardan intikam aldıkları sanılırdı. Bu resimdeki gibi erkek iblisler güzel kadınları ele geçirirlerdi.”

Konuşmasında bir şey vardı, anılar mı yoksa? Pippa ona baktı. “Neden tutuyorsun bu resmi?”

Cross artık Pippa’ya değil, masasına bakıyordu. Bıraktığı zarları avucuna aldı. “Uyumayı pek sevmem,” dedi, sanki bu kabul edilebilir bir cevapmış gibi.

Neden?

Pippa sormak istedi ama Cross’un ona söylemeyeceğini biliyordu. “Zamanının çoğunu bu resmin gölgesi altında geçirdiğin düşünülürse buna hiç şaşırmadım.”

“İnsan bu resimle huzur buluyor.”

“Hiç sanmam. Geçidi günde kaç kez kullanıyorsun?”

“Pek ihtiyacım olmuyor.”

Pippa gülümsedi. “O halde ben uygun olabilirim?”

“Sen iyi kullanmıyorsun. Yaklaştığın an seni duydum.”

“Duymadın.”

“Duydum. Gizli işler çevirmekte iyi olmadığınızı keşfetmek sizi çok şaşırtacak, Leydi Philippa.”

“Bunun için pek sebebim olmadı, Bay Cross.”

Cross hafifçe güldü. “Şu ana kadar.”

“Burası buna mecbur ediyor, değil mi?”

“Aslında evet.”

Cross zarları masaya bıraktı, onları gören Pippa zarlardan bahsetmeye başladı. “Doğru hatırlıyorsam bana üç cevap borcun var. Cevapsız bıraktığını da sayarsak dört.”

Bu sözleri takip eden sessizlikte Pippa gözlerini ondan

alamadı. Cross onu bekliyordu. "Bütün zarlar hileliydi. Sana borcum yok."

Pippa kaşlarını çatı. "Aksine çok borcun var. Gerçeği söyleyeceğine dair sana güvendim."

"Senin hatan, benim değil."

"Sahtekârlık yapmaktan utanmıyor musun?"

"Yakalanmaktan utanırım."

Pippa kaşlarını çatı. "Beni çok hafife aldın."

"Galiba öyle oldu. Aynı hatayı bir daha yapmam. Buna fırsat vermeyeceğim."

Pippa başını geriye attı. "Sözünden cayıyor musun?"

Cross başını salladı. "Evet. Buradan gitmeni istiyorum. Geri gelme. Buraya ait değilsin."

Pippa başını salladı. "Sözünden caymayacağını söylemiş-tin."

"Yalan söyledim."

Bu beklenmedik sözler Pippa'yı çok şaşırtmıştı, bu yüzden aklına ilk gelen şeyi söyleyiverdi. "Hayır."

Cross şaşırdı. "Hayır mı?"

Pippa başını iki yana salladı, ona doğru ilerledi ve bir adım uzaklığında durdu. "Hayır."

Cross zarları aldı, Pippa avucunda zarları sallayışını duydu. "Neye dayanarak reddediyorsun?"

"Bana borcun olmasına dayanarak."

"Beni mahkemeye mi vereceksin?"

"Gerek yok." Pippa elindeki son ve en güçlü kozunu oynadı. "Sadece seni eniştemin önüne atacağım."

Bu sözler nüfuz ederken bir an sessizlik oldu, Cross'un gözleri fal taşı gibi açıldı, Pippa farkına bile varmadan aralarındaki mesafeyi kapattı. "İyi fikir. Haydi Bourne'a her şeyi anlatalım. Sizce anlaşmamıza sadık kalmamı bekleyecek mi benden?"

Pippa sindirilmeyi kabul etmiyordu. "Hayır. Bence en başta kabul ettiğin için seni gebertecektir. Pazarlığın bir fahişe tarafından yapıldığını öğrenince daha da çok kızacaktır."

Cross'un gri gözlerinde öfke ve hayranlık pırıltıları be-

lirdi, sonra bir anda yok oldu. O tuhaf, karanlık geçitlerdeki fenerler gibi sönuverdi. “İyi oynadınız, Leydi Philippa.” Bu sözler Pipa’nın teninde kaydı.

“Öyle sanıyorum.” Sesi neden çıkmıyordu?

Cross çok yakınındaydı. “Nereden başlamak istersin?”

Kaldıkları yerden başlamak istiyordu. Cross artık günah ve kötülükten bir adım uzakta olan bir kumarhanede bulunan ofisinden kaçamazdı. Pippa’yı burada görürlerse itibarı yerle bir olurdu.

Ve birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta olduklarını.

Bu Pippa’nın almaya yemin ettiği bir riskti ve ödülü de Cross’un vereceği bilgiydi.

Çok heyecanlıydı. Evden ayrılırken olmasını beklediği şeylerin çok daha fazlasıyla karşılaşmıştı. “Öpüşmeyle başlamak isterim.”

ON BİR

Pippa öpüşmekle başlamak istiyor olabilirdi ama Cross, ellerine ve ağzına hazır kırlarda yaz mevsimi gibi çıtırçıtlak masasına uzanmış bir halde sonlandırmak istiyordu.

Sorun da buydu.

Ona istediğini veremezdi. Arzu ettiği her şeyi almadan

Kahretsin! Çok yakınındaydı. Cross bir adım geri çekildi, uzun bacaklarına ve ona destek sağladığı için arkasında duran masanın sağlam kenarına şükrediyordu. “Bourne’un bundan hoşlanacağını sanmam. Yani...” Cümlesini bitiremedi, o sözü söylemek çok zor geliyordu.

Ama kadının öyle bir sorunu yoktu. “Öpüşme meselesi mi?”

Cross, onun dile getirmekte zorlanmadığı diğer şeyi sormamış olmasına sevinmesi gerektiğini düşündü.

“Evet.”

Pippa başını kaldırdı. Cross’un gözü onun uzun boynuna; yumuşak, beyaz tenine takıldı. “Aslında size sorduğum için mutlu bile olabilir.”

Cross güldü.

Pippa’ya dokunduğu için Bourne onu çıplak elleriyle öldürebilirdi. Buna değmeyeceğinden değil.

Değerdi.

Bundan kesinlikle emindi.

Pippa başını iki yana salladı. “Hayır, sanırım haklıyım,” dedi. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Soruyu düşünürken uzun bir sessizlik oldu.

Böyle dikkatle düşünen bir kadın hiç tanımamıştı. Cross onun düşünüşünü saatlerce seyredebilirdi. Günlerce. Bu saçma düşünce onu irkiltti. *Düşünüşünü seyretmek mi? Nesi vardı böyle?*

Cevabı bulmaya çalışacak zamanı yoktu çünkü Pippa'nın bakışları değişmiş, Cross'a baktığında gözlüğünün ardında bir şeyler gizlenmişti. "Bu konunun Bourne'la ilgisi olduğunu düşünmüyorum."

Değildi. Ama Pippa'nın bunu bilmesi gerekmiyordu. "Sana söylemememin nedenlerinden sadece biri Bourne."

Pippa başını önüne eğdi, ellerini sımsıkı kenetledi, konuşmaya başladığında ise sesinde Cross'un hiç hoşlanmadığı bir ifade vardı. "Anlıyorum."

Pippa başını iki yana salladı, Cross onun mum ışığında parlayan açık sarı, mısır püskülü rengi saçlarına bakmaktan bir şey yapamadı.

Sormamalıydı. Bir şey değişmeyecekti. "Neyi anladın?"

Pippa kendi kendine konuşur gibi yavaşça, başını kaldırmadan cevap verdi. "Düşünemedim. Elbette öyle. Arzu bu işin bir parçası."

Arzu. Evet. Çok büyük bir kısmı hem de.

Pippa başını kaldırıp ona baktı, Cross gözlerindeki ifadeyi gördü. Kararsızlık, teslimiyet -kahretsin ki- keder. Her şeyiyle, olduğu gibi ona ulaşmak için çıldırıyordu.

Tanrım! Cross ondan uzaklaşmaya çalıştı ama saniyeler önce dayanarak rahatladığı kocaman masa şu anda onu sıkıştırmıştı. Pippa'ya çok yakındı. Gözleri dolu dolu olan Pippa, "Söylesenize, Bay Cross, sizce onu bana dokunması için ikna edebilir miyim?"

Cross bu sözlerdeki tonlamayı fark etmemiş olsaydı durumu idare edebilirdi ama onu derken hafifçe, telaşla vurgu yapmasından bir başkasını kastettiği anlaşılıyordu. Yani Castleton'dan başka birini.

Cross'un ona dokunmasını ümit ediyordu.

O baştan çıkarmanın ta kendisiydi. O işkenceydi.

Tek yapması gereken uzanıp onu almaktı. Kimsenin habe-

ri olmazdı. Sadece bir kez. Sadece tadını alır; sonra da onu kendi yoluna, kocasına gönderirdi. Evlenmeye.

Hayatına...

Hayır!

Ona dokunamazdı. Son altı yıldır tanıdığı bütün kadınlar gibi o da dokunulmazdı. Daha da dokunulmaz.

Cross ne diyeceğini bilemiyordu, onun yüzünden nutku tutulmuştu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Ortakları onun bu halini görseler... Zehir gibi zeki olan Cross tuhaf, gözlüklü, güzel bir kadın tarafından alt edilmiş...

Diyecek söz bulamadı. "Pippa..." dedi, kaldı.

Pippa'nın yüzü kızardı, harika bir pembelik yayıldı yanaklarına. Cross daha genç ve pervasız olsa bunu bir davet olarak algılayabilirdi. Kabul edeceği bir davet.

Pippa yine başını eğip ellerine baktı, yamuk parmak uçlarının Cross'u ne kadar cezbedtiğini bilmeksizin parmaklarını araladı. "Özür dilerim. Bu son derece... Bu çok..." İç geçirdi, omuzları çöktü. Sonunda başını kaldırdı, "Öyle konuşmamalıydım," dedi.

Sorma. Bilmek istemiyorsun.

Ama istiyordu. Hem de çok.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylememeliydim."

Cross hafifçe güldü. Şu anda bile, o kadar çok istemesine rağmen, yalan söyleyemiyordu. "Ben yine de anlardım."

Başını eğdi. "Bu sadece... Tanıştığımızdan beri, ben bir hayli... Şey... Etkilendim, şey..."

Senden.

Söyle, diye geçirdi içinden Cross. Söylese ne karşılık vereceğini bilemiyordu ama kendini bu teste tabi tutmaya hazırdı.

Pippa derin bir nefes aldı. "Kemiklerinden."

Normal bir laf etmeyecek miydi bu kız? "Kemiklerim mi?"

Pippa başını salladı. "Evet. Yani kaslar ve tendonlar da var elbette. Kolların. Bacakların. Ve viskini içerken gözlemlediğim ellerin."

Cross hayatı boyunca pek çok kez tekliflerle karşılaşmıştı. Kadınların taleplerini reddetmekte çok ustalaşmıştı. Ama hiç kemiklerine iltifat edilmemişti.

Bu onun duyduğu en tuhaf, en seksi itiraftı.

Ve ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Pippa konuşmaya devam ettiği için cevap vermesine de gerek yoktu. “Düşünmeden edemiyorum,” dedi. Sesi alçak, kederle doluydu. “Bunlara dokunmayı düşünmeden edemiyorum. Bunların bana dokunmasını...”

Tanrı yardımcıları olsun, Cross da aynı şeyleri düşünüyor-du.

Ama sormamalıydı. *Sormamalı.*

Ama artık durdurulamazdı. “Nereye dokunmayı?”

Pippa aniden başını kaldırdı. Biraz daha yakın olsalardı bir yerini çarpabilirdi. Keşke Cross’un istediği kadar yakınında dursaydı. O zaman onu çok şaşırtabilirdi. “Anlayamadım?” dedi Pippa.

“Basit bir soru sordum.” Cross masaya yaslandı, kalbi hızla atar ve parmakları ona dokunmak için yanıp tutuşurken bu kadar sakın görünebilmesi çok etkileyiciydi. “Kemiklerimle nasıl bir temas kurmayı düşünüyorsun?”

Pippa ağzını açtı, şaşkın şaşkın bakakaldı. Cross kollarını kavuşturdu. Pippa onun hareketlerini izledi, ellerinin pazılarını kavrayışına baktı. Cross’u onu çekip nefesi kesilene kadar öpmekten alıkoyan tek hareketi bu.

“Ellerin,” diye fısıldadı Pippa.

“Ne olmuş ellerime?”

“Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum...” Yutkundu, Cross onun boynuna baktı. Nabzının attığı yere. Pippa’nın cümlelerin devamında söylediklerini kaçırdı ki bu ikisi için de hayırlı olmuştu. “...tenimdeyken.”

Ten. Bu söz solgun, güzel vücudu, kızgın kıvrımları ve yumuşak kabartıları, keşfedilmek için ayrılıp açılan güzellikleri çağırıyordu. O günah ve ipekti ve dokunduğu her yerde ona tepki verirdi. Cross onun çıkaracağı sesleri; bacağına okşarken iç çekişini; elini gövdesinde gezdirirken ah edişini;

eninde sonunda bulacağı, gıdıklandığı yere dokunurken gülüşünü düşündü.

Cross koluna doladığı sol eliyle onu tutuyordu zihninde. Elini kımıldatırsa, ona doğru uzanırsa Pippa onun istediği her şeyi almasına izin verecekti.

İstediği *her şeyi*.

Elini kımıldatmadı.

“Tam olarak nereye, Pippa?”

Pippa’nın bunu söylememesi gerekirdi elbette. Elinden geldiğince çabuk, bu odadan çıkıp gitmesi gerekirdi. Kumaranede, burada onunla olduğundan çok daha güvende olurdu mutlaka. Ama Cross bunu söylemek niyetinde değildi.

“Ellerime,” diye başladı Pippa. Ellerini açtı. “Yanağıma... Boynuma...”

O konuşurken Cross belli etmeden onun söylediği yerlere bakıyor; her kelimede, her yumuşak dokunuşa arzusu derinleşiyordu. Pippa parmaklarını uzun boynunda, yeşil elbisesinin açıkta bıraktığı gerdanında gezdirdi.

Cross bu elbiseyi ikiye ayırıp muhteşem bir şekilde kusurlu olan parmaklarının izlediği yolu açmak istiyordu. Sanki dokunan Cross’un elleriymiş gibi düşünerek bedeninin her yerine dokunmasını izlemek istiyordu.

Kahretsin! Pippa’nın, onun ellerini kullanmasını istiyordu.

Pippa’ya dokunan onun elleri olmalıydı.

Hayır!

“Başka?” dedi, elini kımıldatarak. Pippa’yı daldığı rüyadan uyandırdı.

Pippa onun gözlerine baktı; gözleri irileşmiş, yanakları kızarmıştı. “Ben...” dedi ve sustu. Nefes aldı. “Ben de sana dokunmak isterdim.”

Bu basit, dizgin vurulmamış itirafla Cross kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu fark etti. Ona fazla yakındı. Çekilmesi gerekirdi. Araya mesafe koymalıydı. Ama o, “Nereye?” diye sordu.

Onu fazlasıyla zorladığının farkındaydı, insan vücudunu

ezbere bilen ama hiç tanımayan bu masum kızı. Ama kendini tutamıyordu. Ona sahip olamazdı ama bunu yapabiliirdi.

Bu yüzden cehennemde yanacak olsa bile.

Cehennem, şu anda çektiği ızdırabın yanında tatil yeri gibi kalmıştı.

“Nereme dokunmak istersin, Pippa?” dedi Cross, uzun bir sessizlikten sonra.

Pippa başını iki yana salladı, ellerini açtı, Cross bir an onun vazgeçeceğini düşündü. Eve döneceğini. İçi hayal kırıklığıyla doldu. Yakıcı ve sinir bozucu.

Ama Pippa, “Her yerine,” dedi rahatça.

Bu tek söz, Cross’un bütün gücünü ve soluğunu kesti; kontrolü elinden aldı; onu tuzla buz etti. Onun için çıldırıyordu.

Ona hazzı göstermek için can atıyordu. Bir şekilde. *Her şekilde.*

“Buraya gel.”

Sesindeki hoyrathlığın ve ısrarın farkındaydı ve Pippa dediğini hemen yapıp yanına gelince şaşırdı. Elbisesi kat kat dikilmişti, en üstte kalın yeşil bir kemer vardı. Cross kemeri gösterdi. “Çöz.”

Tanrı yardımcısı olsun! Pippa çıkardı, sanki dünyanın en doğal şeyini yapmış gibi kemerini çözdü, elbisenin yanlarından alttaki yeşil kumaş ortaya çıktı. “Çıkar.”

Pippa elbisenin en üst katını çıkartıp ayaklarının dibine bıraktı. Soluğu hızlanmıştı. Onunki de. “Hepsini.”

Pippa sırtını döndü. Hayır, diyordu. Cross’un zayıf olduğu yerde o güçlüydü. Cross kendini ezilmiş hissetti, ona uzandı ama son anda, elbisesini yırtarak çıkarmaktan kendini alıkoydu.

Elbette hayır diyecekti. O bir leydi idi. Cross onun yanına bile yaklaşamazdı. O adi bir çapkındı, bu yaptığı yüzünden kırbaçlanması gerekirdi. Talep ettiği şey yüzünden.

Pippa’nın kalın, yünlü yeşil elbisesi Cross’un ayaklarının dibindeydi. Yere çömelip aldı; parmakları umutsuzca, sanki onun teniymiş gibi, kumaşa dolandı. Sanki bu yetermiş gibi.

Yetmeliydi.

Cross kendi kendine küfretti. Tanrı'ya ve kendine, onu giydirip evine göndereceğine yemin etti ama artık çok geçti.

Kalın, yünlü kumaşa keten de katılmıştı. Yumuşak dokusu parmaklarına sürtünüyor, hâlâ bedeninin sıcaklığını taşıyordu. *Yakıcı*. Duyduğu heyecanla nefesi kesildi, donakaldı. Böyle durumları daha önce de yaşamış biri olarak bu anın onun yıkımı olabileceğini çok iyi biliyordu.

Başını kaldırıp bakmaması gerektiğini biliyordu.

Kendine hâkim olamayacağını da biliyordu.

Pippa'mın üstünde korsesi, iç çamaşırı ve çoraplarından başka bir şey yoktu. Kollarıyla göğsünü kapatmıştı, yanakları alev alev yanıyordu, dayanılmayacak vaatler veriyordu.

Cross dizlerinin üstüne çöktü.

Pippa bunu yaptığına inanamıyordu. Şu anda bu müthiş, günah dolu odada dikilirken soğuk hava alev alev yanan bedeninde dolaşırken sırf o, midesinde kelebekler uçmasına sebep olan esrarengiz bir tonla istedi diye Pippa kıyafetlerini çıkardığına inanamıyordu.

Bu uçuşmaları araştırması gerekiyordu.

Daha sonra.

Şu anda önünde diz çökmüş; yumruklarını uzun, güzel bacaklarına koymuş; bakışlarını üstünde gezdiren bu adamla daha çok ilgiliydi.

"Elbiseni çıkardın," dedi.

"Sen istedin." Pippa gözlüğünü burnuna doğru itti.

Cross hafifçe gülümsedi. Yavaşça, elinin tersiyle ağzını sildi; sanki onu yiyip bitirecek gibiydi. "İstedim."

Uçuşmalar daha da belirginleşti.

Cross onun dizlerine bakıyordu. Pippa birden çoraplarını fark etti. Dümdüz, krem rengi, ısınmak için giyilen yünlü çoraplar... Böyle durumlara hiç uygun olmayan... Cross'un görmeye alışık olduğu ipekli çoraplarla karşılaştırıldığında korkunç görüldüğünden emindi. Bayan Tasser'in hepsi de dantelli olan renk renk çorapları vardı mutlaka.

Pippa iç çamaşırı konusunda hep pratik olmuştu.

Dizlerini birleştirdi, göğsünü kapattığı kollarını sıktı, kuşku içindeydi. Cross'un ona dokunmasını istiyordu. Dokunmayınca onu hayal kırıklığına uğratan bir şey mi oldu diye meraklandı. Alışkın olduğu kadınlar kadar güzel değildi ama çirkin olduğunu da düşünmüyordu.

Ona neden dokunmuyordu?

Pippa dilini tuttu. Bu sorunun; içini kemirmesinden, aynı anda hem üşütüp hem terletmesinden ve "Şimdi ne olacak?" diye sordurmasından nefret etmişti.

Sözler ağzından, beklediğinden daha sert çıkmıştı ama amacına ulaşmış, Cross'un dikkatini yüzüne çekmeyi başarmıştı. Cross uzun uzun ona baktı, Pippa onun gözleri yüzünden şaşkına dönmüştü. Griden ziyade kurşun rengi, minik siyah noktacıkları olan ve uzun, kahverengi kirpiklerle çevrili.

Pippa ona bakarken Cross'un bakışları sağda duran büyük sandalyeye kaymıştı. Sonra ona dönüp yavaş, uyuşuk bir sesle, "Otur," dedi.

Pippa bunu beklemiyordu. "Teşekkür ederim. Ayakta durmayı tercih ederim."

"Ders almak istiyor musun, istemiyor musun, Pippa?"

Pippa'nın yüreği kalktı. "İstiyorum."

Cross yine hafifçe gülümsedi, başıyla sandalyeyi gösterdi. "O halde otur."

Pippa kımıldadı. Mümkün olduğunca resmî, sırtı dik, elleri kucığında kenetli, bacakları bitişik bir şekilde oturdu. Sanki bir kumarhanede, Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından biriyle yalnız değilmiş ve üstünde korsesi ve iç çamaşırından başka bir şey yokmuş gibi.

Ve gözlüğü.

Bu düşünceyle gözlerini kapattı. *Gözlük*. Gözlüğün baştan çıkarıcı bir tarafı yoktu. Çıkarmaya yeltendi.

"Hayır."

Pippa'nın eli havada kaldı. "Ama..."

"Bırak kalsın."

"Ama hiç..." *Baştan çıkarıcı değil. Tahrik edici değil.*

“Çok iyi.” Cross ona doğru bir hamle yapmadı. Aksine abanoz masasına yaslandı, bir bacağına uzatıp öbür dizini kırdı, kolunu dizine doladı, yarı kapalı gözlerle ana bakıp, “Arkana yaslan,” dedi.

“Böyle rahatım,” diye cevap verdi Pippa.

Cross tek kaşını kaldırdı. “Yine de yaslan.”

Pippa sandalyenin yumuşak deri arkalığını hissedene kadar kıpırdandı. Cross ona bakmaya devam ediyordu; gözlerini kısmış, her hareketini takip ediyordu.

“Rahatla,” dedi.

Pippa derin derin nefes alıp verdi, söylenenleri yapmaya çalıştı. “Hiç kolay değil.”

Cross gülümsedi. “Biliyorum.” Uzun bir sessizlikten sonra, “Çok güzelsin,” dedi.

Pippa kızardı. “Değilim.” Cross cevap vermedi. Pippa sessizliği bozdu. “Bu çamaşırlar çok eski. Aslında bunları...” Cross’un gözü, birden sıkımaya başlayan korsesine kaydı. “...sergilemek için giymemiştim.”

“Ben kıyafetlerden bahsetmiyorum,” dedi Cross alçak sesle. “Senden bahsediyorum. Dokunmamı istediğin teninden.”

Pippa gözlerini kapattı, içinde küçük düşmeye benzeyen ve bundan daha da tehlikeli bir duygu belirdi.

Cross devam etti. “Güzel, uzun kollarından; biçimli bacaklarından bahsediyorum. Bacaklarını sardıkları, sıcaklığını duydukları için o çorapları çok kıskanıyorum.” Pippa ardı ardına gelen bu sözler karşısında yerinde duramayarak kıpırdandı. “Seni saran korseden, o tatlı, yumuşak... Rahatsızlık veriyor mu?”

Pippa tereddüt etti. “Genellikle hayır.”

“Ya şu anda?” Bu sorudaki imayı anlamıştı.

Başını salladı. “Sıkıyor.”

Cross hayıflanmıştı. Pippa gözlerini açınca ona odaklanmış bakışlarıyla karşılaştı. “Zavallı Pippa. İnsan bedeni hakkındaki bilgilerine dayanarak neden böyle olduğunu söyler misin?”

Pippa yutkundtu, derin bir nefes almak istedi, yapamadı. “Çünkü kalbim çok hızlı atıyor.”

Cross gülümsedi. “Aşırı efor mu sarf ettin?”

“Hayır.”

“Neden o halde?”

Pippa aptal değildi. Cross onu zorluyordu. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu. Pippa gerçeği söyledi. “Sanırım sebep sensin.”

Cross gözlerini kapattı, yumruklarını sıktı, başını masaya dayadı, uzun boynu ve şiddetle sıktığı çenesi ortaya çıktı. Pippa’nın ağzı kurumuştu, damarının attığı yere dokunmak istiyordu.

Cross yeniden ona baktığında o kurşun rengi gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Pippa’nın tükenip gittiği, dehşete kapıldığı bir ifade. “Gerçekleri hemencecik söylememen gerekir.”

“Neden?”

“Bana çok fazla kontrol gücü veriyor.”

“Sana güveniyorum.”

“Güvenmemelisin.” Cross öne eğildi, kolunu dizine doladı. “Yanımda güvende değilsin.”

Pippa onunla beraberken bir an bile tehlikede hissetmemişti kendini. “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

Cross güldü, onun gülüşü Pippa’ya bir haz ve cazibe dalgası olarak ulaştı. “Sana neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok, Philippa Marbury. Sana nasıl dokunabileceğimden. Sana göstereceğim mucizelerden. Bir an bile düşünmeden bekâretini alabilir, seninle günaha batabilirim ve zerre pişmanlık duymam. Seni baştan çıkarır ve bir daha arkama dönüp bakmam.”

Bu sözler Pippa’nın nefesini kesmişti. Bunu istiyordu. Tamamıyla. Bunu söylemek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

“Gördün mü? Seni şaşırttım.”

Pippa başını iki yana salladı. “Ben kendimi şaşırttım.” Cross merakla ona baktı, Pippa devam etti. “Çünkü bu anlatıklarını yaşamak isteyebileceğimi fark ettim.”

Uzun bir sessizlik oldu. Pippa onun yanına gelmesini, ona dokunmasını, göstermesini istiyordu.

“Göster bana,” dedi Cross. Bu sözler sanki Pippa’nın düşüncelerinden çıkmıştı.

Şaşkınlıkla, “Anlayamadım?” dedi.

“Az önce sana dokunmamı istediğini söylemiştin. Nereye dokunmamı istiyorsun, göster.”

Pippa yapamazdı. Ama eli hareketlenmiş, korsesinde ke-
narına doğru iniyordu.

“Göğüslerine mi?”

Pippa bu sözü duyunca kızardı. “Evet.”

“Ne hissettiğini anlat.”

Pippa gözlerini kapattı, soruya odaklandı. Cevaba. “Dolu.
Sıkı.”

“Acıyor mu?”

Çok. “Evet.”

“Dokun.” Pippa gözlerini açtı, ona baktı. “Sana nasıl do-
kunmamı istediğini göster.”

Pippa başını salladı. “Yapamam.”

“Yapabilirsin.”

“Neden sen yapmıyorsun? Ellerin burada...”

Cross’un gözleri karardı, çenesi seğirmeye başladı. “Her
şey buraya kadar, Pippa. Sana dokunmayacağım. Senin bekâ-
retini bozmayacağım.”

Domuz herif! Pippa acı çekiyordu, hüsrana uğramıştı,
bunu görmüyor muydu? “Sen bana dokunsan da dokunmasan
da bekâretim bozuldu.”

“Hayır. Sana dokunmadığım sürece güvendesin.”

“Ya güvende olmak istemezsem?”

“Maalesef şansın yok.” Cross elini esnetti. “Sana dokuna-
bilseydim ne yapardım, söyleyeyim mi?”

Bu sözlerde dayanılmaz bir cazibe vardı.

“Göğüslerini kapattığın o hapisten çıkarır, hak edildiği şe-
kilde onlara tapınırdım.”

Tanrım! Pippa’nın eli donakalmış; Cross’un güzel, akıcı
sesi yüzünden kullanılmaz hale gelmişti.

“Ve sonra, ipek ve kemiğin arasında hapsolmanın nasıl bir
şey olduğunu unutturduktan sonra, sana öpmeyi öğretirdim;
senin sorduğun gibi.” Pippa’nın dudakları aralandı, onun ka-
ranlık vaatlerle dolu gözlerine baktı. “Ama dudaklarını değil,

o güzel göğüslerini. Solgun, hiç güneş görmemiş, el değmemiş göğüslerini. Dilin kullanımını da öğrenirdin, küçük bilim insanı... O tatlı, acıyan göğüs uçlarında.”

Çizdiği tablo çok canlıydı, dilinin onun teninde gezindiği düşüncesiyle kendinden geçmişti; utanmayacak kadar hem de. Elleri onun sözlerini izliyor, kendisine dokunuyordu. Bir an ona dokunan, onu acıtan kişinin Cross olduğuna neredeyse inanacaktı. İç geçirdi, Cross yerinde kıpırdandı ama ona yaklaşmadı. Kahretsin!

“Başka nerelerine dokunabileceğimi söylememi ister misin?”

“Evet, lütfen,” diye fısıldadı Pippa.

“Ne kadar nazıksın.” Cross öne doğru eğildi. “Burada nezakete yer yoktur, gözlüklü güzelim. İşte, sen istersin, ben veririm. Sen sunarsın, ben alırım. Lütfen yok, teşekkür yok.”

Pippa onun devam etmesini bekledi, bedeni heyecan ve beklentiyle dolmuştu.

“Bacağını sandalyenin koluna at.” Bu talimat karşısında Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayatı boyunca o şekilde oturmamıştı. Tereddüt etti. Cross ısrarlıydı. “Sen istedin.”

Pippa söyleneni yaptı. Bacaklarını araladı, serin hava iç çamaşırının içindeki daracık deliğe doğru esti. Yanakları kızardı, onun görmemesi için eliyle kapattı.

Cross ona bakıyordu, gördüğü şeyi beğendiğini ifade eden bir ses çıkardı. “İşte benim elim de orada olurdu. Nedenini hissedebiliyor musun? Sıcaklığı? Baştan çıkarışı?”

Pippa gözlerini kapatmıştı. Ona bakamıyordu ama başını salladı.

“Elbette hissedebiliyorsun... Ben bile hissedebiliyorum.” Sözleri baştan çıkarıcı, yumuşak ve lirik ve muhteşemdi. “Söyle bakalım, küçük anatomi uzmanı, o bölgeyi daha önce keşfetmiş miydin?”

Yanakları kızardı.

“Yalan söyleme, Pippa. Buraya kadar geldik.”

“Evet.”

“Evet, ne?”

“Evet, keşfettim.” Pippa alçak sesle itiraf etti ama Cross onu duymuştu. Ah edince Pippa gözlerini açtı, masasına yaslanmış olan Cross’a baktı.

“Yanlış bir şey mi söyledim?”

Cross başını iki yana salladı, elini ağzına götürüp dudaklarını okşadı. “Sadece beni çok kıskandırdın.”

“Kimden?”

“Kendinden, tatlım.” Gözleri, Pipa’nın eliyle sakladığı yere kaydı. “O kusursuz ellerinden. Bana neler bulduğunu anlat.”

Anlatamadı. Dokunup keşfettiği yerlerin klinik tanımlamalarını biliyor ama ona söyleyemiyordu. Başını iki yana salladı. “Yapamam.”

“Zevk aldın mı?”

Pippa gözlerini kapattı, dudaklarını sıktı.

“Aldın mı?” diye fısıldadı Cross. Sesi bu karanlık, günahlarla dolu odada silah gibi patladı.

Pippa başını iki yana salladı. Fark edilemeyecek kadar hafifçe.

Cross derin derin iç geçirdi, sesi odayı doldurdu, sanki ne zamandır nefesini tutar gibiydi ve kımıldandı. “Ne yazık.”

Pippa gözlerini açtı. Emekleyerek ona doğru geliyordu; gözleri günahkâr, muhteşem vaatlerle kısılmıştı.

Onu almaya geliyordu. Avını sinsice izleyen vahşi bir hayvan gibi.

Pippa yakalanmak için sabırsızlanıyordu.

Titreyerek iç geçirdi, dikkatli olmazsa elini çekip de onun temasına ve görüşüne açarsa sonunda onu kendisine getirebilirdi.

Ama Cross ona dokunmadı.

“Nasıl bulacağını sana göstereyim mi, tatlım?” dedi. Pipa onun nefesini elinde hissettiğine yemin edebilirdi. “Nerede bulacağını?”

Pippa bu cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu, utangaçlığın nasıl atabilmişti. “Lütfen,” dedi yalvarır gibi ve Cross yumuşak, kahredici sözlerle anlattı.

Pippa onun söylediklerini yaptı, kat kat kumaşları araladı, sonra daha gizli katları araladı, onun fısıldayarak verdiği talimatları izledi, edepsizce sorularına cevap verdi.

“Ne kadar hoş ve pembe... Hoşuna gitti mi, aşkım?”

Pippa inleyerek cevap verdi.

“Elbette gitti. Hazzın kokusunu alabiliyorum... Tatlı, yumuşak ve ıslak.” Bu sözler Pippa’yı daha önce olmadığı kadar heyecanlandırdı. Kendini sessizce keşfettiği karanlık gecelerden bile.

“Oh, Pippa!” diye fısıldadı Cross. Başını çevirdi, nefesi dizine çarpıyor ama dokunmuyordu, asla dokunmuyordu. Onu mahvediyordu. “Orada olsaydım, parmaklarım senin parmaklarının yerinde olsaydı seni iyice aralar; bu deneyimin paylaşıldığında ne kadar zevkli olabileceğini gösterirdim. İkinci öpüşme dersini vermek için dudaklarımı kullanırdım... Sana her şeyi öğretirdim.”

Bu itiraf karşısında Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı çünkü görebiliyordu. Önünde dizlerinin üstüne çökmüş; elini çekip o güzel ağzını oraya koyduğunu, dudaklarıyla okşadığını, dokunduğunu, sevdiğini... Pippa’nın bu konuyla ilgili bilgisi yoktu -hayal bile edemezdi- ama muhteşem olacağını tahmin edebiliyordu.

“Seni yiyip bitirirdim. Evet, tam da oradan, tatlım.” Pippa’nın devam etmesini istedi. Parmaklarının cesur, küçük hareketler yapmasını; aldığı hazla inlemesini; müthiş bir şeyin kıyısına geldiğini hissetmesini sağladı. “Dudaklarımın orada olmasını ister miydin, tatlım?”

Bu olmuş muydu? Tanrım! Evet. İstiyordu.

“Saatlerce orada kalabilirdim...” dedi. “Dilim sana hiç bilmediğin hazları gösterebilirdi. Defalarca. Sen yorgun düşene kadar. Dayanacak halin kalmayana, durmam için yalvarana kadar. Bunu ister miydin, aşkım?”

Ona bedeni cevap verdi, sandalyede sallandı ve eli, onun vaat ettiği her şeyi verdi... Ve her nasılsa hiçbirini. Ona ihtiyacı vardı. Ona dokunmaya; onu, gücünü ve enerjisini hissetmeye.

Pippa o anda onun olmuştu, açık ve saf zevkten bitap düşmüştü, arzu ile acı çekiyordu.

Sadece onun giderebileceği bir arzu.

Pippa onun adını fısıldadı, sesindeki şaşkınlığa engel olamıyordu, eli onun pırıl pırıl ipeksi kızıl saçlarını sıyrıp geçti.

Cross bu dokunuşla şimşek gibi harekete geçti, bir doksan boyundaki adamı ayaklandıran bir zarafetle kalktı. Ofisin karşı tarafına geçti, kaslı sırtını ona döndü, kasa defterlerinin dizili olduğu köşede uzun kolunu gövdesine doladı.

Bir anda gitmiş, Pippa'yı o kısacık hazdan etmişti. Onu mahrum bırakmıştı. Boş. Doldurulmamış.

Cross başını eğmişti, Pipa'nın dokunmak için can attığı kızıl saçları mum ışığında parlıyordu. Omuzları üç kez inip kalktı, o da Pippa gibi hızla soluk alıp veriyordu.

"Bu akşamlık bu kadar araştırma yeter," dedi, önündeki kitaplara bakarak. O geceki en sert, en yüksek tonda konuşmasıydı bu. "Sana baştan çıkarmayı öğretecektim, bu görevi tamamladığıma inanıyorum. Giyin. Seni biriyle evine göndereyim."

ON İKİ

İlerleme sağlandı. Kadın anatomisini ele alabilecek pek çok yol olduğu anlaşılıyor. Araştırma partneri dün akşam bu yollardan birini ortaya koydu, çarpıcı bir fiziksel sonuç alındı. İlginç olarak bu sonucun hatırı sayılır derecede duygusal bir etkisi de oldu. Kişisel bir etkisi.

Ama hâlâ bana dokunmadı. Bunun da kişisel bir etkisi vardı.

Araştırmada kişisel etkilere yer yoktur.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
29 Mart 1831, düğününden yedi gün önce***

Üç gün sonra Pippa, Dolby House'un kütüphanesindeki alçak kanepeye kurulmuş, yıldız çiçeği üretimi ile ilgili eşsiz bir kitabı okumaya dalmıştı. Kitap doğrudan yayıncı tarafından gönderilmiş ve bir ay öncesinden Pippa kitabın gelmesini sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı.

Yazık ki Bay Cross yeni bir kitabın heyecanını bile bozmuştu.

Ne sinir bozucu adam.

Bir an öyle büyük zevkler yaşatırken bir anda nasıl hayal kırıklığına düşürebiliyordu? Onu aynı anda hem tüketip hem de uzakta nasıl tutabiliyordu?

Bu mümkün görünmüyordu ama yine de o mümkün olduğunu kanıtlamıştı.

Yumuşak sözleri ve olmayan dokunuşlarıyla.

En çok yaralayan da dokunuşlardı. Olmayan dokunuşlar. Onun hakkında dedikodular duymuştu; araştırmasında yardımcı olmasını isterken neleri tehlikeye attığının farkındaydı; onu savuşturmaya, uzaklaştırmaya ve cazibesine karşı koymaya hazırdı.

Ama onu cezbetmek istemeyeceği hiç aklına gelmemişti.

Oysa buna da hazırlıklı olması gerekirdi. Castleton bile ona dokunmuyorsa Cross gibi birinin dokunacağını kim düşünebilirdi? Onun ikna edilmesinin daha zor olacağı çok mantıklıydı.

Onu ikna etmeye çalıştığından değil.

Kesinlikle değil. İkna etmeyi düşünebileceği tek erkek Castleton Kontu idi. Müstakbel kocası.

O sinir bozucu, anormal adamı değil. Sıradan biri gibi görünmüştü oysa. Pek çoğundan daha uzun ve daha akıllıydı ilk bakışta, türüne ait özellikler taşıyordu: İki kol, iki bacak, iki kulak, iki dudak.

Dudaklar.

Her şeyin sarpasardığı yer.

Pippa homurdanarak elini bacağına koydu, yanında kıvrılmış olan köpek kahverengi gözleriyle içli içli ona baktı, sanki Pippa'nın o dudakları düşünerek uykusuz geceler geçirdiğini bilir gibiydi.

Anormal bir durumdu. Ölçüsüz.

Trotula iç geçirerek uykusuna devam etti.

“Leydi Philippa?”

Pippa kütüphanenin kapısında, elinde büyük bir paketle bekleyen uşak Carter'a baktı. “Şaşırttın beni.”

Uşak içeri girdi. “Özür dilerim, hanımefendi.”

“Konuklar gelmeye başladılar mı?” Needham ve Dolby Markizi çay daveti veriyordu, düğünle ilgili olarak bütün hanımları toplamak istemişti. Pippa süslenmek için bir saat uğraşmış, hizmetçisi onun gayet şık ve bakımlı durduğunu

söylemiş ve Pippa da herkes gelmeden önce kütüphaneye çekilmişti. Ayağa kalktı. “Arbedeye benim de karışmam gerekiyor herhalde.”

Carter başını iki yana salladı. “Henüz değil, leydim. Ancak bu paket size geldi. Acil olduğu yazıyor, hemen almak istersiniz diye düşündüm.”

Büyük kutuyu ona uzattı, Pippa merakla aldı. “Teşekkür ederim.”

Görevini tamamlayan Carter geri geri odadan çıktı, Pippa’yı paketiyle baş başa bıraktı. Pippa paketi kanepeye koydu, ipini çözüp sıradan paket kâğıdını açtı, üstüne altı yaldızla *H* harfi işlenmiş olan ağır, beyaz bir kutu çıktı.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Paketin bir aciliyeti yoktu. Çeyizinin bir parçasıydı sadece. Londralı pek çok kadın Bayan Hebert’in terzi dükkânından gelen kutuyu hemen tanırdı.

İç geçirerek kutunun kapağını açtı. Mavi kurdele ile bağlanmış, çok açık mavi renkte tül ortaya çıktı. Kurdelenin altında bir melek figürü damgalanmış krem rengi kare bir kart vardı. Kartı zarfından çıkardı; kalın, siyah el yazısıyla yazılmış notu okudu.

*Büyük Kıyamet Günü
Düşkün Melek
Geceyarısı*

Ve arkasında şöyle yazıyordu:

*Bir araba gelip sizi alacak
Chase*

Chase. Düşkün Melek’in dördüncü, en gizemli ortağı. Anladığı kadarıyla kulübü kuran ve büyüten adamla pek az kişi tanışmıştı, Pippa elbette bu fırsata nail olamamıştı ve tanımadığı bir adamın davetini kesinlikle kabul etmemesi gerekiyordu. Özellikle de *Büyük Kıyamet Günü* denen bir günde.

Ama kutunun içinde ne olduğuna bakmadan, daveti ya da

Cross'u tekrar görme fırsatını geri çeviremeyeceğini biliyordu.

Büyük Kıyamet Günü, bütün bilgilerinin yeteceği bir şeye benziyordu.

Kalbi hızla atan Pippa, sanki canlı bir şey çıkacakmış gibi dikkatle kurdeleyi çözdü. Tülü kaldırıncı safir mavisi bir ipek kumaşın üstündeki muhteşem işçiliği olan gümüş maskeyi gördü. Hayır, ipek kumaş değildi bu.

Bir elbiseydi.

Maskeyi kaldırdığında ağırlığı onu şaşırttı. Tel işlemlerin kusursuz kıvrımlarına dokundu; ön yüzünde döne döne oyulmuş desenlerin inceliğine, safir mavisi elbiseyle aynı renkte olan kalm saten kurdelenin kenarlarını işleyişine hayran hayran baktı.

Maskeyi çevirip içine bakınca neden bu kadar ağır olduğunu anladı. İç tarafına özel bir çıkıntı yapılmış, elbisenin mavisıyla aynı renk kadife kumaşla kaplanmış, gözlüğün oturması için tasarlanmıştı.

Maske özellikle onun için yapılmıştı.

Pippa gülümsedi, metal işçiliği inceledi ve bunu yapan ustanın uçarılığına hayran kaldı.

Kıyafetlerle ya da önemsiz şeylerle hayatında hiç baştan çıkmamış olan gerçekçi Pippa, o gecenin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

İpeklere bürünebilmek için.

Bir anda kumaşa bakışının şiddetle değiştiği aklına geldi. Bu elbise için binlerce ipek böceği kendini feda etmişti.

Pippa özgür olsun diye kendilerine kozalar örmüşlerdi.

"Pippa!" Annesinin, kütüphane kapısının ardından gelen sesiyle daldığı düşten uyandı. Paket kâğıdını Trotula'nın uzun, pembe dilinden kurtarıp maskeyi kutusunu tıktırdı; aceleyle paketi sardı; şimşek hızıyla kapıda bekleyen uşağa gidip paketi derhâl hizmetçisine iletmesini istedi.

"Pippa!" Annesi yine seslendi. Hanımların akşam çayının başladığını haber veriyordu. Castleton Kontesi ve Leydi Tottenham da gelmişti. Penny ve bir düzine konuk daha. Need-

ham ve Dolby Markizi konuk listesini birkaç kez okumuştur ama Pippa son birkaç gündür konuşulanları dinlemiyordu.

Bay Cross'la geçirdiği gece onu yiyip bitiriyor; her sözcüğü, her etkileşimi hatırlıyordu. Çok önemli konularda yetersiz olduğunu fark etmişti. Bir erkeği kendisine dokunması için ikna etmek zor olmamalıydı. Hele de kadınlar konusunda engin tecrübeleri olan bir erkeği.

Pippa'nın hiçbir konuda ikna edici olmadığı belliydi. Ya da hiç kimseyi. İkna edebilseydi, etmez miydi? Bay Cross'un ofisinde neredeyse çırılçıplak kalmış olması, bir şekilde onu kendine çekmez miydi? Baştan çıkarmaz mıydı?

Elbette çıkarırdı.

İşte bu yüzden işe yarar tek bir kadınca kurnazlığa sahip olmadığından son derece emindi.

Belki Büyük Kıyamet Günü'nde değişecekti bu.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Pippa!" Annesi yine seslendi, daha yakından.

Bu kurnazlıklar olmadan -ya da en azından bunları kavramadan- koyduğu hedeflere ulaşamayacaktı. Bir eş ve bir anne olarak.

Bir kadın olarak.

İlave araştırmalar yapmalıydı.

Ama bugün, akşam çayına mahkûm olmuştu. Alçak sesle uyumakta olan arkadaşına seslendi. "Gidelim mi, Trotula?"

Spaniel cinsi köpek yumuşacık, kara başını hemen kaldırdı; memnuniyetle kuyruğunu sallamaya başladı. Pippa gülümseyerek kalktı. "En azından seni baştan çıkarabiliyorum."

Trotula gerindi, sevinçle kanepeden atladı.

Pippa köpeğiyle birlikte kütüphaneden çıktı, çay salonunun geniş panel kapılarını açtı. Annesinin konukları çoktan gelmişler, Olivia'yı pohpohlamaya başlamışlardı bile.

Pippa derin bir nefes aldı, bu arbedeye katılmak için kendini hazırladı.

"LeydiPhilippa!"

Castleton gelmişti.

Pippa, kontun üstüne atlayan Trotula'ya döndü. Kont yere

çömelmiş, köpeği kaşıyordu. Trotula konta doğru eğilmişti, arka ayağı zevkten seğirip duruyordu. Pippa kendini tutamamış olarak gülmeye başladı. “Lord Castleton, çaya mı geldiniz?” diyerek nişanlısına doğru ilerledi. Etrafta münasip bir erkek olduğunda annesinin sesinde beliren panik imasını hissetmemişti.

“Hayır,” dedi Castleton, neşeyle. Başını kaldırıp yana yatırarak samimi bir gülüşle Pippa’ya baktı. “Babanızla görüşüyordum. Evlilik düzenlemelerinin son kısımları hakkında konuştuk.”

Müstakbel gelinlerin çoğu, evlilikle gelen para kaynağı takasından açıkça bahsedilmesini takdir etmezdi ama Pippa, bu olayla ilgili maddi konuları sakinleştirici buluyordu. Başını salladı. “Derbyshire’da topraklarım var.”

Castleton da başını sallayarak ayağa kalktı. “Needham bahsetti. Koyunlar da varmış.

Ve bin altı yüz hektarlık ekili arazi. Ama Pippa, Castleton’un babasına aldırış ettiğini pek sanmıyordu.

Sessizlik oldu. Castleton topukları üzerinde yaylanarak çay salonuna baktı. Uzunca bir süre sonra, “Hanımlar çayda ne yaparlar?” dedi.

Pippa onun baktığı yöne baktı. “Çay içerler.”

Castleton başını salladı. “En önemlisi.”

Yine sessizlik oldu. “Kurabiye de yerler,” dedi Pippa.

“Güzel. Güzel. Kurabiye iyidir.” Castleton duraksadı. “Kek de var mıdır?”

Pippa başını salladı. “Bazen olur.”

Castleton başını salladı. “Muhteşem.”

Dayanılacak gibi bir eziyet değildi.

Ama Castleton onun nişanlısıydı. Bir hafta sonra kocası olacaktı. Göz açıp kapayana kadar da çocuklarının babası. Bu yüzden eziyet, kabul edilebilir sonuç olamazdı.

Çok ilginç bir kavalye değildi belki, Pippa’nın ilgilendiği şeylerle de ilgilenmiyordu. Ama zaten anatomiye ilgi duyan pek fazla erkek yoktu. Ya da çiçekçiliğe, biyolojiye ya da fiziğe.

Biri vardı ama...

Bunu düşünmemeye çalıştı. Cross bir bilim inanı olabilir-di ama o...

Pippa bunları düşünmeyi bıraktı, gündemdeki konuyla ilgilenmeye zorladı kendini. Castleton... Castleton için çaba göstermeliydi. Ona bağlanmak, onun ilgisini çekmek için uğraşmalıydı. Daha önce başarısız olsa da.

Başkasıyla.

Hayır. Cross'u düşünmemeliydi. Onunla yaşadığı başarısız etkileşimi düşünmemeliydi. O bir bilim insanıydı ve bilim insanları deney yaparak öğrenirlerdi. Başarısız olsalar bile.

Neşeyle gülümsedi. Muhtemelen aşırı bir neşeyle. "Lordum, mutfakta kek kalmış mı, bakmak ister misiniz?"

Mutfak lafını duyan Trotula kuyruğunu anında dikti ama Castleton'un, Pippa'nın sorusunu anlaması biraz zaman aldı. "Mutfığa! Kek yemeye! Sizinle!"

Pippa gülümsedi. "Evet."

"Pippa!" Çay salonunun kapısından annesinin çılgılığı duyuldu, sonra birden şaşırdı, soluğu kesildi. "Oh! Lord Castleton! Geldiğinizden haberim yoktu! Ben..." Bir an tereddüt etti, eli kapının kolunda ne yapacağını düşündü.

Çoğu anne kızlarının ıssız bir koridorda nişanlılarıyla tek başlarına zaman geçirmelerine izin vermezdi ama o kızlar Needham ve Dolby Markizi'nin kızları değildi. Tüm ailenin de bildiği gibi Pippa'nın tuhaf bir kız olmasının ve yakında gelin olacak bir hanımefendinin temel sosyal becerilerinden yoksun olmasının yanı sıra Needham ve Dolby House'un kızları, nişanlılarıyla evlenme konusuna gelince yüksek not almamışlardı. Markiz elbette sondan ikinci kızının evliliğini garantiye almak için bu tür ufak tefek skandallara göz yumacaktı.

"Ben şu kapıyı çekeyim," dedi markiz, ağzı kulaklarına vararak. "Pippa, müsait olunca sen de bize katılırsın, hayatım."

Müsait olma meselesi insana bıkkınlık veren dedikoducu kadınlarla ilişkili olduğundan bu ironi Pippa'yı pek etkilemedi.

Yine yalnız kaldıklarında Pippa nişanlısına döndü. “Mutfağa gidelim mi, lordum?”

Castleton başını salladı, Trotula önlerine düştü.

Mutfakta kek vardı, aşçıyı kandırıp bir tülbente sardılar ve Dolby House’u gezmeye başladılar. Pippa ne yöne gittiklerini düşünmemeye çalışıyordu ama birkaç gece önce Cross’u beklediği vişne bahçesinden kasten uzak durduğunu inkâr edemezdi. Birkaç yüz metre ötedeki nehre doğru yürümeye başladı.

Trotula neşeyle havlayarak önlerinden gidiyor, alışılmadık biçimde Castleton’un gelip gelmediğine bakıyordu. Bir süre sessizce yürüdüler; Pippa’nın, bir sonraki adımını düşünmeye yetecek kadar. Evden görülmeyecek kadar uzaklaştıklarında Pippa durdu ve müstakbel kocasına baktı.

“Lordum...” dedi.

Castleton da onunla aynı anda, “Siz...” diye söze başlamıştı.

İkisi de güldü. “Lütfen,” dedi Castleton. “Önce siz.”

Pippa başını sallayıp tekrar söze başladı. “Lordum, benimle flört etmeye başlayalı bir yıldan fazla oluyor.”

Castleton başını hafifçe yana eğerek düşündü. “Sanırım öyle.”

“Ve artık evleniyoruz. Yedi gün sonra.”

Castleton gülümsedi. “Biliyorum! Annem sürekli bundan bahsediyor.”

“Kadınlar düğünleri çok severler.”

Castleton başını salladı. “Fark ettim. Ama siz pek ilgili değil gibisiniz, oysa bu sizin düğününüz.”

İlgiliydi, elbette. Ama onun beklediği türden bir ilgi değildi bu. Kimsenin beklemediği.

Cross dışında. Hiç yardımcı olmayan Cross.

“Lord Castleton, sanırım artık beni öpmenizin vakti geldi.”

Castleton parmağına kirpi batsa bu kadar şaşkın görünmezdi. Uzun bir sessizlik oldu, Pippa büyük bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı. Castleton onun aşırı serbest bir kız

olduğunu düşünürse doğruca eve dönebilir, Derbyshire'daki araziyi geri verip Needham ve Dolby House'a veda edebilir-di.

Bu kadar kötü olabilir miydi?

Evet. Olabilirdi.

Cevabı önemli değil çünkü Castleton öyle davranmadı. Memnuniyetle başını sallayıp, "Tamam o halde," dedi ve onu öpmek için eğildi.

Dudakları yumuşak, sıcak ve kuruydu; öpüşünde bir damla bile tutku yoktu. Dudaklarını hafifçe onun dudaklarına değdirmişti, sanki onu ürkütmekten ya da taciz etmekten çekinir gibi. Pippa ellerini kaldırıp onun kollarını tuttu, farklı bir şey yapması gerekirmiş gibi hissediyordu.

Dudaklarını birbirlerine değdirerek burunları yamulmuş vaziyette -bunun sebebi gözlüğüydü- ve ellerini hiç oynatmadan uzunca bir süre öyle kaldılar.

Nefes almadan. Garip bir huzursuzluktan başka hiçbir şey hissetmeden.

Birbirlerinden ayrılınca soluk soluğa kaldılar, birbirlerine baktılar, Pippa düşünmemeye çalışarak gözlüğünü düzeltti, burnuna doğru itti. Dili dışarı sarkmış, kuyruk sallayan Trotula'ya baktı.

Köpek neler olduğunu anlayamamıştı.

"Evet," dedi Pippa.

"Evet," diye karşılık verdi Castleton. "Bir daha deneyelim mi?"

Pippa teklifi düşündü. Bir deneyin sonucunu gerektiği gibi almanın tek yolu tekrar etmektir. Belki ilk seferinde yanlış yapmışlardı. Başını salladı. "Olabilir."

Castleton onu bir daha öptü. Şaşırtıcı biçimde aynı şey oldu.

Bu sefer ayrıldıklarında Pippa emindi. Bedensel arzularla ilgili sebepler yüzünden evlilik yemini etmelerinde bir tehlike yoktu.

Pippa bu durumdan memnurluk duyması gerektiğini düşündü.

Konuşmadan eve döndüler, çıktıkları gibi mutfaktan girip çay salonunun önüne geldiler. Açık duran maun kapıdan hanımların kahkahaları duyuluyordu. Castleton onu orada, partide bırakmayı teklif etti ama Pippa eskisi gibi çaya katılmak istemiyordu. Bu yüzden nişanlısını kapıya kadar geçirdi. Castleton kapıda durup ciddi bir ifadeyle ona baktı.

“Evliliğimizi sabırsızlıkla bekliyorum, biliyorsunuz,” dedi.

Bu gerçektir. “Biliyorum.”

Castleton hafifçe gülümsedi. “Başka bir şeyi dert etmiyorum. Gerisi gelecektir.”

Gelmesini beklemeleri mi gerekiyordu?

Pippa başını salladı. “Teşekkür ederim, lordum.”

Castleton onu ciddiyetle selamladı. “Leydim.”

Arabası uzaklaşırken Pippa merdivenlerin en üst basamağında durup ardından baktı. Öpüşmelerini düşünüyordu. Castleton bir şeyler hissediyordu, bunu gözlerinde görmüştü. Sabırlı ve nazik olmasıyla, Bay Cross’un gözlerinde gördüğü şey aynı değildi. Hayır, Cross’un gözleri metal bir fırtına gibiydi, anlayamadığı ama anlamak için hayat boyu çalışacağı duygularla doluydu.

İnceleme fırsatı bulamadığı duygularla.

Yine içini sıkıntı bastı, yatışmak için dalgın dalgın elini kaldırdı, ona hiç dokunmadan hazzı tattıran bu uzun boylu, gri gözlü adamda kalmıştı aklı.

İçindeki bu sıkıntıdan nefret ediyordu. Bu sıkıntıya düşündüğü şeyin sebep oluşu hoşuna gitmemişti.

İç geçirerek gözlüğünü çıkarıp temizledi, evin ön kapısını kapattı, Castleton’u ve dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktı.

“Leydi Philippa?”

Pippa, Dolby House’un büyük merdivenlerinden inmekte olan bir hanımın bulanık görüntüsüne baktı. Herhalde çaya gelen misafirlerden biri yolunu kaybetmişti.

Gözlüğünü takıp konuğu selamlamak üzere merdivene doğru ilerledi, onu durdurmak için elini kaldırdı. Gülümse-

yerek başını kaldırdı ve... Lavinia ile, Barones Dunblade ile burun buruna geldi.

Neredeyse merdivenden düşecekti. "Leydi Dunblade."

"Gelmemem gerektiğini söyledim kendime," dedi barones. "Jasper'la aranızdaki her ne ise karışmamam gerektiğini."

Jasper?

Barones devam etti. "Ama sonra annenizden davet aldım. Bourne markizi olduğundan beri ablanız bana çok nazik davranmıştır. Şaşırmamam gerekirdi."

Bu sözlerde başka bir anlam, Pippa'nın anlaması gereken bir ima vardı ama Pippa anlayamadı. "Leydi Dunblade..."

Güzel kadın bastonuna dayanarak ağırlığını diğer ayağına verdi, Pippa ona doğru uzandı. "Oturmak ister misiniz?"

"Hayır," diye, kesin bir tavırla reddetti barones. "İyiyim."

Pippa başını salladı. "Çok iyi. Maalesef Bay Cross'a olduğumdan daha yakın olduğum intibası uyandırdım sizde."

"Bay Cross." Barones soğuk soğuk güldü. "O isme inanmakta hâlâ zorlanıyorum."

Pippa başını yana eğdi. "İnanmak mı?"

Lavinia şaşkınlıkla ona baktı. "Size anlatmamış."

Bu sözler onu tedirgin etmişti. Belki de özellikle söylenmişti. Herhâlükârda Pippa dayanamadı. "Adı Bay Cross değil mi?" Pippa, Dolby House'un merkezini belirleyen geniş, kıvrımlı merdivenin ortasında baronesle yüz yüze gelmişti."

"Ona bay diye hitap eden sadece siz varsınız sanırım."

Cross. Bay demeye gerek yok. "Cross, o halde. Adı bu değil m?"

Barones hafifçe güldü. "Buna inanmış olmanız ne tatlı."

Elbette inanmıştı. İnanmamak için bir sebebi yoktu. Cross ona böyle bir imada bulunmamıştı ama yalan söylemiş olabileceği düşüncesi yabancı değildi. Ne de olsa, başından beri ona yalan söylemişti. Zarlar, bahisler, onu baştan çıkartışı ve hiç dokunmayışı... Hepsi yalandı. Adı da yalan olabilirdi. Şaşılacak bir durum değildi.

Ama nedense bu hepsinden çok daha sarsıcı olmuştu.

Midesi bulandı. Dikkate almadı. “Bana söylemek istediğiniz şey nedir?”

Lavinia duraksadı, Pippa’nın sesindeki sert ifade onu şaşırtmıştı. “Ona dikkat etmelisiniz.”

Pippa’nın zaten öğrendiği bir dersti bu.

Barones devam etti. “Jasper... O kadınları çok sever. Fazlasıyla hem de. Ama verdiği sözleri tutmaya gelince... beceremez.” Bir an duraksadı, sonra devam etti. “Ona inandığınız için mahvoldüğünüzü görmek istemem.”

Bu sözler keder yüklüydü, Pippa bu sözlerin üzerinde bıraktığı etkiden hiç hoşlanmamıştı; iç daralması ve huzursuzluk. Bu kadının onu tanıdığını bilmek... Ondan sözler aldığı... Onun tarafından ihanete uğradığını...

Pippa bunların kendisine olmasına izin vermemişti.

Bu düşünceyle kaskatı oldu. Onun tarafından ihanete uğramayı istememeliydi. Ondan sözler almamalıydı. Onu istememeliydi. Bu sadece bilimdi, değil mi? Araştırma. Başka bir şey değil. Elbette duygusal da değil.

Hafızası canlandı. Castleton’un kupkuru, sıcak dudakları. *Duygusal hiçbir şey yoktu.*

Başını iki yana salladı. “Aramızda hiçbir şey yok.”

Barones tek kaşını kaldırdı. “Gizli bir geçitten geçerek ofisine geldiniz.”

Pippa yine başını iki yana salladı. “Geçidi bulacağımı tahmin etmiyordu. Oraya gelmemi beklemiyordu. Gelmemi hiç istemedi.” Bir an duraksadı. “Sizi çok önemseyen açık, Leydi Dunblade. Sizi çok sevdiğine inanıyorum.”

Pippa aşk hakkında çok şey bildiğinden değil, o muhteşem gizli geçitteyken karanlıkta duyduğu ses tonundan ve Lavinia ofiste güçlü ve sağlam bir şekilde önüne geçip onunla kavga etmeye başladığında gri gözlerinde beliren ifadeden anlamıştı bunu.

Pippa’nın tahmin ettiği gibi birbirlerine âşıktılar.

Ve Cross ona hiç dokunmamıştı.

Boğazı düğümlendi, yutkunmaya çalıştı.

Barones gülmeye başladı. Pippa onun bu sahte kahkaha-

sından hiç hoşlanmamıştı. “O aşkın ne olduğundan bihaberdir. İyiliğimizi düşünseydi bizi bırakmazdı.”

Bu sözler karşısında Pippa’nın yüreği sıkıştı. “Olabilir ama geçmişte ne olursa olsun, sizin bu geçmişin önemli bir parçası olduğunuz belli... Çok önemli bir...” Bir an duraksadı. Sevgiliye kibar dilde ne deniyordu? Annesinin, kibar ortamlarda sevgili denmeyeceğini sürekli hatırlattığını çok iyi biliyordu. Ama Leydi Dunblade ile yalnızdılar, kimse onları duyamazdı; bu yüzden Pippa kibar sözcükler aramaktan vazgeçti. “...sevgilisiniz.”

Leydi Dunblade’in mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. “O benim sevgilim değil.”

Pippa devam etti. “Ne olursa olsun, fark etmez. O beyefendi üzerinde herhangi bir etkim yok. Bana bir araştırmamda yardımcı oluyordu. Araştırma da bitti zaten.”

Barones araya girdi. “Jasper benim sevgilim değil.”

Pippa elini savurdu. “Şu anda olmayabilir ama vaktiyle olmuş. Tekrar söylüyorum, benim...”

“Leydi Philippa.” Lavinia’nın sesi sert ve ısrarlıydı. “Tanrı aşkına. O sevgilim değil.” Bir an duraksadı; sonra telaş ve çaresizlik içinde, en ufak bir korku duymadan Pippa’ya baktı. “O benim *kardeşim*.”

ON ÜÇ

Cross *Düşkün Melek*'in patron odasında dikilmiş, Londra'nın yarısı alt katta kumar oynarken onları seyrediyordu. Londra'nın çok varlıklı olan yarısı.

Salon hıncahınç doluydu. Parlak renkli ipek ve satenler içinde, sırf bu gece için hazırlanmış ince işçilikli maskeler ardında gizlenmiş kadınlar; kumar oynamaya, kazanmaya ve *Düşkün Melek*'i alt edip bu anın tadını çıkarmaya can atan, cepleri binlerce poundla tutuşan erkekler.

Büyük Kıyamet Günü'nün ilk düzenlenişinden beri, beş yıldır insanlar *Düşkün Melek*'in cazibesine kurban gitmiş; ellerinde ne var ne yoksa şanslarına güvenerek kumar masalarına yatırmışlardı. Ve her yıl o insanların büyük bir kısmı kaybetmiş, *Düşkün Melek*'in sahipleri ise kazanmıştı.

Chase kendilerinin kaybedecek kadar oynamadıkları için kazandıklarını söylemekten hoşlanırdı. Çoğu geceler, Cross işin aslını bilirdi. Kazanırlardı çünkü daha azını yapamazlardı. Müşterek ruhlarını satmışlardı, bunun ödülü de Londra'nın beyefendilerini soyup soğana çevirmek olmuştu.

Ancak bu gece Cross'un şüpheleri vardı. Yoğun ve tereddütsüz kazanma yetilerinden şüphe ediyordu.

Kendinden şüphe ediyordu.

Bu gece Büyük Kıyamet Günü'nde çok fazla oyun oynanıyordu. Kontrol edemeyeceği kadar çok. Onu her şeyi göze alarak kazanmaya itecek kadar çok.

Her şeyi göze almak, kazanmak için iyi değildi. Plan işliyor olsa bile.

Aşağıdaki masaları izlerken elini vitray cama, şeytanın bacağına koydu. Yirmi bir ve rulet, barbut ve piket, savrulan kartlar, atılan zarlar, dönen tekerlekler ve yemyeşil çuha masalar birbirine karıştı.

Başka zaman olsa Cross kazananları hesaplıyor olurdu: Bin barbuttan, iki yüz ruletten, yarısı kadar yirmi birden. Ama bu gece kaderini belirlemiş olan elli kişideydi gözü.

Knight'ın en büyük elli oyuncusu salona dağılmıştı, özel davet almamış olsalar bu kulüpte oyun oynamalarına asla izin verilmeyecek elli kişi. Burada oynamayı hak etmeyen ama yine de oynayan elli kişi.

Cross'un isteğiyle.

Sally sözünü tutmuş, bu beyleri *Düşkün Melek*'e getirmişti ve onları burada tutmak artık *Düşkün Melek*'in göreviydi. Kumarhane personeli talimatları almışlardı. Bir kişi bir elde bahis koyarsa diğer elde kadehini dolduracaklardı. Bir oyuncu yalnız kalır ya da sıkılırsa maske takmış, hepsinin gönlünü ve cebini hafifletmek için yüklü paralar ödenmiş eğlence düşkünleri onu hemen aralarına alacaktı.

Düşkün Melek, oyuncuların hayallerini gerçekleştirmesiyle meşhurdu ve bu gece bütün hayaller gerçekleşebilirdi.

Ve Knight, *Düşkün Melek*'i yenemeyeceğini biliyordu.

Cross'u yenemeyeceğini.

Patron odasının kapısı açıldı, içeri biri girdi ve kapıyı kapattı. Cross kimin geldiğine bakmak için dönmedi. Patron odasına sadece birkaç kişinin girme yetkisi vardı ve Cross her birine sonsuz güven duyardı.

Aşağıdaki rulet masasını, dönen tekerleği, bahis koyanlar eğilmiş bakarlarken tekerleğin maun kenarı boyunca yuvarlanan beyaz topu seyretti. Rulet masasının bir ucunda yirmi beş yaşından büyük göstermeyen genç bir adam maskesini çıkardı, delişmen bakışlarla topun yuvarlanışını seyretti. Cross bu gözleri yıllar boyu sayısız kez görmüştü. Normalde Cross genç adamın tavırlarında kazançtan başka bir şey

görmeydi ama bu gece, bir an için başka bir şey daha gördü.

Onun baktığı yere bakan Temple arkasında durup alçak sesle, "Lowe," dedi.

Cross arkadaşına döndü. "Onlardan biri olduğunu biliyor muydun?"

Temple şiddetle başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Yoksa içeri girmesine izin vermezdim."

"Senin peşinde değil," dedi Cross. "Bunu herkes görebilir."

Top rulet tekerleğine düştü, genç adam suratını ekşitti, canı yanmış gibi masaya sırtını döndü. Saniyeler içinde toparlanıp dikkatini yeniden masaya verdi, bahis koymak için paralara davranmıştı bile.

Temple başını iki yana salladı. "Kendine mani olamıyor." "Biz olabiliriz."

"Knight'ın kulübüne geri dönebilir. Bizim kulüpte kalıp kaybedebilir de. Bela açmadığı sürece."

Cross ona sert sert baktı. "Ne bela açabilir ki? Seni ölüme koruruz."

Temple geniş omzunu silkti. "Beni korursun ya da korumazsın ama bu kadar mağdur edilmiş bir çocuk çok büyük tehlike arz eder."

Cross gözünü, rulet tekerleğinde dönen topu izleyen Christopher Lowe'a çevirdi. "Bu yüzden mi buraya çıktın? Saklanmak için mi?"

Temple omuzlarını düşürdü. "Hayır, sana geldim."

"Ne olmuş bana?"

"Planın işe yarıyor gibi."

Cross elini serin cama dayadı, geniş ve pürüzsüz yüzeyin avucunda bıraktığı hissin tadını çıkardı. "Knight'ın kulübündeki gerçek oyuncuların tümünün boşaldığına dair kanıtlar elimize geçmeden bunu bilemeyiz."

"Gececek," dedi Temple. Bir süre sustuktan sonra devam etti. "Kızın tam vaktinde, bu sabah geldiğini duydum."

Bunu Cross da duymuştu. Meghan Margaret Knight'm Mayfair yakınlarındaki lüks sıraevlerden birine yerleştirildi-

ğini. “Uzun süre kalmayacaktır. Hele de biz Knight’ın ipini çekerken.”

Temple cevap vermedi. Gerek yoktu. Aşağıdaki oyunları izlemeye koyuldu. “Bourne ile Penelope de burada.”

Cross salonun en uzak köşesine baktı. Ortağı maskesini çıkarmış, mutlulukla karısının yanına oturmuş, yirmi bir oynayan ve yeşil çuhaya vurarak kart isteyen karısını seyrediyordu. Penelope açılan kartları görünce gülümsedi, kocasına dönüp bir öpücük almak için yanağını uzattı. “Bakıyorum da her zamanki gibi kazanıyor.”

“Bourne oyunu kurmuştur mutlaka,” dedi Temple, gülümseyerek

Cross kaşını kaldırdı. “Bunu kanıtlarsam onu kenara çekip konuşurum.”

Temple bir kahkaha attı. “Yargılarken dikkatli ol, dostum. Günün birinde senin de etkilemek istediğin bir hanım olacak.”

Cross bu sözleri hiç de komik bulmamıştı. “Pek çok şey olabilir şüphesiz,” dedi, salonda göz gezdirerek. “Ama benim bir kadına boyun eğmem olacak şey değil.”

Yapamazdı.

Dokunabilseydi, böyle bir seçeneği olsaydı bile onun geleceğinde bir kadın yoktu. Lavinia’ya çok şey borçluydu. Baine’e de.

İkisini de geri getiremezdi... Hak ettikleri hayata geri döndüremezdi. Ama Lavinia’nın çocuklarının Baine’e ait olması gereken her şeyi almasını sağlayabilirdi. Yoksulluğun acı veren hüsrânını asla yaşamayacaklarından emin olabilirdi.

Onlara bir krallık bırakabilirdi. Günahla kurulmuş da olsa.

Kalabalık bir barbut masasından sevinç çığlıkları yükseline civardaki birkaç kişinin dikkatini çekti. Masanın bir ucunda her zamanki şıklığıyla, üç büyük gazetenin ve yarım düzine dedikodu dergisinin sahibi olan Duncan West vardı. West Karun kadar zengin, günah kadar şanslı bir adamdı. Daha da önemlisi, kazanıyordu ve etrafındaki herkesi silip süpürebilirdi.

Cross bu zevki hevesle hatırladı, kazanabileceğini bilmenin zevkini.

Böylesi bir keyif almayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Bununla Bourne’un canını sıkabilirdim,” dedi Temple, rahat bir tavırla. Sanki Londra’nın en ünlü kumarhanesinin patron odasında değil de sıradan bir yerdeymiş gibi. “Ama o eşiyle meşgul şu sıralar. Düşündüm de belki sen müdahale edebilirsin.”

Cross onun sesindeki neşeli ifadeyi duymuştu. “Senin küçük oyunlarına katılamayacak kadar meşgulüm, Temple.”

“Benim değil, Chase’in fikri. Ben sadece aracıyım.”

Bu sözler Cross’u tedirgin etti, ürpertti. Alçak sesle küfrederek oyun salonunda göz gezdirip *Düşkün Melek*’in kurucusuna bakındı. Elbette ortalıklarda görünmüyordu. “Chase’in oyunlarına da katlanamayacağım.”

Temple kıs kıs güldü. “Çok geç kalmış olabilirsin.”

Daha lafı bitmemişti ki Cross’un gözü oyun salonunun tam ortasında tek başına duran, bütün salonda hiç kımıldamayan tek kişiye takıldı. Tabii ya.

O daima evrenin geri kalanından ayrı bir yerde dururdu. Tersine dönen gezegen, batıdan doğan güneşti. Şu anda ise kumarhanesinin tam ortasında, etrafı çapkınlarla sarılmış bir halde kımıldamadan duruyordu. Bunu bilmesi için yüzünü görmesi gerekmezdi.

Ne kadar baş döndürücü olduğunu anlamak için onu maskesiz görmek zorunda da değildi. Geçen hafta ofisindeki sandalyeye oturup ona açıldığı; zevk aldığı; görüntüsü, sesi ve kokusuyla onu baştan çıkardığı o geceki kadar değilse de baş döndürücüydü.

O gece o gittikten sonra ofisinde yere oturmuş, sandalyeye saatlerce bakmış, otururken kıvranışlarını gözünde canlandırmış, onun o muhteşem sesini yeniden duymaya çalışmış ve sonunda ağır küfürler ederek alnını oturduğu yere dayamış, ondan uzak duracağına yemin etmişti.

Ona karşı koyması imkânsızdı.

Geri dönmüştü. Safir rengine bürünmüş, ipek gibi saçla-

rı, bembeyaz teniyle kulübünün tam ortasında, günahların ve kötülüğün tehdidi altında öylece duruyordu. Ve onun. Gözlemeye çok uygun olan bu noktadan göğüslerinin kabarıklığını, o güzel kıvrımlarını ve karanlık, vaat eden gölgelerin eşsiz manzarasını görebiliyordu. Yetişkin bir adama diz çöktürmeye yeterdi.

Elindeki kadehi sıktı. “Onun burada ne işi var?”

“Ha, konuğumuzu tanıdın demek?”

Elbette tanımişti. Gözleri gören herkes onu fark ederdi. Salondaki en büyüleyici şeydi o. “Tekrar ettirme bana.”

“Asriel davetiyesi olduğunu söyledi.”

Vardı şüphesiz. Chase bu planı çok eğlenceli bulmuştu. Chase iyi bir dayacağı hak ediyordu. “Oraya, sineğin yakıştığından daha çok yakışmıyor.”

“Bilemem,” dedi Temple, kızı incelerken. “Salondaki halini tercih ederim.”

Cross iri yarı ortağına döndü hırsla. “Eğlendiğin yeter.”

Temple sırtarak topukları üstünde yaylandı. “Çok eğlenebilirdim.”

Cross kendisinden çok daha yapılı olan adamın suratına bir yumrak atmamak için kendini zor tuttu. Dev gibi ve yenilmez olduğu için Temple ile kavga etmek nafileydi ama denemek bile keyfini yerine getirebilirdi. Geçen haftayı kendine hâkim olmaya çalışarak geçirirken bugün kendini kaybettiğini görmek iyi gelebilirdi. Cross onun canını yakabileceğinden emindi. Ya da tek gözünü morartacağından. “Philippa Marbury’den uzak dur, Temple. O sana göre değil.”

“Sana göre mi?”

Evet, kahretsin! Cross dilini tuttu. “Hiçbimize göre değil.”

“Chase öyle düşünmüyor.”

“Hele Chase’e göre hiç değil.”

“Bourne’a burada olduğunu söylesem mi acaba?” Cross onun sesindeki alaycı ifadeyi sezmişti. Cross’un buna karşı çıkamayacağını biliyordu. “Penelope onu eve götürür.”

Buna izin vermeliydi. Bourne ile Penelope’nin, maceracı

kardeşlerine göz kulak olmalarına izin vermeliydi. O kendi itibarını ve Londra'nın yarısını yerle bir etmeden, birileri Pippa Marbury'yle ilgilenmeliydi.

Bir ay önce olsa Cross yapabilirdi. Bir hafta önce de.

Ama şimdi... "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Temple'ın eğlencesi sinir bozmaya başlamıştı.

Cross sert sert ona baktı. "Temiz bir sopayı hak ediyorsun."

Temple muzır bir ifadeyle sırtıttı. "Sen mi atacaksın o sopayı bana?"

"Hayır, ama çok yakında atarlar. Hepimiz de doya doya güleriz."

Temple'ın siyah gözlerinde bir şeyler kıvılcımlandı. "Böyle vaatler insanı kızdırır, dostum." Bir elini abartılı bir tavırla göğsüne koydu. "Kızdırır."

Cross geri zekâlı ortağına laf yetiştirmekle daha fazla uğraşmadı. Dışarı çıktı; uzun adımlarla *Düşkün Melek*'in arka merdivenlerine çıkan koridoru geçti; madenine, kalp atışına ulaşmak için onu bulmak hevesiyle hızla merdivenden çıktı. Başkası ele geçirmeden önce onu kapmak için.

Bir başkası ona dokunacak olursa onu öldürebilirdi.

Kumarhanenin bir yanındaki küçük, gizli koridora; oradan da kumarhanenin, gülücükler saçan maskeli eğlence düşkünlileriyle dolu ana salonuna açılan gizli kapıyı açtı. Onu bulmakta zorlanmamakla beraber binlerce kişi arasında bulabildi.

Ama çok aramasına gerek yoktu.

Çarpıştıklarında hafif bir çığlık attı, Cross onun tutmak için uzandı, düşmesin diye ellerini omuzlarına koydu. Büyük hata. Eldiven giymiyordu ve bu elbisenin sanki kumaşı yoktu. Teni çok yumuşak ve sıcaktı, neredeyse onu tutuşturacak kadar.

Bu da onun oyalanmasına sebep oldu.

Onu bırakmadı. Tutunmak için elini Cross'un göğsüne koyduğu, safir mavisi elbisesinin etekleri ortalarında uçuştur-

ğu; pırıl pırıl, taze ve karanlık mekânın, bu ahlâksız dünyanın tamamen dışında kalan kokusunun aklında dolaştığı gibi eteğinin de Cross'un bacaklarına dolandığı zaman bile.

Aceleyle onu duvarın dibine çekti. "Neden eldiven giymiyorsun?" diye sordu.

Bu soru ikisini de şaşırtmıştı ama önce o toparlandı.

"Hoşlanmıyorum. Duyuları yok ediyör."

Onun duygularını tüketirken herhangi bir duyusunu kaybetmesini düşünemiyordu. Cross onun cevabını dikkate almadı. "Ne işin var burada?" Sesi karanlıkta yumuşak çıkıyordu, aşırı yumuşak. Onu azarlamak, korkutmak niyetindeydi.

"Davet edildim."

Pippa Marbury'yi hiçbir şey korkutamazdı. "Gelmemeliydin."

"Kimse beni tanımaz. Maskem var."

Cross maskeye uzandı; ince kıvrımlarına dokundu; el işçiliğini, yapılışını inceledi. Tabii Chase onun gözlük taktığını hesaba katmıştı. O her şeyi göz önünde bulundururdu. Cross'un içi öfkeyle kabardı, bu haşinlik sesine de yansıdı. "Hangi akla hizmet, bu daveti kabul ettin? Bu gece burada her şey olabilir."

"Seni görmeye geldim."

Pippa'nın sözleri mülayim, basit ve şaşırtıcıydı; Cross bu sözleri kavramak için bir an duralamak zorunda kaldı. Onun yakınında olduğunda dönüştüğü geri zekâlı bir yaratık gibi, "Beni görmek için," diye tekrar etti.

Pippa başını salladı. "Sana kızgınlım."

Kızgın görünmüyordu. Cross işte tam bu yüzden onun çok kızgın olduğunu anlamıştı. Pippa Marbury diğer kadınlar gibi öfkeden kıvranacak biri değildi. Aksine, o bu duyguyu hissedince harekete geçmeden önce bütün yönleriyle değerlendirdi. Ve bu sıra dışı hassiyetle karşısındakinin savunmasını, gece yarısı gizli bir saldırı düzenlemişçesine kolayca kırardı.

"Özür dilerim, dedi Cross, kendini savunarak.

"Ne için?" Cross duraladı. Bunu ona hiçbir kadın sormamıştı. Cevap veremeyince, Pippa devam etti. "Bilmiyorsun."

Bahanesi yoktu.

“Bimiyorum.”

“Bana yalan söyledin.”

Söylemişti. “Ne konuda?”

“Bu sorundan anlıyorum ki bir kereden fazla söylemişsin.”

Cross maskenin ardındaki gözlerini göremiyordu ve bu sohbet için onu yüzünden çıkarıp atmak istiyordu.

Hayır, istemiyordu. Bu sohbeti yapmayı hiç istemiyordu.

Onun evine gitmesini, yatağına yatmasını, normal aristokrat hanımlar gibi davranmasını istiyordu. Leydi Castleton olup Londra’dan ve zihninden sonsuza kadar çıkıp gidene kadar onu bir odaya kilitlemek istiyordu.

Anlaşılan Cross kendine de yalan söylemişti.

Yumuşacık teninden gönülsüzce ayrılarak omuzlarını bıraktı.

“Sen bir kontsun.”

Sesi sakindi ama bu sözlerdeki suçlayıcı ifade inkâr edilemezdi.

“Bu konuyu fazla düşünmek istemiyorum.”

“Harlow Kontu.”

Cross suratını ekşitmemek için kendini zor tuttu. “Ne kadar az duyarsam o kadar iyi.”

“Beni aptal yerine koymak, utandırmak hoşuna mı gidiyor? O Bay’lı konuşmalar neydi öyle? Bir aristokrat olsaydın senin yardımını istemezdim dediğim zaman, o gece arkamdan kahkahalarla güldün mü?”

O gece Pippa gittikten sonra Cross mahvolmuş, çaresizce onun yanında olmak istemişti. Gülmek ise aklından geçen en son şeydi. “Hayır,” dedi. Bir şeyler daha söylemesi gerektiğini biliyordu. Söylenecek çok şey olduğunu. Ama diyecek bir şey bulamadı. “Hayır,” diye tekrar etti.

“Buna inanır mıyım ben?”

“Gerçek bu.”

“Tıpkı bir kont olduğun gerçeği gibi.”

Bu konunun onu neden bu kadar hüsrana uğrattığını anlamamıştı. “Evet. Ben bir kontum.”

Pippa sinirli sinirli güldü. “Harlow Kontu.”

Cross onun ağzından bu isimden tedirgin olmamış gibi yaptı. “Bu bir sır değil...”

“Bana göre öyle,” dedi Pippa.

“Londra’nın yarısı bunu bilir.”

“Benim yarım değil ama!” Artık sinirlenmeye başlıyordu.

Cross da öyle. “Senin yarın bunu bilmemeliydi zaten. Senin yarın bunu bilmeye gerek duymamalıydı.”

“Bilmem gerekirdi. Bana söylemeliydin.”

Cross kendini suçlu, ona borçlu hissetmemeliydi. Bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemeliydi. “Neden? Zaten bir kontun var. İkincisini ne yapacaksın?”

Neden böyle bir laf etmişti şimdi?

Pippa karanlıkta kaskatı kesilince Cross kendini alçak, adi ve çok kötü hissetti. Onun kendisini böyle hissetmesini sağlayabilmesinden nefret ediyordu. Gözlerine bakmak istedi. “Maskeni çıkar.”

“Hayır.” Cross sesindeki kırgınlığı sezmişti. Kederin kıyısı. “Kardeşin haklıydı.”

Bu sözler Cross’u şoka uğrattı. “Kardeşim mi?”

“Beni uyarmıştı. Sözünü asla tutmadığını, sana asla inanmamamı söylemişti.” Alçak sesle konuşuyordu, onunla değil de kendi kendine konuşur gibi. “Sana *güvenip* inanmamalıydım.”

Cross onun güvenmekle ilgili vurgusunu sezmişti. Bundan hiç hoşlanmadı. Sertçe çıkıştı. “Neden inandın o halde? Bana neden güvendin?”

Pippa ona baktı, duydukları onu şaşırtmıştı sanki. “Sandım ki...” diye söze başladı, sonra vazgeçip başka bir şey söyledi. “Beni gördün.”

Ne demekti bu şimdi?

Cross sormadı. O zaten açıklıyordu. “Beni dinledin. Beni duydun. Tuhafliklarımı umursamadın. Aslında hoşuna gitmiş gibiydi.”

Hoşlanmıştı. Tanrım, bunun zevkini çıkarmak istiyordu.

Pippa başını iki yana salladı. “Bütün o şeyleri birinin ya-

pabileceğine inanmak istedim. Belki, sen yaptıysan... O zaman...”

Cümlesini bitiremedi ama Cross onun demek istediğini anlamıştı. *Castleton da yapabilir.*

Cross şu ana kadar kendini bir eşek gibi hissetmediyse artık ediyordu. “Pippa.” Yapmaması gerektiğini bile bile ona doğru uzandı. Bu kez ona dokunma arzusuna yenik düşeceğini biliyordu. Ona sahip çıkma isteğine de karşı koyamayabilirdi.

Pippa ondan dokunamayacağı kadar uzaklaştı, “Hayır,” dedi. Cross’un harekete geçmesine, telafi etmeye çalışmasına fırsat vermeden derin bir nefes alıp devam etti. “Hayır. Sen haklısın, elbette. Bir kontum var; çok nazik, çok iyi yürekli ve yakında kocam olacak. Senin ve geçmişinin ve bugününün benimle hiçbir ilgisi olamaz.”

Pippa geri çekilince Cross bir köpek gibi peşine düştü. Söylediklerinden, makul ve mantıklı ifadelerinden hiç hoşlanmamıştı. O tanıdığı kadınlar gibi değildi ve hayatı boyunca bir kadını anlamayı hiç bu kadar çok istememişti.

Pippa başını eğip ellerine, kenetlediği kusurlu parmaklarına bakarak konuşmaya devam etti. “Bende ilginizi çekecek hiçbir şey olmadığını görüyorum... Layık olduğumdan daha büyük sıkıntılar çekmem, sizi deneylerime asla sokmamam gerektiği.”

Cross araya girdi. “Onlar deney değil.”

Pippa, o gülünç maskenin ardında simsiyah görünen gözlerini kaldırıp Cross’a baktı. Cross şu maskeyi çıkarıp çizmesinin altında parçalamak, maskeyi yaptıran Chase’i de kırbaçlamak istiyordu.

“Elbette öyle.”

“Hayır, Pippa. Değil. Onlar bilgi arzusu, hatta ihtiyacı. Ama daha da ötesi, yapmak üzere olduğun, vazgeçmek istemediğin ve seni dehşete düşüren bu şeyi anlama ihtiyacı bu. Hissettiğin bütün o şüphelerden, hüsrana ve korkudan kurtulmak için çaresizce uyguladığın taktikler. Erkeklerle kadınlar arasında geçen şeyleri anlamak istediğini söylüyorsun. Karı koca arasında. Ama bunu çok daha iyi bilen kişilere gitmek-

tense bana geldin. Karanlıkta.”

Sanki Cross ona gizlice sokulmuş gibi Pippa geri çekildi. “Sana gün ortasında geldim.”

“*Düşkün Melek*’e girdin mi, hep gecedir. Daima karanlıktır.” Cross duraladı. Pippa’nın dudaklarını yeterince nefes alamıyormuş gibi hafifçe aralayışını çok seviyordu. Onun da nefesi daralmıştı. “Bana geldin çünkü istemiyordun. Sıradan. Olağan. Onu istemiyorsun.”

Pippa başını salladı. “Bu doğru değil. Sana geldim çünkü bunda bu kadar büyütecek ne var, anlamıyorum.”

“Bana geldin çünkü onun uğruna çaba göstermeye değmeyeceğinden korkuyorsun.”

“Sana geldim çünkü seni bir daha görmek zorunda kalma-yacağımı sandım.”

“Yalancı.” Hem suçlama, hem övgü içeren çok sert bir cevaptı bu.

Pippa ona boş gözlerle baktı. “Sen iyi bilirsin. Hileli zararlarınla, yalan vaatlerinle ve *Bay Cross* zırvalarınla başından beri bana yalan söyledin.”

“Sana hiç yalan söylemedim, tatlım.”

“Bu bile yalan!”

“Başından beri sana rezil bir adam olduğumu söyledim. Benim gerçeğim buydu.”

Pippa ağzı bir karış açık bakakaldı. “Böylece günahlarından kurtulmuş mu oluyorsun?”

“Hiçbir zaman affedilmeyi dilemedim.” O çirkin maskeye uzandı ve yüzünden çekip aldı. Dolu dolu olmuş o iri mavi gözleri görür görmez maskeyi çıkardığına pişman oldu.

Aslında pişman olmadı.

Hayran oldu.

Ona hayrandı.

“Beni bırakmanı söyledim. Bir daha yanıma yaklaşma dedim.”

Cross ona doğru eğildi, dayanması imkânsız bir mesafedeydi, ikisi de bu yüzden işkence çekiyordu. “Ama sen kendini tutamadın. Ondan öğrenmen gereken şeyleri benim

öğretmemi istedin. Benim deneyimlerimi istedim. Benim günahlarımı. Benim öpüşlerimi. Onunkini değil.”

Pippa’nın gözleri onun dudaklarındaydı. Cross onun gözlerindeki açlık karşısında ah etmemek için kendini zor tutuyordu. Hayatında onu istediği kadar hiç kimseyi istememişti.

“Beni öpmedin,” diye fısıldadı Pippa.

“Çok istedim.” Sözler ağzından o kadar rahat çıkmıştı ki yalan gibi geldi. İstemek, Cross’un hissettiklerini düzgün biçimde ifade etmekten çok uzak bir sözcüktü. Onun teması. Onun tadı. Her şeyi.

İstemek, onun duyduğu arzunun yanında evrende minik bir nokta gibi kalırdı.

Pippa başını iki yana salladı. “Bu da yalan. Bana değdiğinde bile bir yerin yanmış gibi hemen çekiliyorsun. Bana dokunmak bile istemediğin açıkça belli.”

Bilimsel gözlemlere bağlılığıyla gurur duyan biri için, Philippa Marbury oldukça ihmalkâr ve dikkatsizdi.

Artık bu hataları düzeltme zamanı gelmişti.

Ama Cross buna fırsat bulamadan Pippa devam etti. “En azından ben isteyince Castleton beni öptü.”

Cross donakaldı. *Castleton onu öpmüştü.*

Onun karşı koyduğu şeyi Castleton almıştı. Onun bıraktığı şeyi.

Cross’un alması gereken şeyi.

Korkunç bir kıskançlığa kapıldı ve altı yıldır koruduğu kontrolünü kaybetti. Hiç düşünmeden onu kollarından tutup kumaş kaplı duvara dayadı ve onu gördüğü ilk anda yapması gereken şeyi yaptı.

Onu öptü; dudaklarına değen, değer değmez yumuşacık açılan dudaklarıyla mest olmuştu. Sanki onun kollarına aitmiş gibi. Sadece onun, kimsenin değil.

Pippa da onu öptü.

Cross dudaklarını dudaklarına değdirip onu sahiplendiğinde şaşkınlıkla hafif, dayanılmaz bir çığlık attı, Cross onun bu şaşkınlığını yutup şaşkınlığı zevke dönüşene kadar dilini onun alt dudağında gezdirdi, Pippa iç geçirdi, ona teslim oldu.

O anda ona tamamen sahip olana kadar durmayacağım biliyordu. Küçük çığlıklarını, ah edişlerini duyana; teninin her noktasını tadana; bedeninin ve zihninin her bir kıvrımını, her çukurunu ezberleyene kadar durmayacaktı.

Yıllardır cinsel oruçtaydı. Altı yıl sonra kiminle öpüşse böyle güçlü hissedecekti. Bu kadar sarsıcı.

Yalan!

Sadece onunla!

Daima o olacaktı.

Dudaklarını ondan çeken Cross, “Beni yakıyorsun, Pippa. Alev alev yakıyorsun,” dedi. Onu duvara dayadı, vücuduyla iyice bastırdı. Böylece elleri serbest kalmıştı. Onu rahatça öpebilmek için çenesini tutup hafifçe yana yatırdı. Kendini ateşlere atarak onu tekrar öptü; onu tüketmek, öbür adama dair bütün anıları aklından silmek ister gibi derinlere kadar indi.

Dişlerini alt dudağında gezdirdi; iç çekişine, kollarını boynuna dolayışına hayran olmuştu. Ve sonra, Tanrım, o da karşılık verdi. Onun zeki kadını önce onun hareketlerini tekrar ederek, sonra ustasını geçen bir çırak misali dayanılmaz bir etki yaratarak kendini geliştirdi.

Ona karşı duyduğu istekle kıvranarak sürtünüyor; kalçasını, tahmin edebileceğinin çok ötesinde vaatler veren bir tempoyla ona doğru itiyordu. Cross ah ederek dudaklarını çekti. Bu alçak, günahkâr ses; daracık, gizli yerde gümbürdedi.

Çenesinden kulağına kadar öpücüklerle ilerledi. “O seni öpmüş olabilir, aşkım ama onun öpüşü benimkine hiç benzemiyor, değil mi?” diye fısıldadı.

Pippa başını iki yana salladı, nefes nefese cevap verdi. “Hayır.” Cross onun bu dürüstlüğüne, kulağının kıvrımlarını yalayıp kulak memesini emerek karşılık verdi. “Cross,” diye iç geçirdi Pippa.

Cross elbisesinin yakasını indirip o kusursuz, bembeyaz göğsünü ortaya çıkardı. Sertleşip acıyana kadar parmağını göğüs ucunda gezdirdi. Sonra bakışlarını, bu dokunuşlarla serseme dönmüş olan Pippa’ya çevirdi.

Onun güzel mavi gözlerine bakarak sertleşen göğüs ucunu sıkıştırdı, bir kez daha adını söyleyerek iç geçirirken başını geriye atıp duvara yaslanışını seyretti. Çenesinin altındaki yumuşak noktayı hafifçe öptü, diliyle tenine dokundu. “Onun öpüşleri, onun adını haykırmaya sebep olmaz.”

“Hayır,” dedi Pippa, devam etmesini ister gibi göğsünü onun eline bastırdı. Sanki istemek zorundaymış gibi. Cross eğilip göğüs ucunu ağzına aldı, onu feryat ettirene kadar emdi. Bu muhteşem ses perdelerin ve birkaç adım ötelerinde neler olduğunu bilmeyen oyuncuların gürültüsü arasında kayboldu.

Cross onun bu dizginlenmemiş tepkisine derin, kusursuz bir öpücükle karşılık verdi; eteğini kaldırmak için ipek çorabını takip ederek elini aşağı indirdi, yukarı doğru çıkınca ipeksi tenine ulaştı. Pippa parmaklarını onun saçına dolayıp ona tutunmuş, nefes nefese dudaklarını öpüyordu. Cross onun kulağına eğilip, “Güzel, açık sözlü sevgilim... Söylese-ne, onun öpüşleriyle eteğini kaldırıp zevk almak istedin mi?”

“Hayır,” dedi Pippa, alçak, gergin bir sesle.

Cross elini yukarı götürdü ve aradığı o ince tüylü, ıslak, sıcak yeri buldu. Parmaklarını teninde gezdirdi, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu onu. “Ama benim öpüşlerimle istedin, değil mi?”

Bir parmağını onun yumuşak yerlerine doğru kaydırды, ikisi de bunun verdiği hazla inledi. Pippa ıslanmış, istekle dolmuştu ve Cross ona arzu ettiği her şeyi vermek için can atıyordu. Onun ıslak, muhteşem özünü uzun uzun okşadı; karanlıkta kulağına fısıldadı. “Ben layık olduğun şeyi sana verirken, Londra’nın yarısı kıl payı mesafedeyken sana günahı ve seksi öğretirken eteğini kaldırmak istiyorsun.”

“Evet.” Pippa istekle içini çekti. Cross sözünü yerine getirmek için eliyle eteğini kaldırırken bir parmağını onun derinliklerine bastırıyor, başparmağıyla da zevk noktasının sertleşip gerilmiş olan noktasına bastırarak daireler çiziyordu.

“Bu yalan değil, Pippa. Gerçek bu. Günahkâr, inkâr edilmez gerçek.”

Pippa onun kollarına tutundu, ne yapacağını bilmeden ileri geri hareket ediyordu.

Ama Cross biliyordu. Altı yıl olmuştu ve bu anı bekliyordu.

Onu.

“Eteğini topla, sevgilim.”

Pippa onun dediğini yaptı, Cross geçen geceki gibi bir kez daha onun önünde diz çöktü ancak bu sefer ona, sıcaklığına, kokusuna ve vücudunun görkemine erişebiliyordu.

Pippa’nın bir bacağına kaldırdı, dizinin arkasını öptü, diiliyle daireler çizdi, sonra bacağına omuzuna alıp o güzelim tepeciğini öpmek için öne eğildi. Başparmağıyla daireler çizdiği noktayı uzun uzun üflerken önce bir, sonra iki parmağıyla derinliklerini okşadı. Pippa derin bir nefes aldı. “Cross,” diye fısıldadı. “Lütfen...”

Cross bu yalvarışla kendini kaybetmişti. “Evet, aşkım,” dedi. Başına vuran muhteşem kokusunu içine çekti. “İstediğin her şeyi vereceğim. İhtiyacın olan her şeyi.”

Yumuşaklığını yeniden okşadı. Onun için akan yaşlara; ona neler verebileceğini, neler yapabileceğini, bilmeyişine ama yine de istiyor oluşuna hayretle baktı.

“Hissediyor musun? Gerçekliğini? Beni ne kadar istiyorsun?”

“Ben...” Pippa birden sustu.

Başını çevirip bacaklarının iç tarafını, o yumuşak tenini hafifçe ısırdı; yumuşaklığıyla mest oldu. O el değmemiş, keşfedilmemiş, önüne açılmış ipeksi yer... “Söyle.” Ona verecekti. Gücünün yettiği her şeyi. Hatta bunun da ötesinde.

Pippa mavi gözlerindeki arzu pırıltılarıyla başını eğip ona baktı. “Beni istemeni istiyorum.”

Cross gözlerini kapattı. Burada, şu an bile, kendini onun gözlerine, ağzına ve ellerine bıraktığında bile dürüst olacağını biliyordu. Şu anın bütün gizlerini kaldıracağını; apaçık, çırılçıplak ve hilesiz bırakacağını biliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, ona doğruyu söylemişti. Aksini yapabileceğinden emin değildi. “İstiyorum, aşkım. Tahmin

edemeyeceğin kadar çok istiyorum seni. İki erkeğe yetecek kadar çok istiyorum seni. On erkeğe.”

Pippa güldü. Güçlü kalçaları ve yumuşak karnı ahlâksızca titredi. “On erkek değil, sadece seni istiyorum.”

Cross ona asla layık olamayacağını bilse de bu sözler sertleşmiş, gerilmiş yerlerine nüfuz etti. Ona karşı koyamayacağını biliyordu. İri mavi gözlerindeki içtenlik ve yumuşak, şiir gibi sesindeki tutkuyla istediğinde karşı koyması imkânsızdı.

Onun haz merkezine doğru eğildi, “O halde beni alacaksın,” dedi.

İşte bir haftadır, hatta daha da uzun zamandır beklediği an gelmişti. Karşı konulmaz bir tempoyla okşadığı yerden elini çekti, yavaşça geri çekildi, Pippa onun dokunuşlarını bulmak için harekete geçti. Onun kendisini istediğini gösteren bu hareket karşısında Cross edepsizce sırtıtmaktan kendini alamadı. “Yavaş ol.”

“Hayır,” dedi Pippa, çaresiz bir sızlanışla. “Şimdi, Cross.”

“Çok ısrarcısın,” diye şakalaştı. Onun bu ısrarı karşısında kızışmıştı. “Şimdi, o halde.” Onun bacaklarını yavaşça araladı; istekli, ıslak ve kusursuz özünü açığa çıkardı.

O gece ofisteyken vaat ettiği şekilde -karanlıkta uzandığı gecelerde bir kadının önünde tapınır gibi diz çöktüğünü hayal ettiği gibi- onu öpmeye başladı.

Tıpkı şu an onun, önünde durduğu, bir eliyle eteğini kaldırırken diğer eliyle saçlarını tuttuğu an gibi. Cross dilini onun yumuşaklığına bastırıyor, onun tadını alıyor, hiç acele etmeden hafif darbelerle onunla sevişiyor, Pippa iç geçirerek kıvrıyor, ona doğru yaslanıyordu. Zevk, ateş ve tutkuydu o; çöllere geçen yılların ardından içtiği ilk yudum su.

Cross onun ihtiras noktasını bulmuştu. Bu noktayı önce yavaşça, sonra uzun uzun ve hızla uyardı, Onun sesine, his-sine, tadına kapıldı; kımıldamak ya da onu bırakmak istemiyordu. Ona saatler vaat etmişti ve bunu gerçekleştirecekti. Ona burada, dizlerinin üstünde sonsuza kadar tapınabilirdi.

Eteği Pippa’nın elinden kaydı, yay gibi gerilip duvardan uzaklaşırken Cross’a dayadığı bacakları ahlâksız, muhteşem

bir teklif gibi titredi. Cross bu teklifi hiç düşünmeden kabul edip ona uzandı, parmakları uzun ve derin bir baskıyla onun sıcaklığına geri döndü.

Pippa o anda darmadağın oldu, kendini onun ellerine ve ağzına bastırarak dilinin ve dişlerinin verdiği hazla çığlık attı. Cross altı yıldır karşı koyduğu arzu ve günahların tümüyle ona dokunarak, öperek onu çıldırtıyordu. Yumuşaklığı ve sesiyle mest olan Cross onu bırakmak istemiyordu. Bu anı onunla beraber yaşamak istiyordu.

Pippa onun adını haykırarak saçlarına sımsıkı yapıştı, Cross sert, ateşli ve kaçınılmaz olarak onunla birlikte geldi. Ve o anda Cross onun duyduğu zevkten aldığı haz karşısında irkildi; çekinme, utanç ya da daha kötü bir şeyler hissetmesi gerekirken tam da bu anı bekliyormuş gibi hissetti.

Onu.

Karanlıkta Pippa'nın hafif çığlıkları, birkaç adım uzaktaki Londra'nın en varlıklı kumarbazlarının gürültülerine karıştı. Cross soluklandı, elini bacaklarında gezdirerek eteğini indirdi, Pipa Marbury'nin aslında onun kurtarıcısı olduğu ihtimali karşısında irkildi.

Bu düşünce az önce ulaştığı zirve kadar hızlı ve beklenmedik şekilde içine işlemişti. Başını eğdi; Pipa'nın küçük, safır mavisi ayakkabılarına baktı; onun ayaklarına diz çökmesine ve saçlarında dolaşan ellerinin verdiği hisle mest olmasına rağmen şoka uğramıştı.

İşte Temple onları tam da bu haldeyken buldu.

Patron odasına gidecekti ama yaralı yüzünde bir şok ifadesiyle bir anda donakalmıştı. "Kahretsin!" diyerek geri çekildi, ortamın mahremiyeti gereği oradan uzaklaştı. "Ben..."

Pippa'nın elleri şimşek hızıyla harekete geçti, elini ondan çekince Cross kendini çıplak kalmış gibi hissetti. "Efendim," dedi Pippa. Temple'ın, hepsinin yerini hatırlatan unvanını duyan Cross irkildi. Pippa'nın burada olmasının ne kadar yanlış olduğunu. "Ben... Biz..."

Cross'un düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Onları anlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Her şeyin nasıl değiştiğini.

Ayağa kalktı. "Dışarı çık!"

Pippa iri gözlerini ona çevirdi. "Ben mi?"

Hayır. Asla. Ama Cross henüz onunla konuşacak durumda değildi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Nasıl söyleyeceğini. Pippa onu kazaya uğratmıştı ve Cross buna hazır değildi. Ona.

Pippa'nın onda uyandırdığı hislere.

Ona yaptırdığı şeylere.

Onu özendirdiği geleceğe.

"Sanırım beni kastetti, leydim," dedi Temple.

O halde neden hâlâ buradaydı?

Sanki Cross bunları yüksek sesle söylemiş gibi Temple cevap verdi.

"Knight geldi."

ON DÖRT

~~Aman Tanrım.~~

Anlaşılan o ki düğün yemininde bahsedilen vahşi yaratıklar ve bedensel arzu ile sadece damat kastedilmiyormuş.

Hayatımda hiç bu kadar...

~~Çarpıcı.~~

~~Şahane.~~

~~Heyecanlı.~~

Bilimden uzak hissetmemiştim.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
30 Mart 1831, düğününden altı gün önce***

Cross derhâl Pippa'yı bıraktı. Genç kadının, kulübünde kendi korumasının dışında başka bir adamla olması, gözünün önünde olmaması fikrinden ne kadar nefret etse de onu Temple'a emanet etti.

Onu saran kollarından uzakta.

Pipa'nın eve gitmesini istiyordu. Sağ salım. Buradan ve bu kötü adamlardan uzağa. Yanında olmasını istiyordu. Temiz bir pantolon giyerken onu şaşırtan bu düşünceyle duruladı.

Onu kendi evinde istiyordu.

Bu darmadağın ofiste; bu kötü, uyduruk yatakta değil.

Kendi evinde. Hiçbir kadını içeri sokmadığı evinde. Nadiren gidip kaldığı evinde. İblislerin peşini hiç bırakmadığı evinde.

Pippa iblisleri kovalardı.

Bu düşünce onu gülümsetti. Pippa mantıklı düşünceleriyle, sonu gelmeyen sorularıyla ve imkânsız denebilecek kadar güvenilir dokunuşuyla o iblisleri birer birer kovalardı. Bir kez daha hissetmeyi umutsuzca istediğini fark ettiği o dokunuş...

Onun her yerine dokunmasını istiyordu. Onun her yerine dokunmak istiyordu. Onu keşfetmek, ona sarılmak, onu öpmek ve hayal edilebilecek her şekilde ona sahip olmak istiyordu.

Arzuyu mu anlamak istiyordu? Bunu ona gösterebilirdi. Daha zaman vardı. Castleton'la evlenmesine altı gün vardı.

Bu süre yetmezdi.

Bu düşünceyle Cross'un içine bir sıkıntı çörekledi.

O Castleton'la evlenecekti.

Oturup hırsla çizmelerini çekti.

Kabul ettiğim ve yalanı sevmediğim için yapacağım.

Kahretsin! Sıradan, sönük, geri zekâlı bir adamla nişanlıydı.

O kadar da aptal sayılmazdı aslında. Pippa'ya evlenme teklif etmişti ne de olsa. Bütün İngiltere başka yöne bakarken o Pippa'yı kapmıştı.

Ama Pippa, Cross'un kollarında dağılmıştı. Onun ağzında. Bu hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Yapabileceği bir şey yoktu. Durduramazdı. Adam geri zekâlı da olsa Pippa, yakışıklı kontuyla kusursuz bir evlilik yapmayı hak ediyordu. O iblislerle boğuşmayan birine layıktı. Ona bir yuva, atlar, köpekler, bir aile verebilecek birine.

Gözünün önüne yine o çocuklar geldi. Sıraya girmiş sarı saçlı miniklerin hepsi gözlük takmış, annelerine gülümsüyorlardı. *Cross'a.*

Hayallerini bir kenara bırakıp ayağa kalktı, ceketini düzeltti.

Mümkün değil.

Philippa Marbury ona göre değildi. Uzun vadede yapamazlardı. Cross ona şu anda istediği her şeyi verebilirdi... Ona bedenini, arzularını ve ihtiyaçlarını öğretebilir; istediği şeyi alması için onu hazırlayabilirdi.

Kocasından almak için.

Dilinin ucuna kadar gelen küfrü geri yuttu.

Altı gün yeterli olabilirdi.

Ofisinin kapısını hırsla açtı, az kalsın kapının menteşeleri atıyordu. Knight'm onu beklediği, *Düşkün Melek*'in kütüphanesine yöneldi. Kapıdaki nöbetçiyi gönderen Cross derin bir nefes aldı ve kontrolünü yeniden ele geçirerek içeri girdi. Önündeki işe odaklanmıştı.

Knight öfkeden mosmor olmuştu. Buz mavisi gözlerini bürüyen nefretle kapıya doğru dönerken çenesi seğiriyordu.

Cross bundan çok keyif almıştı, bu gece hiç değilse bir işi yolunda gitmişti; en azından onun kontrolü altındaydı. Ancak yine de bu başarıyı gölgeleyen, emin olamadığı bir şey vardı, Knight yalnız gelmemişti. Genç bir kadın, odanın ortasındaki yüksek arkalı koltuklardan birinde resmî bir tavırla oturuyordu. Ellerini yeşil yünlü eteğine koymuş, görünmez olmak ister gibi başını eğmişti. Güzel sayılırdı. Beyaz tenli, siyah dalgalı saçlıydı; kırmızıya çalan dudakları, hiç mutlu görünmese de hafifçe yukarı doğru kıvrılıyordu.

İşin aslı, onun kimliğini oluşturan şey kederiydi.

İçeri girip kapıyı arkasından kapatan Cross, Knight'a, can düşmanının buz mavisi gözlerine baktı. "Bir babaya kızını gece yarılarında Londra kumarhanelerinde dolaştırmak hiç yakışıyor mu?"

Knight bu hakarete cevap vermedi, kızını tamamen görmezden gelerek önünde dikilmekte olduğu büfeye sırtını döndü. "Kazandığını mı sanıyorsun? Bir gecede, öyle mi?"

Cross büyük koltuklardan birine oturdu, uzun bacaklarını uzattı ve canı sıkılmış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Bu yüzleşmeyi bitirip bir sünger çekmek istiyordu. Knight'a döndü. "Kazandığımı biliyorum. En büyük elli oyuncun şu anda *benim* masalarımda kaybediyor. Tek bir sözle onları

tutabilir, sonsuza kadar burada oynamalarını sağlayabilirim.”

Knight dişlerini sıkı. “Onları istemiyorsun. Senin değerli kulübüne yakışmayacak kadar adidir hepsi. Diğerleri bunlar gibi serserileri *Düşkün Melek*’in defterlerinde görmek istemezler.”

“Diğerleri ben ne dersem onu yaparlar. Kederli partin, haddini bilmen için yapacağımız bir fedakârlıktır. Sen bizim cömertliğimizin ürünüsün, Digger. Varsın çünkü seni yok etmeyi uygun görmedik. Henüz. Kulübümüzün, seninkinden çok üstün olduğunu anlamanın vakti geldi. Gücümüzün, seninkinden çok daha büyük olduğunu anlamanın vakti geldi. Kulübün sadece ve tamamen benim iyi niyetim yüzünden varlığını sürdürüyor. Seni yok etmemi istiyorsan bunu da yapabilirim. Beni denemeye kalkma.”

Knight gözlerini kısarak ona baktı. “Beni hep düşmanın gibi görmek istedin.”

Cross hiç tereddüt etmedi. “O konuda düşünmeye gerek bile yok.”

“Sana arkadaş kadar yakındım bir zamanlar.”

“Ben öyle hatırlamıyorum.”

Knight omuz silkti, geçmişi yeniden ele almakla ilgilenmiyordu.

“Lavinia’nın borcunu unuttun mu? Bana hâlâ borcu var. Öyle ya da böyle.”

Knight, kardeşinin adını ağzına alınca Cross ortalığı kırıp dökmek istedi ama kımıldamadı. “Borcu ben ödeyeceğim. Dunblade’in kulübe girişini yasaklayacaksın. Sonsuza kadar. Ve kardeşimi rahat bırakacaksın. Sonsuza kadar.”

Knight’m kara kaşları kalktı, gümüş uçlu bastonunu alıp dökme demirden sapını incelemeye koyuldu. “Yoksa?”

Cross o zaman öne doğru eğildi, öfkesini gösterdi. “Ya da hepsini alırım. Son oyuncuna kadar.”

Knight omuz silkti. “Onlardan daha bir sürü var.”

“Onları da alırım.” Cross bir an duraladı, sonra devam etti. Masalarına cila atacak para bulamayınca kadar Knight’ın kulübünün kasasının dolmasına engel olurum.”

Digger'm bakışlarında hayranlık dolu bir ifade belirdi. "Bana çok iyi bir damat olacaksın."

"Ancak cehenneme gittiğimizde."

Maggie Knight aniden başını kaldırıp avcısını görmüş bir geyik gibi gözlerini açarak tepki verdi. "Onunla mı evlenmemi istiyorsun?" Demek bilmiyordu. Cross kıza bir şeyler söylemeyi, onu rahatlatmayı istedi ama kendini tuttu.

"Kabalığı seni aldatmasın." Knight kızının yüzüne bile bakmıyordu. "Seni bir kontes yapacak."

"Ama ben kontes falan olmak istemiyorum."

"Ben olmanı istiyorsam sen de istiyorsundur."

"Bu işler böyle yürümüyor maalesef," dedi Cross. Ayağa kalkarak konuşmaya son verdi, kapıya yöneldi. "Özürlerimi kabul edin, Bayan Knight ama sizinle evlenmeyeceğim."

Genç kız derin bir soluk aldı. "Oh, dünya varmış."

Cross kaşını kaldırdı. "Gerçekten de öyle, değil mi?"

"Kimse rahatlamasın," dedi Digger, Cross'a dönerek. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, değil mi Cross? Ortaklarımız dediğin şu züppeleri tanımandan çok daha uzun."

Cross durdu. "Bu gece salonda çok etkileyici bir oyuncu grubu var, Digger. Başlangıçta planladığımdan çok daha kalabalık. Maalesef eskileri anacak zamanım yok. Dunblade'in borcunu yarın kapatırım. Ya da kulübünü alırım. Tek tek oyuncularını çeker, tuğlalarını teker teker sökerim."

Kapının koluna uzandı, bundan sonra nereye gideceğini çoktan düşünmüştü.

Pippa'ya.

Kokusu, tadı, kabiliyetli dudakları ve pırıl pırıl gözlerine, meraklı hallerine. Buralarda bir yerlerdeydi, muhtemelen kumar oynuyor ya da bir fahişeye sohbet ediyor ya da başka bir edepsizlik peşinde koşuyordu. Cross onun yanında olmak istiyordu.

Çaresizce. O afyon gibiydi. Bir kere tadını aldı mı, kendini durduramıyordu.

O geceden önce karanlıkta bir şey olmuştu.

Yanlış.

Ondan da önce bir şey olmuştu.

Bunu bulmayı ne kadar çok istediğini fark etti.

Altı gün. Bu altı günün bir saniyesini bile boşa harcayamazdı. Kapıyı açtı. Bir haftadan daha az bir süre sonra onu bırakacaktı. Pippa onun hazzı olacaktı. Tek tadı. Tek hatası.

Ve ondan sonra hayatına geri dönecekti.

“Şu işi daha cazip bir hale getirelim. Philippa Marbury’yi de ekleyeyim mi?”

Bu sözler karşısında Cross buz kesti. Yavaşça döndü, kapıyı açık unuttu.

“Ne dedin sen?”

Knight imalı bakışlarla sıırttı. “Hah, işte şimdi dikkatini çektim. Sally’yi kulüpte bırakmaman gerekirdi. Fahişeler hanlık etmeye çok yatkındır.”

Adam devam ederken Cross’un içini müthiş bir korku kapladı. “Senin kadar büyük bir dâhi olmayabilirim ama fahişeleri idare etmesini iyi bilirim. Fazladan birkaç kuruş verince Sally bana her şeyi anlattı. Büyük oyuncularımı Büyük Kıyamet Günü’nde kulübüne çekmeyi planladığını anlattı, sana yardım eden kızların adlarını verdi. Bu arada hepsini sokağa attım bile ve en önemlisi, sen beni yok etme planları yaparken ofisine gelen aristokrat hanımefendinin de adını verdi. Sarışın kız. Gözlüklü. Su samuru gibi bir şey.” Knight topukları üstünde yaylandı, o kötü aksanı geri gelmişti. “O kız çok tamdık geliyor.”

Cross bunu tahmin etmeliydi. Kontrolden çıkmış bir arabayı durduramazsın.

“Philippa Marbury. Needham ve Dolby Markisi’nin kızı. Müstakbel Castleton kontesi. Ve kardeşleri... Vay be! Biri Tottenham’la evleniyor, öbürü ise Leydi Bourne!” Knight yavaşça, uzun bir ısıklık çaldı; bu ses Cross’u çok kızdırdı. “Çok etkileyici. Onların kötü duruma düşüklerini görmek istemem. Bahse girerim, Bourne da istemiyordur.

“Evli olmayan Leydi Philippa’nın bir kumarhanede gezindiğini öğrenmek ne feci bir şey. Ve senin gibi adı çıkmış bir serseriyle beraber. Kızcağız bir daha kibar sosyeteye gireme-

yebilir. Anne Castleton biricik oğlunun onunla evlenmesine asla izin vermez.”

Cross bu sözlerdeki ima karşısında donup kaldı.

Böyle olacağını bilmeliydi.

Altı yıl önce, Knight’ın adamlarından ölesiye dayak yemiş bir halde yatarken Knight’ın üzerine eğildiği anı hatırladı.

Sigorta.

Knight’m ikinci bir planı olduğunu bilmesi gerekirdi. Bir sigorta poliçesi. Bu sigortanın da Pippa olacağını tahmin etmeliydi.

Knight’m beklemediği şey ise bunun Cross’u ne kadar sınırlendireceğiydi.

Üç adımda Knight’ın boğazına atlamış, bir eliyle adamın boğazına yapışıp onu büfeye doğru savurmuş, kadehler şangırdamış, viski şişesi yere düşmüştü. Odanın öbür ucundaki kızın korkuyla nefesinin kesilmesine aldırış etmedi. “Philippa Marbury’den uzak duracaksın, yoksa seni öldürürüm. Anlaşma budur.”

Knight dengesini sağladı, sanki yakında ölebileceğinden değil de havadan sudan bahsediyorlarmış gibi sıırttı. “Hiç endişen olmasın. Onun yanına yaklaşacak vaktim olmayacak zaten... Kızımın düğünü sebebiyle çok heyecanlı olacağım.”

“Seni herhâlükârda öldürmem gerekir.”

Knight sıırttı. “Ama öldürmezsin. Ben senin hayatını kurtardım, oğlum. Ben olmasaydım ayyaş olurdun, frengi kapıp aklını kaçıırdın. Tabii yarım düzine kumarhane sahibinden biri seni kendi elleriyle Thames Nehri’nden atmayacak ol- saydı. Ben olmasaydım ölmüş olurdun ya da yaşayan bir ölü. O güzel oyuncağını avucumun içine almadan da borçlusun bana. İşe yaramaz biriydin. Zayıf. Değersiz. Bense sana bir çıkış yolu gösterdim.”

Doğruluğu inkâr edilemeyecek olan bu sözler Cross’un kanım dondurmuştu.

Knight cebinden bir mendil çıkardı, dudağına hafifçe dokunarak kanıyor mu diye baktı. “Tüm bunlar için bana teşekkür-

kür borçlusun. Bütün imparatorluğun ve sen bunu görmezden gelemeyecek kadar onurlusun. Bana borçlusun.”

Cross, tüm bunların doğruluğuna rağmen başını iki yana salladı. “Böyle olmaz.”

“Elbette olur,” diye homurdandı Knight. Aristokrat olmasam da, param olmasa da, süslü Fransız aşçılarımla olmasa da ben bu yola senden önce çıktım ve daima, araziyi senden daha iyi tanıyor olacağım. Beni yenemezsin.

“Duncan West de buradaymış diye duydum. Acaba hanımefendi çarşamba günkü *Dedidoku Dergisi*’ne çıkacak mı?” Cross’un gözlerinde şimşekler çaktığını görünce Knight; afallamış, şaşkın gözlerle ikisine bakan Maggie’yi gösterdi. “Kızımın evleneceksin, yoksa seninkini mahvederim. Asıl anlaşma işte budur.”

Senin kızın. Bu sözler Cross’un içine işledi; kısmen sataşma, kısmen istek. Hepsi gerçek.

Hayatının büyük bölümünde Cross, bir durumun bütün muhtemel sonuçlarını görme yeteneğiyle tanınmıştı. Kartların açılımına bakıp bir sonraki turda hangi kartların açılacağını tahmin edebilirdi. Eldivensiz boks maçında ne zaman yumruk geleceğini bilirdi. Satranç tahtasında on iki hamle sonrasını planlayabilirdi.

Pippa satranç oynamış mıdır diye düşündü.

Sonra onu düşünmeyi bir kenara bıraktı. Artık Philip-pa Marbury’yi düşünmeyecekti. Ona dokunmayacaktı ama uzun zaman yoksun kaldığı o dokunuşları istiyor, parmakları karıncalanıyordu. Ona bir kalp atışı kadar dokunabilirdi ancak.

Bu gece ondan ayrıldığı andan itibaren onu özlemeye başlamıştı. Daha da öncesinden beri.

Arzularını uzun zamandır kontrol altında tutan biri olarak, onun için sonsuza dek yanıp tutuşacağını kesinlikle biliyordu. Ama onu kurtarmak için bu hasrete katlanacaktı.

Bu saçma, değersiz hayatında bir kez olsun, sevdiği birini kurtarabilirdi.

Sana inanmamam gerekirdi.

Pippa'nın daha önce söylediği iğneleyici sözler kulaklarında çınladı.

Onu kurtarabilirdi.

"Maggie kötü bir tercih değil, sana güzel çocuklar verecektir."

Cross başını kaldırıp Knight'ın imalı bakışlarına karşılık veren Maggie'ye baktı, genç kızın gözlerinde şaşkınlık ve hayal kırıklığı vardı. Cross onunla evlenmeyi ne kadar istemiyorsa kız da onu o kadar istemiyordu. Ciddi bir ifadeyle kıza baktı. "Babanız delirmiş."

"Bunu ben de görüyorum," dedi Maggie. Farklı bir durumda olsalardı, Cross onun bu cevabına gülebilirdi. Ama farklı bir durum yoktu.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Knight'ın on dokuz yaşında, çat pat Fransızca konuşan kızına yaklaştı ve onun önünde diz çöktü. "Maalesef başka şansım yok."

Çok şey kaybetmişti. Bu kez birini kurtarabilirdi.

En önemli olanı.

Maggie başını salladı. "Öyle görünüyor, lordum. En azından pek ortak yönümüz var."

Genç kızın kahverengi gözleri yaşardı. Cross ona bir şeyler söyleyebilmek isterdi. Onu teselli edecek sözler. Ama işin aslı Meghan Margaret Knight, onun bir günah yuvası işleten ve günahlardan kazanç sağlayan taş kalpli biri olduğuna inanıyordu. Babası gibi onun da kabadayılarla, fahişelerle ve dolandırıcılarla arkadaşlık ettiğine ve onunla şantaj ve tehditle evlendirildiğine, en ufak bir sevgi kırıntısı bile olmadığına inanıyordu.

Onunla tanışalı bir saat bile olmamasına rağmen Meghan Margaret Knight, onunla ilgili gerçekleri Philippa Marbury'den daha iyi öğrenmişti.

Bu yüzden onu teselli etmek yerine yeşil eteğini tuttuğu eldivenli elini eline alıp, "Bayan Knight, eşim olma onurunu bana lütfeder misiniz?" diye sordu.

Pippa'nın keyfi yerindeydi.

Geçen hafta zamanının çoğunu *Düşkün Melek*'in yetersiz aydınlatılmış, kütüphane kadar sessiz olan büyük salonunda geçirmiş olabilirdi ama bu gece sonunda neden bu kadar çekici olduğunu anladı. Gece olunca kulüp ışık ve sesle ve orada olup gözleriyle görmese asla aklına gelmeyecek olan günahlarla doldu.

Gece, bu büyük taş binaya hayat vermişti; karanlık ise bütün salonu canlı, parlak ışıklara daldırmıştı. Pippa'nın düşüncesiz bir heyecanla tadını çıkardığı renk, ses ve heyecan sarmalı.

Kulübün büyük salonunun ortasındaydı, maske takmış eğlence düşkünlere tarafından etrafı sarılmıştı. Koyu renk takım elbiselerinin içine çarpıcı renklerde yelekler giymiş, gecenin şenliğine selam duran erkekler; teni ve edepsizliği ortaya çıkarmak için dikilmiş ipekler, satenler içinde kadınlar...

Kendini kalabalığın hareketine bırakan Pippa salonun öbür ucuna, Temple'in korumasından kaçtığı, eğlencenin merkezine ilerledi; piket, rulet ve barbut masalarının, kalabalığın kahkahalarının, maskeli güzellerin ve yakışıklı partnerlerinin yanından geçti. İşin aslını biliyordu elbette. Bu insanların hepsinin bir kusuru hem de büyük kusurları olduğunu farkındaydı ama nedense maske takınca olduklarından daha iyi görünüyorlardı sanki.

Tıpkı kendisinin de daha iyi görüldüğü gibi.

Ama onu böyle güçlü, bu kadar farklı hissettiren şeyin maske ya da bu salon olduğunu düşünerek kendini kandırmadı.

Böyle hissetmesinin sebebi o adamdı.

Az önce yaşanan gizli anları, hiç beklemediği ama hep istediği o dokunuşları hatırlayınca kalbi hızla atmaya başladı.

Ve öpücükleri...

O müthiş, olağanüstü, hayal ettiği her şeyi olabileceğini bildiği, benzersiz, aniden gelen okşayışları düşünerek elini kaldırdı. Parmakları dudaklarına dokununca hemen pişman oldu, onun temasının izlerini silmek istemiyordu.

Geri almayı istedi.

Onu bir daha bulmayı ve öpüşlerinin anısını canlandırmasını istedi.

O anı hatırladıkça; onun saçlarının yumuşaklığını, tenine değen tenini, dudaklarını, *dilini* düşündükçe karnında yavaş yavaş açılan bir his belirliyordu.

Onun temasını, öpüşlerini, *onu* düşününce yanıp tutuştuğunu fark edince sıcak bastı. Ama asıl sıcak basan yer derisinde; gizli kalmış, varlığını hiç fark etmediği yerlerdi.

Cross ona, çok iyi anladığını sandığı ama hiçbir şey bilmediği şeyler göstermişti ve Pippa dehşete kapılsa da, *doğru sandığı her şeyi sorgulamasına sebep olsa da* buna hayran kalmıştı...

Pippa bu düşünceleri kafasından atıp kulübün yüksek duvarına, *Düşkün Melek*'e adını veren cennetten cehenneme, iyiden kötüye, azizlikten günaha gidişi anlatan vitraya baktı. Pippa'mn o ana kadar gördüğü en güzel vitraydı bu. Gerçek sanatkârların işiydi; bütün o kırmızılar, altın renkleri, morlar, hepsi birden çok çirkin ve kutsaldı.

Onu büyüleyen meleğin kendisiydi. Kocaman, güzel adamın uzun zamandır sahip olduğu yetenekleri olmadan dünyaya düşüşü... Daha yeteneksiz bir sanatkârın elinde meleğin detayları karmaşıklaşabilirdi; eller, ayaklar ve yüz tek renk camla şekillenebilirdi ama sanatkâr eserini özene bezene yaratmıştı. Panellerdeki gölgeler ve ışık oyunları; hareketleri, şekilleri, hatta duyguları tasvir etmek için incelikle işlenmişti.

Elinde olmaksızın düşen meleğin yüzüne baktı, cehenne doğru düşerken baş aşağı dönmüştü. Kaşlarını yayı, çenesinin karmaşık gölgesi, dudak kıvrımları... Orada durdu ve başka dudakları, başka düşüşü düşünmeye başladı. Başka bir meleği.

Cross'u.

Hemen fark etmediği bir his uyandı.

Derin derin iç geçirdi.

Onu istememesi gerektiğini bildiği bir şekilde istiyordu.

Başkasını istemesi gerektiğini bildiği halde... Kocasını olacak adamı düşünmesi... Çocuklarının babası...

Ama yine de Cross'u istiyordu.

Bu meleği.

Sadece arzu muydu?

Kalbi hızla atmaya başladı. Yüzleşmeye hazır olmadığı fiziksel bir manifesto... Ezici ve ikna edici...

"Ne muhteşem, değil mi?"

Yakından gelen bu alçak sesi duyan Pippa hızla döndü ve yanı başında, kart masasında oturan uzun boylu, esnek vücutlu kadını gördü. Pippa'nın o ana kadar gördüğü en güzel elbiseyi giymişti. Sıcak, altın rengi teninde pırıl pırıl parlayan koyu mor. Elbisesinin edepsizce açılmış yakasına bakanların hemen dikkatini çeken, altın zincirinden sarkan büyük bir topaz. Tüylü siyah bir maske takmıştı, yüzünün tamamını gizleyecek kadar detaylıydı ama kahverengi gözleri ve şarap kırmızısı dudaklarının gülüşü belli oluyordu.

Bu gülüş dile getirilmemiş vaatlerle doluydu.

Bir hafta önce Bayan Tasser'in dudaklarında gördüğü vaatler gibi.

Pippa hemen cevap vermeyince kadın uzun, manikürlü parmağını vitraya doğru uzattı. "Melek."

Pippa gergin ve heyecanlı bir sesle konuştuğunu fark etti. Niyetlediğinden daha hızlı çıkıyordu sözler ağzından. "Çok güzel. Çok cömertçe. Çok fazla kırmızı cam var. Ve eflatun."

Kadın daha çok güldü. "Bu renkler bir şey mi ifade ediyorlar?"

Pippa başını salladı. "Kırmızı cam yapmak için altın tozu katarlar. Eflatun için de."

Kadının kahverengi gözleri açıldı. "Ne kadar zekisiniz."

Pippa başını çevirdi. Hanımlar arasında zeki sözü nadiren iltifat anlamına gelirdi.

"Cross arkadaşlığınızdan çok memnudur eminim, Leydi P."

Pippa kadına döndüğünde imalı bakışlarını gördü. "Siz nereden..."

Kadın bir elini savurdu. “Kadınlar çok konuşur, leydim.”

Sally. Pippa endişe duyması gerekir mi diye düşündü. Muhtemelen.

Kadın devam ediyordu. “Çok şey vaat ediyor, değil mi?”

“Ne gibi?”

Kadın gülümsemeye devam etti. “Günahkârlık gibi. İstemeye hazırsanız.”

Pippa düşünüyordu. Bu kadın olanları, yaptıkları şeyi nasıl öğrenmişti? Gözetlenmişler miydi?”

“Cross’tan mı?”

Kadın neşeli, dostça bir ifadeyle güldü. “Meleği kastediyordum aslında.” Solundaki sandalyeyi gösterdi. “Oynar mısınız?”

Konunun değiştiğine çok sevinen Pippa yeşil çuhayı, kadının ve onun sağında oturan dört adamın önüne açılan kartları inceledi. Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Oynamalısınız.” Sesini alçaltıp fısıltıyla, “Cross’un en sevdiği oyun budur,” dedi.

Oynamaya razı olmadıysa da güzel kadın onun adını anar anmaz Pippa kendini tutamadı. Oturdu. “Belki bir el seyrederim.”

Kadın gülümsedi. “Oyunu anlamak bazıları için önemli galiba.”

Pippa güldü. “Bahis koyacak büyük bir servetim yok.”

“Bence tahmin ettiğinizden fazlasına sahipsiniz.”

Pippa cevap vermeye fırsat bulamadı. Dağıtıcı her oyuncunun önüne biri kapalı, biri açık olarak iki kart dağıttı.

“Amaç yirmi bir yapmak,” dedi kadın. Kartlarını çevirdi ve kupa dokuzunun ön yüzünü Pippa’ya gösterdi, kapalı kartın ucunu hafifçe kaldırdı, sinek sekizlisini gördü. “Vale, kız ve papaz on sayıdır.” Masadakiler de duysun diye sesini yükseltti.

Pippa onun blöf yaptığını hemen anlamıştı. “Ya as?” diye sordu, yeni arkadaşına yardım ederek.

“Aslar destenin en iyi kartlarıdır. Bir ya da on bir diye sayılır. İkinci karta göre.”

“Ah, o halde iyi bir başlangıç,” dedi Pippa, bilmiş bilmiş başını sallarken.

“Pas.”

Masadaki adamlardan biri kalktı ve koyduğu bahsin yarısını alıp masayı terk etti. Gizemli kadın Pippa’ya eğilip, “Aferin. Bize en yakın oturan adam oyunu bilmez, en uçta oturansa çok şanssızdır.”

“Ya ortadaki?”

Kadın masanın ortasında oturan yakışıklı adamı süzüyormuş gibi yaptı. “West Duncan. Londra gazetelerinin çoğu onundur.”

Pippa’nın kalbi hızla atmaya başladı. Bir gazeteciye yakalanırsa itibarı iki paralık olacaktı. Olivia’nınki de.

Belki de bu o kadar kötü bir durum değildi. Bu düşüncayı dikkate almadı. “Çok gençmiş,” diye fısıldadı, adama bakmamaya çalışıyordu.

“Genç ve çok zengin. Sahip olmadığı pek az şey var. Ancak bu gece yanında güzel bir kadın eksik.”

Pippa onun sesindeki arzuyu sezmişti. “Sen misin o kadın?”

Kadın gözlerinde pırıltılarla ona baktı. “Kadın umut eder.”

Pippa masadaki oyuncuların kart alışlarını seyrederken oyunun basit kurallarını hemen öğrendi.

Bahis sırası arkadaşına gelince kadın maskesinin altındaki gözlerini ona çevirip, “Ne dersiniz, leydim, kart mı alayım, bekleyeyim mi?” diye sordu.

Pippa masayı inceledi. “Kart almalısınız.”

Kadın dağıtıcıya başını salladı. “Hanımefendi kart almamı istiyor.”

Beş.

Bordo dudaklar hafifçe büküldü.

“Fena değil. Kalacağım.”

Kartlar açıldı ve Pippa’nın arkadaşı kazandı. Kazandıklarını toplarken masadakilere gülümsedi. “Acemi şanslı, değil mi?”

İki oyuncu onu tebrik etti, Duncan takdir ederek başını

salladı, bakışları gizemli kadına sabitlenmişti. Pippa onun kazandıklarını almak için bembeyaz kolunu uzatışına, Bay West'in eline hafifçe kolunu değdirip bir an için oyalanışına baktı. Bu hareket, Bay West'in heyecanlanmasına yetmişti. Gizemli kadına, yalnız olsalar onu bir solukta yiyip yutacakmış gibi bakıyordu.

Bu bakış çok tanıdık gelmişti.

Yalnız kaldıklarında Cross da ona böyle bakmıştı.

Kızardı, başını çevirdi ve yeni arkadaşının bunu fark etmemiş olmasını umdu. Fark ettiyse de bunu belli etmemişti. Pippa'ya döndü. "Kart almam gerektiğini nasıl anladın?"

Pippa omuz silkti. "Tahmin ettim."

"Şans, yani?"

Pippa başını iki yana salladı. "Şans sayılmaz. Masadaki kartların hepsi yüksekti. Düşük karta bahis koyman gerekirdi."

Şans diye bir şey yoktur.

Kadın gülümsedi. "Cross'a benziyorsun."

Kadının, Pippa'nın düşüncelerine tercüman olması canını sıkınamıştı. Onu çok yakından tanırmış gibi bahsetmesi de. Rahat görünmeye çalışarak, "Cross'la hiç kumar oynadın mı?" diye sordu.

Kadın, dağıtıcıya döndü ve kartları dağıtmasını istedi. "Bu kez oynayacak mısınız, leydim?"

Pippa dalgın dalgın başını salladı, çantasına uzandı ve para çıkardı. "Lütfen."

Cross'la arkadaş mısınız, diye sormak istiyordu. Sana dokundu mu? Seni öptü mü? Onunla yattın mı? Bu merakından nefret ediyordu. Onun suskunluğundan da.

Kartlar dağıtıldı. Pippa kartlarına baktı. As ve üç. O ve diğer kadın masanın en ucundaki adamla ilgilenirken, "Onunla kumar oynadım," dedi kadın. Bir kart daha istedi. "Bekleyeceğim. Ama endişe etmene gerek yok."

"Etmiyordum. Kart lütfen."

Altı geldi, yirmiye bulmuştu.

"Bekleyeceğim. Neden endişe edeyim?"

Kartlar açıldı. “Yirmi kazanır.”

Kadın kibarca el çırparak onu kutladı, iki adam homurdanarak tebrik ettiler, Bay West kadehini onlardan tarafa kaldırdı. “Boynuz kulağı geçti,” dedi. Gizemli kadın öne doğru eğildi. “Cross kadınların yataklarına girmez.”

Pippa öksürdü, bu sözler karşısında duyduğu hisse hazırlıksız yakalanmıştı. Duraladı, bunu anlamaya çalıştı. Rahatlama? Hayır. İnanmamıştı. Şöhreti ondan ilerde gidiyordu. Ama umut... Umut olabilirdi. İnsan kendini o maceracı, sonu gelmez hislerden kurtaramıyordu anlaşılan.

Umut etmemesi gerektiğini bildiği halde. Bu konuda umut edemezdi.

Aslında tam tersi. Umutsuzluk duymalıydı. Kazandıkları masadan ona doğru gönderildi.

“Ama o kadınları yatağına almıyor manasına gelmez bu,” dedi soğuk bir sesle.

Kadın güldü. “Gelmez ama buna da hiç şahit olmadım.”

Pippa, Sally Tasser’i düşündü. “Yeterince dikkatli bakmamışsın.”

“Ah, bir bilsen. Cross çok aranan biridir. Bunu sadece ben düşünmüyorum. Seve seve yatağına girecek bir düzine kadın tanırım. Çoğu da para istemez. Londra’da herkes Cross’la olmak ister. Yıllardır hem de.”

Pippa kazandıklarına baktı, fişleri sayarken duymamış gibi yaptı. Onu tanıyan, ona dokunan, onu öpen diğer kadınları düşününce içinin sızlayışını fark etmemek için.

Hepsinden nefret ediyordu.

Mantıksız bir şekilde.

Mantıksız olmayı sevmiyordu.

Gizemli kadın ise konuşmaya devam ediyordu. “O uzun bacaklar, uzun kollar, kızıl saçlar. Ama bize diğer erkekler gibi davranmayacak kadar iyidir. İçimizden hiç kimse oraya vardırmamıştır işi, aksini söyleyen olursa inanma.” Pippa kızardı, iyi ki maskesi vardı. Ama yeni arkadaşı onun kızardığını anlamıştı. “Ama sen vardırıdın, değil mi?”

Tanrım, evet. Ve harikaydı.

Başını iki yana salladı, bedeni bu hareketteki ihanete karşı koyuyordu. Yalana. “Ben nişanlıyım.”

Daha bir saat önce bunun bir önemi yoktu oysa.

Pippa bu düşünceyle uyanan hislere şaşırmişti.

Suçluluk.

“Bu bir cevap değil.” Onun ne düşündüğünü bilmeyen kadının kırmızı dudakları kıvrıldı. “Hem nişanlılık evlilik demek değildir.”

Ama yine de yakındı, değil mi? Evliliğe en yakın leydi. Boğazı sıkışıyordu.

“Kabul etmek zorunda değilsin ama bence Cross senden çok hoşlanıyor, leydim. Ne de olsa insan senin kadar zeki bir kadınla her gün karşılaşmıyor.”

Pippa da ondan hoşlanıyordu.

Başını iki yana salladı, hislerini düşüncelerini bulandırdı. “Onun kadar zeki değilim.”

Olsaydı kendini bu duruma düşürmezdi.

Bu karışık duruma.

İstememesi gereken bir adamı çaresizce istemezdi. Uzun vadede.

Tabii eğer...

Sonunu getirmeden bu düşünceyi kafasında attı. O bir söz vermişti. Castleton’la evlenecekti. Mecburdu.

Bu düşünceyle içinin sızlamasını dikkate almadı.

O bir söz vermişti.

“Bahis koyacak olsaydım, senin daha zeki olduğuna bahse girerdim.” Kadın, dağıtıcıya döndü. “Bir el daha oynayacak mısın?”

“Oynamayacak.”

Sanki onu çağırmışlardı. Pippa ona döndü, derinden gelen sesine ve sandal ağacı kokusuna kapılarak kendini tutamamıştı.

Kendini onun kollarına atmak, dudaklarını onun dudaklarına değdirmek ve onu ofisinin karanlık bir köşesine götürüp başladığı işi bitirsin diye yalvarmak için sebepsiz bir istek duyuyordu. Her şeyi unutturmasını; bütün o mantıklı planla-

rını, dikkatle yaptığı araştırmasını, başka bir adamla evlenmesine sadece altı gün kaldığını...

Cross'a hiç benzemeyen bir adamla.

Sonra onun maske takmadığını, gri gözlerini yanındaki kadına diktiğini, boynundaki damarın attığını, çenesinin seğirdiğini, dudaklarının bir çizgi haline geldiğini fark etti.

Sinirlenmişti.

"Cross." Pippa'mn yanındaki kadın gülererek onu selamladı. Korkmadığı belliydi. "Bize katıl. Bu hanım kartları senin kadar iyi sayıyor."

Cross gözlerini kısarak baktı. "Hayır."

"Cross'un nezaketi de bu kadar olur zaten." Kadın yeşil çuhaya geri döndü ve şampanya kadehini kaldırdı. "Ben sadece hanıma arkadaşlık ediyordum."

Cross yumruklarını sıktı. "Başka arkadaş bul."

Kadın onları başından savıp Bay West'e gülümsedi. "Seve seve."

Cross gri gözlerini Pippa'ya dikti. Dişlerini sıkarak, "Leydim," dedi monoton bir sesle. "Bu masalar size göre değil."

Ona da kızmıştı.

Tuhafır ki bu da Pippa'yı sinirlendirdi, elbette bir sebebi vardı. Cross'tan daha büyük sebepleri vardı hem. Ne de olsa onun gibi birine göre son derece sıradan, son derece eksik biriyle evlenmek zorunda kalan Cross değildi. Bütün hayatını bu karmaşaya atacak olan o değildi. Altı gün sonra o; günahlar, kötülükler, güzel kadınlar, kimsenin hak etmediği kadar yetenekli bir aşçının ellerinden çıkmış yemeklerle dolu bu muhteşem hayatına devam edecekti.

Ve kendisi bir başkasıyla evlenecekti.

Hayır, sinirlenmesi gereken bir varsa o da Pippa'ydı.

"Ne saçma!" Pippa omuzlarını dikti. "Bu salondaki bütün masalarda hanımlar var. Hem kumar oynayamayacaksam davet edilmemem gerekirdi."

Cross onun kulağına eğilip sertçe, "Hiç davet edilmemen gerekirdi aslında," dedi.

Pippa küçük bir çocuk gibi azarlanmış hissi veren bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı. “Neden?”

“Burası size göre değil.”

“Aslında...” dedi öfkesini belli ederek. “...bir el daha oynayacağım.”

Pippa’nın konuştuğu kadın bunu duyunca ona döndü, bir an ağzı açık bakakaldı, sonra toparlanıp gülümsedi. “Harika.”

Cross eğilip sadece onun duyacağı şekilde fısıldadı. “Burada kalamazsın. Şu anda olmaz.”

“Ben sadece kâğıt oynuyorum.” Pippa gözlerinin yaşarmasına sebep olan bu sözlerle çok alınmıştı. Cross’a hiç bakmadı. Onu ne kadar üzüldüğünü görmesini istemiyordu.

Cross yavaşça, öfkeyle ve her nasılsa baştan çıkarıcı bir şekilde iç geçirdi; nefesi Pippa’nın omuzlarına vurdu. “Pippa,” dedi soluk verirken. “Lütfen.”

Bu ricada onu durduran bir şey vardı. Pippa ona dönüp gri gözlerine baktı ve orada bir şey gördü, acı. Bu ifade o kadar hızla yok oldu ki Pippa neredeyse yanıldığını düşünecekti. *Neredeyse.*

Elini onun koluna koydu. Ceketinin altında, temasıyla ansızın atan kaslarını hissetti. Fısıldayarak karşılık verdi. “Jasper.”

Pippa bu adın nereden geldiğini bilmiyordu, onu böyle düşünmemişti. Gri gözlerinin fal taşı gibi açılıp sonra sanki hızla üflemiş gibi hemen kapandığı anı hayatı boyunca unutmayacaktı. Cross geri çekildi, ondan uzaklaştı. Pippa elinde olmadan onun peşinden gitti, sandalyesinden kalktı, ona doğru ilerledi, o şeyi geri istiyordu, yaptığı şey her ne ise.

Bir şey yaptığı kesindi.

Her şeyi değiştirebilecek bir şey. “Bekle,” dedi. Londra’nın yarısı duymuş, umurunda değildi.

Cross durdu, ellerini onun omuzlarına koydu, aralarında bir mesafe bıraktı. “Eve git. Araştırman sona erdi.”

En doğrusunun bu olduğunu bilmesine rağmen içini acı kapladı. Cross haklıydı elbette ama bu bir araştırma değildi.

Asla da olmamıştı. Korkuydu, telaştı, hüsrandı, cüretti ama asla bir araştırma değildi.

Ve sonra arzu olmuştu. Baştan çıkarma... İstek...

Daha fazlası.

Bir an önce sona ermezse Pippa hiç bitiremeyebilirdi.

Ancak bitirmeyi istemiyordu. Devam etsin istiyordu. Onunla konuşup gülmek, bir şeyler paylaşmak istiyordu. On-
dan bir şeyler öğrenmek. Ona bir şeyler öğretmek. Onunla
olmak istiyordu.

İmkânsız olanı istiyordu.

Başını iki yana salladı ve onun bu isteğini geri çevirdi.
“Hayır.”

“Evet,” dedi Cross bir kez daha. Sesi buz gibiydi. Sonra
dönüp kalabalığa karıştı. Onu bıraktı. Yine.

Ne sinir bozucu adam. Tanrı biliyor ya, Pippa’nın sabrı
taşmıştı artık.

Cross’un peşinden gitti. Kalabalıkta o muhteşem saçla-
rını mimleyerek onu takip etti. Ona yetişmek için insanları
iteledi, dirsek attı, çarptı, sıkıştırdı ve sonunda ona yetişti.
Elini tuttu; ikisinin de eldiven giymemiş olmasına, tenlerinin
birbirine değmesine, temasının gür ve dayanılmaz bir akıntı
şeklinde ortaya çıkardığı isteğe bayılmıştı.

Cross da hissetti bunu.

Biliyordu çünkü birbirlerine dokundukları anda Cross
durmuş, Devonshire yağmuru gibi hoyrat bakışlarla ona dön-
müştü. Biliyordu çünkü Cross yanıp tutuşarak sadece Pip-
pa’nın duyacağı şekilde onun adını fısıldamıştı.

Biliyordu çünkü Cross boşa kalan eliyle onun çenesini
kavrayıp yüzünü kaldırmış, eğilip onu öpmüş, nefesini kes-
miş, hiçbir şey düşünemez hale getirmişti ve Pippa bu öpücü-
ğü ömrü boyunca unutamayacaktı.

Yemek ve içmek, uyumak, nefes almak gibiydi bu öpücük.
Hayati ihtiyaçlar gibi ihtitacı vardı buna ve bütün Londra’nın
onları izliyor oluşu umurunda bile değildi. Maske takmıştı,
evet ama önemi yoktu. Bu öpücük uğruna kombinezonunu
bile çıkarabilirdi.

Parmakları kenetlenmişti. Cross onun beline sarıldı; onu kendine çekti; dudakları, dili ve dişleriyle ağzını istila etti; aldığı hazla ölecekmiş gibi hissedene kadar devam eden uzun, arzulu bir öpücükle onu sahiplendi. Pippa'nın boşta kalan eli onun ipeksi saçlarındaydı.

Pippa kaybolmuş, sahiplenilmiş, bu öpücüğün yoğunluğu ile tükenmişti. Hayatında ilk kez, duyduğu arzu, tutku, korku ve bu anın ihtiyacından akan hislere teslim oldu. Bu öpücüğe...

Bu adama...

Hayal bile edemeyeceği bir adama...

Onu arkadaşlığa, birlikteliğe inandıran adama...

Aşka...

Bu düşünceyle şaşırarak geri çekildi ve öpüşmelerine son verdi. Cross'un yanağına vuran sıcak nefesi çok hoşuna gitmişti. Etraflarındaki kalabalık ısıklar çalıyor, alkış tutuyordu.

Onları seyredenleri umursamadı bile. O sadece Cross'u umursuyordu. Onun dokunuşunu. Şu anda.

Durmasını, durdurmasını istememişti ama başka şansı yoktu. Ona söylemek sorundaydı. Derhâl. Ve öpüşürlerken söyleyemezdi. Yeniden öpüşmeye başlamalarını umut etse de.

Pippa maskesini çıkarmak için hareket etti, ondan başka kimseyi düşünemiyordu. "Cross..."

Cross onun ellerini tuttu. "İtibarın iki paralık olacak." Başını iki yana salladı, telaşa kapılmıştı. "Gitmen gerek! Hemen!"

Pippa şaşkınlık içindeydi. Adam ona sarılıyor ama bir yandan da itiyordu. Pippa onu engellemeye başlamıştı. Ona ne hissettiğini söylemek, ona bu tuhaf, cüretkâr, yepyeni duyguları anlatmak istiyordu. Dilinin ucundaydı.

Seni seviyorum.

Pippa söyleyecekti.

Onu sevecekti.

Ve bu itirafın ardından gerisi hallolacaktı.

Ama konuşmaya fırsat kalmadan art niyetli bir ses duyuldu. “Anlaşılan bu yılki Büyük Kıyamet Günü’ne herkes davet edilmiş. Müstakbel kontes, sizi yeniden görmek ne büyük şeref. Ve nasıl bir rezalet.”

Arkasını dönmeden sesinden Digger Knight’ı tanımıştı. Pippa, Knight’a döndü; yanında karısı olamayacak kadar genç, güzel, maskesiz bir kız vardı.

“Bay Knight,” dedi Pippa. Farkında olmadan rengârenk giyinmiş bu adamdan uzaklaşıp arkasında duran sıcak, sağlam ve doğru olan Cross’a doğru hareket etti.

Knight gülümseyince ağzındaki bütün dişler etkileyici bir beyazlıkla ortaya çıktı. “Beni hatırladınız, onur duydum.”

“Kolay unutulur biri değilsiniz,” dedi Pippa soğuk bir sesle.

Knight bu imayı anlamazdan geldi. “Bu gece özellikle çok keyif alıyorsunuz, müstakbel kontes...” Pippa’nın aklı öpüşmesine gitti ve yanakları kızardı. “Cross’u ilk siz tebrik edin.”

“Digger...” dedi Cross. Pippa, Knight geldiğinden beri onun hiç konuşmadığını fark etti. Cross’a baktı ama genç adam kasten ona bakmıyordu. “...sırası değil.”

“Londra’nın yarısının şahit olduğu şeyi düşününce Cross, bence tam sırası.” Knight, Pippa’ya döndü.

Aynı anda Cross gri gözlerini Pippa’ya dikip, “Eve git,” dedi. “Acele et. Hemen!”

Bakışları endişe doluydu. Pippa’nın kaldıramayacağı kadar. Çıkışa doğru yöneldi.

Knight araya girdi. “Saçmalık! Haberi duyana kadar bir yere gidemez.”

Pippa meraklı gözlerle Cross’a baktı. “Ne haberi?”

Cross başını iki yana salladı, son derece ciddiydi. Pippa’nın içine bir ağırlık çöktü. Kötü bir şey olmuştu. Çok kötü.

Knight’a ve yanında umutsuzluk içinde duran kıza döndü. “Ne haberi?”

Knight, sanki biri bir şaka yapmış da sadece o komik bulmuş gibi yüksek sesle, cırtlak bir sesle güldü. “Maalesef size

kendisinin söylemesini beklemek zorundayım. Çok heyecanlıyım. Onun yetkisini aşmak istemem.”

Gözlüğünün ardından gözlerini kısarak bakan Pippa, maskesinin düşüncelerini sakladığına memnun olmuştu. “Sizi durdurabileceğimi sanmam.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Oh, sivri dilli hanımları seve-
rim.” Ellerini yeleşinin ceplerine soktu ve topukları üstünde yaylandı. “Yakında kontes olacak kişi siz değilsiniz. Burada bir kont kızıma evlenme teklif etti. O da elbette kabul etti. Çiftimizi kutlamak istersiniz diye düşündüm.” Knight çifti gösterdi ama ikisi de kutlanmak ister gibi değildi. “Bu onura ilk siz nail oldunuz.”

Pippa ağzı açık bakakaldı. Doğru olamazdı elbette. Olamazdı.

Cross’a baktı. Cross göz göze gelmemek için özellikle çabalıyordu.

Pippa yanlış duymuş olmalıydı. Mutlaka öyleydi. Cross başkasıyla evlenemezdi. Evliliğin ona göre olmadığını söylemişti.

Ama onun mesafeli gözlerinde gerçeği gördü. Ona bakamayışında. Konuşmayışında. O sözleri inkâr etmeyişiinde, çok korkunç bir suçlama gibi insanın içine oturan o sözleri.

Paniğe kapılan Pippa diğer kadına baktı. Siyah dalgalı saçları, mavi gözleri, beyaz teni, kıvrımlı kırmızı dudakları vardı. Gelin olacakmış gibi durmuyordu.

Pippa’nın, Castleton’la evleneceğini düşündüğünde hissettiği şeyleri hissedermiş gibi duruyordu.

Sormasına gerek yoktu ama Pippa dayanamadı. “Siz mi evleniyorsunuz onunla?”

Kızın siyah bukleleri sallandı.

“Oh!” Pippa, Cross’a baktı; diyecek söz bulamamıştı. “Oh!”

Pippa her şeyi değiştiren bu adama bakmıyor olsaydı onun duyamayacağı kadar alçak sesle cevap verdiğini fark edemeyecekti, Cross ona bakamıyordu. “Pippa...”

Evlilik bana göre değil.

Bir yalan daha. Bu kaçınıcıydı?

Pippa'nın içi dayanamadığı bir acıyla doldu, göğsü sıkıştı, nefesi daraldı. Cross başkasıyla evleniyordu.

Bu canını yakıyordu.

Pippa elini kaldırdı, acıyan göğsünü ovdu, sanki bu şekilde kurtulabilirmiş gibi. Bakışlarını sevdiği adamdan çekip müstakbel geline dönerken bu acının kolay kolay geçmeyeceğini anladı.

Hayatı boyunca duyup güldüğü o acı. Bunun aptalca bir metafor olduğunu sanmıştı. İnsan kalbi porselenden yapılmamıştı ki. Etten, kandan ve kaslardan oluşuyordu.

Ama orada, o salonda kahkahalar, eğlence ve Londra'nın en parlak, en ahlaksız topluluğu ile sarılmışken Pippa'nın anatomi bilgisi genişledi.

Anlaşılan kırık kalp diye bir şey vardı.

ON BEŞ

İnsan kalbi yaklaşık olarak üç yüz gramdır ve günde yaklaşık bin kez çarpar.

Antik Yunan'da bedenin en hayati organı olması sebebiyle kalbin bir çeşit beyin gibi çalıştığı varsayılırdı, diğer organlardan bilgi toplardı. Aristo, bu bilgiyle ilgili -anatomik gerçeklerden uzak olduğu için modern bilim insanlarının tuhaf bulduğu- düşünce ve duygularını hipotezinde belirtmişti.

İnsan öldükten, akli ve ruhu uçtuktan çok uzun zaman sonra bile bazı durumlarda kalbin atmaya devam ettiğine dair açıklamalar vardır. Bu gibi durumlarda kalbin hissetmeye devam edip etmediğini merak ederim. Hissediyorsa benim şu anki acımdan daha mı çok, daha mı azdır acaba?

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
31 Mart 1831, düğününden beş gün önce***

Pippa o gece uyuyamadı.

Yatağına uzanmıştı, Trotula sıcacık yanında yatıyordu. Mum ışığının pembe saten kanepede oynaşmasını seyretti; Cross'u ne kadar yanlış tanıdığını, içinde bulundukları durumu ve şu pembe satenden ne kadar nefret ettiğini düşündü.

İğrenç, kadınsı bir şeydi. Aşırı duygusal.

Gözünden bir damla yaş şakağına doğru aktığında ıslaklık

hissi rahatsızlık verdi. Burnunu çekti. Duygular hiç de üretken değildi.

Derin bir nefes aldı.

O başkasıyla evleniyordu.

Onu sevmişti ama o başkasıyla evleniyordu.

Kendisi de.

Ama her nedense her şeyi değiştiren şey onun evliliği idi. Bunun anlamı daha büyüktü.

Daha çok can yakıyordu.

Aptal, pembe saten. Aptal kanepeler. Hiçbir işe yaramıyor.

Gözünden akan yaşları gören Trotula kahverengi başını kaldırdı. Köpeğin pembe dili gözyaşını takip etti ve sel gibi akmaya başlayan yaşları yaladı. Pippa kendini tutamıyordu. Öbür yanına döndü. Büyük Kıyamet Günü'nde taktığı maske komodinin üstünde duruyor, mum ışığında parlıyordu. O daveti hiç kabul etmemeliydi. Her şeyin bir bedeli olduğu gibi bunun da bir bedeli olacağını bilmesi gerekirdi.

Pippa maskeye bakarken mumun alevi yandı, beyazlar ve turuncular kusursuz mavi kürenin üstünde oynadı. Gözlerini kapattı, anılar gözünün önüne geldi, derin bir nefes aldı, göğsündeki acının geçmesini dilerdi. Onu düşünmekten vazgeçebilmeyi... Uyuyabilmeyi...

Ona yaklaşılmaya karar verdiği sekiz gün önceki sabaha dönüp bundan vazgeçmeyi...

Bir haftada ne çok şey değişmişti.

Pippa çok değişmişti.

Her şeyi nasıl da karıştırmıştı.

Canını yakan keder fırtına gibi doldu içine. Soğuk, sınıksız ve huzursuzluk verici... Kim bilir ne kadar süre ağladı. İki dakika... Belki on... Belki bir saat...

Kendine acıyacak, daha iyi hissedecek kadar uzun.

Gözlerini açtığında muma baktı. Yanarken bile kımıltısız, dayanılmayacak kadar parlak. Sonra beklenmedik hava akımıyla alev oynadı.

Trotula yataktan fırlayıp havlayıp deli gibi kuyruğunu sallamaya başladı ve yatak odasının balkon kapısına doğru atıldı.

dı. Kapalı duran kapı şimdi açıktı. Pippa'nın sevdiği adam odasına girmiş; uzun boyu, ciddiyeti ve darmadağın saçlarıyla dikiliyordu.

Cross derin bir nefes alıp ellerini saçlarında gezdirerek yüzünden çekti, elmacık kemikleri ve uzun, düz burnu mum ışığıyla aydınlandı.

Dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Pippa kimseyi onu özlediği kadar özlememişti. Cross ona baştan çıkarmayı ve arzuyu öğretmeyi vaat etmişti ve bunu çok iyi başarmıştı. Onu görünce, nefes alışını duyunca kalbi hızla atmaya başladı. Ama yine de... Şimdi ne olacağını bilmiyordu.

"Çok güzelsin," dedi Cross.

Bundan sonra onun istediği şey olacaktı.

Trotula iki ayağı üzerinde kalkıp onun bacağına dayandı ve heyecanla inilti çıkarmaya başladı. Cross köpeğe istediği şefkati gösterdi ve başını okşayarak onu sakinleştirdi. Köpek iç geçirerek ona yaslandı, mest olmuştu.

Pippa hayatında ilk kez köpek beslediğine pişman oldu. "Çok kötü bir koruyucu."

Cross durdu, üçü de bir süre sessizce durdular. "Benden korunma mı talep ediyorsun?"

Evet.

Pippa cevap vermedi. Sadece, "Trotula yeter," dedi. Trotula yeni aşkına koca gözleriyle bakıyordu. Pippa onun hain karakterine suç bulmadı. "Seni çok sevdi."

Cross, onun hem bayıldığı hem de nefret ettiği sıcak, sevecen bir sesle, "Hanımlar üzerinde özel bir etkim vardır," dedi. Pippa, Sally Tasser'i hatırladı ve o akşam kumar masasındaki fahişeyi ve Knight'm kızını.

Bacaklarını yatağın öbür tarafına savurdu. "Çok iyi anladım." Cross dikkatini ona verdi ama Pippa konuyu değiştirdi. "Burası üçüncü kat."

Başkası olsa tedirgin olurdu. Hemen anlamayabilirdi. "Seni görmek için daha yükseğe de tırmanabilirim." Bir an duraladı. Sonra, "Seni görmek zorundaydım," dedi.

Acı geri gelmişti. "Düşebilirdin. Yaralanabilirdin."

“Seni yaralamaktan iyidir.”

Pippa beyaz geceliğini giymişti, kucağına koyduğu ellerine baktı. “Bir defasında bana Castleton canımı yakacak olursa yanlış yapıyor demek olduğunu söylemiştin.”

“Evet.”

“Sen de yanlış yapıyorsun.”

Cross bir anda onun yanına geldi, önünde diz çöküp ellerini tuttu. Pippa çok heyecanlandı ama onu geri çevirmesi, geldiği balkondan geri göndermesi gerektiğini biliyordu.

“Gelmemeliydim,” dedi Cross. “Burada olmamalıyım.” Başını eğdi, alnını onun ellerine dayadı. “Ama seni görmek zorundaydım. Açıklamak zorundaydım.”

Pippa başını iki yana salladı. “Açıklanacak bir şey yok,” dedi. “Başkasıyla evleniyorsun.” Sesinin düğümlendiğini, *başkası* derken nasıl tereddüt ettiğini fark etti. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

Gözlerini kapattı. Gitmesini istiyordu.

Söyleyemedi.

“Bana hiç evlenmeyeceğini söylemiştin. Bu da yalanmış.”

Sanki Pippa hiç konuşmamıştı. Cross inkâr etmedi. “Ağlıyordun.”

Pippa başını iki yana salladı. “Öylesine.”

Cross hafifçe güldü. “Hayır, sanırım öylesine değil.”

Şakayla söylenmiş bu yumuşak sözler Pippa’yı ürkütücü derecede sinirlendirmişti. “Senin yüzünden ağlıyordum,” dedi.

Cross ciddileşti. “Biliyorum.”

“Başkasıyla evleniyorsun.” Pippa belki yüzüncü kez aynı şeyi söylüyordu. Milyonuncu kez. Sanki yeterince çok söylerse anlamını kaybedecek, canını yakmayacaktı bu sözler.

Cross başını salladı. “Sen de.”

Pippa tanıştıklarından beri nişanlıydı. Ama nedense Cross’un evliliği daha büyük bir ihanetti. Mantıksız olduğunu biliyordu ama şu anda mantıklı olunacak bir durum da yoktu.

Bundan hoşlanmamasının bir nedeni de buydu.

“Seni ağlatmak istemezdim,” dedi Cross. Pippa’nın elinin üstündeki parmakları gerildi.

Pippa kenetlenmiş ellerine, Cross'un teninde çillere, alnına düşen kızıl saçlarına baktı. Başparmağıyla onun işaret parmağını okşadı, perçemlerine baktı.

"Ben çocukken Beavin diye bir arkadaşım vardı." Bir an duraladı ama ona bakmadı. Cross konuşmayınca devam etti. Nereye varacağını bilmeden. "Nazik bir çocuktu, çok iyi bir dinleyiciydi. Ona bütün sırlarımı anlatırdım, kimsenin bilmediği şeyler. Kimsenin anlamayacağı..."

Cross onun ellerini sıktı, göz göze geldiler. "Ama Beavin anlardı beni. Needham Malikânesi'ni benimle keşfetti. Bilim aşkımı keşfetmemde bana yardım etti. Mutfaktan bir keçi çalıp kadavra gibi incelerken yanımdaydı. Suçu onun üstüne atmıştım. Bunu umursamadı bile."

Cross'un gözleri karardı. "Bu kusursuz arkadaşını pek sevmedim, Pippa. Nerede şimdi?"

Pippa başını iki yana salladı. "Uzaklara gitti."

Cross kaşlarını çatı. "Nereye?"

Pippa gülümsedi. "Hayali arkadaşların gittiği yere."

Cross şiddetle iç geçirdi, elini onun şakağına koydu, saçlarını geriye itti. "Hayali arkadaşındı."

"Başkalarının onun neden göremediğini hiç anlayamamıştım," diye fısıldadı. "Peny benimle alay ederdi... Onunla konuşuyormuş gibi yapardı ama var olduğuna hiç inanmadı. Annem onu rezil edip göndermek isterdi."

Cross gülümsedi. "Hayali arkadaşınla beraber keçi çalıp kadavra gibi incelediğinizi düşünüyorum da... Çok hoşuma gitti."

"Her yer keçi kılıyla dolmuştu."

Cross gülmeye başladı. "Eminim öyledir."

"Akan kanı düşünmek bile istemiyorum," dedi Pippa. "Hizmetçi kadın korkudan ölecekti neredeyse."

"Bilim adına."

Pippa gülümsedi. "Bilim adına."

Cross eğildi, Pippa onun kendisini öpeceğini biliyordu. Buna izin vermemesi gerektiğini de. Dudakları birbirine değmeden önce geri çekildi, Cross da hemen toparlandı, onu bırakıp ayağa kalktı. "Özür dilerim."

Pippa da kalktı, ondan uzaklaştı. Trotula'yı okşarken Cross'a bakıyordu. Ona bakmaktan vazgeçemiyordu. "Bunu sana neden anlattım bilmiyorum."

"Beavin'i mi?"

Pippa başını eğdi. "Çok saçma aslında. Neden aklıma geldiğini bile bilmiyorum. Sadece..." Cümlesini bitiremedi.

Cross onun devam etmesi için uzunca bir süre bekledi. "Sadece?"

"Ben hep farklıydım. Çok arkadaşım olmadı. Ama... Beavin umursamıyordu. O benim tuhaf biri olduğumu düşünmezdi. Ve sonra yok oldu. Bir daha da beni onun kadar iyi anlayan biriyle karşılaşmadım. Karşılaşacağımı sanmazdım." Pippa bir an duraladı. Omuz silkti. "Seninle karşılaşana kadar."

Ve şimdi sen de gidiyorsun.

Bu, hayali arkadaşını kaybetmekten daha çok üzecekti onu.

Bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu.

"Düşünmeden duramıyorum," diye başladı, sonra sustu. Söylememesi gerektiğini biliyordu. Her şey daha zor olacaktı. "Düşünmeden duramıyorum... Keşke..."

Cross anlamıştı. "Yapma."

Ama Pippa kendini tutamadı. Ona baktı. "Önce seninle karşılaşsaydım keşke."

Hüzünle söylenmiş sözlerdi bunlar. Cross'u ona yaklaştırsa da Pippa bundan hoşlanmamıştı. Cross onun yüzünü ellerinin arasına aldı, başını kaldırdı. Uzanıp onu öptü. Bu öpücük Pippa'nın bütün gücünü, iradesini ve düşüncelerini yitirmesine sebep oldu.

Cross uzun parmaklarını onun saçlarına dolayıp başını tuttu; gözlerine baktı; adını fısıldayarak uzun uzun, arzuyla onu öptü. Tekrar tekrar aynı şeyi yaptı; adını onun dudaklarına, yanaklarına, nabzının hızla attığı boynuna fısıldadı; yalayaarak, ısırarak, emerek onu ateşlendirdi.

Keşke onun gibi biriyle karşılaşacağını bilseydi.

Bir eş...

Bir aşk evliliği...

Onlar vardı ve kanıtı burada, onun yatak odasında idi. Kollarında... Aklında... Sonsuza dek...

Pippa gözlerini sımsıkı kapattı. Cross onu öptü, defalarca adını fısıldadı. "Pippa... Ağlama, aşkım... Buna değmem... Ben bir hiçim..."

Yanıliyordu elbette. O her şeydi.

Sahip olabileceği her şey.

Bu düşünceyle geri çekildi, avuçlarını onun göğsüne dayadığında sıcaklığım, gücünü hissetti. Onu sevmeyi... Delişmen gri gözlerine bakıp fısıldadı. "Tüm hayatım... İki kere iki dört eder."

Cross tamamen ona odaklanmış olarak başını salladı. Pippa dikkatini verdiği için onu daha çok sevdi. Onu anladığı için...

"Ama şimdi her şey altüst oldu." Başını iki yana salladı. "Artık iki kere iki dört etmiyor. Sen ediyorsun." Cross'un bakışları alevlendi, ona uzandı ama Pippa geri çekildi. "Ve başkasıyla evleniyorsun," diye fısıldadı. "Anlamıyorum." Korku ve hüsrarla gözünden bir damla yaş aktı. "Anlamıyorum ve nefret ediyorum." Cross onun gözyaşlarını sildi. Kederli bir sesle, "Şimdi hikâye anlatma sırası bende. Kimseye anlatmadığım bir hikâye," dedi.

Kalbi boğazında atıyordu, Cross'a baktı, söyleyeceği şeyin her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Ancak söylediği şeyi yapabileceği aklının ucundan geçmezdi.

"Ben ağabeyimi öldürdüm."

Bu sözleri hiç dile getirmemişti ama her nedense Pippa'ya söylemek düşündüğünden de kolay olmuştu.

Pippa'ya söylemek onu kurtaracaktı.

Neden birlikte olamayacaklarını anlaması gerekiyordu. Neden ona uygun olmadığını... Ona sahip olmak için bu kadar acı çekmesine rağmen.

Bunu anlatmak içinse en kötü yanını ona göstermesi gerekiyordu.

Pippa bu itiraf karşısında kalakaldı. Nefesini tutmuş, devam

etmesini bekliyordu. Pippa onu odadan dışarı bile atabilirdi, Cross bunun aklına gelmediğini fark edince gülecek gibi oldu. Daha fazla açıklama bekleyebileceği aklına gelmemişti.

Ona inanabileceği...

Pek az kişi inanmışken.

Ama işte Pippa -sakin, ciddi, bilimsel yaklaşımdaki Pippa- onun devam etmesini, bir hükme varmadan önce bütün kanıtları göstermesini bekliyordu.

Kusursuz Pippa.

Bu düşünceyle göğsü sıkıştı, başını çevirdi, gerçekten kaçabileceğini hayal etti. Açık duran kapıya doğru gitti, söyleyeceklerini düşünürken kapıyı kapattı. "Ağabeyimi öldürdüm," diye tekrar etti.

Başka bir kadın olsa onu soru yağmuruna tutardı. Pippa ise sadece ona bakıyordu. Gözlüğünü çıkarmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşırmıştı. Cross'un devam etmesini sağlayan da onun bu emin ve ön yargısız bakışları oldu. Arkasına yaslandı, "Baine mükemmeldi," dedi. "Mükemmel evlat, mükemmel varis, mükemmel ağabey. Geleceğin Harlow Kontu olmanın verdiği gurur ve saygınlığı taşıyordu. O iyi bir ağabey ve iyi bir varisti."

Daha rahat konuşuyordu artık. Ellerini ayırdı, baktı. "Oysa ben mükemmel ikinci evlattım. Ahlaksızlığa düşkündüm, sorumluluk almaktan nefret ederdim. Babamın parasını, kendi hesaplarımı harcamakta çok becerikliydim ve kart saymak gibi bir yeteneğim vardı. On poundu kısa sürede bin pound yapabilir ve bunun için hiçbir fırsatı kaçırmazdım. Arkadaşlarıma zaman ayırmazdım, hele aileme, neredeyse hiç." Bir an duraldı. "Bu yüzden bir gün pişman olacağım hiç aklıma gelmezdi."

İstese dokunacak kadar yakındı Pippa'ya ama yapmadı. Bunları anlatırken ona yakın olmasını, eski haline yakın olmasını istemiyordu. Şu anki haline yakın olmasını istemiyordu.

Pippa dikkatle ona baktı, ilgiyle onu dinliyordu. Cross kırsacık bir an ona baktı, açık duran saçlarını ve Cross'un hak ettiğinden çok anlayış içeren mavi gözlerini içine çekti.

Onu sıradan biri olarak hayal ettiğine inanamıyordu. Pip-

pa baş döndürücüydü. Sanki güzelliği yetmezmiş gibi bir de akıllıydı. Zeki ve hazırcevaptı. Tanındığı herkesten daha farklıydı. *İki kere iki Cross ediyordu.* Bu lafı bir başkası etse anlamsız kaçardı ama Pippa söylediğinde, Cross'un düşünebildiği en tahrik edici sözdü.

İstedliğini bilmediği her şeydi o.

Onu istiyordu. Başka biri olmayı isteyecek kadar çok... Daha fazla olmayı isteyecek kadar... Farklı. Daha iyi.

Bu hikâyeyi anlatmak zorunda kalmayacak kadar. "Lavinia sosyeteye ilk kez takdim edilecekti. Almack's makbuzlarını almıştı, çok sevinçliydi, sosyeteye takdim edilecekti."

"O çok güzel," dedi Pippa.

"On sekizindeydi, eşi benzeri yoktu."

Alev saçlı kardeşinin macera dolu, cazip gülüşünü hatırlayınca sesi çatallaştı. "Almack's'da ilk gecesiydi, bir hafta önce saraya takdim edilmişti."

Cross bir an duraladı, ne diyeceğini düşündü ama Pippa araya girdi. "Ona sen eşlik ettin."

Cross acı acı güldü. "Edecektim. Ama geceyi Almack's'da geçirmeyi hiç istemiyordum. Orayı sevmiyordum."

"Gençtin. Elbette sevmeyecektin."

Cross başını kaldırıp ona baktı. "Onun ağabeyiydim. Bu benim görevimdi." Pippa cevap vermedi. Nasıl davranacağını biliyordu. *Zeki kız.* "Geri çevirdim. Baine'e gitmeyeceğimi söyledim." Cross'un sesi alçaldı, ağabeyine gülüp ona sataştığı o günü hatırladı. "Zaten Lavinia benim sorunum değildi, asla da olamazdı. Ben ortanca çocuktum... İkinci oğul. Yedek olan. Tanrı'ya şükür.

"Baine çok kızdı. Pek olmazdı ama o gece planları vardı..." Cross'un sesi alçaldı. "Bir kadınla. Yeni bir hami arayan Yunanlı bir opera şarkıcısı vardı."

Pippa başını salladı. "Anlıyorum."

Anlamamıştı. Hem de hiç.

Cross gülerek, *artık onu başka bir akşam görürsün, demişti. Emin ol, birkaç saat sonra gitsen kadının varlığına bir şey olmaz, geleceğin kontu olan senin varlığına da.*

Senin sözüne güven olmuyor, demişti Baine. Kardeşine eşlik edeceğine söz vermemiş miydin?

Kimse benden sözümü tutmamı beklemez.

Cross, Baine'in gözlerindeki öfke ve hayal kırıklığını hâlâ görür gibiydi. *İşte bunda haklısın.*

"Tartıştık ve ben kazandım. Lavinia'nın refakatçisi olup olmaması beni hiç ilgilendirmiyordu, Baine bunu önemsendiği için onu götürmekten başka şansı yoktu. Lavinia'nın partisine gittiler. Ben de Knight'ın kulübüne."

Pippa'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. "Knight'ın kulübüne mi?"

"Evet, oradan da..." Bu itirafı etmeden önce tereddüt etti. Bunun her şeyi değiştireceğini biliyordu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayabilirdi. Pippa'nın öğrenmesi gerektiğini biliyordu, onu kurtarmak için söyleyeceği her şeyden daha etkili olacaktı bu. "Oradan da Baine'in opera şarkıcısına gittim."

Pippa gözlerini kapattı, Cross yıllar sonra yine kendinden nefret etmişti. Ağabeyine ettiği ihanetin yeni bir sahibi vardı. Pippa. Zaten amacı da bu değil miydi? Onu Knight'tan, kendinden uzaklaştırmak ve kontunun kollarına göndermek.

Her şeyiyle buna karşı koyuyordu ama o bedenini kontrol etmek için yıllarını vermişti, artık vazgeçemezdi.

"Araba köşeyi dönerken tekerleği çıktığında ben onun metresinin kollarındaydım." Cross sert ve duygusuz bir sesle konuşuyordu. "Baine, arabacı ve uşak orada ölmüşlerdi. İkinci uşak ise ertesi gün öldü."

"Ve Lavinia..." dedi Pippa.

"Lavinia kötürüm kaldı, parlak geleceği mahvoldu." Cross yumruklarını sıktı. "Bunu ona ben yaptım. Orada olsaydım..."

Pippa ona uzanıp ellerini tuttu. "Hayır!"

Cross başını iki yana salladı. "Onu ben öldürdüm. Kafasına bir silah dayayıp tetiği çekmekle aynıydı bu. Orada ben olsaydım, bugün hayatta olacaktı."

"Ve sen ölmüş olacaktın!" dedi Pippa. Gözleri dolmuştu. "Sen ölmüş olacaktın."

"Anlamıyor musun, Pippa... Bunu hak etmiştim. Ben ahlak-

sızdım. Günahkârdım. Kumar oynuyor, yalan söylüyor, aldatıyor, çalışıyordum. O iyiydi, Lavinia saftı ve ben bunların hiçbirini değildim. O gece cehennem beni bulmaya geldi, arabada benim olduğumu sanıyordu ama benim yerime onları buldu ve onları aldı.”

Pippa başını iki yana salladı. “Hayır. Senin suçun yok.”

Ona inanmayı ne kadar isterdi.

“Kazadan sonra her şey bitmedi. Ben yine kumarhaneye gitmeye, kazanmaya devam ettim. Günahımı daha büyük günahlarla kapatmaya çalıştım.” Bunları kimseye anlatmamıştı. Ona neden anlattığını bilmiyordu. Kim olduğunu açıklamak için belki de. Neden ona uygun olmadığını. “Görmüyor musun, Pippa? O ben olmalıydım.”

Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Hayır,” dedi Pippa. Ona doğru atıldı, Cross onu uzun kollarıyla sardı, yerden kaldırıp bağrına bastı. “Hayır,” diye tekrar etti Pippa. Sesindeki acı Cross’un canını yakıyordu.

“Babamın dediği buydu. Benden nefret etti.” Pippa onu susturmak istedi ama Cross devam etti. “Kazadan sonra yüzüme bakmadı. Annem de öyle. Lavinia yaşayacak mı, bilmiyorduk. Bacağı üç yerinden kırılmıştı, ateşler içinde yanıyordu, bilinci kapalıydı. Beni onun yanına yaklaştırmadılar. Annem bir hafta benimle konuşmadı, babamsa...” Cross anıların verdiği acıyla bir an duraksadı. “Babam aynen şunları söyledi. Defalarca. *O sen olmalıydın.*”

“Jasper...” Pippa karanlıkta onun adını söyledi ve Cross’un uzun zamandır gömülü olan bir yanı ona açıldı. “Yastaydı. Öyle demek istememiştir, olamaz.”

Cross bu sözleri, bu sözlerdeki acıyı dikkate almadı. “Yüzüme bakmıyorlardı, ben de evi terk ettim.”

Pippa’nın mavi gözlerine baktı. O gözlerde anlayışlı bir ifade gördü. “Nereye gittin?”

“Gidebileceğim tek yere.” Cross duraladı, hikâyenin en can alıcı noktasının bu olduğunun farkındaydı. Ne diyeceğini düşündü.

Ondan saklamak zorunda değildi. O da biliyordu. “Knight’ın kulübüne.”

“Günlerce kumar oynadım. Hiç uyumadan. Kumar masasından kalkıp üst kattaki yatağa gidiyordum. Kendimi kumar ve kadınlarda kaybetmek istedim.” Bir an duraladı. Bu hikâyeden nefret ediyordu. Eski halinden. “Geriye bakmamaya yemin ettim.”

“Orpheus,” dedi Pippa.

Cross hafifçe güldü. “Çok zekisin.”

Pippa gülümsedi. “Senin yanındayken.”

Bu sözler ona, bu kadını ne kadar sevdiğini hatırlattı. Ne kadar sevmemesi gerektiğini... “Orpheus’un tersi. Dünyadan cehenneme. Acılar, günahlar ve her türlü kötülükle dolu. Sana bunları anlatacak kadar uzun yaşamamam gerekirdi.”

“Ama yaşıyorsun.”

Cross başını salladı. “Yaşıyorum ama Baine öldü. Ben sağlıklıyım ama Lavinia acı çekiyor.”

“Senin hatan değil.”

Cross ona inanmayı çok istiyordu ama bu doğru değildi.

“Benim hatam.” Onu kendine çekti ve o güzelim sarı saçlarına günahını itiraf etti. “Ağabeyimi öldürdüm. İşte katlanmam gereken şey bu.”

Pippa ona baktı ve onun parlak zekâlı Pippa’sı anladı. “Katlanman gereken şey...” Acıyla güldü. “Bu yüzden bu adı aldın. Cross.”

“Geldiğim yeri unutmamak için. Geçmişteki günahlarımı hatırlamak için.”

“Hiç hoşuma gitmedi.”

Cross onu bıraktı. “Bunu daha fazla çekmek zorunda olmayacaksın, aşkım.”

Pippa’nın güzel mavi gözleri fal taşı gibi açıldı, üzülmüştü, nefret ettiği oydu... Bu geceden, içinde bulundukları durumdan ve kendinden. Cross’un sesi sertti. “Onları kurtarmadım,” diye itiraf etti, yemin etmeden önce. “Ama kahretsin! Seni kurtarabilirim.”

Pippa şaşırmıştı. “Beni kurtarmak mı?”

“Knight kim olduğunu biliyor. Onu durdurmazsam itibarını iki paralık edecek.”

“Nasıl durduracaksın?” Cross ona baktı ve Pippa anladı.

Cross bunu onun sesinden anlamıştı. “Nasıl durduracaksın?”

“Sırrını saklaması için kızıyla evleneceğim.”

Pippa onun kollarında kaskatı kesilmişti, kaşları çatıldı. “Sırrımı dünyaya açıklasa da umurumda değil.”

Umurundaydı elbette. Knight, Cross’la birlikte geçirdikleri zamanı aristokrasinin kulaklarına fısıldadığında umurunda olacaktı. Castleton’un kulağına. Evliliğini, geleceğini, kardeşlerinin mutluluğunu mahvettiğinde... Ailesi onun yüzüne bakamayacak hale geldiğinde... “Umurunda olmalı. Bir hayatın var. Düşünmen gereken bir ailen var. Kontla evleneceksin. İtibarının iki paralık olmasına dayanamam.”

Pippa kendini çekti, yarı çıplak olmasına ve iyi görememesine aldırış bile etmedi. Fark etmezdi elbette. O bir kraliçeydi. “Kurtarılmam gerekmiyor. Böyle gayet iyiyim. Dolandırıcı, ahlaksız bir adam için sorumluluk almaya fazla heveslisin.”

“Sen benim sorumluluğumsun.” Pippa bunu anlamıyor muydu? “O gün ofisime girdiğin anda benim sorumluluğum oldun.”

Başından beri hep onundu.

Pippa gözlerini kıstı. “Bir koruyucu aramıyordum.”

Cross sinirlendi. Onu omuzlarından tutup söyleyeceğini söyledi. “Başka şansın yok. Günahlarımı telafi etmek için yıllarımı verdim. Zaten yaşamış olduğum yıkımdan daha fazlasını görmemek için uğraştım. Seni bunlara bulaştıramam.” Cross çaresizlik içinde konuşuyordu. İnkâr edemediği bir panik içinde... “Kahretsin, Pippa! Bunu yapmak zorundayım, anlamıyor musun?”

“Hayır.” O da telaşlanmıştı. Parmakları onun koluna yapıştı. “Ne olmuş bana? Ne sorumluluğu? Saçmasapan bir onur savaşı uğruna tanımadığın bir kadınla evlenmenin ağırlığını taşımayacağımı mı sanıyorsun?”

“Bunda yanlış bir şey yok,” dedi Cross. “Sana verebileceğim bu.” Ona uzandı, kendine çekti. Sonsuza kadar öyle kalmak istiyordu. “Görmüyor musun, aşkım? Seni kurtarmak, benim amacım. Çok denedim...” Cümlesini bitiremedi.

“Neyi?” Cross cevap vermedi. “Jasper?”

Ona doğruyu söyleten belki de adının Pippa’nın ağzından çıkmasıydı. Belki de mavi gözlerindeki yumuşak soru... Belki sadece varlığı...

Ama ona söyledi. “Telafi etmeyi. Ben olmasaydım Baine yaşayacaktı, Lavinia sağlıklı olacaktı.”

“Lavinia hayatını seçti,” dedi Pippa. “Kocası ve çocukları var...”

“Knight’a borcu olan bir kocası. İşe yaramaz babalarının gölgesinde büyümek zorunda kalan çocuklar. Kötürüm kızını hiç evlendiremeyeceğinden endişe eden babamın korkusundan doğan bir evlilik.”

Pippa başını iki yana salladı. “Bu senin suçun değil.”

“Elbette öyle!” dedi Cross. Ondan hırsla uzaklaştı.

“Hepsi benim suçum! Altı yıldır bunu değiştirmeye çalışıyordum ama bu benim geçmişim. Benim mirasım. *Düşkün Melek*’teki kızlarla temas kuran benim. Ben seçildim. Onları güvende tutmaya çalışıyorum. Gitmek istediklerinde, başka bir hayat kurmak istediklerinde onlara yardım ediyorum. Bana gelirler, ben de onları bu hayattan çıkarırım. Düzinelercesine yardım ettim. Onlara kalacak yer buldum, yatarak değil de ayaklarının üstünde yapacakları işler buldum. Güvende olabilecekleri kırsal mevkiiler... Her birinin yerine geçecek biri vardır.”

Kurtaramadığı, hayatını mahvettiği kız kardeşinin yerine...

Hayatını çaldığı kardeşinin yerine...

“Senin suçun değil,” dedi Pippa yeniden. “Bilemezdin.”

Cross bunları yüzlerce kez düşünmüştü. Milyonlarca kez. Ama teselli bulamamıştı. “Baine kont olsaydı varisleri olurdu. Layık olduğu hayatı yaşardı.”

“Senin de layık olduğun hayat.”

Bu sözlerle o hayat gözünün önüne geldi. O sarışın, gözlüklü kızlar, Devonshire’ın sıcağında kurbağa yakalayan güleç yüzlü çocuklar. Anneleri. *Karısı*. “İşte bunda yanılıyorsun. Hak etmiyorum. Bu hayatı ondan çaldım. Metresinin kollarındayken çaldım.”

Pippa kalakaldı. "Metresi. Bu yüzden bana dokunmadın. Beni öpmedin. Bu yüzden başka kadınlarla olmadın." *Bunu nasıl anlamıştı?* O sormadan Pippa cevap verdi. "Kumar masasındaki kadın ve Bayan Tasser... İkisi de bunu ima etti."

Kahretsin! "Öyle mi?" Bu bir soru değildi.

Pippa mavi gözlerini ona dikti. "Doğru mu?"

Yalan söyleyebilirdi. Çapkınlıktan vazgeçmediğine bütün Londra'yı inandırmak için beş yılını vermişti. Yalan söyleyebilirdi ve Pippa gerçeği asla anlayamazdı.

Ama ona yalan söylemek istemiyordu. Bu konuda değil. "Altı yıl oldu."

"Bir kadınla yatmayalı mı?"

Cross cevap vermedi. Suskunluğu cevabı veriyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılan Pippa devam etti. "Hiçbir kadınla mı yatmadın?"

Çok şaşırmıştı. "Herhangi bir kadınla."

"Ama şöhretin... Sen efsanevi bir âşıksın!"

Cross başını eğdi. "Kadınlar kuaföründe duyduğun her şeye inanmamamı söylemiştim."

"Kusura bakma ama yanlış hatırlamıyorsam ellerini hiç kullanmadan elbisemi çıkarmıştın."

Ofisindeki o hali, sandalyede oturuşu geldi Cross'un gözlerinin önüne. İtiraf edebileceğinden daha sıcaktı. Onun gözlerine baktı. "Şans."

"Şansa inanmazsın."

Bu kız inanılmazdı. Tam ona göreymi.

"Bir kadına dokunmadan geçen altı yıl," dedi şaşkınlıkla.

Cross duraladı. "Bu geceye kadar."

"Bana gelene kadar," dedi Pippa, nefes nefese.

Cross onun nefesini içine çekmek, ona yine dokunmak istiyordu. "Sen olunca kendimi tutamıyorum."

Pippa kadınısı bir memnuniyetle hafifçe gülümsedi ve Cross ona dokunmamaya daha yeni yemin etmişten birden sertleşip kaskatı oldu. Ona kapılmayacaktı. Kendisine doğru santim santim yaklaşırken bile.

"Senin cezan bu, demek... Kefaretin. Cinsel oruç."

“Evet.” Bu söz onun ağzından çıkınca tuhaf geliyordu. Cinsel orucun Philippa Marbury’nin yanında imkânı yoktu. Cross için yaratılmış olduğu bu kadar açıkken.

*Düşkün Melek’in duvarı dibindeki on beş dakika yetmemiştir.
Bir ömür bile yetmezdi.*

“Yapamam. Seninle olmaz, Pippa. Evleneceksin.”

Pippa tereddüt etti, sonra fısıldadı. “Başkasıyla.”

Bu sözler Cross’un canını yaktı. “Evet. Başkasıyla.”

“Tıpkı senin gibi.”

“Evet.” *Sonsuz kefareti.*

Pippa elini kaldırdı, yanağına dokundu. Cross onun elini tuttu. Temasının tadını çıkardı. “Jasper.” Pippa ona adını fısıldadı, Cross onun dudaklarından çıkışına bayıldı. Defalarca, sonsuza kadar duymak istiyordu. Bir başkası olsaydı bu şansı olabilirdi ama onu bırakmak zorundaydı.

Pippa onun olamazdı.

“Jasper,” diye fısıldadı Pippa, yeniden. Çıplak ayakları üstünde doğruldu, diğer elini onun boynuna doladı, güzel vücuduna ona yasladı. Cross’un eliyle onun teni arasında bir kumaş parçasından başka bir şey yoktu.

Yapmaması gerekirdi

Cross’un her yanı onu istiyordu. Onsuz geçen uzun zaman ve onunla geçirdiği kısacık zaman yüzünden canı yanıyordu. Onu kaldırıp yatağına atmak ve ona sahip olmak istiyordu. Sadece bir kez...

Asla yetmezdi.

“Beni gerçekten kurtarmak istiyorsan...” Pippa feci halde yaklaşarak fısıldadı.

“İstiyorum,” dedi Cross. “Tanrı yardımcım olsun, sana zarar gemesine dayanamam.”

“Ama bana zarar verdin. Şu anda bile veriyorsun.” Pippa’nın sesi alçakve yumuşaktı, ondan beklemediği dayanılmaz bir edepsizlik vardı sesinde.

Cross kolunu onun beline doladı, ondan gelen sıcaklığa hayran oldu. “Buna nasıl son vereceğimi söyle,” dedi.

“Beni isteyerek.”

“İstiyorum.” Cross onu ilk gördüğü andan beri istiyordu. Öncesinden beri. “Senin her yerini istiyorum. Zihnini, bedenini, ruhunu.” Bir an duraksadı. “Hiçbir şeyi senin kadar istemedim.”

Pippa’nın parmakları onun saçlarına dolandı. “Dokun bana.” Cross onu geri çeviremezdi. Geriye bakmadan duramazdı. *Tek bakış. Bir gece.*

Sahip olabileceği tek şey buydu. Hak ettiğinden de fazlasıydı bu.

Bir gece ve sonra onu kusursuz dünyasına bırakacaktı.

Bir gece ve sonra kendi cehennemine dönecekti.

“Hayatını mahvetmeyeceğim, Pippa. Mahvolmana izin vermeyeceğim.”

Pippa dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Yumuşacık teni Cross’u çileden çıkarmıştı. Pippa neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Bu sözler Cross’un içine işledi; onu kollarına alıp kaldırmaktan, ikisinin de istediği şeyi vermekten kendini alamadı. Her şeyi değiştirecek ve aynı zamanda hiçbir şeyi değiştirmeyecek olanı. Pippa’yı kendine çekti. Onun; bedenini Cross’a doğru bastırışı, dudaklarını çenesinde gezdirışıyle mest oldu.

Pippa’nın onu sevmemesi gerekirdi.

O buna değmezdi.

Ona layık değildi.

“Sen çok çarpıcı bir adamsın,” dedi Pippa, onun kulağına eğilerek. “Kendimi tutamıyorum.”

Bir gece Cross’u yok edebilirdi.

Ama ona karşı koyamıyordu. Onun parlak zekâsına. Güzel yüzüne.

Asla koyamamıştı.

ON ALTı

Altı yıldır tek bir kadına bile dokunmamıştı. Hepsine karşı koymuştu. Pippa'ya kadar...

Şu ana kadar...

Onun ayaklarını yerden kesip kucakladığı, hayatı boyunca uyuduğu yatağına götürdüğü ve sert, ağır gövdesiyle abanarak onu yatırdığı, uzun kollarıyla onu yatağına çivilediği ve hiç tatmadığı hazlar tattırmayı vaat ettiği şu ana kadar.

Sekiz gün önce Pippa ofisinde bekâretin bozulmasıyla ilgili şeyler sormuştu ve sonunda istediği dersi alacaktı. Tam bir çaresizlik içinde istediği dersi.

Cross onu öptü. Bu öpücük aklını başından alan, nefesini kesen önceki öpücükten farklıydı ama aynı derecede etkileyiciydi. Bu öpücük yavaş ve cömertti. Israrlı dudakları ve dili, Pippa'yı ona bağlıyor; sadece onun verebileceği hazzın bağımlısı oluyordu.

Memnuniyetle iç geçirdi. Cross onun nefesini, ıslak dudakları ve diliyle içine çekti; sonra başını kaldırıp mum ışığında onun gözlerine baktı. "Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın," dedi. "Hiç yapmadığım, hayal bile edemeyeceğim kadar ahlaksız, baştan çıkarıcı şeyler yapma isteği uyandırıyorsun bende."

Zevk ve şehvet doluydu sözleri. Aynı şiddette Pippa'nın içine işlemişlerdi. Cross dudaklarını yanağına sürttü, kulağına eğildi. "Bunu sevdin mi?"

Pippa memnuniyetle iç geçirdi. "Her yer dönüyor."

Kulak memesini öpen Cross hafifçe gülümsedi. “Bunu sadece ben fark ettim sanıyordum.”

Pippa ona baktı. “Neden böyle oluyor?”

“Küçük bilim insanım benim... Bunu merak edecek durumdaysan, işimi iyi yapmamışım demektir.”

Pippa etrafın dönmesine aldırmadı çünkü dünya ekseninden çıkmıştı çünkü dudakları üzerindeydi, elleri bacaklarını okşuyor, geceliğini sıyrıyordu ve Pippa onun her yerine dokunmak istiyordu.

Cross elini geceliğinin altına soktu, kalçasını kavradı, ağırlığını üstünden alıp kalçasını avuçlayarak bacaklarını araladı.

Pippa’nın bacaklarının arasına yerleşen Cross alev alev yanan sertliğini onun zonklayan özüne bastırdı. Pippa zevkten öleceğini sandı, kıvrınarak ona meyletti; ona daha yakın olmak istiyor, ona dokunmakta başka bir şey düşünemiyordu.

Cross dudaklarını ondan çekip adını fısıldadı. Ona doğru ileri geri hareket ederek Pippa’nın zevkle dolmasını sağladı. Onun üstündeyken bir an hareketsiz kaldı. Pippa gözlerini açtığında onun gri gözlerine kapılıp gitti. Cross alnını ona yasladı. “Şşş, sevgilim. Sana istediğin her şeyi vereceğim ama sessiz olmalısın. Baban duyarsa itibarın zedelenir.”

“Umurumda değil,” dedi Pippa. Ona doğru gidip gelmeye başladı. Haklıydı. İtibarının zedelenmesine değerdı. Castleton’dan kurtulmuş olur ve hayatının kalanını burada, Cross’la beraber geçirebilirdi. Onun günah yuvasında. Kollarında. Cross’un istediği yerde.

Cross buna izin veremezdi.

Pippa’nın gerçekçi sesi kulağına fısıldadı ama Pippa bu sesi uzaklaştırdı. Bu gece, onunla her şey mümkündü. Yarın, hayatının kalanıyla yüzleşecekti. Ama bu gece... Bu gece ona aitti. Bu gece onlarındı.

Bu gece gerçekçiliğe yer yoktu.

“Bana her şeyi göster. Bildiğin her şeyi. Sevdiğin her şeyi. Arzuladığın her şeyi.”

Cross gözlerini kapattı, yüzünden acı ya da zevk olması muhtemel bir ifade geçti. Pippa dirsekleri üstünde doğrulup

ona dayandı; göğüslerinin onun göğsüne değişini, bacaklarının onun kalçasına dolanışını ve uzun zamandır onun için yanıp tutuşan yerine yerleşen ağırlığını, kalın ve sertliğini seviyordu.

Pippa ileri geri gidip gelerek uyumlarını test etti, Cross gözlerini araladı, mum ışığında gri gözleri parladı. “Bunu ödeyeceksin,” dedi.

Pippa gülümsedi. “Deneme yaptım diye beni cezalandıramazsın.”

Cross hafifçe güldü. “Cezalandıramam. Bu deney yapma tutkun olmasaydı, şu anda burada olmazdık ne de olsa.” Şiddetle onu öptü, ikisi de soluksuz kalmıştı. Cross başını kaldırdı. “Araştırmınıza nasıl yardımcı olabilirim, leydim?”

Pippa uzun uzun onun güzel yüzüne baktı. *Benimle kal,* demek istedi. *Seninle kalmama izin ver.*

Ama bunun olamayacağını biliyordu. Elini onun göğsüne koyup ceketinin yakasını yana çekti, avucunu yeleğine dayadı. “İnanıyorum ki çıplak olursanız araştırmama daha iyi hizmet edersiniz.”

Cross tek kaşını kaldırdı ama kımıldamadı. “Öyle mi?”

Pippa da tek kaşını kaldırarak karşılık verdi, Cross sırttı, yuvarlanarak üstünden çekildi. Ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkarıp tekrar üstüne uzandı. “İşe yarar mı?”

“Doğrusu yarar, bayım.” Pippa onun gövdesine dokundu, Cross’un bu temasla gerilmesi hoşuna gitti. “Evet ama çıplak değilsiniz.”

Cross onu boynundan öptü, onun ürperip iç geçirmesine yol açacak şekilde hafifçe ısırdı. “Siz de değilsiniz.”

“Öyle bir talepte bulunmadınız ki.”

Cross başını kaldırıp ona baktı. “Şüphesiz, leydim. Her gün, her saniye çıplak olmanızı isterim.”

Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Çay partilerinde ve balolarda çok tuhaf kaçırdı bu.”

Cross beyaz dişlerini göstererek güldü. Böyle hınzırca güldüğünde Pippa onu daha çok seviyordu. “Çay partisi yok. Balo yok. Sadece bu var.”

Cross fikrini vurgulamak ister gibi onun geceliğini çıkarıp odanın öbür ucuna fırlattı, gecelik horlamakta olan Trotula'nın üstüne düştü. İkisi de köpeğe baktı, Pippa güldü. "Onu çıkarsam iyi olacak."

Cross ona baktı, gri gözlerinde neşe vardı. Gülüşü Pippa'ya hiç olmadığı kadar saf ve dizginsiz bir zevk veriyordu. "Belki daha iyi olur."

Pippa köpeği kapıya götürdü, çıkabileceği kadar aralayıp hayvanı gönderdi. Kapıyı kapatıp Cross'a geri döndü, uzun ve kaslı vücuduna baktı.

Onu bekleyen vücuduna...

Kusursuzluk.

Cross mükemmeldi, Pippa onun önünde çıplaktı, mum ışığıyla yıkanıyordu. Son derece utanmıştı, ofisteki o gece onun rehberliğiyle kendine dokunduğundan daha çok. O gece hiç değilse üstünde korsesi vardı ve çorapları.

Bu gece ise hiçbir şey. Pippa kusurluydu, onun mükemmelliği bunu daha da açığa çıkarıyordu. Cross uzun uzun ona baktı; sonra uzun, kaslı kolunu uzattı. Karşı konulmaz bir davetti bu.

Pippa hiç tereddüt etmeden ona gitti. Cross sırt üstü yattı; onu o tatlı, sımsıkı göğsüne çekip gözlerine baktı.

Pippa telaşla çabalayarak göğüslerini kapattı. "Bana öyle baktığın zaman... çok fazla geliyor."

Cross gözlerini kaçırmadı. "Nasıl bakıyormuşum?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanki içimi görür gibisin. Sanki istesen beni tüketecekmişsin gibi."

"Bu istektir, aşkım. Hiç yaşamadığım bir arzu gibi. Bu arzuyla titriyorum. Gel buraya." Bu karşı konulmaz bir talepti, Pippa'nın hayallerinin de ötesinde zevkler vaat ediyordu. Pippa ona gitti.

Dokunacağı kadar yaklaşınca Cross elini uzattı, Pippa'nın göğüslerini sakladığı ellerini okşadı. "Sana duyduğum ihtiyaçla titriyorum, Pippa. Lütfen aşkım, bırak da seni göreyim." Gayet açıktı ve muhtaç olduğunu ima ediyordu bu talebi. Pippa onu reddedemedi, elini yavaşça çekip onun

göğsüne koydu, parmakları kıvrır kıvrır tüylerine dokundu. Kaslarının üstünde oynayan bu tüylerle Pippa'nın dikkati dağılmıştı. Dümdüz karnına doğru inen sert kasları...

Pippa ona dokunurken Cross kımıldamıyordu. Kasları sert ve kusursuzdu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı Pippa. Parmakları kolundan bileklerine indi.

Cross gözlerini kısarak ona baktı. "Beğendiğinize sevindim, leydim."

Pippa gülümsedi. "Hem de çok, lordum. Siz çok çarpıcı bir örneksiniz." Cross güldü, beyaz dişleri ortaya çıktı. Pippa cesaretini toplamış, onun kolunu okşuyor, ezberden sayıyordu. "*Flexor digitorum superficialis, flexor capri radialis...*" Kolunun üst tarafına geçti. "*Biceps brachii, tricipitis brachii...*" Sonra omuzlarına doğru çıktı, dokunduğunda gerilen kaslarını hissedince hoşuna gitti. "*Deltoides...*" Sonra göğsüne indi. "*subscapularis...pectoralis majör...*"

Pippa durdu, parmaklarını bu kasın kıvrımlarında gezdirdi, bedeninin çukurlarına baktı. Pippa onun göğüs uçlarını çevreleyen düz diskleri okşarken Cross içini çekti, onun dokunuşuyla yay gibi gerildi. Pippa durarak elindeki gücün keyfini çıkardı. Cross onun dokunuşlarından keyif almıştı. Bunu istiyordu. Ona yeniden, bu sefer başparmağıyla dokundu.

Cross duyduğu zevkle derin bir nefes aldı, elini Pippa'nın dizinin iç tarafına koydu, ateşini ona gönderdi. "Sakin durma, aşkım. Hayatımda hiç böyle tahrik olmamıştım." Cross onun dizinden yukarı doğru çıktı. "Söylesene... Burası ne?"

Pippa derin bir nefes aldı. "*Vastus medialis.*"

"Hmmm." Parmakları yukarı doğru devam etti. "Ya burası?"

Pippa ürperdi. "*Rectus femoris.*"

Cross parmaklarını bacaklarının iç tarafına kaydırды. "Akıllı kız... Peki burası?"

"*Adductor longus.*"

Daha yukarı çıktı.

"*Gracilis...*"

Pippa nefesi kesilmiş bir halde kıpırdandı, Cross'un ra-

hatça erişebilmesi için bacaklarını araladı; o da karşılığını vererek, hafifçe okşayarak daha yukarı ilerledi. “Ya burası aşkım, neresi?”

Pippa daha fazlasını istiyordu, çaresizce başını iki yana salladı. Sözcükleri bulmakta zorlandı. “O kas değil,” dedi.

Cross biraz daha bastırdı. Onu tamamen çıldıracak kadar. “Öyle mi?”

“Öyle.” Pippa içini çekti.

Cross elini çekmiş, yerinde bir sızı kalmıştı. “Anlıyorum.”

Pippa onun elini tuttu. “Durma.”

Cross yavaşça, hınzırca güldü. Ona uzanıp dudaklarını buldu; uzun uzun, emerek, yalayarak öpmeye başladı. Ta ki Pippa kendini iyice kaybedene, ona yenik düşene kadar. İşte ancak o zaman, Pippa ona doğru bir kez daha abandığında, nefes nefese kaldığında ve güçlü, tüylerini ürperten bir arzuyla çıldıracak hale geldiğinde Cross ona çok istediği o dokunuşu verdi.

Pippa’nın nabız gibi atan özünü önce yavaşça, sonra sertçe okşamaya; üstünde daireler çizmeye başladı ve ona tam da istediği şeyi verdi. Pippa onun dudaklarına adını fısıldadı. “Jasper.” Cross bu hafif çılgılığa karşılık verdi, başparmağıyla zevkin biriktiği noktayı daireler çizerek okşamaya devam etti.

Yine geliyordu, Cross’un daha önce de gösterdiği o gizli, günahkâr coşku... Pippa onun kollarında olmak, sıcaklığını hissetmek istedi. Onunla.

Onunla.

“Hayır.” Cross’un elini tutup hareketini durdurdu. “Hayır, sensiz olmaz.”

Cross’un bakışları yumuşadı. “Tatlı Pippa... Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum ama seni alamam. Bekâretini bozamam. Bozmayacağım.”

Bu sözler karşısında Pippa hayal kırıklığına uğramıştı. “Umurumda değil. İstiyorum.”

Cross başını iki yana salladı; eli hâlâ o karanlık, çekici yerdeydi. “İstemeyeceksin. Yarın böyle düşünmeyeceksin. Ne yaptığını fark edince istemeyeceksin.”

Pippa yine ona uzanıp göğsüne bir öpücük kondurdu, inleyişine bayıldı. "Pişman olmayacağım. İstiyorum," diye fısıldadı göğsündeki tüylere. "Eğer alamazsak..." *Birbirimizi.* Bu son sözü söylemedi. "Bu gece istiyorum." Başını kaldırdı. Duyduğu arzu, ihtiyaç ve aşkın en kötü türü canını yakıyordu. "Lütfen..." Ona yalvardı, eli tüylerini takip ederek pantolonuna kadar indi. "Lütfen, Jasper."

Cross gözlerini kapattı, boynundaki kaslar gerildi. "Pippa. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Onurlu davranmaya."

Bu sözler her şeyi anlatıyordu. Cross onu bir defasında siyah beyaz bir dünyada yaşamakla suçlamıştı, her şeyin ya gerçek ya da yalan olduğu bir dünyada. Ama şu anda Pippa grileri de görüyordu. Cross'un doğru dediğinin çok yanlış olduğunu görüyordu. Onurunun ikisine de huzur getirmeyeceğini anlamıştı.

Yarın onurlu olabilirdi.

Yarın her şey doğru ve yanlışla dönebilirdi. Aşağı ve yukarı. Gerçek ve yalan.

Ama bu gece her şey farklıydı.

Pippa eğildi, çıplak göğüslerini onun çıplak göğsüne dayadı, dudaklarını öptü, ondan öğrendiği şekilde çekilmesine izin vermedi. Onu bu onur kuruntusuna bırakmayı reddetti. "Bu doğru, Jasper. Seninle bir gece... İlk gecem... Tek gecem. Lütfen."

Cross elini onun göğsüne koyduğunda Pippa onun çelişkiye düştüğünü hissetti, bu yüzden onu daha da çok sevdi. "Pişman olacaksın. Sen ve yalandan nefret edişin..."

Olmayacaktı. Bundan hiç tereddüt etmiyordu. "Senden asla pişman olmayacağım." O anda bunun doğru olduğunu anladı Pippa. Hayatı boyunca -Castleton'un karısı ya da bekâretini kaybetmiş bir kız kurusu olsun- bu gece hayatının en muhteşem gecesi olacaktı. Bu anın tadını sonsuza dek çıkaracaktı.

Ve elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

"Senin de ilk gecem... Altı yıldır ilk gecem." Cross'un gözleri karardı, Pippa o gözlerde vaat edilen zevki gördü. Onun

nasıl baştan çıktığını. “Bırak olayım, Jasper. Bırak benim olsun. Lütfen.”

Cross başparmağıyla onun göğüs ucunu okşadı, doğruca elinin durduğu özüne doğru inen zevk dalgaları uyandırdı. Pippa içini çekti, Cross onu öptü. “Başından beri sana karşı koymaya çalıştım. Her seferinde de başarısız oldum.”

“Şimdi de başarma,” diye yalvardı Pippa. “Dayanamam.”

“Hiç yapamadım ki.” Cross onu döndürdü, bacaklarını iyice araladı, onu üstüne doğru çekti, ata biner gibi üstüne aldı. Genç kadının çıplak kalçası belinden düşen pantolonunun altındaki sertliğe değiyordu. Güçlü eliyle uzandı. Pippa’nın, sonsuzmuş gibi görüldüğü için çok sevdiği o eliyle ve onu kendine çekip öpücükleriyle mest etti. Uzun, ıslak, her yerini; göğüslerini, bacaklarını, bacaklarının arasındaki o yumuşak yeri sıızlatan öpücükler...

Pippa ona doğru gidip gelmeye başladı, Cross iç çekerek başını geri attı, boynundaki zevkle gerilen kaslar ortaya çıktı. Pippa’ya baktığında gözleri zevkten ağırlaşmıştı. “Bekâreti ni bozacağım, Pippa. Hiç bilmediğin hazlar vereceğim sana, hayal bile edemediğin. Defalarca, ta ki sen durmamı isteyene kadar.”

Bu sözler doğruca Pippa’nın karanlık, derin yerlerine akın etmişti. Onun için yanıp tutuşan yerlerine. “Ben çoktan hazırım,” dedi. “Durma.”

Cross gülümsedi, göğüslerine uzandı, göğüs uçlarını parmaklarıyla çevirmeye başladı, sertleşip acıyana kadar. “Hayal bile edemezdim.” Onu kendine çekti, yüzüne oturttu, kendinden geçirene kadar dudakları, dili ve dişleriyle özünü öptü.

İnsan bedeni gerçekten de olağanüstü bir şeydi. “Jasper...” diye fısıldadı Pippa. Cazibe, zevk ve arzu vardıesinde. Cross uzun uzun emdikten sonra ağzıyla parmağının yerini değiştirdi, özünün sertleşmiş tepeciğinde acı veren bir yavaşlıkla daireler çizmeye başladı.

“Burası çok sertleşti. Beni istiyor. Ağzımı.”

İkisi bu oyunu oynayabilirdi. Pippa ona doğru gidip geldi. “Siz de çok sertleştiniz, lordum.”

Cross kendini ona doğru bastırınca Pippa zevkle iç geçirdi. "Beni sen sertleştirdin, küçük bilim insanı."

Pippa karşı koyamadı. "Bu çok ilginç hadiseyi incelemek isterim, mümkünse."

Cross onun elini tutup pantolonuna doğru indirdi. "Araştırmanıza engel olmak ne haddime."

Pippa'nın parmakları onun sert kabarıklığı üzerinde gezindi, onu görmek için can attığını fark etti. Ama bu özel durumun kuralları aklına gelmemişti. Pantolonun düğmesine uzandı, Cross'a baktı. "Açabilir miyim?"

Cross gülerek soluğunu bıraktı. "Dilerim açarsın."

Pippa elinden geldiğince çabuk, onun pantolonunu açtı ve onun sert, uzun erkekliğini ortaya çıkardı. "Tanrım," diye fısıldadı. Kendini tutamayarak pantolonu sıyırdı; onun sert, uzun erkekliğini okşadı. Cross hafifçe inledi. Pippa bir an duraladı, tereddüt ederek ona baktı. "Böyle mi?"

"İnanılmaz," diye fısıldadı Cross. Onun elini tutup nasıl yapacağını gösterdi. Pippa parmaklarının hareketini izledi, erkekliğinin yumuşak sertliğinden çok hoşlandı. "Seni ilk gördüğümde... Ofiste..." Cross nefes nefeseydi. Pippa erkekliğini avucuna almış, okşuyordu. "Parmaklarını üstümde hissetmek istemiştin. Parmaklarına bakmaktan kendimi alamamıştım. Kafayı takmıştım."

Pippa ona baktı, gözlerindeki arzuyu gördü. "Yamuktur parmaklarım."

Cross onu şehvetle öptü. "Kusursuz parmakların var. Cennete bu kadar yakın olan bir şey daha bilmiyorum." Cross bir elini onun özüne koydu, parmakları şaşırtıcı bir rahatlıkla derinlere kaydı. "Bu harîç." Parmağını oynatarak o harika noktayı buldu. "Bu cennete daha yakın." Üstünde daireler çizmeye başladı. "İşte bu cennet olmalı."

Pippa onun daha kolay erişebilmesi, parmaklarının daha güçlü okşayabilmesi için yükseldi, nefesi hızlanmıştı, içi dalga dalga zevkle doluyordu, sonunda gücü tükendi, erkekliğini tutan eli düştü, kendini bırakırken onun göğsüne tutundu.

“Çok güzelsin,” dedi Cross. “Yumuşacık, pürüzsüz ve kursosuz.”

Pippa çılgınlıklarına, kalçasının gidip gelişine, ona doğru abanışına, daha önce tattırdığı zevk için yalvarışına engel olamadı. Ona bulmayı öğrettiği zevk. Cross ikinci parmağını da onun özüne kaydırды, Pippa yay gibi gerildi.

“Sımsıkı. Sırılsıklam,” dedi Cross. Bu muzır sözler onu daha ahlaksız, daha çaresiz hale getirmişti. “Sen gelirken içinde olmak istiyorum.”

Pippa bu açık saçık, tuhaf sözleri duyunca kendisinin de aynı şeyi istediğini fark etti. Ona baktı. “Lütfen...”

Cross gözlerini kıstı. “Lütfen, ne, aşkım?”

Utanması gerekirdi ama onu çok istiyordu. “Lütfen, al beni.”

“Bir saniye daha bekleyemem.”

Pippa, Cross’un onu altına alacağını; pozisyonu değiştirmek için hareket edeceğini sandı ama Cross kımıldamadı, onu üstüne kaldırdı. Kafası karışan Pippa ona baktı. “Biz aslında...”

“Hayır.”

Pippa tecrübesiz olabilirdi ama bu eylemin mekaniğini biliyordu. Ellerini onun göğsüne dayadı, elinin altında kalp atışlarını duydu. “Emin misin? Böyle bir şey hiç okumadım, yani anladığım kadarıyla benim altta olmam gerek...”

“Bunu hangimiz daha önce yaptı?” Cross parmaklarıyla okşayarak becerisini vurguladı, Pippa iç geçirdi. Bsu uzun, ıslak hareketle kemikleri eridi.

Bittiğinde, onu bomboş ve istekli bir halde bıraktığında mantığı yerine geldi. “Aslında sen de uzun zamandır yapmıyorsun,” dedi.

Yumuşak, muhteşem bir sesle güldü Cross. “Güvenin bana, zeki leydim.” Kalçasını ileri geri oynattı. Erkekliğinin ucu yavaşça içine girmeye, Pippa’ya dayanılmaz bir zevk vermeye başladı. “Temel bilgileri hatırlıyorum.”

Sonra gayet yavaş, kontrollü bir şekilde içine kaydı. Pippa onun sert ateşinden, onu gererek içini doldurmasından, kıs-

men acı kısmen tuhaflık gibi ama bütününde duyduğu zevkten öleceğini sandı. Cross onu sertleşmiş erkekliğine oturturken Pippa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, Cross donup kaldı, endişeyle ona baktı. Elleriyle kalçalarını tuttu. "Pippa? Canın mı yandı, aşkım? Duralım mı?"

Durursa onu öldürebilirdi. Bu Pippa'nın, hayatında yaşadığı en sersemletici şeydi. Bu eylem, bu an hakkındaki bütün korkuları, soruları ve endişeleri gereksizdi. Kardeşlerinin ve Londra'daki diğer kadınlarda gördüğü o iç çekişleri, al basmaları, imalı gülüşleri şimdi anlıyordu. Ve hepsini, her bir parçasını istiyordu. "Sakın durmaya kalkma," diye fısıldadı. "Çok çarpıcı."

Pippa hafifçe yükseldi, onu içinde hissetti, Cross sert bir küfür savurdu. "Öyle, değil mi?" dedi. "Çarpıcı olan sensin." Elleriyle ona yol gösterdi, onu kaldırdı, sert ve ateşli erkekliği boyunca aşağı ve yukarı kaydırды. "Tanrım, Pippa... Bu çok... Sen..." Onu yeniden kaldırdı, Pippa aşağı doğru kayarken ikisi de inledi. Acısı duyduğu dayanılmaz zevkle yok olmuştu. "Böyle iyi mi, aşkım?"

Onun rahatını, aldığı zevki düşündüğü için Cross'u daha çok sevdi. Bu kez kendi başına yükseldi, hareketini tekrarladı, ellerini onun göğsüne dayadı. "Evet, çok güzel," dedi, huşu içinde. "Olağanüstü." Pippa gidip gelmeye başladı, Cross'un gözlerine baktı. Cross dikkatini onun vücuduna verdi, elleriyle onun hareketlerini takip etti.

Onu yönlendiriyor, temposunu tuttururken fısıldıyordu. "İşte böyle, aşkım... Hoşuna gitmeyen bir şey yapma. Seni tahrik etmeyen, istemediğin hiçbir şey... Zevk almanı istiyorum." Bu fısıltılar, elinin bedenine sıcak dokunuşlarıyla vurgulandı. Cross onun göğüslerinin ve karnının kıvrımlarını, bacaklarının yumuşak sırlarını ve her şeyi değiştirdiği, bacaklarının arasındaki o yeri okşadı. Pippa'nın her şeyi değiştirdiği yeri. Cross'un gücünden ve kontrolünden feragat ettiği, Pippa'ya kendi zevkini bulma şansını verdiği yer.

Cross onunla konuşma tarzıyla, gözlerini kısarak ona bakışıyla, ikisini de çabucak eşiğe getiren ritmine uyarak onu

okşayışıyla son derece tahrik ediciydi. Söylememesi gerektiğini bildiği halde Pippa ağzından çıkanlara engel olamadı. Ona bakıp, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Hiç hissetmediği kadar mutlu ve asil hissediyordu kendini.

Sonunda, sonunda tam doğru hissediyordu.

Hayatının en yanlış şeyini yapmış olsa bile.

Cross onun altında hareket ediyor, Pippa aşağı kaydığında o kendini yukarı, onun içine doğru itiyordu. Pippa sert ve hızlı bir şekilde inip kalkıyordu, Cross parmaklarını bacaklarının arasına; ona nasıl dokunacağını, nasıl sahip olacağını, nasıl mahvedeceğini bildiği o yere götürmüştü. Pippa zevkinin -ve onun zevkinin- peşine düşerken o başparmağıyla hızla daireler çiziyordu. “İşte böyle, aşkım. Al onu kendine... Benim için al.”

“İstiyorum,” dedi Pippa. Dürüst, dizginlenmemiş bir arzuydu bu. “Senin için istiyorum.”

“Biliyorum.” Cross uzanıp göğüs ucunu ağzına aldı, dişleriyle uyardı, Pippa şaşkınlık ve tutkuyla onun üstüne yığıldı, kollarında darmadağın olmuştu, anın yoğunluğuyla bedeni titriyordu. Elini onun omuzlarına koydu, mavi gözleriyle onun gri gözlerine baktı.

“Seni seviyorum,” dedi. Sözler yine içinden taşıvermişti.

Bu itiraf Cross’un son kontrolünü de yitirmesine sebep oldu. Kalçalarını onun kalçalarına bastırdı, ona doğru abandı, bir tutku fırtınasıyla yine onun aklını ve bedenini aldı. “Pippa,” diye haykırdı, adını onun ağzından duyan Pippa bir kez daha eşiğe geldi ve zevk okyanusuna balıklama daldı. Bu kez Cross da onunla beraberdi. Güçlü ve kendinden emin.

Kusursuzluk.

Pippa onun göğsüne düştü, Cross onu kollarıyla sardı, bağrına bastı. “Pippa,” diye fısıldadı şakağına doğru. Pippa’nın kulağının dibinde kalbi hızla atıyordu. Sesindeki huşu onu acıtmıştı, içinde olduğu halde ondan uzaklaştığını hissetti. Herkesten çok yakinken...

Pippa onu seviyordu.

Ama o başkasıyla evlenecekti.

Onun yüzünden.

Buna izin veremezdi. Daha iyi bir yol olmalıydı. İkisini de mutlu edecek bir çözüm. Pippa gözlerini kapattı, yanağına değen yanağının sıcaklığı hoşuna gitmişti ve kısacık bir an için onunla mutlu olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Onun karısı olmanın. Kadını. Partneri.

Aşk.

O gizemli duygunun gizemi kalmamıştı artık. Artık şüphe duymuyordu. Gerçektir ve Pippa'nın asla hayal edemeyeceği bir gücü vardı. Reddedemeyeceği.

Cross onun saçlarına doğru fısıldadı. "Çok çarpıcısın," diye iç geçirdi. "Sonsuza dek burada yatabilirim, kollarımda seninle, dünya umurunda değil. Senin için yanıp tutuşuyorum, aşkım... Şu anda bile. Sonsuza kadar da yanıp tutuşacağım.

Pippa başını kaldırdı, onun kurşuni gözlerine baktı. "Buna mecbur değilsin."

Cross başını çevirdi. "Mecburum. Sen benim en büyük başarımın, Pippa. Kurtarabildiğim bir tek sen varsın. Mutluluğunu garanti edebilirim ve edeceğimde. Bu yetecektir."

Pippa bundan hoşlanmamıştı. "Kime yetecek?"

Cross'un gözlerinde bir ifade belirdi. Acı? Pişmanlık? "İkimize de."

Aslında yetmezdi. Pippa'ya yetmeyecekti. Bundan emindi. "Hayır," dedi. "Yetmez."

Cross onun çıplak sırtını okşadı, Pippa ürperdi. "Yetmek zorunda."

"Onunla evlenmek zorunda değilsin," dedi Pippa. Sözleri yalvarır gibi çıkmıştı ağzından. Bundan nefret etti.

"Zorundayım, tatlım," dedi Cross kesin bir ifadeyle. "Yoksa mahvolursun. Buna izin veremem."

"Umurunda değil. Benimle evlenebilirsin. Evleneceğim kontu seçeceksem ben..."

"Hayır." Cross onun sözünü kesmeye çalıştı ama o devam etti. "...seni seçerdim."

Cross ona sarıldı, şakağından öptü, adını fısıldadı. "Hayır, seçmezdin. Beni seçme."

Ama seçmişti. “Neden?”

“Çünkü sen Castleton’u seçtin.”

Her nasılsa bu hem yalan hem gerçektir. “Senin Knight’ın kızını seçtiğin gibi mi?”

Burada benimle yattığın halde mi?

Cross’un onu okşayan eli durdu. “Evet.”

“Ama onu tanımıyorsun.”

“Hayır.”

“Onu sevmiyorsun.”

“Hayır.”

Beni seviyor musun?

Bunu ona sormadı. Cevaba dayanamazdı.

Ama o soruyu duymuş gibi Pippa’nın çenesini tutup başını kaldırdı; gözlerine, dudaklarına baktı.

Evet, dediğini tahmin etti Pippa.

Cross onu döndürerek yatağa yatırdı. Bacaklarının arasına yerleşti. Onun zihniyle, ruhuyla ve bedeniyle sevişti; gözlerinde inkâr edilmez bir yoğunlukla, son derece kesin bir şekilde içinde hareket etti. Pippa’nın kabaran göğüslerini, boynunu öptü; kulak memesini emdi; uzun ve tatlı bir ilahi gibi adını kulağına fısıldadı.

Bunda vahşi olan bir şey yoktu. Canavarca değildi.

Aksine yavaş, tahrik ediciydi ve Cross saatler, günler sürmüş, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun zaman boyunca Pippa’yı tanıdı, dokundu, keşfetti, öpüp okşadı. Pippa zevkin muazzam dalgalarıyla yıkanırken çığlıklarını dudaklarıyla bastırdı, kendi de rahatladı, sonra defalarca ona adını fısıldadı. Artık sözcüğü duymaz hale gelip sadece anlamını duyana kadar.

Elveda!

Uzunca bir süre beraber yattılar, soluklandılar. Sonra reddedilemeyen, görmezden gelinemeyen gerçek dünyaya döndüler. Pencerenin dışında simsiyah gökyüzü muhteşem bir kızılığa bürünüyor, şafak söküyordu.

Cross onun saçlarını öptü. “Uyuman gerek.”

Pippa sırtını dönüp onun sıcaklığına sığındı. “Uyumak

istemiyorum. Bitmesini istemiyorum. Gitmeni istemiyorum. Asla.”

Cross cevap vermedi, ona sımsıkı sarıldı; Pippa’nın neredede bitip Cross’un neredede başladığını hissedemez hale gelene kadar, Cross’un nefes verip Pippa’nın nefes aldığı ana kadar onu kollarında tuttu.

“Uyumak istemiyorum,” dedi Pippa yine. Ama uyku basıyordu. “Uyumama izin verme. Bir gece yetmez.”

“Şşş. Aşkım,” dedi Cross. Onun sırtını okşadı. “Buradayım. Seni korurum.”

Beni sevdiğini söyle, diye geçirdi içinde Pippa. Söylemeyeceğini biliyordu ama yine de çok istiyordu.

Onu alamasa da kalbini alabilirdi.

Onun kalbine sahip olmak. Sanki Cross kalbini yerinden çıkarıp korusun diye Pippa’ya verirmiş gibi.

Elbette yapamazdı.

Pippa kalbini çıkarıp ona vermiş gibi hissetmesine rağmen.

Cross’la güvende olmadığını bilmesine rağmen.

Olamazdı.

Cross uzunca bir süre sustu, o uyuduktan sonra, “Sadece bir gece,” dedi.

Pippa uyandığında o gitmişti.

ON YEDİ

Göz kamaştırıcı, beklenmedik sonuçlar doğuran deneyler vardır ve bunların bilim insanı tarafından yönlendirildiği zamanlar vardır.

~~Cross Jasper~~ Bir zamanlar muhteşem bir adam bana şans diye bir şey olmadığını söylemişti. Onun bakış açısından düşününce artık işimi şansa bırakmayacağımı görüyorum.

Hayatımı da.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
2 Nisan 1831, düğününden üç gün önce***

İki gün sonra Pippa ile Trotula, Castleton'un Berkeley Meydanı'ndaki şık evine gittiler. Sanki bir kadının, yanında köpeğinden başka bir refakatçisi olmaksızın nişanlısının evine gitmesi gayet normal bir şeymiş gibi.

Pippa evin önünde ona bakan meraklı gözleri görmezden geldi, tıpkı ona kapıyı açan uşağın yüzündeki şaşkınlığı görmezden geldiği gibi. Kapı açılır açılmaz Trotula kendini içeri atmıştı. Birkaç dakika sonra Pippa ile köpeği sarılarla dekore edilmiş misafir odasına buyur edilmişlerdi.

Pencereye doğru giden Pippa, kusursuz bir şekilde düzenlemiş bahçeyi çevreleyen duvarlara baktı ve burada Castleton Kontesi olarak geçireceği hayatı düşündü. Evlerden her

birinde aristokrasinin en önemli üyelerinden biri oturuyordu. Yan komşu Leydi Jersey idi, Tanrı aşkına.

Pippa; Almacks'ın patronlarının, yeni komşuları ziyaret edecek ya da Pippa'nın tuhaf ilgi alanlarını destekleyecek zamanları ya da niyetleri olduğunu sanmıyordu. Bu muazzam, düzenli evde anatomiye ya da çiçekçiliğe yer yoktu.

Vikontes Tottenham her zamanki gururlu haliyle, başı yukarıda, İngiltere'nin en güçlü adamlarından birinin, Marbury'lerin en güzel kızı Olivia ile evlenmesine günler kalan geleceğin başbakanının annesi olmanın verdiği heyecanla yanından geçti.

Bu ıslıl ıslıl, lüks mobilyalarla dolu Londra'nın en lüks caddesinde bulunan bu evin, Olivia için mükemmel bir yuva olduğunu düşünüyordu. Ve şansına, kardeşi yakında bu hayata kavuşacaktı. Mutlulukla.

Ama burada Pippa'yı yuvasındaymış gibi hissettiren hiçbir şey yoktu.

Sahibinde Pippa için ideal eş olduğunu hissettirecek hiçbir şey yoktu.

Pippa'ya burayı beğendirecek hiçbir şey yoktu.

Burada Cross yoktu.

Hayır, Cross bir kumarhanenin giriş katında, evraklar, ne idüğü belirsiz yığınlar, küre şeklinde bir harita ve abaküs, korkutucu yağlı boya tablolar, bir odada daha önce hiç görmediği kadar çok kitapla dolu bir ofiste yaşıyordu. Cross'un yaşadığı yerde adım atacak yer yoktu ama yine de tuhaf bir şekilde orada, burada olduğundan daha huzurlu hissediyordu.

Orada onunla mutluluk içinde yaşayabilirdi.

Köpek oturup iç geçirdi, Pippa'nın dikkatini çekti. Pippa onun kulaklarının arkasını kaşdı, köpek kuyruğunu sallayarak ona karşılık verdi.

Trotula'nın da burada mutlu olacağını tahmin ediyordu.

Ancak buraya davet edilmemişlerdi.

Cross onun bedenini ve ruhunu alıp -Pippa onu sevdiğinden emin olduktan sonra- Büyük Kıyamet Günü'nün gecesinde onun yatağından çıkıp ortadan kaybolmuştu. Pippa

onun dönmesini iki gün boyunca beklemiş, iki gece boyunca yatağında yatmış, her sese irkilerek bakmıştı. Bir kez daha tırmanıp ona geleceğinden emindi. Onu bırakmayacaktı.

Mutlaka fikrini değiştirecekti.

Değiştirmemişti.

Pippa'yı, kendi geleceğini düşünmesi için yalnız bırakmıştı. Kendi seçimlerini... Kendi kalbini...

Pippa'nın, kurtarılması gerektiğini anlaması için onu yalnız bırakmıştı.

"İki hoş hanım!" Castleton'un neşeli sesi onu düşüncelerinden kopardı. Yakışıklı, güler yüzlü nişanlısına döndü. Trotula da ona koştu ve yere yatıp sevmeyi bekledi.

Castleton'un yanındayken insan sürekli gülümsüyordu. Nazik ve iyi bir adamdı. Oldukça yakışıklı, varlıklı ve unvan sahibiydi. Aristokrat bir annenin rüyası... Ancak genç bir kadının isteyebileceği birkaç şey daha vardı.

Aşk dışında.

Ansızın bu tuhaf, anlaşılmaz, tanımlanması zor sözcük çok şey ifade etmeye başladı. Her şeyden daha çok.

Nasıl böyle aptal olabilmişti? Duygulara asla inanmamış olan Pippa... Ruhani şeylerin daha az değeri olduğuna, olgusal olandan daha az gerçek olduğuna inanan; duyguları daima görmezden gelen Pippa... Burada, gelecekteki evinin bu misafir odasında gelecekteki kocasıyla beraberken nasıl olur da aşkı düşünebilirdi?

Cross onu değiştirmişti.

Hiç çaba sarf etmeden.

"Lordum," diyerek ona doğru gitti. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

Castleton, Trotula'nın başına çömelmişti; başını kaldırıp genç kadına baktı. "Haber vermenize gerek yok," dedi. "Nasıl da bir haftadan kısa bir sürede burası sizin eviniz olacak ve o zaman hiç haberim olmayacak!" Castleton bir an duraladı. "Ancak yine de sanırım bu... Nişan haberi..."

İşte tam sırasıydı.

Pippa bu önemli konuşmaya başlamak için çeşitli yollar

düşünmüştü. Nazik, diplomatik, kaçamak... Ama Philippa Marbury olarak dürüst olmakta karar kılmıştı.

“Lordum, sizinle evlenemem.”

Castleton, Trotula’yı sevmeye devam etti. Pippa bir an, onun kendisini duymadığını sandı. Birkaç saniye sonra Castleton ayağa kalktı, topukları üstünde yaylandı, elini yeğinin cebine koydu.

Asırlarca öyle kalmışlar gibi geldi Pippa’ya. Ondan daha iyisini, daha normal birini bulabileceği halde ona evlilik teklif eden bu nazik adamdan saklanmayı reddetmişti. Londra’nın en tuhaf kadını olmasına rağmen onunla flört eden bu iyi adamdan. “Özür dilerim,” dedi.

“Birbirimize uygun olmadığımızı düşünüyorsunuz,” dedi Castleton.

“Bence birbirimize gayet iyi uyabilirdik,” dedi Pippa. “Ama her şey tersine döndü.”

Castleton şaşırılmıştı. “Tersine mi döndü?”

Pippa derin bir nefes aldı. “Ben yapabileceğimi...” Bir an duraladı. “Yaparım sandım...”

Sadece evliliği araştırabilirim sandım. Zevki sorgulamak. Bunun etkilerinden zarar görmem sandım.

“Düşünmek için zaman mı istiyorsunuz?” Bu kadar erken evlenmek Castleton’u her açıdan düşündürmüştü. Onunla bir hayat planlamıştı. Buna hazırdı. Ama bir hafta içinde; bir gün, bir dakika içinde her şey değişmişti.

Pippa başını iki yana salladı. “Zaman istemiyorum.”

Castleton başını salladı. “Anlıyorum.”

Pippa onun hiçbir şey anlamadığına bahse girebilirdi.

Castleton devam etti. “Sanırım birbirimizi sevmeyi öğrenebiliriz. Sizi sevmeyi öğrenebilirim.”

Bu çok nazik bir hareketti. O iyi bir adamdı.

Önceden olsa bu yeterli olabilirdi. Castleton ona yetebilirdi. Pippa’nın partneri olmak, ona istediği hayatı vermek istiyordu. Evlilik... Çocuklar... Güvenlik... 1831 yılında yaşayan bir kadının istediği her şey.

Önceden olsa...

Daha fazlasını istediğine karar vermeden önce.

Pippa onun kahverengi gözlerine baktı. “Maalesef, ben sizi sevmeyi öğrenemem.” Castleton’un gözleri fal taşı gibi açıldı. Pippa umursamaz sözleriyle onu kırdığını anladı. Hemen telafi etmeye çalıştı. “Hayır, öyle demek istemedim. Yani...”

Ne diyeceğini, nasıl telafi edeceğini bilemiyordu.

Sustu, erkek cinsinin son günlerde kendisine hissettirdiği şeyler hoşuna gitmemiştir.

Ve doğruyu söyledi yine. “Özür dilerim, lordum.” Gerçekten de üzgündü. “Ama evlilik yeminini edemem. Size edemem.”

Castleton’un kaşları kalktı. “Yemin mi?”

Saçma sapan bir tören. Her şeyin başlamasına sebep olan... “İtaatkârlık, hizmetkârlık, onur, hastalık ve sağlık... Sadece bunları hissedebiliyorum.”

Kahverengi gözleri anlayışla parladı. “Tüm bunlara cevap verebilirim.” Hafifçe gülümsedi. “Sanırım sorun olan şey aşk konusu,” dedi.

“Hepsinden geçtim,” dedi. Hepsinden geçemezdi. Önemli olan tek şeyden vazgeçemezdi. Derin bir nefes aldı, yüreği sıkıştı. “Lordum, maalesef ben âşık oldum, tamamen tesadüf eseri ve mutlulukla değil. Bir başkasına.”

Castleton’un ifadesi yumuşadı. “Anlıyorum. O zaman durum değişir.”

“Değişir,” dedi Pippa, fikrini değiştirmeden önce. “Ancak aslında pek değiştirmiyor. O...” Bir an duraladı. *Başkasıyla evleniyor.* “Hislerimiz karşılıklı değil.”

Castleton’un kaşları çatıldı. “Nasıl olabilir?”

“Hemen beni savunmaya kalkmayın. Ne de olsa nişanımızı bozdum. Benden çok nefret ediyor olmalısınız.”

“Ama sizden nefret etmiyorum. Etmem. Bu, modern dünyada aldığımız bir risk.” Castleton bir an duraladı, bacağına sürtünen Trotula’yı okşadı. “Keşke evlilikler doğarken ayarlansa.

“Geçmişin yasını tutarız.”

“Orta Çağ’dan kalma bir şatom olsun isterdim,” dedi Castleton neşeyle. “Siz de şatonun hanımı olurdunuz. Etrafınızda köpekleriniz, belinizde kılıcınızla at binerdiniz.”

Pippa bu komik hayale güldü. “Teşekkür ederim, lordum ama şatoların hanımları benim kadar kör değildir herhalde.”

Castleton onu kanepeye buyur etti. “Oturmaz mısınız? Mutfaktan bir şeyler getirtmemi ister misiniz?” Bir an duruladı. Belli ki insan eski nişanlısına ne ikram etmeli diye düşünüyordu. “Çay? Limonata?”

Pippa oturdu. “Teşekkür ederim.”

Castleton kristal sürahiye baktı. “Viski?”

Pippa onun baktığı yere baktı. “Hanımlar on birden önce viski içmemeli bence.”

“Kimseye söylemem.” Bir an tereddüt etti. “Aslında size katılabilirim.”

“Elbette, lordum. Sizi içki içmekten alıkoymak aklımın ucundan geçmez.”

Castleton kadehe bir parmak viski koyup yanma geldi. “Annelerimiz duyunca kendilerini kaybedecekler.”

Pippa başını salladı, ilk kez ciddi bir konu hakkında konuştuklarını fark etti. “Benimki daha çok çıldıracak.”

“İtibarınız zedelenecek,” dedi Castleton.

Pippa başını salladı. “Bunu düşündüm.”

İtibarı onun için pek önemli olmamıştı. Tuhaf biri olarak tanımlanan, yaşlılarıyla pek ortak noktası olmayan biri için itibarın pek bir değeri yoktu. İtibar ona arkadaş kazandırmamış, davetlere çağırılmasını ya da saygı görmesini sağlamamıştı.

Bu yüzden de şu anda bir önemi yoktu.

Uzun bir sessizlikten sonra Castleton, “Leydi Philippa...” diye söze başladı. “Eğer... Siz... Şey... İhtiyacınız olursa...”

Pippa dikkatle ona baktı, konuşmaya çabalarken kızardığını fark etti. Konuşamadığını görünce, “Lordum?” diye sordu.

Castleton hafifçe öksürdü. Yeniden denedi. “Eğer namusunuz lekeleniyse,” diye ağzındaki baklayı çıkarıverdi, elini onun karnına doğru savurdu.

Tanrım! “Hayır.”

Pippa olabileceğini düşündü ama bu gerekli olursa sonradan halletmesi gereken bir konuydu. Castleton olmaksızın.

Castleton rahatlamış görünüyordu. “Bunu duyduğuma sevindim.” İkisi de biraz yatıştıktan sonra, “Yine de sizinle evlenirdim,” dedi.

Pippa şaşkınlıkla ona baktı. “Öyle mi?”

Castleton başını salladı. “Evet.”

Pippa dilini tutamadı. “Neden?”

“Herkes benim geri zekâlı olduğumu sanır.”

Yanlış anlamış gibi yapmadı. “Asıl onlar geri zekâlı,” dedi. Onu seve seve evinden atacakken onunla içki içip sohbet eden bu adamı savunma ihtiyacı duymuştu.

Castleton başını kaldırdı. “Herkes sizin tuhaf olduğunuzu sanıyor.”

Pippa gülümsedi. “O konuda haklılar.”

“Aslında ben de öyle sanıyordum. Siz çok zeki, hayvanlara ve garip çiçeklere tutkusu olan birisiniz. Şehirdeki evimden çok arazilerimde yetişen ürünlerle daha çok ilgiliydiniz. Sizin gibi birini hiç tanımadım. Benden zeki olduğunuzu bilsem de, bunu bildiğinizi bilsem de bana hiç hissettirmediniz. Bana basit biriymişim gibi davrandığınızı hissettiğim bir an hiç olmadı. Daima ortak ilgi alanımız olan şeyler üzerinden gittiniz. İkimiz de kır hayatını seviyoruz. İkimiz de hayvanları seviyoruz.” Omuz silkti. “Karım olacağınız düşüncesi beni mutlu etmişti.”

“Basit olduğunuzu düşünmüyorum,” dedi Pippa. Bunu bilmesini istiyordu. Yarattığı bu karmaşanın onunla bir ilgisi olmadığını bilmesini istiyordu. O eksiklikleri olan biri değildi. “Bence siz eşinizi çok mutlu edeceksiniz.”

“Ama sizi değil.”

Pippa başını iki yana salladı. “Beni değil.”

Mutlu olabileceği bir an olmuştu. Doğruydı. Günlerini köyde ürün rotasyonu ve hayvancılıktan bahsederek, Castleton arazisinde kalanlara danışmanlık yaparak geçirmek hoş olabilirdi.

Sizinle mutlu olabileceğim bir an olmuştu.

“Eğer fikrinizi değiştirirseniz...” dedi Castleton. “Pazar sabahı uyanıp da evlenmek isterseniz... ben hazır olacağım.” Ne kadar da cömertti. Aşkı hak ediyordu.

Pippa ciddiyle başını salladı. "Teşekkür ederim, lordum." Castleton hafifçe öksürdü. "Şimdi ne olacak?"

Castleton'la evlenmesini imkânsız kılan o gece, Cross'un onu uyurken bıraktığı günün sabahından beri aklından çıkmıyordu bu soru. Onu kimseyi sevmediği kadar sevmenin dışında her şeyin imkânsızlaştığı...

Şimdi ne olacaktı?

Pippa bu konuya, hayatının her kısmına yaklaştığı gibi yaklaşmıştı. Bütün yönleriyle düşünmüş, cevaplar bulmuş, sonuçlar çıkarmıştı ve sonunda bir karara varmıştı. İsteddiği sonuca ulaşabileceği tek karar... Yanıp tutuştuğu şeye...

Böylece bu sabah erkenden kalkıp giyinmiş, Berkeley Meydanı'na gelmişti. Kapıyı çalıp nişanlısıyla buluşmuş ve nişanı atmıştı.

Bundan sonra olacaklar ise hayatının en büyük tecrübesi olacaktı.

"İtiraf etmeliyim ki bunu sormanıza sevindim." Pippa derin bir nefes alıp Castleton'a baktı ve sorusuna cevap verdi. "Bundan sonrası için yardımınıza ihtiyacım var."

İki saat sonra Pippa ve Trotula *Düşkün Melek*'in önünde kapının açılmasını bekliyorlardı.

Büyük, çelik kapıyı birkaç kez vurmasına rağmen kimse cevap vermeyince Pippa daha fazla bekleyemedi ve kulübün mutfak kapısına yöneldi. O kapıyı çalınca açıldı. Kapının önünde bir köpek ve köpeğin sahibini görünce sevinçten havalara uçan al yanaklı bir oğlan çocuğu açmıştı.

"Didier!" diye seslendi. "Kapıda bir leydi var! Gerçek bir leydi! Bir de köpek!"

"Şakalarından bıktım usandım, Henri." Tanıdık bir ses duyuldu. "Çabuk buraya gel, tembelliğin yüzünden beşamel sos bozulacak."

"Ama Didier!" dedi oğlan, gözünü Pippa'dan ayırmadan. "O leydi geldi, Cross'a gelen hani!"

Bu tanımlama Pippa'yı çok şaşırtmıştı. Bu çocuk Jasper'la

ilişkisini nasıl bilebilirdi? Sormaya fırsat kalmadan Fransız aşçı çocuğu kenara itip Pippa'ya gülümsedi. "Sandviç mi istemiştiniz?"

Pippa da gülümsedi. "Kulübün kapısını kimse açmadı."

Didier geri çekilip Pippa'yı aşırı sıcak olan mutfığa buyur etti. "İşte bu yüzden kapı görevlileri canımı sıkıyor." Köpeğe şüpheyile baktı. "Köpek girebilir ama yiyeceklere yaklaşmasın."

Pippa içeri girdi ve köpeği bir köşeye gönderdi. Renk renk giysili uşaklar ve çalışanlar mutfığın ortasındaki masada toplanmışlardı. Pippa tereddüt etti, hafifçe reverans yaparak hepsini şaşırttı. "Ben Leydi Philippa Marbury."

Cross'la buraya geldiği gece karşılaştığı kapı görevlisi ayağa kalktı. "Kim olduğunuzu biliyoruz."

Pippa başını salladı. "Çok güzel. O halde majestelerine geldiğimi söylersiniz." Bir sessizlik oldu, herkes şaşkın şaşkın birbirine baktı. "Sanırım onu Temple diye çağırıyorsunuz."

İlk konuşan kapıyı açan çocuk oldu. "Ama siz Cross'un kızısnız," dedi. Sanki bir tek bu kalmıştı söylenecek.

Cross'un kızı. Bu sözler onun içini kaynattı.

Doğru olmasa bile.

"Bugün Temple ile görüşmeye geldim."

Temple gerisini almasına yardım edecekti.

O akşam eve geldiklerinde epey yorgun düşmüşlerdi.

Konteslerin arkadaş bulmak için köpekleriyle evden çıkmalarının doğru olmadığı, Pippa'nın düğün günü gününde hastalanabileceği, bir şeyler yemesi gerektiği yönündeki uyarılarına kulak asmayan Pippa yemeğe katılmadı; doğruca odasına çıktı ve çarşaflara sarınıp gün boyu aklından çıkmayan adamın kokusunu içine çekti. Bütün bir hafta... Sonsuzmuş gibi gelen bir süre. Uyumuş olması gerekirdi ama planını defalarca aklından geçirdi. Hareketli parçalar, değişkenler, süreç ve katılımcılar...

Trotula'nın başını okşayan Pippa yatağa uzanıp Harlow Kontu Jasper Arlesey'i düşünmeye başladı. Bu tuhaf, güvenilmez adam hakkında duyduklarını... Parlamentodaki sandalyesini reddettiğini biliyordu. Balolara, yemeklere katılmadığını; tiyatroya gitmediğini biliyordu. Aslında onu toplum içine çıkaracak her şeyden kaçınıyordu. Londra'nın en büyük kumarhanesi hariç.

Pippa'yı kurtarmak gibi çılgınca bir inançla hayatını gözden çıkaran bir aptal olduğunu da biliyordu.

Ama en önemlisi, onun hatalı olduğunu biliyordu. Onun kurtarmak istediği Pippa değildi.

O kendini kurtarmak istiyordu.

Bunu yapacak olan da Pippa idi.

ON SEKİZ

Gözlem süreci tamamlandı.

Şimdi harekete geçme zamanı.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
4 Nisan 1831, düğününden bir gün önce***

Pippa yarın evlenecekti.

Başka bir adamla.

Cross; Dolby House'ta, onun yatak odasında, onun kollarında -son bir kez daha ortak zevki tatmak için- olacağına Londra'nın en karanlık köşelerinde, yakında gerçekleşecek evliliğinin kutlamasını yapıyordu.

Knight karşı konulmaz bir baba övüncü yaşıyordu. Cross Meghan Margaret Knight ile evleniyordu ve kumarhane kralığı çok yakında doğacaktı. Buna da bir gecelik günah denmezse hiçbir şey denmezdi.

Barbut masasının etrafında toplanan bir grup, bekledikleri zar gelince heyecanla bağırıyordu. Vikont Densmore'un öpüp fırlattığı küçük kemik zarlar yuvarlanıp masaya düştü. Üç ve dört.

Masadaki herkes hayal kırıklığıyla haykırdı. Cross bu seslerden sapıkça bir zevk almıştı. O alamıyorsa bu gece hiç kimse mutlu olmamalıydı. O alamıyorsa bu gece kimse hiçbir şeyden zevk almamalıydı.

Mutluluğa dokunalı dört gün olmuştu. Mutluluğun yumuşak tenine, nefes kesen sözcüklerine. Kusursuz, mahvedici bir gecede Pippa'ya sahip olduğundan beri dört gün geçmişti. Bu dört gün ona asırlar gibi gelmiş, her anı ona azap vermiş, Pippa'ya gitmek için baştan çıkmıştı. Onu kaçırmak; kötü sözlerden, yargılayan gözlerden uzak tutmak istemişti.

Devonshire'da on bin hektarlık bir arazisi vardı, kimsenin oraya ihtiyacı yoktu, Pippa ile Trotula oraya gidebilirlerdi. Cross ona bilimsel araştırmaları için bir yer yapardı. İhtiyacı olan her şeyi temin ederdi. Arzu ettiği her şeyi. Onlarla beraber gezintiye çıkardı; o ve çocukları, boy boy çocukları. Tecrübelerine göre köy hayatı üremeyi olumlu etkiliyordu.

Cross onu mutlu etmek için her şeyi yapabiliirdi.

Yeterli olmayabilirdi.

Asla yetmeyebilirdi. Ona asla yetmeyecekti, Baine ya da Lavinia'ya yetmediği gibi. Daha iyisini hak ediyordu.

Bunu düşününce Cross'un içine kötü bir his çörekledi.

Castleton daha iyi değildi. O Pippa'ya meydan okuyamazdı. Onu baştan çıkaramazdı.

Onu sevemezdi.

Yakınlardaki Lowe rulet tekerleğine eğildi ve küçük, beyaz top kırmızıda durunca zafer çığlıkları attı.

Cross öfkeyle iç geçirdi. Rulet en kötü oyundu. Tamamen şans oyunuydu, kazansa bile bahis koymaya değmezdi. Geri zekâlılar içindi bu oyun. Lowe'un sırtını sıvazlayan adamlara baktı. "Bu tekerlek yanıyor!" dediler.

Cross sinirlenerek başını çevirdi.

Bütün dünya -baştan çıkarıp elde etmek için tasarlanmış her oyun- geri zekâlılara göreymi.

"Cross."

Birkaç adım ötesinde duran Sally Tasser'e döndü. "Yaptığın şey yüzünden seni öldürürdüm," dedi Cross. "Erkek olsaydın."

Sally onu Knight'a satmış, istemediği bir evliliğe sürüklemişti. Asla girmeyeceği bir hayata. Yaşadıkları ve gücü, güveni, zevk ve cezayı soludukları bu dünyada ihanet hep bir olasılıktı. Kayıplar oluyordu.

Ama Sally'nin yaptığı sadece onu cezalandırmamış, Pip-pa'yı da tehlikeye atmıştı.

Cross bunu asla affetmeyecekti.

Fahişenin üstüne yürürken içi öfkeyle kabardı. Onu sarsıp eğlence düşkünlerinin arasına, kumar masalarının ve zar masalarının arka tarafına doğru itti. Salonun öbür ucuna; daha köhne, sevimsiz bölümüne kadar gittiler. "Söylesene, geleceğini kaç satacağı? Birkaç kuruşa mı? Yeni bir elbise? Boncuk kolyeye mi? Sana, kızlarına yaptığım onca iyilikten sonra bana böyle mi karşılık verecektin? En değer verdiğim kişiyi tehlikeye atarak mı?"

Sally başını iki yana salladı. "Beni yargılamak sana göre çok kolay, değil mi?" diye cevap verdi.

"Sen benim olanı tehlikeye attın," diye gürledi Cross. Duvarları yumruklamak istiyordu. Altı yıldır hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştı. Bu kadar aklını oynatmamıştı. Pippa'nın tehlikede olduğu düşüncesi onu korku ve öfkeyle ve daha birçok dehşetli duyguyla sarsıyordu.

O evlenince Cross ne yapacaktı?

Sally onu cevap vermekten kurtardı. "Senin o kusursuz, deste deste paralarla dolu hayatın... Karnını doyurmak için diz çökmek ve yabancıların birine teşekkür etmek zorunda değilsin. Başarısız olsaydın..."

"Başaramasaydım, seni kurtarırdım."

"Kurtarırmış... Beni köye, vademi doldurmaya gönderirdin. Kızlara salman yaşlı bir kısrak gibi. Buna güvende olmak diyebilirsin ama memnun olmak diyemezsin."

"Çoğu tersini düşünür."

"Ben değil. Başarısız olsaydın ve Knight bu plandaki rolümü anlasaydı beni dışlayacaktı, ben de sokaklara düşecektim." Bir an duraladı. "İyi bir hayatım var, Cross. Ben bunu korumak istedim. Sen de aynısını yaptın."

Ama Cross öyle yapmamıştı. Hayatını koruyacak olsa Pippa'yı, Knight'ın kucağına atar; talebini reddederdi. Maggie'yle evlenmezdi.

Ama Pippa'nın önceliği vardı.

Daima olacaktı.

“Düşünürsen aslında sana bir iyilik yapmış oldum. Kendi-ne bir eş aldın ve bir varis. Pişman olmayacaksın.”

Yanlış eş... Yanlış varis...

“Her anından nefret edeceğim.”

“Cross...” dedi Sally. “Özür dilerim. Leydi için.”

Cross kaskatı oldu.

“Leydi Philippa bana karşı çok nazikti. Bütün o aristokrat kadınlardan daha nazik. Knight’a ondan bahsettiğim anda pişman oldum.”

“Sen onun adını ağzına alamazsın!” O buradan ve buradakilerin tümünden daha iyiydi.

“Belki öyle. Ama bu senin tercihin değil.

“Olmalı.”

Sally hafifçe gülümsedi. “Onun için olan olmuş artık.”

Pippa’nın onsuz daha mutlu olacağını ima ediyordu. Pippa’nın, onun verebileceklerinden daha iyisine layık olduğunu...

Doğru.

“Dikkat!” Knight’ın yüksek, gürleyen sesi ikisinin de dikkatini dağıttı; ona bakmak için döndüler. Kırmızı bantlı şapkasını yana yatırmış olan adam salonun ortasındaki barbut masasına çıkmıştı. “Dikkat!” diye bağırdı yeniden. Gümüş uçlu bastonunu sertçe yeşil çuhaya vurdu, canlı müziği ve konuşanları susturdu. “Size haberlerim var, saygıdeğer şerefsizler!”

Herkes kıs kıs gülerken Knight sırtıttı. Cross onun ne diyeceğini bildiği için dişlerini sıkıyordu.

“Şu havalı Büyük Kıyamet Günü partisinde *Düşkün Melek*’e geldiğiniz için çoğunuza kızgıyım. As ile kıcını ayırt edemeyen züppelerle çayınızı içip kekinizi yediniz. Ama bu gece affedeceğim sizi...” Cross’a doğru döndü, göz kırptı. “Çünkü bu beylerden biri aileme katılıyor!”

Kalabalık bu duyuruyu gürültülü, sağır edici alkışlarla karşıladı; herkes alkışlamayan Cross’a baktı. Gülümsemiyor, kımıldamıyordu.

Knight müstakbel damadına elini uzattı. “Cross! Gel de birkaç söz söyle.”

Yine alkışlar yükseldi, kulak tırmalayıcı yükseklikte bağırışlar oldu, Cross herkesten nefret ediyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup başını iki yana salladı, Knight’ın gözleri karardı. “Ooo... Rolümü çalmak istemiyor. Merak etme, oğlum. Zarlar bugünlerde benden yana!”

Bu sözle Knight, Cross’un teklifi reddetmesini imkânsız hale getirmişti. Salonda ilerledi, Knight’ı masadan indirip onu paramparça etmeyi istemesine rağmen sakinliğini korudu ve masaya çıktı. Sonunda.

Knight onun sırtını sıvazladı. Cross alçak sesle Knight’a, “O yarın evleniyor. Ve kontrolün bir kısmını kaybediyorsun,” dedi.

Knight neşeyle gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Saçmalık. Onun evliliğini de, çocuklarının itibarım da tek bir sözle yerle bir edebilirim.” Salona döndü, tebaasına seslenen bir kral gibi, “Ve şimdi de onun kalbini çalan güzel hanım,” dedi. “Evlilik ilanı yarın asılacak ve üç hafta içinde kızım onun olacak!”

Maggie’yi de masaya çıkardılar. Cross genç kıza hakkını vermek zorundaydı; hiçbir saygın baba, kızını böyle yerlere yaklaştırmazdı. Hiçbir erkek, değer verdiği kadına böyle davranmazdı. Ancak leylak rengi bir elbise giymiş olan bu kadın teslimiyet içinde, dimdik ve kımıldamadan, yüzü kızmamadan duruyordu.

Cross’a dürüstçe baktı. “Lordum.” Selam verdi, barbut masasının tepesinde olabildiği kadar ağırbaşlıydı.

Cross başını eğdi, onun bu oyunda sadece piyon olduğunu unutmamalıydı. En zararlı çıkan da Maggie olmuştu. Bir unvan ve hayal bile edemeyeceği bir servetin sahibi olacaktı ama onu seven bir kocası hiç olmayacaktı.

Kocasını her zaman bir başkasını sevecekti.

“Müthiş bir parçaymış, Cross!” diye seslendi biri.

“O bacakları bir ellesem diyorum!” Bir adam genç kızın ayakkabısına doğru uzandı ama kız telaşla geri çekilip Cross’un arkasına saklandı.

Cross onunla evlenmek istemiyor olabilirdi ama bu kız bunları hak etmiyordu.

Çizmesiyle adamın bileğini ezdi, elini masaya yapıştırdı. “Ona dokunursan kaybedersin.”

Knight güldü. “Gördünüz mü, nasıl da koruyor? Şu Cross da elini ondan çekmek bilmiyor! Çok yakışıklı torunlar verecekler! Bahse girerim, Vikont Baine bu sene bitmeden doğar!”

Knight, Baine adını ağzına alınca Cross korkunç bir öfkeye kapıldı. Kalabalıktan bir ses, “Yirmi papeline bahse girerim, torun yola çıkmıştır bile!” dedi.

Kahkahalar ve alkışlar duyuldu. “Öp! Öp!” diye tezahürata başladılar.

“Evet, öpsene kızı, Cross!”

Knight güldü. “Bence bir sorun yok!”

“Elbette yok, alçak herif,” dedi Cross, sarhoşların alkışları arasında. “O müstakbel bir kontes ve senin kızın. Kumarhanede itibarını iki paralık mı etmek istiyorsun?”

“O benim kızım ve senin müstakbel kontesin,” dedi Knight. “Kumarhanede bir öpücük beklenebilir. Ben sadece ev sahipliği yapıyorum, istediklerini almadan kız bu masadan inmeyecek.”

Maggie’nin yanakları kızardı, siyah kirpiklerinin altından Cross’a baktı. “Lordum, lütfen. Yapalım da bitsin bu iş.”

Cross ona acıyordu. “Burada olması gerektiği için üzgünüm.”

Maggie de ona acıyordu. “Benimle olduğu için üzgünüm.”

O da Cross’u hak etmiyordu.

Cross keyifsizce güldü. “Sanırım kadınları hayal kırıklığına uğratmak benim kaderim.”

Kız cevap vermedi. Cross onu öpmek için eğildi, hafifçe öptü ama duygusuz bir öpüşme olduğunu fark etmeyen kalabalık için bu yeterliydi.

Hayır. Bir duygu vardı. Suçluluk. Kendinden nefret etme. İhanet. Yanlışın karanlık, yıkıcı hissi. O Pippa değildi. O Cross’un değildi. Asla da olmayacaktı.

Maggie onun pırıl pırıl, gözlüklü aşkının gölgesinde yaşayacak; bir başkasının ihtimalini yok ederken bile bir kadın için doğru olanı yapma arzusunun mahkûmu olacaktı.

Kahretsin!

“Ve şimdi...” Knight bastonunu yere vurdu, bu darbe Cross’u kendine getirdi. “Para kaybetmeye devam!”

Bu bile alkışlarla karşılandı, masalara bedava viski aktı, Knight’ın bütün üyeleri onun zaferini kutladı.

Cross uzun süre o masada kaldı, Maggie’yle Knight’ın gitmesini bekledi, Knight’ın işlerini halletmek için arkadaki ofise gittiğini gördü.

Kayınpederinden kurtulduğu için memnundu. Rulet tekerleği dönüyor, kartlar yeşil çuhada uçuşuyor, zarlar atılıyordu, Cross bu durumun keyfini çıkardı. Knight, Wellington’un ordusunu idare etmesi gibi idare ediyordu kumarhaneyi. Kazanılacak para vardı ve çabuk ve etkinlikle kazanılmalıydı.

Gözüne ilk çarpan yirmi bir masası oldu. Dağıtıcının karşısında beş kişi vardı. Önlerinde as ya da resimli bir kart vardı, dağıtıcıda ise ikili. Oyun çabuk bitti, kimse kart istemedi. Kartlar açılınca bütün oyuncular yirmi ya da yükseğini buldular.

Matematiksel olarak mümkün değildi.

Yandaki barbut masasında iyi zar atan bir oyuncunun çılgınlığı duyuldu. Cross ikinci atışa baktı. Altı ve üç. “Yine dokuz!” dedi krupiyer.

Cross’un kalbi hızla atmaya başladı.

Masadan indi, diğer atışı izledi. Altı ve üç. Seyredenler, “Oleeyy!” diye bağırdılar.

“Büyük şans!” dedi zarı alan oyuncu. Kalabalığa dönüp yüzünü Cross’tan sakladı. “Hiç bu kadar şanslı olmamıştım.”

“Kim o?” diye sordu, omzundaki bir ses.

“İnanmayacaksın ama Castleton,” dedi.

“Şanslı piç!”

“Evet, yarın evleniyor. Bekârlığının son gecesinde iyi vakit geçirmeyi hak ediyor, değil mi?”

Castleton.

Yarın evleniyor.

Cross bir an oyuna olan ilgisini kaybetti, Pippa'nın yarın evlenecek oluşu dikkatini dağıtmıştı. Barbut masasındaki bu adamla.

Altı ve üç.

Kazanıyordu.

Ters giden bir şeyler vardı.

Başını kaldırıp kalabalığı taradı, arka odalara çıkan kapı dikkatini çekti, iri yarı bir adam orada dikiliyordu.

Kaşları çatıldı.

Temple'in burada ne işi vardı?

"Yirmi üç numaraya iki yüz elli papel!" Lowe, Cross'un sağındaki rulet masasına aşırı yüksek bir bahis koymuştu. Cross elinde olmaksızın dönüp topun kaç numaraya düşeceğini izlemeye koyuldu.

Yirmi üç.

Masadakiler alkışladılar. Lowe bir servet riske atmıştı ve yaklaşık dokuz bin pound kazanmıştı.

Hayatında tek bir el bile kazanamamış olan Lowe.

"Ne demiştim, bu gece şansım yerinde, arkadaşlar!"

Şans diye bir şey yoktu.

Ters giden bir şeyler vardı.

Kalabalığı yararlanarak ilerledi, yanından geçtiği herkes kazanmanın verdiği heyecanla, bekledikleri asın gelişiyile altılı atarak, rulette bahis koydukları sayıyı denk getirerek sevinçten havalara uçuyordu. Kimse onu dikkate almıyordu. Sonunda birkaç metre ileride Temple'ı gördü.

Düşkün Melek'in devasa ortağı yalnız değildi. Yanında cıvı, genç bir adam vardı; üstündeki takım omuzlarından dökülüyordu. Şapkası gözlerine düşmüş, yüzü görünmüyordu. Cross onu tanıyacak gibi oldu. Rahatsızlık veren bir şeyler vardı.

Yabancı adam Knight'ın kızlarından birinin kulağına eğilip bir şeyler fısıldarken Cross onun şakağında parlayan altın rengini gördü.

Gözlük.

Onun şakağında.

Philippa.

Sanki sesini yüksek sesle söylemiş gibi Pippa ona döndü ve neşeyle gülümsedi. Cross'un kanını kaynatan, yakıp tutuşturan o gülüş... Onun bir erkek olabileceği nereden aklına gelirdi ki? Çapkın bir adama benzemişti. Çok güzel ve çarpıcıydı. Cross ona ulaşmak isteğiyle doldu. Ona dokunmak. Onu öpmek. Onu güvende tutmak.

İçgüdüsel olarak ona yaklaştı ama Temple araya girip elini onun göğsüne koydu. "Şimdi olmaz. Ona dokunursan herkes anlar."

Cross'un umurunda değildi. Onu korumak istiyordu ama Temple haklı olduğu kadar güçlüydü de. Biraz sonra, "Bu yüzden seninle kapışacağım," dedi.

Temple sırtıttı. "Seve seve. Ama Pippa başarırsa bana teşekkür edeceksin."

Cross'un kaşları çatıldı. "Başarmak mı?" Pippa'ya döndü. "Ne yaptın sen?"

Pippa çay partisindeymiş gibi gülümsedi ya da parkta yürüyüşte. Tamamen sakın, kendinden son derece emindi. "Görmüyor musun, aptal şey, seni kurtarıyorum."

Oyuncuların sevinçli bağırışlarını dikkate almamak olanaksızdı, kazanmanın verdiği coşku kulakları sağır ediyordu. Ne yaptığını anlamak için bakmasına gerek yoktu. "Masaları mı kurdun?"

"Saçmalık," dedi Pippa. "Digger Knight'ı tanıdığım kadarıyla sahip olduğun her şeye bahse girerim o masalar zaten kuruluydu. Ben sadece kurulan masaları geri aldım."

Pippa delirmiş olmalıydı ve Cross bundan çok hoşlanmıştı. Kaşını kaldırdı. "Sahip olduğum her şeye mi?"

Pippa omuz silkti. "Benim fazla bir şeyim yok."

Yanıliyordu elbette. Tahmin ettiğinden fazlasına sahipti. Cross'un hayal edebildiğinden.

Ve isteseydi, Cross sahip olduğu şeyi bahse yatırmasına izin verebilirdi.

Tanrım, onu çok istiyordu.

Etrafına bakındı; oyuncuların kıpırmızı olmuş, heyecanlı yüzlerine baktı; hiçbiri onlarla ilgilenmiyordu. Kazanmakla meşguldüler.

Pippa, Londra'nın en başarılı kumarhanelerinden birinde masaları idare ediyordu. Tekrar ona döndü. "Nasıl yaptın?"

Pippa gülümsedi. "Hileli zarları bana sen öğrettin, Jasper."

Bu adı duyunca Cross'u sıcak bastı. "Kartları dizmeyi öğretmedim ama."

Pippa alınmış gibi yaptı. "Lordum, zekâma güvenmemeniz beni çok kırdı. Kartları dizmeyi kendi kendime yapamaz mıydım sanıyorsunuz?"

Cross bu jesti görmezden geldi. Knight bunu öğrenecek olursa hepsini öldürürdü. "Ya rulet?"

Pippa gülümsedi. "Mıknatıslar çok işe yarar."

Pippa kendisi için bile çok zekiydi. Cross, Temple'a döndü. "Sen de buna izin mi verdin?"

Temple omuz silkti. "Hanımefendi çok kararlıydı."

Tanrı biliyor ya, bu doğruydü.

"Ne istediğinden çok emindi," dedi dev adam. "Hepimiz aynı şeyi istiyoruz zaten."

"Temple çok kibar davrandı. Bayan Tasser de tabii," dedi Pippa.

Cross hızla düşünüyordu. *Bayan Tasser*. Sally ona yardım etmişti.

Onun için olan oldu artık. Sana değil.

Sally'nin kastettiği buydu demek. Knight'm kulübünü karıştırmak, Cross'un değil.

Pippa'nın çılgın planı.

Ama her şeyi düşünememişlerdi. Pippa keşfedilirse ne yapacaklarını düşünmemişlerdi. Knight salona dönüp de neler olduğunu anlarsa...

"Hemen gitmen gerek. Knight her şeyi anlayıp işler karışmadan... Seni keşfetmeden... Seni mahverder ve uğruna çabaladığım her şey..." Ona bir zarar geleceği düşüncesiyle telaşa kapıldı. Knight'm kötü niyetli bir tepki vereceğinden korkuyordu.

“Bir yere gitmiyorum.” Pippa başını iki yana salladı. “Bunu sonuna kadar görmem gerek.”

“Sonu falan yok, Pippa.” Yeniden ona uzandı, dokunmak istedi. Temple onu bir kez daha durdurdu. Cross toparlandı. “Kahretsin! Knight bu işin en iyisidir.”

“Senden iyi değil,” dedi Pippa.

“Evet, benden iyi, dedi Cross. “Bu mekândan daha çok önem verdiği bir şey yoktur. Buranın başarısı. Benim tek derdimse...” Cross devamını getiremedi, söylememesi gerektiğini biliyordu. Kendini tutamayacağını da. “Tek derdim sendin, çılgın kadın.”

Pippa gülümsedi, gözlüğünün ardında mavi gözlerinde yumuşak bir ifade belirdi. “Anlamıyor musun, Jasper? Benim de tek derdim sensin.”

Cross bu sözlerden hoşlanmamalıydı. Yanıp tutuşmamalıydı. Ama çok hoşlanmıştı elbette.

Pippa ona doğru ilerledi, Temple orada olmasaydı Cross kollarını açıp onu kucaklayacak, derhâl yatağa götürecek. “Özel şeylerinizi özel yerinizde yapsanız olmuyor mu? Ben yokken?” dedi Temple.

Bu sözler onları kendilerine getirdi. Pippa’nın içinde bulunduğu tehlikeyi hatırladılar. Cross salona baktı, Knight’ı gördü. Masaları seyrederken gözlerinden ateşler çıkıyordu. Bu işi yıllardır yapan birinin deneyimiyle ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Herkes fazlasıyla neşeliydi. Aşırı miktarda kazanıyorlardı.

Gözlerini Cross’a dikti, adamın bakışlarından her şeyi anladığı belliydi. Gece müdürüne talimat verdi, müdür yeni zarlar ve desteler getirmek üzere koşup gitti. Knight kararlı adımlarla onlara doğru geliyordu. Cross, Pippa’ya döndü. “Gitmek zorundasın,” dedi. “Yakalanamazsın. Yarın evleniyorsun. Ben bu işi hallederim.”

Pippa başını iki yana salladı. “Kesinlikle olmaz. Bu benim planım. Senin için yaptım. Lavinia için. Knight’ın ona zarar vermesine engel olmak için. Ben bitireceğim.”

Cross öfkелendi. “Pippa, bu tahmin edemeyeceğin kadar

büyük bir şey. Çıkış planın yok. Knight umursamıyor. Masaları tekrar kurabileceğini biliyor. Tüm bu insanlar kazandıklarını geri kaybedecekler.”

Pippa gülümsedi. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Çok yetenekli bir öğretmenden baştan çıkarmayı öğrendiğimi hatırlatmama gerek var mı?”

O dersleri düşünmenin sırası değildi. Gözünün önüne gelen şeylere karşı koyup iç geçirdi. “Buna hazırlıklı olmadığımı düşünüyorum. Beş yüz kumar bağımlısını kazanan masaları bırakıp gitmeye ikna etmek için yangın çıkarmaktan başka bir yol göremiyorum.” Cross, Knight’a döndü; adamın hareketlerine baktı. Yaklaşıyordu. “Bu konuşma burada bitmiştir. Temple ile birlikte eve dönüyorsun ve yarın evlenip hak ettiğin hayatı yaşıyorsun.”

“İstemiyorum,” dedi Pippa.

“Başka şansın yok. Bu sana vereceğim son şey. Ve senden istediğim son şey.”

Pippa başını iki yana salladı. “Ne istediğinden haberin yok!”

“Ne istediğimi gayet iyi biliyorum!”

Sensiz olmaya daha fazla katlanamayacak hale gelmeden buradan gitmeni istiyorum.

Cross çok geç olmasından korkuyordu.

“Git, Pippa.” Yalvarır gibiydi, çok telaşlanmıştı. Bu kadın onun kontrolünü kaybetmesine sebep olmuştu, bundan nefret ediyordu. *Yalan.* “Ben durumu düzeltirim.”

Pippa başını iki yana salladı. “Bir keresinde benim masamda oynarken benim kurallarımla oynayabileceğimizi söylemiştin.”

Cross onu omuzlarından tutup sarsmak istedi. “Bunlar senin masan değil!”

Pippa gülümsedi. “Ama yine de benim kurallarım.” Temple’a döndü. “Majesteleri? Bu onuru bahşeder misiniz?”

Temple parmağını kaldırıp üç kez kırılmış olan burunu kaşıdı. Yakındaki barbut masasından masum bir ses yükseldi. “Tanrım! Bu çok büyük bir kazanç!” Castleton’du bu. O ap-

tal, basit Castleton da bu planın içindeydi. Herkes çıldırmış mıydı?

Cross sırtarak omuz silken Temple'a baktı. "Düzenlemeleri hanımefendi yaptı."

"O hanımefendi iyi bir köteği hak ediyor."

Pippa ona bakmadı. "Öyle düşünmediğini biliyorum."

Düşünmüyordu elbette ama bu konu dışıydı.

Castleton yine gevezelik etmeye başlamıştı. "Knight üstünde fazla miktarda nakit bulundurmazmış, umarım bana parası yeter!"

Bu sözler üzerine masada bir sessizlik oldu, sonra bir anda herkes kazandıklarını paraya çevirmek için veznelere akın etti. Saniyeler içinde salonda şu sözler yankılanmaya başladı.

"Knight kazananların parasını veremiyormuş!"

"Hemen paraya çevir, yoksa geç kalırsın!"

"Elinde boş senetle kalakalırsın!"

"Acele et, yoksa hepsini kaybedersin!"

Böylece bütün masalar boşaldı. Herkes veznelerin önünde birikmişti. Memurlar şaşırmış, ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Pippa çıkış yolunu da düşünmüştü. Philippa Marbury'nin açtığı savaşı her zamanki gibi zekiceydi. Fal taşı gibi açılmış gözlerle Pippa'ya; sonra sırtarak kollarını kavuşturmuş, tek kelime etmeyen Temple'a baktı.

Bu olağanüstüydü.

Pippa başarmıştı.

Pippa olağanüstüydü.

Cross, Knight'la göz göze geldi. Şaşkın şaşkın bakıyordu. Sonra Pippa'ya baktı, onu tanıdı, öfkeyle gözlerini kıstı.

Ama bu öfkeyle hareket edemezdi. Yarattığı her şeyi kaybetmek üzereydi. Yeniden masanın üstüne çıkıp samimi bir sesle seslendi. "Beyler! Beyler! Burası *Knight'ın Yeri*! Biz sıradan bir kulüp değiliz. Kazançlarınızı ödeyecek güçteyiz! Masalara dönün! Oynamaya devam edin!"

Sırtışı baştan çıkarıcıydı.

Bir an sessizlik oldu, sonra koyunlar çobanlarına dönme-

ye başladı. Cross bir an, kazanma hırsının masaları kurtaracağını düşündü.

Castleton onları kurtarana kadar. Kontun net ve yatıştırıcı sesi yükseldi kalabalıktan. "Kazancımı paraya çevirir çevirmez masaya döneceğim, Knight. İşte o zaman bu işi iyi yaptığına inanırım."

Veznelere akın yeniden başladı. Herkes birbirini itip kakıyordu. Kargaşa çıkmak üzereydi.

Knight hepsinin parasını ödeyemezdi. Oyuncular onun nesi var nesi yoksa alacaklardı.

Pippa alacaktı.

Çünkü Cross'u seviyordu.

Çünkü onun geleceğini önemsiyordu.

Cross'un, onsuz bomboş olacak olan geleceğini.

Ancak bu düşünceyle fazla oyalanamadı çünkü paralarını isteyen oyuncular vezneye akın etmişlerdi. Pippa kalabalığın sürüklemesiyle ondan birkaç adım uzaklaştı. Cross onu tutmaya çalıştı ama Pippa yere düşüp kalabalıkta kayboldu.

"Pippa!" diye bağırdı. Onu son gördüğü yerden herkesi uzaklaştırdı, herkesi bir kenara savurdu ve onu buldu. Yere düşüp büzüşmüş, başını elleriyle kapatmıştı; karnına ağır çizmeler vuruyordu.

Öfkeyle kükredi, kasıtsız olarak ona vuran adamı yakasından tuttu ve suratını yumruklamaya başladı. Temple yetiştii. "Bana bırak, sen hanımını götür."

Hanımını.

Pippa onundu.

Hep onun olacaktı.

Hiç düşünmeden adamı Temple'a bıraktı, Pippa'nın yüzünü korumak için çömeldi. Gözlüğünün bir camı kırılmış, yanağı şişmiş, morarmıştı. Öfkesini bastırarak Pippa'nın darbe alan yerini dikkatle okşadı. "Kalkabilir misin?"

Pippa titreyerek başını salladı. Cross onu kollarına aldı. Bu cılız, takım elbisesi üstünden dökülen adamın gerçek kimliğinin açığa çıkması umurunda değildi, onu korumak zorundaydı.

Pippa yüzünü onun boynuna gömdü. “Şapkam...”

Kargaşada kaybolmuştu, Pippa’nın sarı saçları omuzlarına düşüyordu. “Artık çok geç.” Cross oradan hemen uzaklaşmalıydı.

Ama gidecek yer yoktu. Öfkeli kumarbazlar her yeri tutmuştu, kazandıklarını almak istiyorlardı, hayal kırıklığına kapılmışlardı, açgözlüydüler. Cross’un ve Temple’in saldırısı onları öfkeli bir sürüye döndürmüştü.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Castleton’un her şeyi başlattığı barbut masasına koştular. Oraya tırmanırken Cross kaburgalarına bir tekme yedi, acıyla suratını ekşitti. Vücutuyla Pippa’yı korumaya aldı, darbelerden korumak için başını kollarıyla sardı.

Onun altında cebelleşen Pippa, “Temple...” dedi.

“Ona bir şey olmaz,” dedi Cross. Cross’un arkadaşını böyle önemsemesi çok hoşuna gitmişti. “O profesyonel bir dövüşçüdür. Bu kargaşanın her anının keyfini çıkaracaktır. Tabii ben onu paramparça edene kadar. Bu çılgınca planı yapmana nasıl izin verebildi?” Pippa’nın saçlarını geriye attı. “Dur da bakayım.”

“Çılgınca değildi!” diye karşı çıktı Pippa. Yarasını ona gösterdi, eliyle hafifçe gözüne bastırdı. “Ah!”

Cross onun yarasına dokundu, acıyla yüzünü buruşturunca içi sızladı. “Harikasın,” dedi. Onun gözlüğünü çıkarıp şakağından, dudağının kenarından, boynunda öptü. Güvendediydi. Derin bir nefes aldı. “Seni pataklamak lazım.”

“Neden beni?”

Cross havada uçuşan tekmelere baktı. “Bir isyan çıkardın.”

“Bilerek değil,” diye kendini savundu Pippa. “Ben çıkıp gideceklerini varsaymıştım, izdiham yaratacaklarını değil.”

Başka zaman olsa, onun güvenliğinden bu kadar endişe etmiyor olsa Cross onun bu sözlerine gülebilirdi. Ama şimdi değil. “Varsayımın yanlış çıktı işte.”

“Artık anlıyorum.” Pippa bir an duraladı. “Teknik olarak bu isyanı sen başlattın.”

“Ben sandım ki sen...” Cross sustu, bir anda buz kesti. “Pippa, eğer sana bir şey olsaydı... Ölebilirdin.” Endişe ve bir şeyler yapma hırsıyla her yanı titriyordu. Kargaşanın içine dalıp korku yok olana, Pippa güvende olana kadar kavga etmek.

“Temple yanımdaydı,” dedi Pippa.

“O yetmez. Temple seni koruyamaz,” dedi. Tüm bunlar olmadan, Knight ya da onlarca kötü adam onu görmeden önce Pippa’yı bulduğu için minnettardı. “Temple seni seviyor.”

Pippa onun altında kımıldamadan duruyordu. Elini Cross’un yanağına götürdü. “Sen mi seviyorsun?”

Söyleyemezdi. Düşünemezdi bile. Bu her şeyi daha kötü bir hale getirirdi. Bir isyanın ortasında tek başına kalmaktan; İngiltere’nin, hatta Avrupa’nın, dünyanın en dayanılmaz kadınıyla bir barbut masasının altında kim bilir ne kadar süre sıkışıp kalmaktan daha kötü.

Evet, evet, seni seviyorum. Evet, seni istiyorum.

“Sen ne belalı kadınmışsın.”

Gözlerini açtığında Pippa ona gülümsüyordu. “Evet, hep öyle olmuşumdur.”

Cevap vermesine fırsat kalmadan kumarbazın birinin tekmesini yiyen Maggie dizlerinin üstüne düştü. Ellerin üstünde doğrulmaya çalışıyordu. Pippa telaşla bir çığlık attı, Cross tereddüt içindeydi, gidip kızı kurtarması gerekirdi ama Pippa’yı da bırakmak istemiyordu. “Ezilecek!” diye bağırdı Pippa. Cross tam harekete geçecekken bir başkası onun yardımına koştu, güçlü kollarıyla onu sarıp bir masanın altına götürdü.

Castleton’du.

Cross kaşını kaldırdı. “Anlaşılan nişanlın ummadığımız kadar iyiymiş.”

Pippa, Castleton’a bakıp gülümsedi. Cross bundan rahatsız oldu. “O iyi bir adam.”

Ben daha iyiyim.

Bunu söylemek isterdi ama yanlış olacaktı.

Daha iyi değildi ve Castleton kahramanlığıyla bunu kanıtlamıştı.

Pippa onunla güvende olabilirdi.

Pippa mavi gözlerini ona çevirdi. “O kızı öptün.”

“Evet.”

Pippa gözlerini kıstı. “Zaten umursamamıştım.”

“Mecburdum.”

Pippa başını salladı. “Biliyorum ve umursamadım.” Uzanıp onu öptü; yumuşak, pembe dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Diliyle onun alt dudağını okşadı, Cross ah ederek başını kaldırdı, ona karşılık verdi. Son bir an... Son bir öpücük... Onsuz bir hayata başlamadan önce Pippa’yı son kez tadışı.

İkisi de soluksuz kalınca Pippa geri çekildi. “Seni seviyorum, Jasper,” diye fısıldadı, onun dudaklarına. Bu sözler yay gibi olmuş, sertleşmiş bedeninin içine işledi.

“Yapma,” diye fısıldadı. “Ben sana göre değilim. Hayatım, geçmişim, dünyam sana göre değil. Beni sevmek sadece itibarını zedeler.”

Cross bu yavan yakarışının bir şey değiştirmeyeceğini bilmeliydi. Pippa gözlerini devirdi, “Seni aptal şey. İtibarım zaten zedelendi. O sabah ofisinde olan oldu zaten. Castleton’la evlenmiyorum. Seninle evleneceğim.”

Evet. Cross bunu kabul ettiğini haykırmak istiyordu. Ama içinin derinlerinde saklı olan bir namus kırıntısı onu tuttu. “Hisleri güçlü bir kadın olarak en ufak bir endişe duymuyor gibisin. Sana ne kadar kötü bir koca olacağımı görmüyor musun? Castleton’dan bile daha kötü.”

“Umurumda değil.” Pippa’nın bu kararlılığına ve inancına hayran olmuştu. “Seni seviyorum.”

Cross gözlerini kapattı. Dürüstlük, taahhüt ve kusursuzluk dolu bu sözler içine işlemişti.

“Hayır, sevmiyorsun,” dedi. Ancak yine de bir yanı onu kendine çekip ona karşılık vermek istiyordu. O burada yaşıyordu. Bu barbut masasının altında, Pippa’nın onunla burada yaşayacağına garanti verebilseydi...

Ama ona neler yapmıştı.

Pippa buradaydı. Bir kumarhanede. Onun hayal bile ede-

meyeceği kadar alçak insanlar için tasarlanmış bir yerde. Onun burada olmasından nefret ediyordu ama buna sebep olduğu için kendinden daha çok nefret ediyordu. Şehrin en eski kumarhanelerinden birinin masalarını kurmuştu Pippa, sanki doğuştan hilekâr biri gibi.

Bu yüzden onu daha da çok sevmiştir.

Ama onu bu hale Cross getirmişti, Pippa bundan nefret edebilirdi. Bu yüzden Cross'tan nefret edebilirdi ve bir gün fark ettiğinde Cross ona o kadar çok âşık olmuş olurdu ki bu yüzden acı çekerti. "Yaptığın en büyük sahtekârlık bu," dedi. "Bir kumarhanede hile yapmayı planlamak, para çalmak, isyan başlatmak... Tanrı aşkına! Bir zamanlar bana sahtekârlıktan hoşlanmadığını söylemiştin. Bak seni nasıl birine döndürdüm. Bak seni nasıl bozdum."

"Öyle bir şey yapmadın. Bana her şeyin siyah ve beyazdan ibaret olmadığını kanıtladın. Dürüstlük ve yalanın da ötesinde şeyler olduğunu gösterdin. Asıl onun yaptıkları... Hayatını çalmak, sana şantaj yapmak, istemediğin bir geleceğe seni zorlamak... Asıl bunlar sahtekârlık. Dürüst olan şey seni sevmem ve seni istemediğin bir hayatı yaşamaktan kurtarmak için her şeyi yapacak olmam. Aynı şeyi yeniden, yeniden, defalarca hiç pişmanlık duymadan yaparım. Tek bir anından bile pişman olmam."

"Böyle düşünüyor olamazsın."

"Ne düşüneceğimi söylemekten vazgeç!" Pippa çelik kadar sertti. Elini onun göğsüne koydu. "Benim için neyin iyi olduğunu söylemekten vazgeç. Beni mutlu edecek olan... Neyin mutlu edeceğini biliyorum: Sen. Ve sen bu hayatı yaşıyorsun. Bu büyüleyici, muhteşem hayatı ve beni mutlu edecek, Jasper. Mutlu edecek çünkü senin hayatın."

"İki hafta önce olsa böyle demezdin. Kumarhane masalarında hile yapmak, kazananları ayarlamak, bir adamı mahvetmek aklından geçmezdi."

"İki hafta önce ben farklı biriydim. Çok basittim!"

Cross onun basit olduğunu asla düşünmemişti.

"Ve sen de farklıydın."

Doğru. Pippa onu daha iyi biri haline getirmişti. Ama yine de onun hak ettiğinden çok daha kötüydü. Pippa ondan daha iyilerine layıktı. Çok daha iyilerine.

“Hayır,” diye yalan söyledi. Ondan uzaklaşmayı diliyordu. Ona dokunmamayı, ona ihtiyaç duymamayı. “Ben aynıyım, Pippa. Hiç değişmedim.”

Pippa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Cross özür dilemeye fırsat bulamadan onun gözlerindeki değişimi gördü. Pippa ona inanmıştı. Yalanlarına. Söylediği en büyük yalanlara.

Biraz sonra Pippa konuşmaya başladı, sözler boğazında düğümleniyordu. “Hayatını çaldım. Seni istemediğin bir geleceğe zorladım. Bunu yaptım, değil mi? Sana yaptığım şey bu. Seni benimle evlenmeye zorlasaydım yapacağım şey... Knight’tan daha iyi değilim.”

Cross ona gerçeği söylemek istedi; hayatını çalmadığını, çok daha iyi bir hale getirdiğini. Onu hiçbir şeye zorlamadığını, Cross’un ona âşık olduğunu; o güzel, zeki kadına. Ama bilmesi gerekirdi. Ona bir kumarhane ve lekeli bir unvandan daha fazlasını vaat eden birine layıktı. Dürüst, onurlu, ona istediklerini verebilecek birini hak ediyordu. İhtiyacı olan her şeyi.

Aşktan başka her şeyi.

Bu yüzden çaresizce istediği şeyi değil, yapması gerekeni yaptı.

Ona sarılmak yerine onu bir kenara itip yoluna gitti. Hak ettiği hayatı ona geri verdi.

“Yaptığın şey bu,” dedi. Acı acı konuşuyordu. “Sana evliliğin bana göre olmadığını söylemiştim. Aşk bana göre değil. Bunu istemiyorum.”

Pippa’nın suratı asıldı, onun en iyi işi olduğunu bilmesine rağmen Pippa’yı böyle incitmekten nefret etmişti. Bu onu kurtarabilirdi. Bu ona hak ettiği hayatı verebilirdi.

Cross’un gurur duyduğu tek şey olabilirdi bu.

Çok canını yaksa da.

“Castleton yarın seninle evlenecek,” dedi. Belki onunla, belki kendi kendine konuşuyordu. “Seni koruyacak.” Bir

masanın altında kollarını Maggie'nin başına siper etmiş olan konta baktı. "Bu gece seni korudu."

Pippa bir şey demek için ağzını açtı, sonra vazgeçip başını iki yana salladı. Mavi gözlerinde keder vardı. "Onu istemiyorum, seni istiyorum."

Bu dürüst itiraf Cross'u arzu, hasret ve aşktan mahvetti. Arzularına gem vurarak altı yıl geçirmiş, başını sallayıp kimin kalbini kırdığından emin olmaksızın ikna edebilmişti.

Seni çok seviyorum, Pippa.

Hem de çok.

Ama sana layık değilim.

Sen daha iyisini hak ediyorsun. Çok daha iyisini.

"Ben senin için bir seçenek olamam."

Pippa uzun süre sessiz kaldı, güzel mavi gözlerine yaşlar doldu ama o yaşları bırakmadı.

Sonra Cross'un tam beklediği şeyi söyledi.

Söylemesin diye dua ettiği şeyi.

"Öyle olsun."

ON DOKUZ

Bulunanlar:

Mantık her zaman kuralları koymuyor.

*Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
5 Nisan 1831, düğün sabahı*

Ertesi sabah Cross patron odasının penceresinin önünde dikilmiş, salonun mumlarını söndürüp kumarhaneyi karanlığa boğan hizmetçileri seyrediyordu. Bunu sık sık seyrederdi. Avizelerin aşağıya indirilmesi, alevlerin söndürülmesi, akşam için yeni mumların yerleştirilmesi hoşuna giderdi.

Bir düzen vardı bu işte. Dışarıdaki dünyada ışık karanlığı kovalasa da kumarhanede karanlık ışığı kovalıyordu. Temel gerçekler.

Avucunu vitray cama dayadı, elindeki viski kadehini çevirdi. İçkisini bir saat önce, Pippa'yı Knight'ın yerinden kaçırıp Temple'a emanet ettikten sonra koymuştu. Arkadaşının Pippa'yı sağ salim evine götüreceğini biliyordu.

Aynısını kendisinin yapamayacağını da.

Alnını soğuk cama dayadı, karanlığa baktı, barbut masasındaki zarları dizen Justin'i seyretti.

Pippa, keskin zekâsı ve hileli zarlarıyla onu kurtarmıştı; Cross'un hileli zarları, büyük ihtimalle. Ve dizilmiş kartları,

mıknatıslı rulet tekerlekleriyle. Sanki basit bir bilimsel araştırmamış gibi Knight'ın kumarhanesini hayatını kumar oynatarak geçirmiş birinin rahatlığıyla kontrol altına almıştı.

Ve Cross için yaptıkları...

Onu sevmiştii.

Cross onu sevdiği kadar değildi herhalde.

Cross gözlerini kapattı, kapı vuruldu. Zaten açık duran kapıya döndü. Chase eşikte duruyordu. Cross onun yüzünü göremese de kınayan bakışlarını üstünde hissediyordu.

“Geri zekâlısın.”

Cross yeniden cama yaslandı. “Öyleyim. Saat kaç?”

“Sekiz buçuk.”

Pippa iki saatten az bir zaman sonra evlenecekti. Cross'un göğsü sıkıştı.

“Temple geldi.”

Cross, Chase'e döndü. Dilini tutamadı. “Yoksa o...”

“Yanlış damatla evlenmek için hazırlanıyor, tahmin ederim.”

Cross sırtını döndü. “Castleton en iyisi.”

“Saçmalık, sen de biliyorsun.” Cross cevap vermeyince Chase devam etti. “Ama konu bu değil. Asıl konumuz, Leydi Philippa dün gece yeni bir kumarhane kazandı bize.”

Kumarhaneyle ilgilenmiyordu bile ya da ödediği yüksek miktarla. “Onu oradan çıkarmak zorundaydım. Yaralanabilirdi. Daha kötüsü olabilirdi.”

“Sen de Knight'ın borçlarını devraldın.”

“Üç yüz bin pound, kötü bir kumarhaneye ve bir kadına harcamak için çok büyük bir rakam.”

Cross bunun beş katını harcamıştı. On katını. “Kötü bir kumarhane olmaktan çıkacak. Bizim sayemizde.”

“Leydi Philippa'ya düğün hediyesi olarak verebiliriz, ne de olsa masaları kurmayı iyi biliyor.”

Bu sözler onun içine oturdu, Cross salona doğru döndü. “İşte tam da bu yüzden Castleton'la olmalı. Ben onu karanlık bir şeye döndürdüm. Pişman olacağı bir şeye.”

“O hanım bana, sonucunu düşünmeden adım atacak biri gibi gelmedi.”

Cross, Chase'in onu yalnız bırakmasını istiyordu. Sonunda viskisini başına dikti. "Tam da öyle bir kadın."

"Ve sen onu mutlu edeceğine inanmıyor musun?"

Pippa'nın dün gece çıkan isyan sırasında söylediklerini hatırladı. *Beni neyin mutlu edeceğini biliyorum: Sen.*

Bu doğru olamazdı.

Cross hayatında hiç kimseyi mutlu etmemişti.

O hep hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Hayır."

Uzun bir sessizlik oldu. Cross, Chase'in gittiğini sandı ama arkasına dönüp bakınca Chase'in koltukta oturmakta olduğunu gördü. "İşte bu yüzden geri zekâlısın."

"Kimmiş geri zekâlı?" Temple da gelmişti. *Harika.*

"Cross," dedi Chase.

"Kesinlikle öyle. Dün gecedен sonra ben bile Pipa'ya âşık oldum sayılır."

Cross ona döndü. "Ona Leydi Philippa diyeceksin. Ona dokunan her yerini paramparça ederim."

Temple topukları üstünde yaylandı. "Bu kadar yoğun hissediyorsan Cross, sen gerçekten geri zekâlısın."

"O iyi mi?"

"Gözü morarmış... Bir geline yakışacak bir süs değil."

Yine de çok güzeldi mutlaka. "Gözünü kastetmedim aslında..."

Neyi kastetmişti?

"Yani yol boyunca ağladı mı?"

Tanrım! Ağladı mı yoksa? Cross çok kötü hissediyordu.

Temple ona acıdı. "Hayır. Aslında taş gibi sağlamdı. Hiç konuşmadı

Bilemezdi elbette ama bu Temple'ın söylediği en kötü şeydi. Girişken, konuşkan Pippa'nın hiç konuşmaması Cross'un canını yakmıştı. "Hiç mi?" dedi.

Temple ona baktı. "Tek kelime bile."

Pippa'yı üzmüştü.

Kalmak için ona yalvarmıştı. Onu sevmek için. Onunla olmak için. Ama o reddetmişti, ona uygun olmadığını biliyor-

du. Bir başkası onu daha mutlu edecekti. Onu iyileştirecekti. Mecburdu. "İyileşir," dedi, yüksek sesle. Sanki böylece iyileşecekmiş gibi.

İyileşecek ve mutlu olacaktı.

Ve bu Cross'a yeterdi.

Öyle değil mi?

Sessizliği Chase bozdu. "O iyileşebilir, ya sen?"

Cross hırsla başını kaldırıp bir Chase'e, bir Temple'a baktı ve ne zamandır ilk kez doğru bir şey söyledi.

"Hayır."

Onun çekimine karşı koyabileceğini sanmıştı. Ofisindeki o ilk sabahı düşündü. Çiftli sarkacı konuşurlarken çelik top-lar birbirlerine vurup uzaklaşıyorlardı.

Cross onu istiyordu. Sonsuza kadar.

Kapıya yönelmişti bile.

Cross giderken Chase ve Temple ardından baktılar. Çaresizlik onu çok geç olmadan sevdiği kadına doğru itiyordu.

Chase iki kadeh viski koyup birini Temple'a verdi. "Aşka?"

Chase uzun uzun kapıya baktı, konuşmadan içti.

"Şerefe demek yok mu?"

"Aşka değil. Kadınlar sıcak ve çekici olabilirler ama güvenilmezler."

"Bu dediğinin ne anlama geldiğini biliyorsun." Temple kaşını kaldırdı, Chase sırtarak kadeh tokuşturdu.

"Sırada sen varsın."

Cross *Düşkün Melek*'ten çıkıp doğruca Dolby House'a gitti, törenden önce Pippa'yı yakalamak istiyordu.

Hayatının hatasını yapmadan önce.

Oraya vardığında sert bakışlı uşak kimsenin *evde olmadığını* söyledi. *Evlilik kutlaması için çıkmamışlardı. Kiliseye de gitmemişlerdi.* Evde yoklardı işte.

Cross onu kaçırdığı için dehşete kapılmamış olsaydı, o anın tuhaflığına çok gülecekti. Son derece aristokrat bir de-

meç... Hemen arabasına koştu. Tek amacı vardı, kiliseye gitmek. Derhâl.

Londra sabahlarında derhâl bir yere gitmek pek mümkün değildi. Piccadilly Meydanı'na döndüğünde sonu gelmez trafiğin içine girdi, sabrı tükenmişti. Bu koca şehirde sevdiği kadının başkasıyla evlenmek üzere olduğunu anlayan kimse yok muydu?

O da kendine saygısı olan her beyefendinin yaptığı şeyi yaptı. Arabayı yolun ortasında bırakıp deli gibi koşmaya başladı.

Ayakları üzerinde hareket edebilme yeteneğine şükretti.

Biraz sonra çanların çaldığı, törenin başladığı St. George Kilisesi'ne giden son köşeyi döndü.

Trafiği durdurarak kiliseye doğru koştu.

Daha önce hiç bu kadar önemli bir olaya yetişmek zorunda kalmamıştı.

Daha önce hiç bu kadar önemli bir kişiye yetişmek zorunda kalmamıştı.

Kilisenin basamaklarını ikişer ikişer tırmandı, *şimdi konuşsun, yoksa sonsuza dek sussun*, denen kısmı kaçırmış olmaktan korkuyordu.

Geç kalmışsa sonsuza dek susamazdı.

Philippa Marbury'ye sonsuza dek sahip olana dek bu kiliseden ayrılmayacaktı. Yakında Philippa Arseley, Harlow Kontesi olacak olan...

Kapının çelik kolunu tuttu, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Vaizin mırıltılarını duydu.

Evlilik töreni başlamıştı.

"Kahretsin!" dedi. Kasları gerildi, mihraba gidip Pippa'yı kollarına almaya hazırdı. O Castleton da, vaiz de onu durduramazdı.

"Kilisede küfür edilmez."

Arkasından gelen bu sözler üzerine donakaldı.

Birkaç adım gerisindeydi, kilisenin dış galerisini belirleyen büyük taş sütunun dibinde duruyordu.

İçeride değildi.

Mihrapta değildi.

Castleton 'la evlenmiyordu.

Kapı kapanınca soğuk, gri sessizlikte kaldılar. Cross kendini tutamadı. Uzanıp onu kendine çekti, kucakladı, kıyafetlerinin altından sıcaklığını hissedecek kadar sımsıkı sarıldı. Kokusunu, biçimini, Cross'un dokunuşuyla kendini ona teslim edişini hissedecek kadar ve St. George Kilisesi'nin basamaklarında Tanrı'nın ve Londra'nın gözleri önünde onu öptü. İç çekişine, parmaklarını saçına dolayışına, bütün şehrin onları seyretmesini aldırmayışına hayran olmuştu.

İkisi de tükenip yitmeden önce onu öpmeyi bıraktı, geri çekildi, elleriyle yüzünü kavradı. "Seni seviyorum." Pippa içini çekti, Cross onun mavi gözlerini çevreleyen morlukları okşadı. "Tanrım!" diye fısıldadı. Hisleri onu tüketmişti. "Seni çok seviyorum."

Pippa başını iki yana salladı, ağlamaya başladı. "Bunu hiç söylememiştin."

"Çünkü geri zekâlıyım."

"Öylesin."

Cross hafifçe güldü, onu yeniden hafifçe öptü, dudaklarında oyalandı, başka bir yerde olmayı diledi. "Bu kadar kıymetli olacağına hiç inanmamıştım," dedi. Parmağını onun dudaklarına koydu. "Aileme, kız kardeşime, mutluluğa layık olduğuma inanmamıştım. Sonra sen geldin ve seni hiç hak etmediğime inandım."

Pippa onun elini çekti. "Yanılıyorsun."

Cross gülümsedi. "Yanılmıyorum. Seni daha çok hak edecek olan en az yüz kişi vardır, çoğu da şu anda bu kilisededir ama umurumda değil. Ben açgözlü bir alçağım. Seni kendime istiyorum. Sen olmadan; o sarsılmaz mantığın, güzel aklın ve çirkin adı olan köpeğin olmadan bir hayat düşünemiyorum."

Pippa gülümsedi, Cross rahat bir nefes almıştı. Bir an onu kazanabileceğini düşündü. Başarabileceğini. Bu düşünce onu harekete geçirdi. "Sana layık olmayışım umurumda değil. Bu da beni kötü biri yapar, kesinlikle evlenmemen gereken biri. Ama burada ve şu anda, sana layık olabilmek için her şeyi

yapacağıma yemin ederim. Dürüstlüğüne, nezaketine ve aşkına.”

Cross bir an duraladı, Pippa hiç konuşmadı, gözlüğünün ardında iri gözleriyle ona baktı.

Cross’un kurtuluşu. Umudu. Aşkı.

“Sana ihtiyacım var, Pippa,” dedi, yavaşça, kırık dökük. “Benim Orpheus’um ol. Cehennemden çıkışıma yol göster.”

Pippa’nın gözlerinden yaşlar boşandı, kendini onun kol-larına attı. Cross onu sımsıkı sardı, Pippa onun kulağına fısıldadı. “Görmüyor musun? Benim de sana ihtiyacım var. İki haftadır bana ne yaptın diye düşünüp duruyordum. Bana neler hissettirdin... Bana nasıl sahip oldun, bedenime ve ru-huma.” Geri çekildi, onun gözlerine baktı. “Sana ihtiyacım var, Cross, Jasper, Harlow ya da her kimsen. Beni sevmene ihtiyacım var.”

Sevecekti. Sonsuza kadar.

Onu yeniden öptü, onu sevgiyle kucakladı; inandığı, ye-min ettiği her şeyle. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Cross al-nını onun alnına dayadı. “Onunla evlenmedin.”

“Dedim sana yapamazdım. Sen ne yapacaktın?”

Cross ona sarıldı, onu sevecekti. Onu yanında tutacaktı. “Ne gerekirse onu.”

“Olivia’nın düğününü mü basacaktın?”

“Sence beni affeder miydi?”

Pippa gülümsedi. “Kesinlikle hayır!”

“Sen beni affeder miydin?”

“Kesinlikle. Ama ben zaten düğünü durdurdum. Kapıya bakıp yüzünü ekşitti. “Herkes fark edince dedikodular baş-layacak ama neyse ki Olivia o zamana kadar vikontes olmuş olacak.”

Cross bunu düzeltebilirdi. Tottenham Kontu’nu başbakan ve Olivia’yı İngiltere’nin en güçlü kadını yapabilirdi.

Pippa’yı da sonsuza kadar bir kontes.

“Onunla evlenmeyecektin,” dedi. Onu kendisine bahşeden yüce güçlere minnettardı. Onu yanlış kişiyle evlenmek-ten alıkoyan güce.

“Sana sahtekârlıktan hoşlanmadığımı söylemiştim ve kalbimi başkasına vermişken başka birini severmiş gibi yapmak kadar büyük bir sahtekârlık olamaz.”

Cross onu seviyordu.

“İmkânsız geliyor... Beni sevebileceğin...”

Pippa ayak uçlarında yükselip onun çenesini öptü. Kimse onu böyle öpmemişti. Kimse onu böyle sevmemişti. “Ne garip,” dedi Pippa. “Seni sevmemek de bana imkânsız geliyor.”

Yine öpüştiler, uzun ve ıslak. Cross neredeyse onu May-fair’in gözde kilisesinin basamaklarına yatıracaktı. Ama istemeden de olsa vazgeçip ondan ayrıldı.

Pippa bir süre gözlerini açmadı. Cross sonsuza dek onun olacak olan bu güzel, zeki kadına baktı; içini bir memnuniyet, bir sıcaklık kapladı.

“Seni seviyorum, Philippa Marbury,” dedi.

Pippa iç çekip gülümsedi, gözlerini açtı. “İnsanların mutlu olduklarında kulaklarında çanlar çaldığını duymuştum ama bunun duyusal olarak imkânsız olduğunu sanırdım. Ama şimdi...”

Cross başını salladı. Onun bu tuhaf, bilimsel güzelliğini seviyordu. “Ben de duyuyorum.” Ve onu öptü.

Londra’nın en hoş çiftleri çanları duyduklar. Vikont ve Vikontes Tottenham’ın evlilik töreninin bittiğini ilan eden mutlu, kakafonik senfoni... Pipa’yla Cross’un tamamen unuttuğu...

Kilisenin kapıları açılıp sosyetenin yarısı dışarı çıkınca hatırlamak zorunda kaldılar. Bu puslu nisan sabahında düğüne gelmeyen gelinin dedikodusunu yapabileceklerdi nihayet. Ama gelinin kayıp olmadığını gördüler. Kilisenin önündeydi. Nişanlısı olmadığı belli olan bir adamın kollarında.

Kalabalığın dehşetli iç çekişlerini dikkate almayan Cross onun burnunun ucunu öperek durumu kurtardı. Harlow Kontu Jasper Arlesey dizlerinin üstüne çöktü ve dünyanın gözleri önünde zeki, gözlüklü bilmiş sevgilisine evlenme teklif etti.

SON

Çalışmamdan öğrendiğim bir şey varsa o da şudur: Pek çok şey bilimsel araştırma ve mantıkla açıklanabilir ancak böyle basit hipotezlere karşı gelen şeyler de vardır. Bu gizemler çoğunlukla insanlardır. En önemlisi...

Hepsinden önce aşk gelir.

Bununla beraber bilimsel gerçekler de vardır.

***Leydi Philippa Marbury'nin Bilimsel Günlüğü,
10 Ağustos 1831, düşününden dört ay sonra***

Cross kocaman yatakta Harlow Kontlarına tahsis edilen evde uyandı ve karısına uzandı.

Üstünde beyaz, keten örtüden başka bir şey yoktu, Pippa'nın ona hediye ettiği ipek sabahlığı giyip onu aramaya çıktı.

Fazla uğraşması gerekmedi. Şehirdeki evlerine yerleştiklerinde Philippa karanlık köşelerde yuvalanan iblisleri kovalamıştı. Ona, aşkına, bu eve, bu hayata layık biri olduğunu defalarca hatırlatmıştı.

İblisleri kovmanın bir parçası olarak Baine'e ait olan odalardan birini iç bahçe olarak düzenlemişti. Toprak, güneş kokan; verimli, yemyeşil bir köşe...

İçeri girdiğinde Pippa çalışma masasına eğilmişti. Üs-

tünde geceliği vardı, saçlarını gelişigüzel toplamış, pembe güller takmıştı. Cross yavaşça yaklaştı, kalemin kâğıtta çıkardığı sese doğru ilerledi. Onun fark eden Trotula sahibini savunmak için dikildi.

Cross kolunu karısının beline doladı, kendine çekti, boyundan öptü. Pippa şaşkınlıkla bir çığlık attı. “Günaydın,” diye fısıldadı. Elini uzatıp onun saçlarını okşadı.

Cross onun dokunuşlarına bayılıyordu. Diliyle omuz başında daireler çizdi, tahrik olduğunu görünce ona gülümsedi. “Size de günaydın, kontes.” Omzunun üstünden gazeteye ve gelen mektuplara baktı. “Çalışmaya erken başlamışsın.”

Pippa kollarının arasında dönüp onu öpmek için uzandı. Sevgi dolu birkaç dakikadan sonra Pippa gülümseyerek geri çekildi. “Uyuyamadım.”

Cross onu çalışma tezgâhına oturttu, bedenini okşadı, bunun verdiği hisle heyecanlandı; Pippa’nın ona ait olduğu düşüncesiyle. Alnını onun alınına dayadı. “Yatakta kalmak istersen bu konuda sana yardımcı olabilirim.”

Pippa güldü. “Yatak dışında da yardımcı oluyorsun.”

“İyi bir araştırma partneri olmak istiyorum sadece.” Cross elini geceliğinin altına sokup bileğini kavradı. “Ne üstünde çalışıyorsun?”

Pippa bir an unutmuştu, Cross onun aklını böyle başından alabildiği için mutluydu. Pippa cevap vermeye çalışmak yerine onu öptü. Uzun uzun. Cross’un aklını başından alana kadar.

Sonra başın kaldırıp, “Güller!” dedi. Cross bir an ne demek istediğini anlayamadı.

Pippa masanın üstündeki kâğıtlara uzandı. “Kraliyet Çiçekçilik Birliği araştırmamı kabul etti. Bildikleri kadarıyla kimse yeni gül türleri yetiştirmemiş. Önümüzdeki ay çalışmamı sunmam için beni birliğin toplantısına davet ediyorlar.” Pippa mektubu okudu. “Mümkün olan en kısa sürede gül için seçtiğim ismi onlara bildirmemi istiyorlar.”

Pippa ona bakıp sırtıttı. Cross ona hayran olmuş, onunla gurur duymuştu. “Hiç şaşırmadım, benim küçük bilim insanım. Başka türüsünü beklemezdim. Ama isim koymak

konusunda çok kötü olduğunu biliyorlar mı?” Cross saksısının dibinde yatan Trotula’ya baktı

Pippa güldü. “Bu doğru değil!” O da köpeğe baktı.

“Kesinlikle doğru. Castleton’un köpeği çok şanslıymış ki onun adını Meghan Knight verdi.” Pippa’nın Knight’ın masalarını kurduğu o gece Castleton kontu yeni gelinine kavuşmuştu. Knight ise kulübünü kaybetmiş ama bir unvan kazanmıştı.

“Trotula, Cross sana sataşıyor,” dedi Pippa. Köpek kuyruğunu sallamaya başladı.

Cross köpeğe baktı. “Herhangi bir isim olabilirdi. Daisy... Antoinette ya da Krizantem.”

Pippa gözünü ona dikti. “Krizantem mi?”

Cross kaşını kaldırdı. “Trotula’dan iyidir.”

“Değil.” Birbirlerine sevgiyle gülümsediler. Birbirlerine çok uyuyorlardı. “Yine de gülün adını çoktan verdim. Baine dedim.”

Cross donakaldı. Pippa ona en sade, en basit, en güzel hediyeyi vermişti. “Pippa...” dedi, başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, aşkım... Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Pippa gülümsedi. “Bir şey söylemene gerek yok. Ağabeyinin anısına uyar diye düşündüm.”

Cross yutkunamadı. “Katılıyorum.”

“Ve oğlumuz da mükemmel bir miras.”

Cross’un nutku tutuldu. “Oğlumuz mu?”

Pippa gülümsedi, elini tutup yumuşak karnına koydu. “Kızımız da olabilir,” dedi. “Ama bana oğlanmış gibi geliyor. Yakışıklı, kızıl saçlı bir oğlan.”

Cross onun gösterdiği yere baktı. Buna sahip olduğuna... Pippa’ya... Bu hayata sahip olduğuna inanamıyordu. Onun gözlerine baktı. “Emin misin?”

Pippa gülümsedi. “Bilimsel gerçekler vardır, lordum. Yapılan araştırmaların hepsinin belli bir sonuca vardığı gerçekler.” Eğilip kulağına fısıldadı. “Yani bu sonuca tek başıma varmadım.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Pippa onun bacağına doladığı bileğini salladı, onu kendine çekti, dudaklarını ona uzattı. Uzun uzun öpüştiler, nefesleri tükenince ayrıldılar. “Mutlu musun?”

Cross onun yüzünü ellerine aldı, ona gerçeği söyledi. “Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

“Şansa inanmadığımı sanıyordum.”

Cross başını iki yana salladı. “Ben bile masaları kurmakta bu kadar iyi değilimdir.” Parmakları onun ayak bileğine dolandı, bacağının yumuşak tenini okşadı. Pippa onun dokunuşlarına kendini açtı. “Masalardan bahsetmişken şu masaya uzansan nasıl olur acaba?”

Pippa kıkırdadı. “Kraliyet Çiçekçilik Birliği’ne yazdığım mektubu hemen bitiremeyeceğim galiba.”

“Kesinlikle aynı fikirdeyim.” Cross onun kulak memesini emdi. “Ne de olsa günümüzün en büyük bilim insanlarından-sın.”

“Bu karışık bir araştırma sahası...” Cross’un parmakları yukarıya, bacaklarının iç kısmına doğru hareket ederken Pippa iç geçirdi. “...çok faydalı.”

Cross onu yeniden öptü. Uzun, ıslak ve derin. Geceliğini yukarı kaldırdı ve bacaklarının arasına yerleşti. Cross ona doğru gidip gelirken Pippa içini çekti, sabahlığının kuşağını çözdü ve *sonunda* ona dokundu.

Cross hırıltıyla nefes alıp verdi, onun güzel mavi gözlerine baktı. “Dokunuşların hâlâ beni mahvediyor.”

Pippa gülümsedi, elini gövdesinden aşağıya tatlı bir vaatle kaydırды. “Endişe etmeyin, lordum. Buna alışmak için önünüzde uzun yıllar var. Bir gün bunu tamamen kanıksayacağınız muhtemeldir.”

“Asla olmayacak.” Cross onun elini tuttu, parmaklarını öptü. “Ama istersen araştırma teorine seve seve yardım etmeye devam edebilirim.”

Pippa güldü, parmaklarını onun saçlarına doladı. “Bilim adına elbette.”

Cross başını iki yana salladı. “Boşver bilimi.” Gri gözleri tutkuyla parlıyor, bunun da ötesinde bir şeyler vaat ediyordu. “Bu aşk için.”

SON